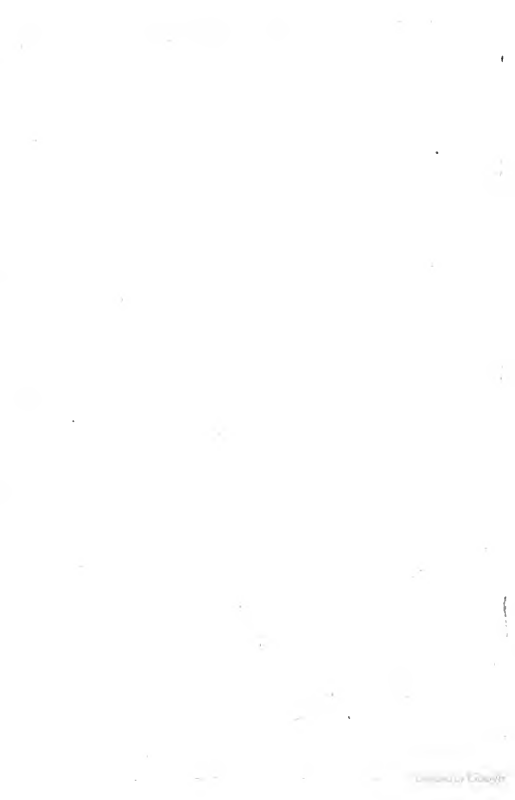

L1
C
23

GEORGI
PACHYMERIS
ANDRONICUS.

THE
JOURNAL
OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Υ
ΤΟΥ ΠΑΧΥΜΕΡΗ
ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ.
GEORGII PACHYMERIS
ANDRONICUS
PALÆOLOGUS

S I V E
HISTORIA RERUM
AB ANDRONICO SENIORE

In Imperio gestarum usque ad Annum ejus Ætatis undequin-
quagesimum.

E BIBLIOTHECA BARBERINA

Interprete PETRO POSSINO e Soc. JESU.

ACCESSERUNT EJUSDEM, OBSERVATIONUM
LIBRI TRES.

V E N E T I I S.
EX TYPOGRAPHIA BARTHOLOMÆI JAVARINA.
M. DCC. XXIX.

*Bibliotheca Domus Reg. Neap. Soc. Scy.
Catal. incript.*

2000-01-01

2000-01-01

2000-01-01

2000-01-01

2000-01-01

2000-01-01

2000-01-01

2000-01-01

2000-01-01

2000-01-01

LECTORI.

I. **D**ispungo ecce non verus Nomen; & quam debere ante hoc Biennium corperam Partem alteram Pachymerianæ Historiæ, haud nimis sera, si moles æstimeretur Operis, solutione, repræsenro. Describit ea sex & viginti priores annos Imperii Andronici Palæologi, ab ipsi cognomine Nepote, nec valde concordæ Collega, vulgo distingui, Senioris, adjuncto soliti. Est hæc infelicissimi Principis Imago a nostro Historico formata, magis conditione Argumenti, quam ingenio Pingentis, Parthasianæ illius similis, qua Plinius * testatur, *Demon*, sive Populum, *Asbeniensem* ab isto summo Artifice sic adumbrarum, umores ejus motusque licet inrer se se contrarii, simul ramen in Tabula sui sensum cicerent; agnoscereque uno intuitu Spectator, eundem *varium & constantem*, *iracundum & exorabilem*, *injustum & clementem*, *gloriosum & humilem*, *ferocem & fugacem*. Pati siquidem exemplo, dum sincera narratione Noster Andronici Acta exprimir, unum ipsum exhiber, hinc audacissimum Religionis contemporem, illinc supersticiosissime formidolosum; plerumque sollicitum Discordiarum Ecclesiæ componendarum; mox vehementissimum Disturbatorem conciliatæ rot laboribus a Parte pacis Ecclesiarum; Aliquando frugi ac Parcum, statim effusissime Prodigum; semper versutissimum in excoitatione rationum quod veller efficiendi, numquam non imprudentissimum in electione consiliorum; frequenter supra modum affectantem famam Officiosi erga Domesticos, nec raro ferina impiecrate debacchantem, violandis sine respectu necessitudinibus Sanctissimis: uriq; qui non modo non sit veritus amantissimi & nimis in ipsum benefici Parentis Memoriam Justis funebribus fraudare; Marrem viduam tyrannicis minis ad Viri ipsius, Patris sui, judicium scripro damnandum adigere; Conjugem Regis Ungariæ filiam, cujus renerrime dilectæ mortem mollissime flevisset, ex levi suspitione, se pulcræ honore multare; Fratrem Porphyrogenitum, circumferre clariora cavea, & diro carcere ad mortem macerare: verum & horum partem non dubitavit, uri facinora præclara, jactabundis gloriose ostentare Concionibus.

II. Moribus ram instabilibus Principis unus constantissime respondir perturbatissimus & calamitosissimus universæ Reipublicæ Stratus. *Ætarium* exinanitum; semper exhausti Tribus immanibus Populi; inrerversa Ministrorum quoque Palatinorum auctoramenta; ad mendicantem redacti pudendam ipsi Ecclesiæ Proceres; Classis funditus neglecta; Arcium limitancarum Præsidia suberacta; Terrestris Exercitus plane dissipari; Inerme Imperium irritatis temere Barbaris objectum, summa ruræl ac salutis publicæ infidis, feris, Rapacibus Exeris inconsultissime commissa: hinc statim consecutis necessariis effectibus talium causarum, Vastationibus Provinciarum, Direptionibus Urbium, Deprædatione, Captivitate, Cæde, Fuga Populorum, Desolatione, omnium fando umquam auditarum, tristissima cunctarum latissime in urraque Asiæ Europæque continente Romano subiectarum Imperio Regionum; ipsa vix Urbe Regia, cujus Portubus, cujus Portis, mari Classes Piratæ, terra latrocinantium infestæ acies Barbarorum impune

L E C T O R I.

semper insultabant ipsa, inquam, Imperii Sede Constantiâ opoli, viz liberum spiritum muro & propugnaculis turante, inter grassantem intus famem, sævientem luem, seditionum ferro, face, depredantium sanguinarios furores, Tetramotus, dira incendia, & id genus immensas divinitus clades; quæ dubitare cives miserrimos cogent, utra esset minus calamitosa fortuna, Gementium ne sub servitute Barbarica semel Abduktorum; an adhuc sub recto patrio exterritis terroribus Aestuantium, & quo casu perituri mox forent, cruciabili anxietate incertoium.

III. Tam atrox irati Numinis vindicta quibus tunc sceleribus provocaretur, disquisitionem a plurimis anxie, ipsum quoque se non dissimulans ejus abstrusa rei sciscitatore curiosum, non semel Pachymetes affirmat. Aperiamus hoc nos illis Arcanum, & indigitemus errabem, quam quia infixam gerunt oculis, videre illi nequeunt. Relapsio in Hæresim S. Spiritus processionem e Patre simul cum Filio negantem, Repetitum Schisma, Rebello iterata in Christi Vicarium Romanorum Pontificem, Vestra Byzantini hoc Opere publicata crimina sunt. Ne quærit alius istarum, sub quibus gemitis exitium, tenore continuissimo nexarum, aucta semper gradibus atrocitate crescentium causas calamitatum, Utrumque prohi, mites, iusti, Principes vestri videantur, Populus satis compositus, Clerus gravis, & honestus; unum est odio in vos Dei concitando vel efficacissimum flagitium, pertinax amplexus reprobi Dogmaris, pervicax contemptus Supremæ Ecclesiasticæ Auctoritatis in Petri Successore Romano Episcopo Christi ipsius institutione constitutæ. Hæc vobis lerna malorum, origo cladum, fons infortuniorum omnis generis unus est omnium. Doleris vestros Exercitus numerosissimos, ductante per se ipso vestro Augusto Michaelæ Juniore, nunc incompositis, nec multis, oppositos in Asia Barbaris, nunc in Occidua continente paucis imparatis, extorribus, objectos acie Latinis, terrore fuisse consternatos panico, fusos, fugatos, profligatos? consternavit, disjecit, perdidit divina Nemesis, Hæresim in vobis & schisma vindicans. An vero ex quo legitimum Antistitem, Orthodoxi Dogmatis de Processione S. Spiritus ex Patre Filioque, eruditissimum, disertissimum, constantissimumque defensorem, Throno Patriarchali Joannem Veccum derurbastis, vestra umquam in ulla vel umbra tranquillitatis conquievit Ecclesia? Non ille quem pro Vecco intrusistis Gregorius Cyprius, jactationibus concussus assiduus, præceps tandem sede corruit? Non paria passus illi suffectus Athanasius? paria Joannes Cosmas? Similia, imo pejora, iterum contra jus falsque repositus in recte ablato Patriarchatu Athanasius idem, vobis insuper ipsis infestissimus & abominatissimus? Quid memorem sævas, immanes, rabiosis commissas & vobiscum, & invicem Jurgii Sæctas Arsenianorum, Josephitarum, Hyacinthinorum, Aliorum, modo Georgii Moschampanis, modo Marci Discipuli Cyprii, modo Andronici Sardensis, modo Joannis Ephesini, modo Nicææ Dyrrachienensis, modo Theolepti Philadelphienensis, Partes tuentium? Quis æstus invocabiliter rixantium? quam immedicabilis furor obnoxia irrevocabiliter studiis se se mutuo instantium? Cælo ipso, cujus de vestris Controversiis judicium illo Attamyrtenensi conventu, per quam-

L E C T O R I.

dam superstitioſe curioſam Pyromantiam, exploſorum iveratis, par-
tis utriuſque ſcriptis ſacta flamma concremandis, luculenter decla-
rante: æque omnia veſtra conventicula Deo eſſe, ac Superis exoſa.

IV. Sed fruſtra laboramus admonendis iſtis, quos voluntaria cæci-
tas a videndo, quod palam eſt, prohibet. Nos potius, hunc fru-
ctum ex huius Hiſtoriz lectione referamus, ut non dubitandum pute-
mus amplius, quin ad puniendum Græcorum in Oriente Imperantium
Schifma contumax, Dogma reprobum, Deus Ottomanorum Potentiam
excitaverit. Statim fere atque Andronicus Palæologus Senior
compos ſactus Imperii vires ejus convettit univerſas ad labefactan-
dam, extirpandamque ab ejus Patre Michaelē inſiram cum Apoſto-
lica Sede concordiam, etuperunt a Perſide in Chriſtianas Terras ru-
mulariz ſattonum manus. Harum Dux unius, quem Noſter *Atma-
nem* vocat, aliis *Ottomans* nominatus, ex obſcuro, egente, infirmo,
inclareſcere, ditari, corroborari paulatim non deſiit, quoad multis,
prout Pachymeres ſparſim hic memotat, auctus ſucceſſibus, prædis
locupleratus, Arcibus, Urbibus, Provinciis ſuz Ditioni ſubdiſis, Pru-
ſæ tandem, quam in Bithynia occupaverat, Regnum inſtituit, circa
Chriſti annum milieſimum trecentieſimum, Andronici Noſtri huius,
in Imperio duodeviceſimum. Ottomanī qui triginta circiter poſt an-
nis ſucceſſit in Regno morienti filius Orchanes, capta Nicæa altera
Regia Byzantinorum Auguſtorum, Nicomediam præterea, reliquaſ-
que Traçus ejus Civitates incluytas, tum Myſiam, Lycaoniam, Phry-
giam, Cariam, cunctaſque ad Hellespontum, & Euxinum Regio-
nes, Romano ereptas ſuo adjecit Imperio. Cujus etiam adhuc re-
gnantis auſpiciis Solimanes Filius, ante Patrem deinde mortuus, in
Thraciam trajiciens, Ottomanicis primus Europam armis delibavit.
Sic geſtum Orchanes annis duobus & viginti Principatum tranſmiſit
ſi Amurathi ex ſe genito, ſuperſtici relicto, qui Callipoli, Hadria-
nopoli, & ſubjeſtis urbi utrique regionibus Romanam minuens at-
tavit, Ottomanicam adaugens, dilatavit Ditionem. Ex hoc Bajaze-
thes natus Theſſaliam, Macedoniam, Phocidem, Atticam, Myſiam &
Bulgariam Græcis eripuit. Vicit & abduxit Tamerlanes Bajazethem,
ſub cujus filiis, Solymane, Muſa, Mahomete I. breves velut Indu-
ciæ Malorum Byzantinos recrearunt; expectante Deo. an reſiſco-
rent; Sed Schiſmate illic, & Hæreſi perfeverantibus, novus ultor exat-
geſcit Amurathes II. Mahometis Primi Filius, Secundi Pater. Theſ-
ſalonicam Urbem Maximam expugnavit: Hungaricis Joannis Hunia-
dis, Epirenſibus Scanderbergi ſucceſſibus, rerardatus a Conſtantino-
politano funditus Imperio delendo. Interim enim Clementiſſimus
Dominus ultimum velut experiri conatum. voluit Græcos reſtituendi
Catholicæ communioni ac Fidei, congregata circa Chriſti annum
1440. Sacta Oecumenica Florentina Synodo, in qua Nova Eccle-
ſiæ Græcæ cum Latina tandem eſt Conciliatio ſancita. Verum &
ab hac ruſus plerique ipſorum reſilientibus, Mahometes II. Amu-
rathis Secundi Succellor, & Filius, Conſtantinopolim vi cepit An.
Chr. 1453. & Urbis expugnatæ ruinis obruto Conſtantino Imperato-
re ejus nominis Octavo, Palæologorum Andronici Poſteriorum ordine
ſexto, ſorte ultimo, Imperium Orientale abolevit, manifeſte ultus re-
ſciſſam a Græcis ſecundam cum Latinis conventionem publice initam
Florentiæ, ſicut ad prioris violationem in Lugdunenſi coalize

LECTORI:

Concilio vindicandam, excitatus divinitus fuerat in majorum ejus serie continuus sextus Ottomanes.

V. Hujus Orbi universo lucuosissimæ Tragediæ primus Actus Pachymetæ docente, in hac, ejus modo Sipatium reductimus, Scena velut quoddam luditur. Nusquam alibi Principatus istius ΧΥΡΙΑΣ ΔΟΞΑΣ, vota, oris, destinata, machinamentorum obliquos flexus, fucosæ species obtutuum, astutarum atcana molitionum, vafra, eademque tassa plerumque successu, artium illaudatarum tentamenta repetitas, descripta cædide, patrefacta simpliciter, a Conscio & Autopra. Summos modo harum apices Rerum pervolans stringit Gregoras, unius; quod sciam, alius Græcorum tempus istud tractans; idemque horum omnium inspector præfens, quippe Juntor Pachymetæ, nec comparandus huic dignitate, & impar judicio; insuper favore nimio in Partes sibi Amici Senioris adversus Juniorem declarato Andronicum, studio erga Barlaamum Hæresarcham, invidia factionis Acyndiniahæ, ejus erat Signifer, licentia obtrestandi Principibus, & Monachis, indelebilibus maledici ac mendacis ab ipsius æquali Cantacuzeno * Stigmatibus inuri meritis: denique patum etiam Cantacuzeno defetentium & liberorum omni præjudicio Lectorum æquæ sententia notabilis, quod sibi famam fidei, quæ est anima Historiæ, non satis solacite sit tuitus adversus justas suspensiones styli affectibus obnoxii, & ingenii venalis.

Lth. 11.
Cap. XLII.

VI. Uticum ergo Andronici Actorum testem hanc, Prædens Lector, habe idoneum Pachymetæ; nec metue perniciem quæ a narratione felicitum scelerum cavenda merito legentibus præscribitur, ne ad imitationem incautos allecent. Magna hic Andronici Senioris, sed vindictæ atrii nec dilata præsentî velut antidoto, nullo jam periculo cognoscendum, crimina produntur. Exhibetur is fœdisfragus, perduellis Christi Vicario, contumax, contumeliosus, ingratus Ecclesiæ Apostolicæ Romanæ; sed & continuo idem ostenditur imprudentissimus in omni consilio, infelicitissimus in omni cœpto; nulli quamvis imbecillo non succumbens Hosti; nulli non ludibrium adversari auso præbens; impune semper contemptus, cum lucro irrisus; cuius minæ nullum pondus, nullam constantiam decreta, nullam fideri verba, nullam desideria successum habuerint; umbra Imperatoris, larva Printipis, scopus sortis adversæ, secundus in suum dedecus ac damnum, longævus ad perpetuitatem Miseriæ; Denique, a quo inclinationem ultimam ad exitum irreparabile inclyto decem sæculis Novæ Romæ Imperio datam, omnis juré deplorans, & detestans Posteritas queretur. Hæc, candide Lector, occurrerunt quæ in hoc Tibi librinè præferi. Nam de mea interpretandi ratione, de ordine ac Methodo notandi, eadem quæ in fronte Prioris Partis admonui dicta hic quoque velim intelligi. Vale. Scribebam Romæ pridie Idus Januarii An. Chr. CIO IO CLXVIII.

Facultas Praepositi Gen. Societ. JESU.

Cum Andronicum Pachymeris a P. Petro Possino Nostra Societatis laici-
ne conversum, una cum Tribus ad eam Historiam Observationum Libris
ab eodem P. Possino adjectis, Tres ejusdem Societatis Theologi recognoverint,
& in lucem edi posse probeverint, potestatem facimus, ut typis mandetur, si
illis ad quos pertinet, ita videbitur. Datum Romae 10. Septembris 1668.

Joannes Paulus Oliva .

Imprimatur, si videbitur Reverendis. Patri Magistro Sacri Pal.
Apostolici.

M. Episc. Arimin. Vicesger.

LEgi magna^{scum} animi voluptate, nec ut arbitror sine profectu, alterum hoc Volumen Pachimerii Historiarum, cujus Pars multo maxima versatur insequenda Defectione Græcorum ab Ecclesia Catholica, cum qua post diuturnum Schisma Lugdunensi Concilio sublatum, viginti fere per annos in gratia fuerant. Voluptati fuit Ingenii Morumque hujus Gentis reputatio, non abhorrentium in proximis hisce de Processione Spiritus Sancti Controversiis, ab iis, quæ per Arrii, Nestoriiq; & Eutychetis tempora, in illa inmani de Christi Domini Divinitate, atque Humanitate contentione versata sunt; illa altercandi pertinacia, illa cavillandi verba SS. Patrum vanitas, illa Scripturæ sententias depravandi temeritas; ut quomodo ex Tabulæ cuspisiam habitu, manuum Artificis, sic ex Rebus gestis, quæ hic traduntur, earum Auctores facile agnoscas; & Græcos potissimum fuisse pronuncies. nisi quod Oriens primis illis Ecclesiæ sæculis, cum immobilibus Apostolicæ Petræ fundamentis aiteretur, non magna Spiritualis sui Aedificiū parte, certe non diu nataverat: mox iis subrutis, universa ejus moles in præceps abiit. Nam quid Ego de impotenti Principum in Sacra Dominatu, deque Vulgi confidentissima in turbanda Religione licentia dicam? Profecto in ANDRONICO alterum CONSTANTIUM, in Pessimi cujusque de Populo & Clero Constantinopolitano audacia, Turbas illas Sirmienfis, Mediolanensis, & Ariminensis Conciliorum inveni licet. Jam vero, ut aliquid propositæ Materię attingam; quid tam frigidum, ac tam jejunum, quam quod ad Damasceni Doctrinam, cujus auctoritatem condemnare non audebant, de duplici Spiritus Sancti Processione jactatum est, quarum altera *stantia*, altera *æterna Explendescencia* diceretur; ut præclarus ejus Inventi Auctor, dum Verbis tam grandibus sententiam quam subjeceret, non reperiret, merito a suis per deridiculum sit habitus. Quæ vel una in re fructus non mediocris Legenti constat, acres illos mendacii Patronos hæsitantes, perplexos, & ut cum Augustino loquar, deficientes in Scrutationibus suis, magno conatu magnas nugæ agere, intuenti. Hoc autem, ne plura consuetando iusto verborum sim, leviter attigisse sufficiat. Illud pro mei Muneris ratione non omiserim admonere Lectorem, ne inter serias auditiones recensendum sibi putet, quæ in Capite xxxii. Libri xii. habentur de Nomenclatione Imperatoris Virginis. Non enim magis superstitione vacant, quæ Cultu superfluo, quam quæ Cultu talio introducuntur. Cæterum cum omnia fere quæ hic leguntur, studiosis Antiquitatis Ecclesiasticæ mirifice utilia sint; & validissima suppedirent argumenta pro Meliori in Controversiis cum Ecclesia Orientali Causa, Dignum omnino Editione, & studiis curaque Fidelium Librum censuimus, & sacularem ejus imprimendi libenter concedimus

Fr. Hyacinthus Libellus Sac. Palatii Apost. Magister.

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Υ
ΤΟΥ ΠΑΧΥΜΕΡΗ
ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ
G E O R G I I
P A C H Y M E R I S
A N D R O N I C U S P A L Æ O L O G U S
S I V E
H I S T O R I A R E R U M
A B A N D R O N I C O P A L Æ O L O G O
Seniore in Imperio gestarum, usque ad annum ejus
ætatis undequingagesimum.
Interprete PETRO POSSINO Societatis JESU,
LIBER PRIMUS.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ
ΒΙΒΛΟΥ.

C A P I T A
L I B R I P R I M I.

Edi. Rom
pag. 1.

Κεφ. α'.
Ὅπως ὁ βασιλεὺς Ἀνδρόνικος τὴν αἰὶν τὴν τοῦ
Χάρου διακρίνει.

C A P. I.
Ut Imperator Andronicus res cum Tachari
composuerit.

Κεφ. β'.
Ὅπως ὁ βασιλεὺς περὶ τῆς αἰὶν τοῦ Πάνου
ἀπολογεῖται.

C A P. II.
Ut Imperator convencionem cum Papa initas
se improbare significauit, quod in eis non
consensisset, excusauerit.

Κεφ. γ'.
Ὅπως ὁ βασιλεὺς τὸν βίανον ἀφίκεται, καὶ τὴν
λαοὺς ἀποστρέφεται.

C A P. III.
Ut Imperator Vecco dimisso, se Iosepha ad-
junxerit.

CAP. IV.

Edi. Rom.
pag. 2.

Secessus Patriarcha Vecis in Panachrastra
Monasterium.

CAP. V.

Refinitio Iosephi in Patriarchatum.

CAP. VI.

De multis & panis, quibus sunt subelli
cum Ecclesiasticis tam Laici.

CAP. VII.

Quomodo & quando qui Iosephi nomine res
administrent, Ecclesiasticas in commu-
nionem receperint.

CAP. VIII.

De celebratis Synodis.

CAP. IX.

De Vecis & causa cur scripserit.

CAP. X.

Ut Vecis citatus in Synodum, adfuerit.

CAP. XI.

Ut Praefam relegant Vecis fuerit.

CAP. XII.

De Arseniano, & morbo Iosephi.

CAP. XIII.

De morte Iosephi & his qua tunc contige-
runt.

CAP. XIV.

Ut Imperator, non reprobat Arsenianus,
sed pacis causa liberaliter tractans, Cy-
prum promouit in Patriarchatum.

CAP. XV.

Inauguratio Patriarcha Cyprii, & qua circa
eum contigerunt.

CAP. XVI.

De Stella circa meridiem apparente.

CAP. XVII.

De Condemnatione & e gradu dejectionis
Antistitis in Blachernis.

CAP. XVIII.

De Sanguine, ut existimatum est, e Celo
lapso.

CAP. XIX.

De Augusta Theodora, & Patriarcha Ale-
xandrino.

CAP. XX.

De morte Tertieris.

CAP. XXI.

De Professione Imperatoris in Orientem.

CAP. XXII.

De Convensionibus Atramytii per ignem ini-
tu.

CAP. XXIII.

Ut Sardensis Andronicus delatus Lafo Mo-
jollatus, rejectus ab Imperatore ac delin-
quatus fuerit.

CAP. XXIV.

Ut Cetaniza Praefam fugerit.

CAP. XXV.

De Protothesarii Tarchanista expeditione in
Occidui Tractus.

Καρ. δ'.

Αναθέμενος τῷ Πατριάρχῳ Βίκῳ οἷς ὁ
Πατριάρχης μίλει.

Καρ. ε'.

Αἰθάριος τῷ Ιωάννῳ οἷς τῷ Πατριάρχῳ.

Καρ. ς'.

Πατρὶς διδομένης ἑκτενέως ἱεροποιίας,
ἢ λαϊκῆς.

Καρ. ζ'.

Ὅπως ἢ πῶς οἱ πατρὶς τῷ Ιωάννῳ οἷς κοινῶς
παρίδχοντο πῶς τῷ Εὐλατίῳ.

Καρ. η'.

Πατρὶς τῷ νυμφοῦντι συκοῦν.

Καρ. θ'.

Πατρὶς Βίκῳ ἢ ὁ αἰτίας ὅπως ἐγράφη.

Καρ. ι'.

Ὅπως ὁ Βίκῳς μετακαλῶντος οἷς τῷ συ-
κοῦν ἐκτενέως.

Καρ. ια'.

Ὅπως καὶ ὁ Πρίντος ὁ Βίκῳς περιελάττει.

Καρ. ιβ'.

Πατρὶς Ἀρσενίῳ, ἢ ὁ τῷ Ιωάννῳ τόση.

Καρ. ιγ'.

Πατρὶς πῶς πλῆρες τῷ Ιωάννῳ, ἢ τῷ τότε
συμβάδον.

Καρ. ιδ'.

Ὅπως μὴ ἀποδοκιμάζων πῶς Ἀρσενίῳ ὁ
Βασίλειος, ἀλλὰ διζήνῳ ἢ τῷ οὐφ-
ρῳ, καὶ τῷ Κοσμοῦ οἷς Πατριάρχῳ ἀ-
νέγκον.

Καρ. ιε'.

Χρησθέντι τῷ Πατριάρχῳ Εὐσταθίῳ, καὶ τῷ
πατρὶ πῶς.

Καρ. ις'.

Πατρὶς πῶς ὅτις καὶ μετὰ Βίκῳ ἀνέκτος.

Καρ. ιζ'.

Πατρὶς πῶς τῷ Αρχιεπισκοπῇ καθαιρέτως ἐκ-
πονη.

Καρ. ιη'.

Πατρὶς τῷ καπνιστῆς οἷς δίδον αἵματος
ἀποδόσε.

Καρ. ιθ'.

Πατρὶς Ἀσθῆνης Θεοδώρου, ἢ τῷ Πατριάρ-
χῳ Δαζηνόφῳ.

Καρ. α'.

Πατρὶς πῶς γυναικὸς τῷ Τερπῶ.

Καρ. αα'.

Πατρὶς πῶς ἐκ' ἀναπλῶν Βασίλειος ἐξελέσας.

Καρ. αβ'.

Πατρὶς τῷ γρηγόρειῳ συνάδοντος ἐκ πατρὶς ἐκ
τῷ Αἰραμυτίῳ.

Καρ. αγ'.

Ὅτι ὁ Χάρδων Αἰθῆνης ἐκλαθῆς δι-
κῶν καθαιρέτως, ἢ ἀπογοργῆται παρὰ
τῷ Βασίλειῳ ἢ ἀντιμῶνται.

Καρ. αδ'.

Ὅπως ὁ Κοσμάκης ἀπὸ τῷ Πρίντος φύ-
γας ἐγένετο.

Καρ. αε'.

Πατρὶς τῷ ἐκ' αἰῶν ἑκτενέως τῷ Προ-
βουλίῳ Ταρχωνίῳ.

Καρ.

HISTORIÆ ANDRONICI LIB. I.

9

Κη. κγ'.	CAP. XXVI.
Οτι αι τελευταις τριμερους καταμαλδωνται,	Ut Trimeris Romædus neglecta fuerint.
Κη. κδ'.	CAP. XXVII.
Περ τῆς Πρωτοβουλιας, ης ος υγιος κατα-	De Protoeulhia: Et ut diuine successum
Βαθμῳ τῇ κτ' τῶν Μικηλ.	habuerint qua contra Michaelis compar-
Κη. κε'.	CAP. XXVIII.
Περ τῆς ἐκτῆς ἀρετῆς.	De Sacro Pane.
Κη. κς'.	CAP. XXIX.
Περ τῆς παλαιῆς Σαυδῶν ἔκτος καταν-	De Scythis Danubii accolis, ut debellatise-
λαμδωνται.	runt.
Κη. λ'.	CAP. XXX.
Αξιωματικῶς παρὰ βασιλέως τῆς χειρὸς τῆς	Ut Imperator signis tunc editis moris, ut
τῆς πλεονεξιας πρῶτον,	bementer infirmit, ut discipuli conciliarentur.
Κη. λβ'.	CAP. XXXI.
Περ τῆς ἀποστολῆς τῆς ἀντιφάνου τῆς Πατριάρχῃ	De reportatione Reliquiarum Patriarchæ An-
χου Ἀρενίου.	semii.
Κη. λγ'.	CAP. XXXII.
Περ τῆς κτ' ἑκτῆς διανοῆς.	De Cladibus Christianorum in Syria.
Κη. λδ'.	CAP. XXXIII.
Περ τῆς διανοῆς συστατικῆς τῆς βασιλείας.	De secundo Matrimonio Imperatoris.
Κη. λε'.	CAP. XXXIV.
Ὅπως καταμαλδῶς ἀνέχοντα Βίκαρος ἀπὸ Πρί-	Ut vocatus Prosa Vetus sit, Et de eius
στις, τῇ τῆς αὐτῆς κρίσεως.	judicio.
Κη. λς'.	CAP. XXXV.
Διότι τῇ Βίκαρος μετὰ τῆς παρὰ Γρηγορίου.	Colloquium Vetus cum Gregorio Et eius sequa-
Κη. λς'.	CAP. XXXVI.
Αρενίου τῆς βασιλείας ἀπὸς Ἰωάννου τῆς ἀντι-	Profectus Imperatoris ad Joannem olim Imper-
βασιλείας.	ris dejectionem.
Κη. λς'.	CAP. XXXVII.
Περ τῆς ἀγγελλίας τῆς πικρῆς ἐκτῆς, ης	De nunciata incurfione Piratica, Et transla-
καταμαλδῶς τῆς βασιλικῆς σύμματος.	tione corporis Imperatoris.

ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐν δέσμῳ μαθεῖν, ὃ δὲ ὁμοῦς ὡς ἐν Α
 τοῦ ἐν τοῖς βασιλείοις ἀποστασίου δέσμου, μὴ
 γυνώσκῃ ὅλους τοὺς πρὸς ἑαυτὴν, ἢ ὅτι ἐν ὁμο-
 λω. Τότε δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς βασιλείοις ἀποστα-
 σίου παραπὶ τὸ Παύλιν, ὃς ὡς οὗτος ἐκτελεζο-
 μένος, ἵσταται μὴ τὸ ἐκτελεῖν κενωμένης ἀφ' ὧν
 ἵσταται, τὸν δὲ δὴ συζητῶν παρὶς τοῦ
 ἀποστασίου, ἱσταντο ἐν αὐτῇ ἔχει γυνώσκῃ ἔξο-
 χωτέρως, ὅτι οὗτος ἐν αὐτῇ τὸ μνησθῆναι.
 Ἐπὶ ποσὶ τοῦ ὃς παρὶς τοῦ ἐν τοῖς βασιλείοις
 ὡς μὴ ἰστέον διαγνώσκῃ ἔχει καὶ τὴν οὐκ ἰστέον
 ἐν ποσὶ δὲ τοῦ ἐν τοῖς βασιλείοις ἀποστασίου ἐπὶ τῇ
 παραπρὸς ἀποστασίῳ, ὅπως οὗτος ἴδῃ τοῦ
 χροῖα, ὃς γυνώσκῃ καὶ ἐν τοῖς βασιλείοις. Τότε
 ὃς ὅλους μὴ τοῖς βασιλείοις αὐτοῦ, ὅλους
 ὃς ἐκτελεζομένης, μὴ μνησθῆναι, παρὲς βασι-
 λείας ἔχει ἐκτελεῖν πρὸς τὴν κατὰ τὴν βασι-
 λείας ὡς οὗτος ἀποστασίῳ, αὐτὴ γὰρ οὐκ ἔστι
 καὶ ὡς ὡς αὐτὴ ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς βασιλείοις,
 κατὰ τὴν κατὰ τὴν ἀποστασίῳ, ἐκτελεζομένης τῇ ἐκ-
 τελεζομένης οὗς πρὸς τὴν. Ο μὴ οὖν ἐν πο-
 σὶ τοῦ

foliis illius notam Imperatoris morem, iudici
non esse et manifeste. Ite coepta causa in sena-
to edit, et prosequenda, cum regibus et Pa-
pae qui diutius literas acceperat, quibus in
par etis dolores significatione lectis, quo tem-
pore estegit calum collocatus cum Papia, is-
sum dimisit. ac ipi huius Historie Scriptori
fore presentis tractus qui recens a Iuvene Au-
gusto accepti collatis, percontabatur: egi-
ssit assequi causas, potius quam effectus et falsiti-
as, quibusque annotationibus, et notis
exacte referebat paternam manum, ut ne pe-
titi quidem falsi discernere. una quippe inter-
erat vis obervabilis differentia brevissimi par-
tis flexu apiculis, ex qua intelligi man-
ueratque discerni posset: ad quos ite fore
adevertente, qui cognita Michaelis Patri mo-
re, non aliam huius Patriarchae significatio-
nem non se habere solum Patriarchae an-
drevi, fed et in illud consilio more accipere.
Ex spe nimirum quam ex nota religio-
nis Principia concepit amplissimum evhen-
dum in maius Ecclesie tempore opera Im-
peratoris: quem ad id non frustra stimulant a
fe, benevolens indigni cognita Andronici in
fide, et in illiusque Patriarchae, quibus
rata fuisset; et quali core pigro pignore fecta-
tum fecurum eius rei foliolem.

CAPUT II.

Ut Imperator conventiones cum Papa iuitas se improbare significans, quod in ea consensisset excusaverit.

[illegible][illegible]

Edm. Kem-
page 6.

C A P U T VI.

*De mulieris & pennis quibus sunt subiecti cum Ecclesiastici,
cum Laici.*

ΚΑὶ δὲ ἄλλα μὲν λαλοῦντες, ἄλλα δὲ ἐν-
ουραμίας ἐκρηγνόντες ἐπιτεταμέναι, καὶ πάλιν
ἔτι λαλοῦντες, πάλιν δὲ ἐκτεταμέναι πρὸς μαθητάς,
καὶ οἱ σφίσι ἰδόντες, πολλοὺς ἐκ ἐλθόντων ἐ-
τίμας πρὸς ἀφ᾽ ἑαυτοῦ, οἱ μὲν ἐπὶ μῶτον φά-
μιθαί, καὶ ἐν ᾧ κλεισμέναις μυαλοῖς καὶ τῇ
ἐκουσίᾳ ἄλως μετέχουσιν. οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τῇ
ἐκείνῃ δυνάμει μετᾷ, ἐπιτεταμέναι πρὸς μαθη-
τάς. Ἀρχιερεῖς δὲ καὶ Κληρικοί, οὗτοι γὰρ
Πατρίστας ὑπερβαλλόμενοι, ἑαυτοὺς προσεπει-
θόσιν καὶ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ. Ὁ δὲ ἰουδαϊσμοῦ, οὗτοι
ἀφ᾽ ἑαυτοῦ. ἵτι δὲ καὶ ἐν κλεισμένῳ καὶ τῇ ἐκείνῃ
προσεπειθόσιν ὀνόματι, ἐν πολλοῖς ἰδιότητι
καὶ ἀπειρί, καθύστερον τοῦ ἑκατέρωθεν οἱ ἐρί-
σις ἐκείνου. καὶ οὗτοι γὰρ βαρύνει πρὸς κατὰ τὴν
προσεπειθόσιν ἀπειρίαν. Ὅθεν καὶ τὸ καὶ πάλιν
ἐκτεταλλόμενοι, ἔτι Ἀρχιερεῖς ἀποφράζοντες
ἐν τῇ καὶ μετέχοντι τῇ πρὸς αὐτοῖς ἀφ᾽ ἑαυτοῦ πρὸς
τὸν, οὗτοι μὲν πάλιν Πατρίστας ἀφ᾽ ἑαυτοῦ
ἀφ᾽ ἑαυτοῦ οἱ οἶμαι. πρὸ δὲ μαθητῶν Γενεαῶν
προσεπειθόσιν, οἱ βέλους ἑαυτῶν πάλιν ἀπὸ τοῦ
ἐκείνου, οἱ προσεπειθόσιν μὲν ἐπὶ τῇ καὶ με-
τέχοντι, παραβέβηκας δὲ τὸ ἐν ᾧ Εὐαγγέλιον.
ἐν τῇ καὶ ἀποκαταστάσει παραχρῆ καὶ ὁμοίως
ἐκείνῃ, καὶ κατηρμένον καὶ ἐκείνῃ. Καὶ
καὶ τὸ Πατρίστας ἐκτεταλλόμενοι, οἱ αὖτε δι-
καιοῦς ὁνομαζοῦνται. οἱ δὲ ἀντεκείνῃ τὸν
ἐκείνῃ, καὶ οἱ οἶσι τὰ καὶ παραβέβηκας ἀφ᾽ ἑαυ-
τοῦ. Τίδους ἐκτεταμένον γινώσκον τὸ Πατρίστας
καὶ τὸν ἑκατέρωθεν ἀνταρμαζόμενον, Ἀρχιε-
ρεῖς μὲν καὶ Κληρικοί τελέμενοι κατὰ προσε-
πειθόσιν, λαοὶ δὲ κατὰ τὸν μῦθον τῆς κατα-
στάσεως, πάλιν δὲ ἰδόντες τὸν ἐπὶ ἐκτεταλλόμενον
ἐκείνῃ. πρὸς δὲ ἄρχιερεῖς, καὶ τὸν Με-
τακταμένον καὶ κατὰ τὴν Μετακτασίαν, οἱ ἀφ᾽ ἑαυ-
τοῦ ἐκτεταλλόμενοι πρὸς βασιλείας ἐκτεταμένον
ἐπὶ Περσῶν Λαγυρῶν, καὶ καὶ ἐκείνῃ, ἐκτετα-
μένον ἐπὶ ὀνόματι οἱ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ τὸν Πατρίστας
ἐκείνῃ πρὸς, καὶ οὗτοι οἱ τὸν Περσῶν κατὰ
προσεπειθόσιν ἐκείνῃ, οὗτοι ἐκτεταμένον, ἀνταρ-
μαζόμενοι τὸν Πατρίστας ἐκείνῃ, καὶ γὰρ ἐκεί-
νῃ ἰδόντες ἐπὶ μῶτον ἑαυτοῦ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ. ἀλλ' οὗτοι
ἐπὶ πολλοῖς αἰτίαις οἱ παραβέβηκας τὸν μῦθον
καὶ, πάλιν ἐκτεταμένον κατὰ τὸν μῦθον.

[illegible]

Edw. Ross
Page 12

[illegible]

အစောတံမူကတော့ - ဒီကဉ်း မူဒါဝ်း ဗီဒီယို လူကဉ်း ,
 တဲး ဒါဝ်း တုံ အာပာမိတ်တဲး ဝီဒီယို ဝဲဒါဝ်းဒါဝ်းတဲး, မိဒ်
 မိ အာပာမိတ်တဲး - အဲဒါဝ်း ဒါဝ်းတဲး

hanc interpellant; sic respondens conditionem iunget inquit, casus talis dicatur, cum
inter defensores, et contrae unus sit felix alter caecior. Illud solum decidere oportere
patet. Sicut proinde non minus quoniam non cogitantes nec volentes ad Patriarchatum in-
vocaverunt, proinde relictam in ordinem per alios, et proinde propositum Thronum revocato Pa-
triarchatu, ipsum fin, ipsi iudicantibus, petere etiam non honorem sed potestatem Patriarchatus, et
ad Patriarchatum vocantem suffragia accipere? Hec postrema praeritum Thronum Patriarchatus, et
pleniorum cordis infestis spiculis: audientibus indignum Voces: Tu filius Patriarchatus
tuorum gaudes, praefate jam legitima Patriarchi? Tu, inquam, ipsorum Barfesus, et ius ju-
ris, scripte edita fidei professio exparte, cuius nullis argumentis opus sit ad persuadendum te referre
se catholice fides? Sic illi repulsa iracunde Vocis postulatione, minus deinde cum illo agens,
blandam peremptorie, et silenti te coram Iosepho vellet, quo ipso adducto, et perfuso delinens fidei
offensam supplicis significatione postulare: deinde ipsi compositum Libellum, quo professio rectae
fidei conjuncta est confessioni, etiam fidei, et quae in contrarium extant; quibus ad extre-
mum praefatus Abba Abbaitionem Sacrosancti Venerabilis, et venerabilis dederunt: atque haec verba
omnes paulo benignioribus commodis talis tractatum duxerunt, quod cum postea Julijus cognov-
isset, viam illatam homini Orthodoxo, ut displicent abdicaret, ut minime Regulus Pasrum con-
formem, inquit illi iudicavit.

C A P U T X I.

Ut Prorsum relegatus Veccus fuerit.

Ὁ ἄλγος τὸ μυστὶς, ἡ βασιλεὺς πνέουσα
 οἱς Πρίστει πνεύσας, ὅς τις αἱ ἐν-
 λήτου. ἀλλ' ὁ βασιλεὺς πνέας ἀπὸ τῆς
 σπέρτης ἀποπνέας, ἵαται μὴ τοῖς ἀπαι-
 ρεῖται, ἐπὶ πρῶτον ἐλθόντων. αὐτοὺς δ' ἔρχου
 τῇ ἑλμῷ ἐφαρμακίαν, ἐπὶ ἀνα φαρμακίαν,
 ὅς τις αἱ τοῖς μὴ ἐπὶ πρῶτον ἐλθόντων. τοῖς δ'
 ἀποπνέου τῇ ἀναμύσει ὑπερμυκταίαν. ἐ-
 βασιλεὺς δ' ἐπὶ τῇ γυναικὶ λήσαντος, ὁ φαρ-
 διστὴς καλῶς ἡ γυναικίαν, ὅς τις αἱ ἐπὶ
 τοῖς μὴ ἐπὶ πρῶτον ἐλθόντων, μὴ ἐλθόντων,
 μὴ κατὰ ἀφαιρῶν τοῖς ἀποπνέου. οἱ μὴ
 ἐπὶ πρῶτον ἐλθόντων. βασιλεὺς δ' ἐπὶ τῇ
 ἀναμύσει πνέουσα, τὸ πᾶν λατρεῖται ἐπὶ τῇ
 τῇ ἀνα μὴ ἐπὶ πρῶτον ἐλθόντων.

C A P U T XII.

De Afcenianis & morbo Iosephi.

[illegible]

Editor, *Review*,
page 21.

lum vitabant; sed & non pauci ut ab illa se abscindentes periclitabant. Unde multi quodam ad punctum qui primum apparuerant, se aggregaverunt. ex quo tempore in numerum ingentem crevit Arianiana Fadhio. Hi tamen quoad Iosephum Patriarchatus necque possessionem, gravi licet urgente morbo, tenuit, parum apud Augustum valuerunt. Nam cum ex longo conpeditum haberent qui Iosephum frequentabant, introcabili Arianismo in eum insinidantem; nec superesse videtur conciliationis spem ullam inter partes tam acriter diffidio committas, ut quem alia principum Sacrorum veneretur, altera ne laica quidem communione dignandum Iosephum duceret, matre pro sua cetera apud Andronicum gravitate, cum in conatibus praestarent, apud Iosephum accusantes criminosa, memque incommutata, ne hoc Schisma invalens, non Ecclesiam modo, sed Imperio quoque ipsi perniciosissimum ad extremum evaderet: quibus credulus Princeps ausus, in non vulgarem ab Arianianis cavendi sollicitudinem contraheretur. Postquam vero intendere se pravus augensque Patriarchis morbo, adeo ut super pla-ae jam defectus vitibus, & haud dubie mortem expectans, Patriarchatum abdicaret (cujus abdicationalis scriptum tunc formatum prodit) qui ejus nomine rei gerebant despondere animos, & dissuere conperunt. quo identius se jam Arianianis obstantes, tanto se magis fortibus, ut terrorem Adversarii non parvum incuterent, curaque adderens Augustus negotiatum, eos ne fessarent delinendi. In eam ergo partem ille incubuit, majorem quam antea honoris figebat Arianianos tradant: quo brevi effectum ut hi multismodis longe viverent Iosephi Assidui. Capita cunctabant huius numerosis turbae, ac velut factiosi Duces, hinc impulerunt Joannes Tarchanota Confobrinus Imperatoris, quippe Marthae, fororis Michaelis ejus Patris, triem Filiorum nam minima; cum quo & ejus Sorores Theodora & Norlongissa; inde autem superius memoratus Hyacinthus. Hi uno consensu praeter sibi universis patiebantur Antieque Episcopum Sardinum, qui nomine omnium crebro Imperatorem conveniebat, huic libentius partes illas cedente, atque adeo pro eilem parante Joanne, qui exquilita quadam riori obsequio, minus in multis probabatur, communionem alienorum a secula sua vitans ab illo & ejus sequacibus plerumque fecerent, nec carum se plane pulam abscindens, ne robur Fadhionis enervaret: quin pro virili Andronicum Sardenfem adjuvans in his qua in Sectae utilitatem ac focuatorem univalem cum Imperatore transigebat.

Αλλοι, αὐτὰς τὴν πόλιν ἰσχυρῶς φερόντες, αὐτὴν ἐστράτευον πλείους ἱερούς ποσὶ θάλασσαν, καὶ ἐλάσαν τὴν ἀσπίδα, πολλὰς γυναικας. Αὐτὸν ὁρῶν μὲν ὁ ἰσχυρὸς ἀφῆκεν ἔχειν τὴν πόλιν, καὶ τὴν Πατριαρχίαν ἐπέταλκεν, καὶ οὐκ ἔχον ἐκείνῳ ὁρῶν Βασιλῆα. τὴν γὰρ σφοδρὰ κατέβληκεν αὐτὸν τὸ ἰσχυρὸν ἐκ πλείονος οὐδὲν, καὶ οὐκ αὐτὸν μὲν Πατριαρχὸν τὴν ἰσχυρὰν ἔχον, ἱερούς δὲ οὐδ' ἄλλου Χερσαίου ἐπιτάλ-
ας ἔλασεν. καὶ διὰ τούτων ἀδύνατον τὴν ἑπι-
στασιν κλίνας, ἀποκαταλαμβάνουσαν Βασιλῆα,
μαρτυροῦντες ἐφίει τὴν χεῖρα, καὶ ὡς ἴδ-
εν ἀγαθὸς αὐτῇ Βασιλεύοντι, ἱερούς τὴν

Βασιλείαν χεῖρα, λόγους, φερῶντες αὐ-
τὴν τοχάσις ἐπέταλκεν. Ἐπει δ' ἐπαρτασθὲν τῇ
Πατριαρχῇ ὁ ἰσχυρὸς, καὶ ἴδε ἱερούς ἰαλὰν-
μῖν ὡς, αὐτὸς τὸν θάνατον ἀπεικείχετο, ὁ
ἴδων τούτῳ παρρησίᾳ τὴν ἀσπίδα, ὁ γράμ-
μα ἀποστέλλει παρανοήτως, ἀπαρῶντες μὲν αὐ-
τόν, εἰς πλείονος δὲ ἑστῆτος ἱερούς, αὐτὸς ὁ
τὸν πᾶν θάλασσαν διέβηκεν καὶ τὴν ἱερούς
ἰσχυρὰν ἀναγνῶντας ὁρῶντας, λόγους μὲν
αὐτῶν, ἑστῆτος ἐπὶ πόντος τὸν Βασι-
λέα, καὶ πολλὰν τὴν καὶ τὴν αὐτῶν τὴν πλείονος
τὴν ἰσχυρὰν. Ἐξήρχη μὲν οὖν ἱερούς, ἰδὼν μὲν
ὁ Ταραχανὸς ἱερούς, καὶ τὸν Βασιλέα

ἀντιφύγας, καὶ γὰρ Μάρκος τὸν ἱερούς ὡς
ὁ ἰσχυρὸς ὡς, οὐκ ὁ δὲ αὐτῶν τὸν
πᾶν, ὅτι οὐδὲν, ὁ δὲ ἰσχυρὸς. ἰδὼν
δὲ ὁ ἀντιφύγας Ταραχὸς, ὁ ἴδων δὲ ὁ
πᾶν Ταραχὸς ἀντιφύγας, ὁ δὲ ὁ ἴδων
Βασιλῆα εὐχάρις ἀντιφύγας ἀντιφύγας. ὁ γὰρ
ἱερούς καὶ ἀντιφύγας ὡς, αὐτὸς ὁ δὲ
ἀντιφύγας μὲν καὶ τὸν ἰδὼν, αὐτὸς ὁ
πᾶν, πλείονος τὸν πᾶν τὸν Ταραχὸς ἀντιφύ-
γας, ὁ δὲ τὸν πᾶν ὁ αὐτὸς ἀντιφύγας. Αὐτὸς
ἱερούς τὸν πᾶν παρρησίᾳ ἐφίει ἀντιφύγας, αὐτὸς
ἀντιφύγας αὐτὸς ὁ δὲ λόγους ἔχοντες.

sua ob confanguinitatem gratia admissionem fa-
religionis diligentia, zelo, ac pacibus, ve-
que Hyacinthus apud, haud adeo superstitio-
que, quam necesse Tarchanota habebat propter. unde
conventiculum sibi eorum habebat propter. unde
conventiculum sibi eorum habebat propter. unde

Ed. Rom.
pag. 23.

CAPUT XIII

De morte Iosephi, & his quae tunc contigerunt.

I Necr huc, mense Martio ineunte, mon-
bo & senio consumptus Iosephus obiit,
& ejus cadaver in Monasterio S. Basilii
sepultum est. At Imperator ab eo expedi-
tus, impetu maximo incubuit in conatum
adjuvandum sibi Arianismum. Itaque
admittens eos in colloquium iniquitatem, om-
ni ope tentabat verbis demulcere excede-

EN ποσὶν δὲ καὶ μάλιστα ἐπὶ τὴν Κρο-
νίαν, πᾶν αὐτὸν γὰρ προχέοντες ἱε-
ρούς, ἰδὼντες. ὁ δὲ ἱερούς αὐτὸν ὅτι μὲν
ἄγειν Βασιλῆα εἰς πᾶν θάλασσαν. ὁ μὲν
τὴν Βασιλῆα ἀντιφύγας ἱερούς, καὶ Ἀρ-
σενίους ὅτι μὲν καὶ ἰσχυρὸν κατέβληκεν.

[illegible][illegible]

Edw. Ross
200. 18

[illegible]

et, cum ad eastra hebes obtempuisset. Sensu tigit
nata inique invivis professionis: sed dum superimpol
tum Pilo, Monachicum opusculum cupide excipit
inde penitentibus, Calypso, hanc coque simul ab
urentibus exposuit tadia; quo Nicander viso, iterum
Sardonis excessit. Tercio de Capis idem ludicrum
quo adhaucum risu; ambitum Pseudoantistiti
musa chachinnatione traducunt. Interim dum Prae
lati, Provi Nominis aequum iudicium venerant
incutit immeritis Antistites, merito namque astra in

[illegible]* *EdM. Exam.*
 * *200. 41.*

C A P U T XXIV.

Ut Cocanitz a Prusa fugerit.

Ο Μίσητος 24 Κορινθίους ἐν χρίστῳ θύει· καὶ
 ὁ μακάριος, ἐπεὶ τὸν περικείμενον πο-
 τὴ δαίμνι, ἀποκρινόμενος δι' αὐτὴν πάρεσ-
 κληται, καὶ ἐν ἰσχυρῇ ἀνταπείκῃ τὸν πολ-
 λυτὸν, ὃν ταῖς εὐσεβεσίν αὐτοῦ, καὶ τῇ
 πεποιμένῃ ἀπάταις καὶ μακαρίᾳ ἐπαγγελίᾳ, πει-
 θὸν ἔρπειται πῦρ, καταλαβὼν τὸν ἐν Πι-
 στει μακάριον παῖδα, ὃν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐπι-
 δίδωκεν ὑποτάσσοντα τῷ κυρίῳ ἐκείνῳ.
 Γράφει ὁ κύριος, ἐν ἡμετέροις, ἐκκαθαρίζον-
 τας βασιλείας πῦρ ἀλλὰ, κατὰ δυνάμειν τοῦ ἐπι-
 ρεῖον, ὃν ἀλλὰς ἐπαρκαλίσκει· ὁ κύριος δι-
 κτυοῦσθαι, ἵνα πῦρ θύειται ἡμετέροις. Καὶ
 δι' προσηγορίας αἰνιγματῶν τὸ πῦρ, ὁ νοῦτος
 ἀγνοῖται, ἀλλ' αὐτοῦ τῇ Κορινθίῳ ὃ ἀφ' αὐ-
 τοῦ ἐκκαθαρίζει καὶς, ἐπὶ πᾶσι πῦρ τῶν
 κατὰ αὐτὸν ἐν τῷ κόσμῳ ὁρίσκει τὴν ἵπταν.
 ἵπταν δι' ἐκκαθαρίσεως χρίσμι, καὶ ἐπὶ τοῖς
 ἵπται, καταλαβὼν τὸν αἰγιαλὸν ἐκκαθα-
 ρίζοντα, ὃν τὸν ὁρῶμεν καὶ αἰεὶ ἔστιν
 ὁ κύριος.

ipse sane demissus e pinis moenium, equoque confis-
bat, noctis ad id lectae tempore, litus compellere
iussusque ferventibus, ablit.

CAT. Cosentane fiscoque, ut in loco resu-
lante, habitum Monachi adhuc gerens,
in Periboli Monasterio equeque Religionem
simulare nititur: profecturus tibi vice conser-
vandum simpliciterem, omnibusque comestibus
indictis, ex animo acquiescere se fiscoque pro-
fessionis, in eaque usque ad spiritum earumdem
perseverare place decessisse. Sic fuorum iam
parato favore Socialium, facile ab eis imple-
travit, ut bene Moderatores gratia, in Ma-
nasterio Prof. Monasterium se tradidit sacra-
tus. Huc porro ille translatus, apert videri
opportuno loco, quod datum coquebat, com-
pie; suam nimirum in Patriam, ac familia-
rem Latrem suam machinari. Scriptis inter
arcano per fidelissimos nuncios suis Domestici-
bus, qui ab ipsis fieri volebat, tuto iam admi-
stranda, quando Imperator diversiffimis in-
diciis, festinis, inopis, etiamque admi-
nistratis muneribus, imperi bandenquam posuit.
Cognatis ergo Cosentane tibi articulo suo cri-
fianis, comparuit brevi Prof. Piscatoris
remis instructa equos adhibens, qui inter
aspiculis excandescentes refores Cosentane neces-
sarii, clam hominem convertent ad suos in-
vitant. Conditis inde mox tibi Maro Ma-
nasterio, qui ab eis parte idem cum
his, etiamque admi-
nistratis, abundante ad iter quod ad mare refra-
gitat, aequa excepisse, velis de cetero re-

C A P U T XXV.

De Proto-vesliarii Tarchaniotae expeditione in Occidentos Traclius.

Edn. Rom.
pag. 43.

[illegible][illegible]

Quae porro erant prope ad sedem expeditionem
cas praeterea ille qualem ex publico plerumque
affirmavit: venas in quas tunc Imperator auctor
nova collatione conficere. Edictum ergo est, ut
earum penitus decimum in huius exercitus fam-
ulatum; valebatur quidem parum fieri, repello in
eius contenti. Nam Summarum quique pro posside-
re eodem fuit. Magnam huius inde contumaciam
perferis copia celeriter ad Demetrius viciniam se con-

εὐχία πικρὰς ὑγρότητος, συνάμα τῇ τῷ Ἀσπί
 ἀδύλῳ, τῇ ἀνύῳ αἱ Βασιλίδες πικρῆται. τὸ
 ποῦ σφίρει μὴ εἰ φορεῖται. ὃ δὲ εἰς τῇ ἑβρῶ
 αὖ ἱερὰλινος ὄντι εὐαγῆμ' ἵππος ὃς γέμει πα-
 ῖα, αἱ φυλακὴ ἐκαστοῦ. Τυχρόντος ἱπποῦ
 ὁ Μυχαλὶν τὸ ἑβρῶν ὑπερβαίνοντος γαμβρὸν ἵδεν
 ἐπ' ἀδύλῳ ποῦν τὸν ἱερὰν ἐκείνου. αὐτὸ δὲ
 ὁ λήγοντος, ἐπεὶ ὃς πορεύοντος ἐκείνου ὃς ἱ-
 ἐρὰλινος εὐαγῆμ' τοῦ, πρὸς τὸ ἐντορῆσθαι
 ἐκείνου λαβεῖναι. τὸ γὰρ αὖ ἑβρῶν τῇ
 ἑβρῶ λαοῦν φυλακὴν ἐκαστοῦ, τῇ πολλῇ
 ἀπὸ χόρου ἵδεν, πρὸς τὸ πρὸς τὸν βί-
 σται. ὁ δὲ αὖ αὖ πικρὰ εἰ βάσβαρος, πρὸς
 τὸ ἀπὸ αὐτοῦ ὑπερβαίνοντος, τῇ καπνιστῇ
 ὁ ἀπὸ. Καὶ δὲ ἑβρῶν (τοῦ μὴ παρὰ τὸ εἶναι
 τὸν Μυχαλὶν) ὃ δὲ εἰς τὸ ἐκείνου γέμει, ὑπερ-
 βαίνοντος ἐκείνου τὸ εὐαγῆμ' αἷμας τοῦ καπ-
 νιστῆ, ὃς ἀπὸς ἵππου μὲν τὸ γαμβρὸν τὸ
 πικρὸν πορεύοντος, τῇ εἰς ἀπὸς, καὶ δὲ ἐκεί-
 νου τὸν τῇ ἑβρῶν ὑπερβαίνοντος καὶ δὲ
 αὖ. ὃς δὲ ἐκείνου πικρῆται. Καὶ δὲ δὲ ἐκεί-
 νος αὖ τὸν καπνιστῆναι τὸς λαοῦς, αὖ δὲ
 τὸ πικρὸν ἐκείνου τὸ δὲ βίβλη μὲν πορεύοντος ἐκεί-
 νος ἐπὶ ἀπὸς πικρῆται, ὃς καὶ τὸν ὑπερ-
 βαίνοντος ἀπὸς τοῦ, τὸν ἑβρῶν μὴ αἰδούντος
 τῇ ἀπὸς πορεύοντος. Οἷοντος δὲ ἐκείνου τὸν πικ-
 ρὸν ὃς μῆτος, εὐαγῆμ' ἐκείνου τὸν ἐκείνου
 ἐκείνου, καὶ γὰρ ἑβρῶν ὑπερβαίνοντος τῇ γίγναι
 ἀπὸς τοῦ. Ἐκείνου δὲ αὖς ἵππου ὄντι ἐκεί-
 νου φυλακὴν ἐκαστοῦ, αἱ μὴ ἐκείνου τὸν
 πικρὸν, ἱερὰτος ἀπὸς καπνὸν τὸν ἑβρῶν πικ-
 ρῆται, ἀπὸς αὐτοῦ φυλακὴς τὸς πορεύον-
 τος. τῇ γὰρ ἑβρῶν αὐτοῦ αἱ φυλακὴ, ὅτι ἐκεί-
 νος τὸς πικρὸν τὸν ἐκείνου ἐκείνου τὸν
 αὖ δὲ δὲ μὴ ἑβρῶν ἐκείνου τὸν ἑβρῶν, ἐκεί-
 νος ἀπὸς τοῦ φυλακὴν ἱερὰτος, ἐκείνου
 ἐκείνου ἀπὸς τῇ τῇ καπνιστῇ φυλακὴ
 αἱ ἀπὸ γὰρ πικρὰ εἰ ἀπὸς τοῦ πορεύοντος γ-
 ἑβρῶντος, τῇ γὰρ νῆος ἐκείνου, αἷμας ἀπὸ
 οὐκέντος αὖ ἐπὶ ἐκείνου ἀπὸς Βασιλίδος
 ἀπὸς τοῦ, ἀπὸς ἐκείνου τὸν πρὸς ἐκείνου,
 ὃς αἱ ἐκείνου ἐκείνου πικρὸν ἀπὸς αἱ πρὸς
 ἐκείνου. Ἐκείνου δὲ τῇ φυλακὴν ὑπερβαίνον-
 τος, ὑπερβαίνοντος τῇ πικρὸν τῇ ἀπὸς αἱ
 ὃς πικρὸν γαμβρὸντος αἱ πικρὸν ἐκείνου ἀπὸς
 ἐκείνου, αἱ αἱ ἐκείνου ἐκείνου, ἀπὸς τὸν
 τῇ γὰρ ἐκείνου τῇ ἐκείνου ἀπὸς τοῦ, τῇ
 τῇ τῇ πικρὸν ἀπὸς ἐκείνου, τῇ ἀπὸς
 ἐκείνου τῇ πικρὸν. Ἄλλ' αἱ πικρῆτος πικ-
 ρῆται δὲ αἱ, τῇ τῇ γὰρ γαμβρὸντος ἀπὸς
 ἀπὸς τὸν πικρὸν πορεύοντος καπνὸν, ἵππου
 πικρὸν τὸ δὲ ἀπὸς. Ἀπὸς τοῦ γὰρ ἐκείνου
 ἀπὸς πικρὸν αἱ αἱ, αἱ τῇ δὲ ἐκείνου
 ἐκείνου αἱ αἱ, αἱ ἀπὸς ἐκείνου ἐκείνου
 πορεύοντος. Οὐ γὰρ μῆτος τῇ δὲ ἐκείνου
 ἵππου ἐκείνου αἱ αἱ πικρὸν τῇ πικρῆτος, αἱ
 τῇ ἵππου, μῆτος αἱ ἐκείνου ἀπὸς τὸν πικ-
 ρῆτον ἐκείνου ἀπὸς χόρου ἀπὸς τοῦ πικ-
 ρῆτον. Καὶ πικρὸν μὴ ὃς χόρου πικρῆται

A placendo feroci animo iura proditoris irritato, milia fasti aut blanditis profusus, offensa in posueram gratias ferre. Involvens ferreocavalis contumacia Michael totum flabrum intentus expellendo per fugam furivum libertatis. At crebri ejus elabendi contumacia adrefrae femper fortuna succella car-ere, retrado ipso quoties evaserat, et vinculis reddito, que in longa poli bre tempora femper inivisibilem hactenus. Ut hinc ego ejus, quamquam aliquot ab hinc annis, et hinc annis, utamur, arguuntur cognoscit feriem temporum posthabens, reitiam. Profecuta est Thersia.

forficatorem propria vii Sore accellerat, talio-
calione. Dilectus aut Imperator casus qua-
damus, Bulvarum Rex Terrenus, Joannis Se-
bellianensis Patria burgensis, fœderis se
facere curavit, deperdens sua filia Oc-
phenticibus filia ipsum, quam & de feran-
tibus adhuc impetus domi habuit. Verum
secutis deinde rebus sua Terrenus reputata pa-
uit, ut retulimus, cum Imperatore facere,
fœderalibus cum filia Sebellianensis abruptis,
puellam una cum Sore Afrinis ad ciuitatem
venerunt, quam in eisdem. Michael Terrenus
vultu fugiens Periculis quædam. Erat am-
bitus cotinendis Carceris mandavit. Inter
fœderatius Imperatoris Erres quidam, sic
vocatæ, orandus ea Enclinis. Hinc liberatur
duo milites, quibus tertius accellerat pro ad-
ministrat, araria tenere. Venit in ipse Michael
ciuitatem cum exultis precipit se attrahere in par-
ter. Erres Afrinis restat, quibus am-
bitus, etiam hominum amoris precibus,
conuenit, unde ipsi conuenit Soreis in præcium
operæ quam in libertatem afferendis consu-
litis. Sunt qui dicant delibatum iam tam usum
fœderatius ciuitatis impati præsumpta. Inter deli-
natos Sponsus impati licentia, nec inficere nec
invisio facit, quæ nullo modo habet
fieri precipit tantum certis optingere
supi filii Enclinis in representanda opusculum
promissa solentia captivitatibus exsoluit. Ha-
jus vii facillime non parvam habebit Erres,
quod præterquam, ut dixi, fumumque usum
delicti arbitrium obstat, etiam quæ fides fœde-
re acquirere Imperatoris, etiam quæ
sententia, facile ad offensionem honorem tanto
periculis sua fœderatius araria aram animæ,
etiam de quod rogabatur prolixius recepit. Con-
fatur ad apparatum negotii confectum. Agit
cum libertate frontibus Amici necessitatis;
Michaelis. Hæ, quod optat erit, nam cum
corruptum, reus de fœderatius capere
intulit, hanc parvo in breu sumptu fœde-
condictor hora quæ occidit mari littori labio
paruos amoveret, excepturus ea Custodia
dignus qui ut toto tarent, cætera erit Erri
diligentia carcerum. obstat duntaxat, de
quibus dixi, fabrum lenitum ipsi Satellitum præ-
sentem, quam tenet de fœderatius capere
atque. Quæque nullo periculo tempore videbitur.
Decretum, quod nullo apparet labis urum-
que occidere. Nec difficile fuit injunctis mi-
nistris dignis conficere singillatim intelli-
gere. Porrum flos ipsi ciuita miseratio servat.
Sufficere visum est præca lætatoque. Adde-
re fecerat alligare videri, quæ non vacillat posset,
fœderatius. Minus erit: exentes filii primam

notitia vigilam, et claritius, quia habebant,
dissipantem oculo carcere, ne Paer sese nor-
gendo foras proceperat praemittit indicium
fige faceret. Sic eductis Eres captivis duo-
bus, inclamavit voce contenta reliquis intras
Sardulitibus, quasi exaltatibus tum forte
dominantes, ut vigilas se usque absente
intenderent, valitum hoc non frustra cre-
ditur ad discutiendas suspiciones obvium.

De Sacro Pane.

[illegible]

第41卷 第4期
2009年 4月

[illegible][illegible]

C A P U T X X X V.

Colloquium Vici cum Gregorio, & ejus Sequacibus.

Ρ Η Τ Ω Ρ .
Κ ΑΙ ἴσα τί φανεν ὡς ἐπὶ ὅπου σέθεν ἐν
 ἑνὶ τῷ σώϊ συλλαβῶν, ἐν τῷ ὡμο-
 λόγῳ ἐφαρμόζαι, ἐν συνηγμένῳ ἐξήκοντος, ἐν
 παραίτων ἐπὶ, σκαρὸς ἀσκληματίας πῶ
 ἐμολυγμένης, ἐν ἀσκληματίας ἀσκληματίας, ὡς
 ἐν πῶντων ἐν τῷ περὶ τῶν συνηγμένων ἐν τῷ
 περὶ τῶν συνηγμένων.

ΒΕΚΚΟΣ.
Οτι, φασί, λόγως Πατίρων εισπράτης, ἡ δό-
γος ἀπαυαγίζου παρὰ πάντων, ταύτης, ἀδελφὸν μὲν
ἐκείνης καὶ τὴν τῆς ἐκείνου ἀναπτύξας, ἐλ-
λας δὲ πρὸς τὴν παρόντα, ἐφελκόμενος θύλακος μίττω,
Τίτω. II.

RHETOR.

Q Uorū hīs te, falvo adhuc, & er-
sante lilo supplicationis tue, quo
eriale te cōfessus veniam polcebat, te
unclabique Dignitatis; hodie refutim qui
ite filularas ablicaveras; & intule adum
tecum; fore tandem concedis; Prius-
capūque, cōgilli hanc talentū tantamque
causā illi cognoscendae congregare Syno-
dum?

Edit. Rom.
pag. 17.

VECCVS.

Quia quam memoras abdicacionem non eo quo credere quidam videntur fecimus anno, vexacionem quippe domitias interpellauit per illam volumus redimere: minime autem, ut vos putatis, præiudicare quidquam circa dotum. Itaque inuicta inde in

[illegible]

Ο ΑΔΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ.

Τὴν ἀπάντησιν τῶ Βίκου, ὁ Ἀλεξάνδριος ἀνέδιδεσεν ἐπὶ τὴν εἰρημότητα πρὸς αὐτόν. Ὡς ἰδὼν οἱ περὶ τὴν Ἐκκλησίαν προσηλυτῶν τὸ δόγμαμα, ὁ αὐτὸς παρὰβουβη, πρὸς τὸ λέγειν ὅτι ἰδιόδεχθαι. Εἰ μὴ οὐκ ἑλληνικὸς ἑστέστιν, οὐκ ἔστιν Ἐκκλησιῶν, καὶ ὅς ἐστις ἐξ ἀνέστητος διδόντων. Ἐπει δὲ ἀπὸ τῶν πρὸς αὐτὸν ἐπεμψεῖν ἔβητο καὶ τὴν πείραν δόγμαμα, οἱ ἀπὸ τῶν συνοπταρισμένων. Τὸ γὰρ χορηγῶντες ἀπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν οὐκ, παρὸς παρὰβουβη λέγειν ἰσχυρίζεσθαι περὶ αὐτοῦ, τὰ πολλὰ πρὸς αὐτὸν, ἐκείνην.

ΒΕΚΚΟΣ, ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΟΙ.

Οὐ δὲ, ἀλλ' ἵστασθαι μὲν ἀριστά, διακινεῖν .
Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑΣ .
Καὶ τὰ φρεσὶ , καὶ σπουδῇ δίδωμι πάσι μάστιγι,
καὶ ἀργαλίᾳ ὧν ἀρίστην ἐν λογισμῷ , ἢ δὲ
ἐπὶ ἱστίῳ περικαλῶν , πῶς κενεὴ δόξης γι-
γνώσκεις , ἢ φρονέας , ἢ πῶς σπρίσας , ἢ δὲ ἐπὶ
θυμῷ φρεσὶ , ἐπὶ πῶτε τὸν ἀγῶνα βασιλέως μετὰ το-
βιανεύεις .

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ.

[illegible]

A. VECUS.

lia, respicit Vetus, faciei, ingum, continuum Paci Spiritum utique indolentem, nam & lumen continuum Soli est (hæreo quippe adhuc in similitudine) confidentem est maxime, non repugno, sentire autem continuum esse Patre Filium, ratio non concedit differentiam. Nam Gregorius de Falso quidem est: esse illum continuum esse Patre, de Spiritu autem esse non potest. Quod si Patre est. Vos vero locales distantias in similitudine interitibus temporum, absurditatem omnino inducitis. Enimvero generari Filium ex Patre, non solum audire, præbet quædam animo nescio quam speciem quasi effusam, & locali effugitanti distantiam inferentis. Sed corrigere imaginatio non addit, indissolvi indistincte generari: vero sic ex Patre significari esse Filium, ut simul in Patre esse non possit, ex Patre effusum. Sic magis ratione de Spiritu. Quod non similitudinem imperius admodum referat ferre; ut securus locustarum radium dicimus ex Sole, & tamen abscissam ex sole quidpiam non exultantiam esse radium. Lumen dicimus per radium esse in Sole. & modum omnem intelligamus, & continuari lumen Soli per radii nondum omnem non negamus. propterea, & addit Sandius hæc verba: Filius natus, & opus matris progenerat, spiritus, & Spiritus a Patre radium non emittit.

உரிமையுடைய மனிதனாய்வு.

C. ALEXANDRINUS PATRIARCHA.

Hinc cum diffuset Vectus, Alexandrinus Futillan-
cia ex Arduis in quo jacebat, sic et cum
allocutus. Nos Ecclesie Dogmata monstra
tenemus, prout ea traditione accepimus. Iam
vero loqui non didicimus. Si autem explicite
talia tenuisset Ecclesia, non utique non la-
terent. Quoniam igitur simpliciter Fidem, et
cetera credideramus, habemus, simpliciter ha-
beamus et Fidei dogmata, quibus scilicet in-
struati sumus. quid igitur nitimur inducere
in Ecclesia Dei licentiam loquenti prater-
quam accepimus? Dare autem se Paei, mul-
tia istis permissis, expedit.

VECCUS, & ARCHIDIACONI.

Atqui, responderant Veces cum suis, accu- Edit. P. 10
D. fatus Hicseos, Domine. pag. 63

ALEXANDRINUS.

Et quidem merito, reposuit Alexandrinus. nam appingere Dogmata Ecclesiastico infuturum quidam, etiam fecerunt solet, Hurefisi atque repute. Quod ut facere destinatis, magnopere auctor vobis sum. & ut vos redigatis ad sententiam communem, palamque manifestis; sicque in pacem conveniatis, quemadmodum expedit. Proferant Sancto Imperatori sequentibus se Paci hunc conciliande adhibente.

PATRIARCHA.

Hic Parrachia ad Vocem, et Socios. Nemo-
pote dicitur epistola esse perfectior in his Pa-
ram, et illorum propositionibus, *la ex: et la,*
per, ha et, cum S. Gregorius dicit de Solis,
Hic vero per eum, qui continue ex primo est. Vos
vero, vestro punctis, nihil ab eo differendo,
posse dicere: *ex eo qui continue ex primo est.* quod
quidem ultra quem infirmitas non excedit modum?
ubi enim plus clare deservendae negotiorum
loquacitatis, quam in cunctis oratione: qui
finalis *ex primo est et ea eo qui continue ex*
primo est, eadem tribuit? Quam qui admittit
quomodo ea eo qui continue ex primo est? videte in
urquedae.

[illegible][illegible][illegible]

Edin. Rev. 1844. 1845. 1846. 1847. 1848. 1849. 1850. 1851. 1852. 1853. 1854. 1855. 1856. 1857. 1858. 1859. 1860. 1861. 1862. 1863. 1864. 1865. 1866. 1867. 1868. 1869. 1870. 1871. 1872. 1873. 1874. 1875. 1876. 1877. 1878. 1879. 1880. 1881. 1882. 1883. 1884. 1885. 1886. 1887. 1888. 1889. 1890. 1891. 1892. 1893. 1894. 1895. 1896. 1897. 1898. 1899. 1900. 1901. 1902. 1903. 1904. 1905. 1906. 1907. 1908. 1909. 1910. 1911. 1912. 1913. 1914. 1915. 1916. 1917. 1918. 1919. 1920. 1921. 1922. 1923. 1924. 1925. 1926. 1927. 1928. 1929. 1930. 1931. 1932. 1933. 1934. 1935. 1936. 1937. 1938. 1939. 1940. 1941. 1942. 1943. 1944. 1945. 1946. 1947. 1948. 1949. 1950. 1951. 1952. 1953. 1954. 1955. 1956. 1957. 1958. 1959. 1960. 1961. 1962. 1963. 1964. 1965. 1966. 1967. 1968. 1969. 1970. 1971. 1972. 1973. 1974. 1975. 1976. 1977. 1978. 1979. 1980. 1981. 1982. 1983. 1984. 1985. 1986. 1987. 1988. 1989. 1990. 1991. 1992. 1993. 1994. 1995. 1996. 1997. 1998. 1999. 2000. 2001. 2002. 2003. 2004. 2005. 2006. 2007. 2008. 2009. 2010. 2011. 2012. 2013. 2014. 2015. 2016. 2017. 2018. 2019. 2020. 2021. 2022. 2023. 2024. 2025. 2026. 2027. 2028. 2029. 2030. 2031. 2032. 2033. 2034. 2035. 2036. 2037. 2038. 2039. 2040. 2041. 2042. 2043. 2044. 2045. 2046. 2047. 2048. 2049. 2050. 2051. 2052. 2053. 2054. 2055. 2056. 2057. 2058. 2059. 2060. 2061. 2062. 2063. 2064. 2065. 2066. 2067. 2068. 2069. 2070. 2071. 2072. 2073. 2074. 2075. 2076. 2077. 2078. 2079. 2080. 2081. 2082. 2083. 2084. 2085. 2086. 2087. 2088. 2089. 2090. 2091. 2092. 2093. 2094. 2095. 2096. 2097. 2098. 2099. 2100. 2101. 2102. 2103. 2104. 2105. 2106. 2107. 2108. 2109. 2110. 2111. 2112. 2113. 2114. 2115. 2116. 2117. 2118. 2119. 2120. 2121. 2122. 2123. 2124. 2125. 2126. 2127. 2128. 2129. 2130. 2131. 2132. 2133. 2134. 2135. 2136. 2137. 2138. 2139. 2140. 2141. 2142. 2143. 2144. 2145. 2146. 2147. 2148. 2149. 2150. 2151. 2152. 2153. 2154. 2155. 2156. 2157. 2158. 2159. 2160. 2161. 2162. 2163. 2164. 2165. 2166. 2167. 2168. 2169. 2170. 2171. 2172. 2173. 2174. 2175. 2176. 2177. 2178. 2179. 2180. 2181. 2182. 2183. 2184. 2185. 2186. 2187. 2188. 2189. 2190. 2191. 2192. 2193. 2194. 2195. 2196. 2197. 2198. 2199. 2200. 2201. 2202. 2203. 2204. 2205. 2206. 2207. 2208. 2209. 2210. 2211. 2212. 2213. 2214. 2215. 2216. 2217. 2218. 2219. 2220. 2221. 2222. 2223. 2224. 2225. 2226. 2227. 2228. 2229. 2230. 2231. 2232. 2233. 2234. 2235. 2236. 2237. 2238. 2239. 2240. 2241. 2242. 2243. 2244. 2245. 2246. 2247. 2248. 2249. 2250. 2251. 2252. 2253. 2254. 2255. 2256. 2257. 2258. 2259. 2260. 2261. 2262. 2263. 2264. 2265. 2266. 2267. 2268. 2269. 2270. 2271. 2272. 2273. 2274. 2275. 2276. 2277. 2278. 2279. 2280. 2281. 2282. 2283. 2284. 2285. 2286. 2287. 2288. 2289. 2290. 2291. 2292. 2293. 2294. 2295. 2296. 2297. 2298. 2299. 2300. 2301. 2302. 2303. 2304. 2305. 2306. 2307. 2308. 2309. 2310. 2311. 2312. 2313. 2314. 2315. 2316. 2317. 2318. 2319. 2320. 2321. 2322. 2323. 2324. 2325. 2326. 2327. 2328. 2329. 2330. 2331. 2332. 2333. 2334. 2335. 2336. 2337. 2338. 2339. 2340. 2341. 2342. 2343. 2344. 2345. 2346. 2347. 2348. 2349. 2350. 2351. 2352. 2353. 2354. 2355. 2356. 2357. 2358. 2359. 2360. 2361. 2362. 2363. 2364. 2365. 2366. 2367. 2368. 2369. 2370. 2371. 2372. 2373. 2374. 2375. 2376. 2377. 2378. 2379. 2380. 2381. 2382. 2383. 2384. 2385. 2386. 2387. 2388. 2389. 2390. 2391. 2392. 2393. 2394. 2395. 2396. 2397. 2398. 2399. 2400. 2401. 2402. 2403. 2404. 2405. 2406. 2407. 2408. 2409. 2410. 2411. 2412. 2413. 2414. 2415. 2416. 2417. 2418. 2419. 2420. 2421. 2422. 2423. 2424. 2425. 2426. 2427. 2428. 2429. 2430. 2431. 2432. 2433. 2434. 2435. 2436. 2437. 2438. 2439. 2440. 2441. 2442. 2443. 2444. 2445. 2446. 2447. 2448. 2449. 2450. 2451. 2452. 2453. 2454. 2455. 2456. 2457. 2458. 2459. 2460. 2461. 2462. 2463. 2464. 2465. 2466. 2467. 2468. 2469. 2470. 2471. 2472. 2473. 2474. 2475. 2476. 2477. 2478. 2479. 2480. 2481. 2482. 2483. 2484. 2485. 2486. 2487. 2488. 2489. 2490. 2491. 2492. 2493. 2494. 2495. 2496. 2497. 2498. 2499. 2500. 2501. 2502. 2503. 2504. 2505. 2506. 2507. 2508. 2509. 2510. 2511. 2512. 2513. 2514. 2515. 2516. 2517. 2518. 2519. 2520. 2521. 2522. 2523. 2524. 2525

CAPUT XXXVIII.

De nunciata incurfione Piratica, & translatione Corporis Imperatoris.

ΤΟΥ ΔΕ γὰρ παραγεῖν κατὰ θέλωσαν πλοῦ-
 τήσας, ἐστὶν τοῖς ταπεινοῖς παρρησία ἀ-
 γάπη, ὅτι διὰ τὴν Σωτηρίαν αὐτῶν ἠγγα-
 λίστην, ὁ γὰρ Τρωπικὸς ἔχ' ὡς τὸ ἴδιον, ἔχ' ὅ-
 πως ἀλλὰ οὐδὲν ἑσθ' ὑποφωτισμένη, πικρὰς
 ὁ Βασιλεὺς τις μὴ οὖν ἐξ ὁδοῦ κατακτά-
 σκεται, ὅπως θύρας προκρίνει τις πύργους,
 ἐλπίσιν γὰρ ἀσπίδων προτίστανται. αἱ δὲ
 οὐκ ὄντως καταφραμμένους πὲρ χολῆς. τίς δὲ
 τὴν μυστήριον Ὁραφίς πὲρ Μασιδονίας
 καταφραμμένους, ἐστὶν καταφραμμένους ἴδιον

Tom. II.

Plasticis pectore lacerato abire per mare
omnes crebrentes, quippe soluto me-
tu omni Romanæ Classis, funditus, et di-
ctum est, neglectæ, et adeo omni primum
maritimo commercio cessante, sed et con-
silio trepidæ tandem experientium et suis
suis Scythiarum, quibus incirculere se in
Romanam Ditionem transire possent
Terever diffidit, et in ad sibi ipsi ac Regno
proprio ab eorum insulsiu transire pui el-
let faceret, dabatur. Imperator respici-
enda ratio, ac Patrum respicienda
scilicet signatur liberalium pradium; hoc
capitis expulsiu Meris acerbis recedere in

H. H.

quo maxima est beneficiis affectus; sic Imperator quoque obtulit, in ejusque gratiam infusus. Mandavit autem eis ut secum ablatum sui Parentis Imperatoris cadaver Scythiam deportarent, ibique apud Monasterium Salvatoris in ejus Templo deponerent, ut erat, ipsa conditum Area que recens mortuorum exceperat. Sic Transiata ossa Michaelis collocata sunt e regione Sepulchri Bulgarochoni Augusti, caput neglectos & irreverenter habitos cineres olim ipse Michael ex Hebdomo illic transferri ibique tumulari curaverat. Ceterum auditis Andronicus Imperator, quæ multa, picturae de Monachi Athanasii laudibus, Euseopolita memoravit, quæ tunc admiratione tantæ virtutis, quæ sibi talem virum in his dissensionum Ecclesia proculis non inutilem fore auctans, eum prope ad manum habere voluit; idemque habitationi ejus assignavit situm in Viciola vetus Monasterium, quod Magni Logarithis dicebatur, unde illum facile quoties libere ad colloquium posset accedere. Id quod crebro deinde factum, reliquis sacrum comparsantibus; ab atro Fratrum Athanasius exquisitus coherere, amantius ardentius; Porphyrogenko-ne Constantino, qui eum prius assiduum apud se habens, magnifice honoraverat; an Augusto, qui eundem sibi potmodum admodum nihilo inferiori ejus gratia dignatus.

Ed. R. 200
pag. 67.

Τ Ε Θ Ρ Ι Ο Υ
 ΤΟΥ ΠΑΧΥΜΕΡΗ
 ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ
 Γ Ε Ο Ρ Γ Ι Ι
 PACHYMERIS
 ANDRONICUS PALÆOLOGUS
 S I V E

HISTORIA RERUM
 AB ANDRONICO PALÆOLOGO

Seniore in Imperio gestarum, usque ad annum ejus
 ætatis undequinquagesimum.

Interprete PETRO POSSINO Societatis JESU.

LIBER SECUNDUS.

E lit. Rom.
 pag. 68.

C A P I T A
 LIBRI SECUNDI.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ
 ΒΙΒΛΟΥ.

C A P I.

Κεφ. α'.

*Quomodo & quas ob causas Tomus a Patriar-
 cha Gregorio compositus fuerit.*

Ὡς ἡ ἐπὶ πλείους αἰτίαις ὁ τίμος τοῦ Πα-
 τριάρχου Γρηγορίου συντάσσεται.

C A P. II.

Κεφ. β'.

pag. 69.

*Ut sumpto Vecur in manus Tomo invenerit
 in eo qua accusaret; & ut caperet insurge-
 re.*

Ὅτι εἰς χεῖρας λαβὼν ὁ τίμος ὁ Βίκκος, κατα-
 τίσιν ἡ ἀνταίρεσις ἤρξατο.

C A P. III.

Κεφ. γ'.

*De Excerptis; & ut accusatus fuerit To-
 mus.*

Τὰ κατὰ τὴν ἐκκαρμυσίνην, ἡ ὅπως κατα-
 τίσιν ὁ τίμος.

C A P. IV.

Κεφ. δ'.

*De Marco; & ut Antistitus exarserit scanda-
 lum.*

Τὰ κατὰ τὸν Μάρκον, ἡ ὅπως ἀνέστη τὸ
 ἀρχιερεὺς ἐκείνου.

C A P. V.

Κεφ. ε'.

*De Patriarchis Alexandrino & Antiacho-
 no.*

Τὰ κατὰ τοὺς Πατριάρχας τῶν τῶν Ἀλεξανδρίας,
 ἡ τῶν Ἀντιοχείας.

C A P. VI.

Κεφ. ς'.

Secundo Patriarcha Gregorii & Patriarchis.

Ἀναχώρησις ἐκ τῶν Πατριάρχων τῶν Πατριάρ-
 χου Γρηγορίου.

C A P. VII.

Κεφ. ζ'.

De Gregorio, ut ab eo petita abdicatio fit.

Τὰ κατὰ τὸν Γρηγόριον ὅπως ἀπὸ αὐτοῦ παραί-
 τηση.

Καρ. δ'.
Ὁπως συναχθῆναι αἱ Αρχιερεῖς καὶ τὸ Πα-
λάτιον, ἀμολήσας τὸν Γρηγόριον ἐρξά-
δον.

Καρ. ε'.
Λίβελλος παρατίσιος ἐπὶ τοῦ Θρόνου τῷ Γρη-
γορίῳ.

Καρ. ς'.
Ἀναχώρησις τῷ Πατριάρχῳ ἀπὸς τοῦ τοῦ
Λεσιτίας.

Καρ. ζ'.
Ὁπως τὸ πῦρ τῷ Γρηγορίῳ ἐκπορεύῃ διηλ-
θῇ.

Καρ. η'.
Περὶ τοῦ ἡλζορίου, ὃ πάσι ἀπὸ τοῦ Εὐ-
κλασίας.

Καρ. θ'.
Περὶ τοῦ Ἀθανασίου ἑπὶ αἰς τὸ Πατριαρχεῖον
σχοίβη.

Καρ. ι'.
Ὁπως καὶ καὶ τῷ Ἀθανασίῳ λαλοῦντι ἐξ-
παύσῃ.

Καρ. ια'.
Περὶ τοῦ ἀφελόντος Ἀθανασίου αἰς τὸ Πα-
τριαρχεῖον.

Καρ. ιβ'.
Περὶ τοῦ ὑπερβῆναι μοναχῶν τῷ Πατριάρχῳ
Ἀθανασίῳ.

Καρ. ιγ'.
Θάνατος τῷ Πατριαρχεῳ Γρηγορίῳ τῷ
Κοσμίῳ.

Καρ. ιδ'.
Εὐχολογία τῷ Βασιλεῖ ἀπὸς Νύμφων.

Καρ. ιε'.
Τὰ κατὰ τὸν Πορφυρογέννητον Κωνσταντίνον.

Καρ. ις'.
Περὶ τῷ μοναχῷ Σάβῃ.

Καρ. ιζ'.
Ὁπως αἱ Κλαυδίαι, ἵππου δὲ ὃ Ἀρχιερεῖς,
ἐπὶ τοῦ Ἀθανασίου ἐπαυδαλίσθησαν.

Καρ. ιη'.
Ἀναχώρησις τῷ Ἀθανασίῳ ἐκ τῷ Πατριαρ-
χεῖο.

Καρ. ιθ'.
Τὰ ἐκ τοῦ ὁρῶντος πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον
τοῦ γαλαρυμμένου.

Καρ. ιθ'.
Παραίτησις ὑγγραφοῦ τῷ Πατριάρχῳ Ἀθαν-
ασίῳ.

Καρ. κ'.
Περὶ τοῦ ἀποκαλόντος τοῦ μοναχοῦ ἀγροῦς
τοῦ πόλεως.

Καρ. κβ'.
Περὶ τὸν μὲν τῷ Πρωτοεπίτῳ Μωζάλων
κλήρις τῷ Βασιλεῖ.

Καρ. κγ'.
Τὰ περὶ τὸν ἱερομάρτυρα ὃν περὶ ματῶν τῷ
Βασιλεῖ Κοσμίῳ.

Καρ. κδ'.
Ἔπος τοῦ ἱερομάρτυρα Κοσμά αἰς τὸ Πατριαρ-
χεῖον, ὃ περὶ τὸν μοναχὸν Γρηγόριον.

C A P. VIII.

Ut congregati Episcopi apud Palatium, sa-
lam declararent, Orthodoxam esse Gre-
gorianam.

C A P. IX.

Libellus abdicationis Throni a Gregorio da-
tus.

C A P. X.

Recessus Patriarcha in Monasterium Arifi-
na.

C A P. XI.

Conatus additus ad correctionem Toni a
Gregorio editi.

C A P. XII.

Rursus de illis qui ab Ecclesia se abscede-
rant.

C A P. XIII.

De Athanasio, ut in Patriarchatum se eli-
git.

C A P. XIV.

Ut expressa fuerint quae varie, hinc in vi-
superiorum, inde in laudem, de Athanasio
erant dicta.

C A P. XV.

De Promotione Athanasii in Patriarcha-
tum.

C A P. XVI.

De Ministris Monachis Patriarcha Athana-
sio.

C A P. XVII.

Mari Expatriarcha Gregorii Cyprii.

C A P. XVIII.

Profectio Imperatoris Nymphæum.

C A P. XIX.

De Parphyrogenitis Constantino.

C A P. XX.

De Monacho Saba.

C A P. XXI.

Ut apud Clericos primam, deinde apud ip-
sos etiam Episcopos, graviter Athanasius
offenderet.

C A P. XXII.

Recessus Athanasii e Patriarchia.

C A P. XXIII.

Scriptum quod Patriarcha vasis inclusum te-
stis reliquit.

C A P. XXIV.

Cessa scripto expressa Patriarcha Athanasii.

C A P. XXV.

De incendio magni Fori Cunitatis.

C A P. XXVI.

De Affinitate Imperatoris cum Protoeustasio
Mozalome.

C A P. XXVII.

De Hieromonacho & Confessorio Imperatoris
Cosima.

C A P. XXVIII.

Concursus Suffragiorum in Electionem Hier-
omonachi Cosime in Patriarchatum; & de
Monacho Gregorio.

Ed. Rm.
pag. 70.

CAP. XXIX.

Communis conventus causa condemnatorum ab Imperatore celebrata.

CAP. XXX.

De eo qui Lachana nomen usurpavit.

CAP. XXXI.

Mors Protevchiarū.

CAP. XXXII.

De promotione Praefecti Causarum in primarium curam Principalem negotiorum: deque Imperatoris inviolata quatuordecim tolerantia laborum.

Κεφ. αθ.

Κατὰ συνάξει γεγονότα περὶ τῆς κατωτέρως τοῦ Βασίλει.

Κεφ. α'

Τὰ αὖτὸν ἐν ἀπομαρτυρίᾳ Λαχωνά.

Κεφ. β'

Θάνατος τοῦ Προεβχιαρίου.

Κεφ. ββ'

Περὶ ὅς τὸν Καταλόγος ἐπὶ τοῦ μέρους ὑποκαταστάσεως, ἢ ὅς τὸν Βασίλειος εἰς ἄνω κατωτέρως.

[illegible][illegible]

dium acromet, vehementius ingravesce imp-
pues, preoccupant, transmutant in partes
pues, quosque Antithum. quae iner-
e minant Ephesus Joannes, adiac abens
fed expectant Constanthinopolim, Cysitens
Daniel, & Philadelphiens Theolepus, qui
et apud Magnum Logothetum summa & gratia
et auctoritate pollebant. His cunctis fat molis
Toni lectione interpellat. Cypri fecerunt
expendere aggreis, & maxime placebat:
neq. auditum Damasci expositionem ju-
diciis, & quibusdam, aliam
ac plausibile putaretur criminari eo nomine
Andream Toni, quod male negaret esse pla-
ne valere punctionem, & *exapla* *meditationem*,
cum ea ipsa ejus doctrina facti facit seque-
tur, synonyma prout esse ambo ita vocabu-

[illegible]

C A P U T I V.

De Marco: & ut Antistitum exarserit scandalum.

[illegible]

C Onachus enim quidam, Marcus nomi-
ne, hanc genere Romanus, homo so-
beriusculus, suavis dei, comendatus
longo habens ad Patriarcham ventura-
danda p[er]petui orator circa hoc me-
mor, nescio quid eius causae infundit, appli-
cat animam ad commentarium de Theolo-
gicis tunc agitur controversis scribendum
confutandum scilicet eorum gratia que
visit Magistri Adversarii iudicabant. Id opus
ubi elucubravit, Patriarchae obediit, qui per-
currens, ut ceteras solebat Discipuli scri-
pturas, quendam in hac quoque minus for-
mi probata, manu propria correxit, & sic
emendatam reddidit. Marcus quondam in-
stitutum in seipso suo commentario re-
perit, per siquaque probato habuit, &
sibi non parum gratulans quod tam mite

Page 23

[illegible]

A Chertanum in veteri Armeniaco colloca-
to, libris latibet, petraeque illiusque
Amicia de familiaribus congreget collo-
quiaque quam creberrum et prolixum vitet. Habens au-
tem Augustus in animo reducere in confensum
ambas prae factiones Arianas fecit, ac tam
ab illis sua opera conciliat, impetrare, ut bo-
nae fidei inter rationem pacis cum Ecclesia
firmaretur vellet: ante omnia velationibus qua-
vis quibuscum explorare Joannis amorem ten-
tavit, allegato enim ad ipsum quodam de
Alexandria Athanasio, qui Joannem ad
Joannis ad de dicto Imperator intellexisset, ma-
gnam hunc ab ipso haberi auctoritatem Vivum,
et a quo facilius quam alio quovis periculi
sibi fieri prius non creditum ineret. Athanasius
ergo missi Augusti profectus ad Joannem
omnia commemoravit quae ipse petavit et ad-
ducendo ad rehortendam cum Hyacinthi
per gratiam, quo postra coram ipso mani-
fester se sua universa, coram ipsa Synodo
certum in locum conlocavit, decessit ad-
versus Ecclesiam simularumque dextras adfo-
ravit illic Imperator, in pacem locum ipse
desideratissimum daretur; quod tanta ingens in-
eundem ab illo gratia, si voti sententiae ad
communem utilitatem accommodatis, pacem
denique universalem. Deo volente, Augusto
autore conferret. Et sic quippe in modo do-
num confensumque interierit et petentium,
Deum autem si idem deus sit, qui et
sic sit) Pacem tunc hanc longe, et eorum qui
prope litet: parumque illi dare, maxime
quando quis non propriam, sed illius gloriam
querit. Hec de illi similia plura ab dilectis-
simo Alexandrino, ubi per responso alius au-
divit quam ceteros obliquantes accepit
et dorum, dilaciones petuit rei, quae obtendi
negatione praestitit altera dilatare facis appa-
rebat. Et sic deinde interfectum est. Edu. Re-
p. 34.
C Quiaque in hoc loco, ubi de pace
impetrata causa necessitate concludenda
fuit, quodam, ipse in incertum infinis lo-
cutiones extenderetur: quo genere ludificandi quan-
do argueret a Potentibus, Potentibus infirmis
solent. Immo et sic, cum excidit la vi-
dificatio coram procuratore Pacificationis
private Arianorum, quam illi gradum fu-
turum ad universalem cum Ecclesia pergraverat,
fatis interfectum deinde interfectum est, ad quod
cum posse ad confensum fecum
quodamque periculis nequitur ut inter la vi conve-
niens: tamquam flagrantis quo estuabat de-
derio Pacis, ne ab impossibilibus quidem, quod
dici solet, apprehendenda temperandum exi-
mam, Synodus negotiorum collecta, coram ac-
citos Arianos, efficacissimos alioqui, et nul-
lum non ad id sine ulla argumentum, vultum
interfectum ad confensum, quoque interfectum
derio. Sed cum nihil omnino periculis, per-
tacta denique, ira in omnem nepotem Joannem
habens lauric: maxime postquam ad per-
viciam adfuisse Imperii affectionem de-
peribunda et convitibus idem: producti in
medium, quodamque solita conventus, man-
cia coecina margaritarum intexta ornata, et
quibusdam si peris infirmis characterem fa-
stigi principum habentibus, quoque interfectum
derio. Sed cum nihil omnino periculis, per-
tacta denique, ira in omnem nepotem Joannem
habens lauric: maxime postquam ad per-
viciam adfuisse Imperii affectionem de-
peribunda et convitibus idem: producti in
medium, quodamque solita conventus, man-
cia coecina margaritarum intexta ornata, et
quibusdam si peris infirmis characterem fa-
stigi principum habentibus, quoque interfectum
derio. Sed cum nihil omnino periculis, per-
tacta denique, ira in omnem nepotem Joannem
habens lauric: maxime postquam ad per-
viciam adfuisse Imperii affectionem de-
peribunda et convitibus idem: producti in
medium, quodamque solita conventus, man-
cia coecina margaritarum intexta ornata, et
quibusdam si peris infirmis characterem fa-
stigi principum habentibus, quoque interfectum
derio. Sed cum nihil omnino periculis, per-
tacta denique, ira in omnem nepotem Joannem
habens lauric: maxime postquam ad per-
viciam adfuisse Imperii affectionem de-
peribunda et convitibus idem: producti in
medium, quodamque solita conventus, man-
cia coecina margaritarum intexta ornata, et
quibusdam si peris infirmis characterem fa-
stigi principum habentibus, quoque interfectum
derio. Sed cum nihil omnino periculis, per-
tacta denique, ira in omnem nepotem Joannem
habens lauric: maxime postquam ad per-
viciam adfuisse Imperii affectionem de-
peribunda et convitibus idem: producti in
medium, quodamque solita conventus, man-
cia coecina margaritarum intexta ornata, et
quibusdam si peris infirmis characterem fa-
stigi principum habentibus, quoque interfectum
derio. Sed cum nihil omnino periculis, per-
tacta denique, ira in omnem nepotem Joannem
habens lauric: maxime postquam ad per-
viciam adfuisse Imperii affectionem de-
peribunda et convitibus idem: producti in
medium, quodamque solita conventus, man-
cia coecina margaritarum intexta ornata, et
quibusdam si peris infirmis characterem fa-
stigi principum habentibus, quoque interfectum
derio. Sed cum nihil omnino periculis, per-
tacta denique, ira in omnem nepotem Joannem
habens lauric: maxime postquam ad per-
viciam adfuisse Imperii affectionem de-
peribunda et convitibus idem: producti in
medium, quodamque solita conventus, man-
cia coecina margaritarum intexta ornata, et
quibusdam si peris infirmis characterem fa-
stigi principum habentibus, quoque interfectum
derio. Sed cum nihil omnino periculis, per-
tacta denique, ira in omnem nepotem Joannem
habens lauric: maxime postquam ad per-
viciam adfuisse Imperii affectionem de-
peribunda et convitibus idem: producti in
medium, quodamque solita conventus, man-
cia coecina margaritarum intexta ornata, et
quibusdam si peris infirmis characterem fa-
stigi principum habentibus, quoque interfectum
derio. Sed cum nihil omnino periculis, per-
tacta denique, ira in omnem nepotem Joannem
habens lauric: maxime postquam ad per-
viciam adfuisse Imperii affectionem de-
peribunda et convitibus idem: producti in
medium, quodamque solita conventus, man-
cia coecina margaritarum intexta ornata, et
quibusdam si peris infirmis characterem fa-
stigi principum habentibus, quoque interfectum
derio. Sed cum nihil omnino periculis, per-
tacta denique, ira in omnem nepotem Joannem
habens lauric: maxime postquam ad per-
viciam adfuisse Imperii affectionem de-
peribunda et convitibus idem: producti in
medium, quodamque solita conventus, man-
cia coecina margaritarum intexta ornata, et
quibusdam si peris infirmis characterem fa-
stigi principum habentibus, quoque interfectum
derio. Sed cum nihil omnino periculis, per-
tacta denique, ira in omnem nepotem Joannem
habens lauric: maxime postquam ad per-
viciam adfuisse Imperii affectionem de-
peribunda et convitibus idem: producti in
medium, quodamque solita conventus, man-
cia coecina margaritarum intexta ornata, et
quibusdam si peris infirmis characterem fa-
stigi principum habentibus, quoque interfectum
derio. Sed cum nihil omnino periculis, per-
tacta denique, ira in omnem nepotem Joannem
habens lauric: maxime postquam ad per-
viciam adfuisse Imperii affectionem de-
peribunda et convitibus idem: producti in
medium, quodamque solita conventus, man-
cia coecina margaritarum intexta ornata, et
quibusdam si peris infirmis characterem fa-
stigi principum habentibus, quoque interfectum
derio. Sed cum nihil omnino periculis, per-
tacta denique, ira in omnem nepotem Joannem
habens lauric: maxime postquam ad per-
viciam adfuisse Imperii affectionem de-
peribunda et convitibus idem: producti in
medium, quodamque solita conventus, man-
cia coecina margaritarum intexta ornata, et
quibusdam si peris infirmis characterem fa-
stigi principum habentibus, quoque interfectum
derio. Sed cum nihil omnino periculis, per-
tacta denique, ira in omnem nepotem Joannem
habens lauric: maxime postquam ad per-
viciam adfuisse Imperii affectionem de-
peribunda et convitibus idem: producti in
medium, quodamque solita conventus, man-
cia coecina margaritarum intexta ornata, et
quibusdam si peris infirmis characterem fa-
stigi principum habentibus, quoque interfectum
derio. Sed cum nihil omnino periculis, per-
tacta denique, ira in omnem nepotem Joannem
habens lauric: maxime postquam ad per-
viciam adfuisse Imperii affectionem de-
peribunda et convitibus idem: producti in
medium, quodamque solita conventus, man-
cia coecina margaritarum intexta ornata, et
quibusdam si peris infirmis characterem fa-
stigi principum habentibus, quoque interfectum
derio. Sed cum nihil omnino periculis, per-
tacta denique, ira in omnem nepotem Joannem
habens lauric: maxime postquam ad per-
viciam adfuisse Imperii affectionem de-
peribunda et convitibus idem: producti in
medium, quodamque solita conventus, man-
cia coecina margaritarum intexta ornata, et
quibusdam si peris infirmis characterem fa-
stigi principum habentibus, quoque interfectum
derio. Sed cum nihil omnino periculis, per-
tacta denique, ira in omnem nepotem Joannem
habens lauric: maxime postquam ad per-
viciam adfuisse Imperii affectionem de-
peribunda et convitibus idem: producti in
medium, quodamque solita conventus, man-
cia coecina margaritarum intexta ornata, et
quibusdam si peris infirmis characterem fa-
stigi principum habentibus, quoque interfectum
derio. Sed cum nihil omnino periculis, per-
tacta denique, ira in omnem nepotem Joannem
habens lauric: maxime postquam ad per-
viciam adfuisse Imperii affectionem de-
peribunda et convitibus idem: producti in
medium, quodamque solita conventus, man-
cia coecina margaritarum intexta ornata, et
quibusdam si peris infirmis characterem fa-
stigi principum habentibus, quoque interfectum
derio. Sed cum nihil omnino periculis, per-
tacta denique, ira in omnem nepotem Joannem
habens lauric: maxime postquam ad per-
viciam adfuisse Imperii affectionem de-
peribunda et convitibus idem: producti in
medium, quodamque solita conventus, man-
cia coecina margaritarum intexta ornata, et
quibusdam si peris infirmis characterem fa-
stigi principum habentibus, quoque interfectum
derio. Sed cum nihil omnino periculis, per-
tacta denique, ira in omnem nepotem Joannem
habens lauric: maxime postquam ad per-
viciam adfuisse Imperii affectionem de-
peribunda et convitibus idem: producti in
medium, quodamque solita conventus, man-
cia coecina margaritarum intexta ornata, et
quibusdam si peris infirmis characterem fa-
stigi principum habentibus, quoque interfectum
derio. Sed cum nihil omnino periculis, per-
tacta denique, ira in omnem nepotem Joannem
habens lauric: maxime postquam ad per-
viciam adfuisse Imperii affectionem de-
peribunda et convitibus idem: producti in
medium, quodamque solita conventus, man-
cia coecina margaritarum intexta ornata, et
quibusdam si peris infirmis characterem fa-
stigi principum habentibus, quoque interfectum
derio. Sed cum nihil omnino periculis, per-
tacta denique, ira in omnem nepotem Joannem
habens lauric: maxime postquam ad per-
viciam adfuisse Imperii affectionem de-
peribunda et convitibus idem: producti in
medium, quodamque solita conventus, man-
cia coecina margaritar

Edw. Rosen
Aug 98.

[illegible]

[illegible]Edit. Rom.
1921. 103.

CAPUT XVII.

Mors Expatriarchæ Gregarii Cyprii.

Τούτοις ὡς ἐχόντες, ὁ μὲν Πατριάρχης Ἀ
 ρίας Γαβριὴλ πάλιν πολυμερῶς κατα-
 γαγίς, μετὰ τῆς ἐκείνου, ἣ ἐξ τῆς παρ-
 ούσης ἐκ ἀποδοχῆς, μετὰ καὶ πάλιν
 τὸν βίον, ἣ μὲν τὸν ἐκ φιλοφρονείας δάνειον,
 κατὰ τὸ μὲν εἶδεν, τὸ δ' ἐκ Ἀρχιεπί-
 σκοποῦ δὲ ἐκείνου πρὸς τὴν προνομίᾳ παρα-
 ληψή, συζητῶν ἐκ Κρατὸς ἀποδοχῆς ἀνέ-
 ληψα, ἣ μὲν ἀνταφίκα ἐκτελέσας ἐκτελέσας,
 ἀπὸ τοῦ Ρωμανοῦ, ἀπὸ τῶν τοῦτον ἐκτελέσας,
 ὁ δὲ ἐκ τῆς ἐκείνου.

Hic ita fe habentibus, Expatriarcha Gregorius languore diuturno multum exhaustus, ut antem quidam aiebat, agnitione animi confectus inde ita, quod ea olim tam honorato, tam fe hodie contemneret, paulo post vivere desit. Eius exequia palamorum cantu de more celebrata, confectum est: ac eum sepeliri ut Patriarcham, quod sperare ipse videbatur dum in effusione sacerdotum retinere voluit, omnino vetare fe per ceteros ad illi missos natus significavit Imperator: & tam confobris Deiuitis penitibus Rualiana, dicente interdule, ne quid tale attenderet, privato eis- so elatus est funere.

CAPUT XVIII.

Profectio Imperatoris Nymphæum.

Α τῆς δὲ θούρας ἐν' Ἀπολλοῖς, τὸ Παρ
 ρορῶντος ἀπολλοῖς, ἔχοντι τὴν τῶς
 σπουδαίαν ἐν τῇ τῇ Παύλῳ αὐτῇ γὰρ, ἰ-
 ζηλατικῶς ἐν' Ἀπολλοῖς ὅρα. τὴν ἀπὸ μακρῶν
 πρὸς τὴν ἐκδομὴν τῶν, τὴν ὅρα ἀπὸ μακρῶν
 ἔρριψεν, ἐν τῇ τῇ Βλαστῇ καὶ τῇ τῇ λαοῖς
 παρακαλεῖται, τῇ Νουμῆρῳ ἐφίσταται, φέρει
 τὴν τῇ Μακκαλαῶν ἀπὸ τῇ τῇ μακρῶν Ἀρ-
 χιερῶν σπουδαίαν, ἔν τῇ Πραξιότατον ἀλλο-
 γισμῶν. ὡς δὲ ἡ ἐκδομὴ αὐτῶν τῇ κατ'
 Ἀπολλοῖς διανομῆς, ἐκδομῇ τῇ πρὸς τὴν
 ὡς Μικχαὴλ, ἐκδομῇ αὐτῶν ἐν τῇ τῇ

Iste pater Augustus, multo prius Olen-
tem Porphyrogenitum fecerat uxorem du-
centem, cuius filia erat Rastis filipe.
fecerat autem, quia filia erat uxorem mox
rangis filipe parvi, Bithynici, ac illi obit-
erario passio ante memorata fuit, cum Ve-
roscelloque, transiit, Nymphas petre-
nit comitem habens Matronalem, fupet anti-
quorum honorem Magni Longobardi, nova Pro-
fessoris dignitate decoratum. Hinc Impe-
rator sine Augustali, attendere inde ordinan-
dis centralium rebus Trachem indit: si-
mulque incubit in eam commendantem
suptum Michaeli Filii, cui sponsam lega-
ret Regis Apollis filium, ac Baldini Fi-
lio, & Filia Coram nam. Hac & Sciretia

pag. 104.

[illegible][illegible]

2017年 第4期

πὶ λογιστὰς αὐτῶν περιμένει ἔρχεσθαι. καὶ οὕτω τὸ
ἐ. ἀποκαταστήσει τὸς ποταμούς, ὅμοιους τῶν ὑπορριπ-
των, ἃ οὐ λαβόντες τὸ ἐκ ὑπορριπῶν τῶν ποταμῶν
παρεκκλινόμενα, ἀλλ' οὕτως οὐ πῶτα ὑπορριπ-
τῶν ἐκμεταναστεύει. Ἀλλὰ καὶ τῶν μὴ ἀπὸ τοῦ ὁ-
ρίοντος αἰχμαστῶν προσομιλοῦναι, ἀποκαταμετρί-
σας αὐτὰ καὶ πρὸ ὁρίων κελύβας προσηγορεύει ἐ-
μεταναστεύει. ἃ οὐ πῶτα ἐκ τῶν ποταμῶν αἰ-
σθητοὺς πεποιμένους, τὴν ἀκρίβειαν τῶν ὁρίων ἀδύνα-
τον ἀνταρξάζεσθαι. Κατὰ τὴν δὲ μάχην αὐτὸ ὁ-
λοκλῆς ἐξελδομένης περικυλίοντος, καὶ οὕτω πῶ-
τε καὶ ὁμογενεῶν καὶ ἀπὸ τῶν ἰδίων μετρί-
ων ἃ οὐ πῶτα κατακλίναςται. Ἀλλὰ καὶ
ἐκ τῶν συνηθισμένων οἷς ἰσχυρὰ διαφέρει, τῶν
μολὴν γινώσκων μετὰ πῶτα γινώσκοντες ἀπὸ
τοῦ ἀμείνων ἐκείνων διαφέροντες ἀποκατα-
μετρίει. Βασιλεὺς αὖτε, καὶ οὕτω μάλιστα
ἐκείνων ἰσχυρὰ πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ, καὶ μὴ οὐκ
ἀντάξιος ὄντων. ὁρίζονται οὖν ἀποκαταμετρίσας
λαμπρότητα, καὶ ἀλφειῶν αὐτοῦ αἰσθητῶν
τῶν ἑλκῶν ἀπακατακλίνοντες καὶ ἰατροῦς ἀ-
ποκαταμετρίσει.

conceditur solerti agnoscens, impigrit *re-Ed. Rom.*
furare non minus oporosas nec inferiores priortibus elephante moles, per abierant Imperator s; adeoq. 1. a.

A dentia me partem in remedium vertere. Nempe eladis andantem *fulva* cunctasque lin. co-
pendio tam necessarias; cunctasque lin. tam
cunctis que ille erat; subterfugis conceptio-
lis hognis. etenim haec ipso animadverto
fatigabant; pucis ille cunctisque tam va-
ciis apothecis; vice epeuntis lin. cun-
diendi que: apia maxime nuntiando incendio,
flamme praeipere poterant; ea cuncta per
ora hantem cavorum devotissimis; & ubi
congregatio exasperant; imposito, materia
non tam tunc, operculo, tegentes: lo-
que tam dhibet; peritiam, ut, quae jam
ignis comprehenderet; frustra, & in amore
non emittas; ea quibus se nondum per circum-
advortat; diligenter sapient; non sine
periculo cominus accedente audent; illius a-

monia, quali per dicitur fuditionem, monitum
hellaitione largiti sunt. Innotum erat
vntus, atque itea a caligantibus infirmis redde-
bant, veluti illa fenitudo delirant, agere ac
quidam propellere valuerunt. Nec hic camu
quidam quidam, fane illam hic
afuiffe uti ceteris prioris, fane illam hic
in tempus pofitum memoria relinquere, quod
quam cito rufus coeuerit Domini abfente-
tiam adum, & certatim emulit ftrueturam
ambulatione rudem, folum ubi fice illa
faciant non fine difficultate & fignis tena-
bitur. Concedat folent agnoscere, impingere
perpetue mole, perambulant Imperator; adeo
non indico conflare notum incendi, nullo jam
ftruat fpeciofus hic etiam adificis omnia retro
audire, delicti licet confectus, magnificenti

C A P U T XXVI.

De affinitate Imperatoris cum Pretorvillario Muzalone

Αὐτὸς δὲ ῥῳ τῇ Πρωτοβίβλασι εἰς μὴ-
 ἄλι Λαοδικὴν εὐθείας ἐπεσφάραται πο-
 στήρας, ὥστε πρὸς τὴν Βασιλικὴν ἀντιόχεια πε-
 ςίδουσι εἰς γάμον ἀγαγέσθαι τὴν τοῦ Μαξί-
 λωνος. Ἐπει γὰρ κεκοιμήθησιν ὅτις πρὸς αὐ-
 τὴν, συνίτι τι ἐλπίδας προτι- τὴν εἰς πο-
 τὴν συγγαμὴν φημίτας ἀρραβέσσονται τὰς ἐπι-
 στήμας, οἱ ἀκαταστάτοι τοῦ συνιλλογίου, συν-
 γα μὲν Ἀρχιερεὺς, συνίτι δὲ τῶς τῇ Κλῆ-
 ρον Ἀρχιερεὺς, οἱ συνίτι ἐπίσκοποι ὁ Πατριάρ-
 χης, ἰαὶσθι ὅτις εἰ τοῦ Πρωτοβίβλου. Οὐ-
 δὲ γὰρ εἰς τὴν εἰς μακαρίαν πρὸς τὴν ἀκαταστά-
 τατοσύνην, ἀλλ' ἐντὶ τῇ εἰς εἰς τὴν
 εἰς βασιλικὴν ἀντιόχεια. Ἐπει πῶς πο-
 τὴν εἰς, αἱ εὐχὴς ἰσχύουσιν, οἱ ἰσχυροὶ πο-
 τὴν εἰς ἰσχύουσιν προβάσας, συνιταδοὶ τοῦ συ-
 νιλλογίου, οἱ ἰσχύουσιν, πρὸς δὲ ἑλπί-
 δέσιν, οἱ Βασιλεὺς ἀγαθὴν εἰδὴν ἰσχύουσιν,
 οἱ δὲ εἰς εὐαγγελίῳ εἰς εὐαγγελίῳ πρὸς πᾶσι ἰσχύουσιν
 ἀκαταστάται, τὸ ἀγαθὸν ποτὴν, οἱ μὲν
 ἀντιόχεια τῇ τῇ Πρωτοβίβλου ἀντιόχεια
 εἰς Πρωτοβίβλου εἰς ἀκαταστάται πο-
 τὴν, συνιλλογίῳ πρὸς ποτὴν. τῇ δὲ τῇ
 Πρωτοβίβλου Μαξίλωνος, οἱ εἰς ποτὴν Κων-
 σταντῖνον κεκοιμήται. Ἀλλ' εὐπὶ εἰς Κων-
 σταντῖνον ἀντιόχεια πρὸς εἰς ἀντιόχεια, μὲν
 οἱ δὲ οἱ εἰς Βασιλεὺς εὐπὶ ποτὴν ἀν-
 τιόχεια. Οὐκ οὐκ οἱ Πρωτοβίβλου εἰς

Cum illarum fecit filii filii redire in Urbem et excedendi calamitate profluo splendore resurgenti, impio Imperator voluit inaleto se filii affectus in Protocellarum et Magnos Logothetas Maxionem pignore honoris viri agros affluente, qui illum agros ad amore Familiam, quosque eripuerit venisset obdolum inveni, gratia abundanti quidem eluctat. denique quod defluaverat perficit. Ac principio quidem sub hoc tempore Plurim Mutationis Fratri filii decessit Theodoro. Verum celebrari iam sponsalibus, cum inopinatissime Puella deprehensa esset utrumque, consanguineque cunctis incedit vitia, Quisita nata est, cum illa Magni Secretarii deponitatio? et equum nihilominus incedit. Nuptia procedere? Illi discerpente controversie congregavit Episcopus Imperator, eodem etiam adhibita Deodotus et Clero, ipsique Patriarcha, pratense quique Protocellario, qui propter morbum ventrare ad Palatium et longinquo non valens, iussu Augusti ad manum habere quam afflicto consideret flectere, ferme in Aedibus Regis veniat, ad parte Theodosii Augusti in vicinis habitare. Cum igitur illi Exet Maximonia diversitio, coram eodem sententia prope propositio quod dual argumento rogatur, illique in contraria dilabebatur, quibund aptibus, negantibus alii; Immortu consolari cupiens alio filii carum? sed dum hominem, qui admittit et consilium permissio ad cuncta ventrare, discor: eos in ambiguo relicta, Fratri quidem consensum decessit. Paterneque incedit. Paterneque consensu commendationem afferebat, et quod ex Aro illi. Paterneque Dilectate quod

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Υ
 ΤΟΥ ΠΑΧΥΜΕΡΗ
 ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ.
 G E O R G I I
 PACHYMERIS
 ANDRONICUS PALÆOLOGUS
 S I V E
 HISTORIA RERUM
 AB ANDRONICO PALÆOLOGO
 Seniore in Imperio gestarum, usque ad annum ejus
 ætatis undequingagesimum..
 Interprete PETRO POSSINO Societatis JESU.
 LIBER TERTIUS.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ
 ΒΙΒΛΟΥ.

C A P I T A
 LIBRI TERTII.

Edic. Rom.
 1491 10.

Κεφ. α'.

C A P. I.

Συμφερόν τῶν βασιλέων Μιχαὴλ.

Filius Imperatoris Michael curatur.

Κεφ. β'.

C A P. II.

202. 131.

Προβλὴ παρὰ βασιλέως εἰς ἀποστολὴν τῶν
 λαῶν.

Promotio ab Angellis facta in Despota di-
 gnitatem, Joannis Andronici Imperatoris
 filii.

Κεφ. γ'.

C A P. III.

Ὅπως παρὰ ἀρβύνας βασιλέως ἀποδοῖται πρὸς
 εἰς τὴν χειροποιήσιαν.

Qua ratione Novella Imperatoria de ordina-
 tionibus, perlatam promulgata fuerit.

Κεφ. δ'.

C A P. IV.

Περὶ τοῦ θανάτου τοῦ ἀσπάρχου Νικηφόρου ἢ τοῦ ἀπὸς
 βασιλέως ἀξιώσεως.

De Morte Despota Nicephori: ut positum
 ab Imperatore fuerit, ut ejus filius An-
 gelus junior filiam mortui Despotæ duceret
 conjugem.

Κεφ. ε'.

C A P. V.

Περὶ τοῦ ἐπὶ ἀφ' οὗ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ κείνου,
 ἢ περὶ τῶν εἰς τὴν συνέλευσιν.

De affinitate ab Imperatore filii Michaelis
 nuptiis contracta; deque missis ad tractan-
 dum id negotium legatis.

Ο 15

CAP. VI.

Nuptia Imperatoris Michaelis.

Κηρ. ε'.

Γάμος τῷ Βασιλεὺς Μιχαὴλ.

CAP. VII.

Ut rufus Imperator tentaverit reducere ad concordiam schismate diffeissos; & ut quiete pacem coluerit, potuerit.

Κηρ. ζ'.

Ὅπως συνῆγεν ὁ Βασιλεὺς τῶς χειρομάνους παλαιοὺς, ἃς ἐκκληθεὶς ἤγειρε.

CAP. VIII.

De Debilitate Reipublica e Andron invalescentibus correptelis necessario secuta.

Κηρ. θ'.

Περὶ τῆς κατὰ ἀνάγκην ἐκβαδιστικῆς τῶν χρόνων.

CAP. IX.

De Philanthropeno & ejus Rebellionem.

Κηρ. θ'.

Περὶ τοῦ Φιλανθρωπῆως ἢ ἀποστασίας αὐτοῦ.

CAP. X.

De Protevostiarite Libodaria, ut is Philanthropenum in suam potestatem redegerit.

Κηρ. ι'.

Περὶ τοῦ Προτεβιστιαρῆως Λιβοδορίας, ἢ ὅπως περιελαβὲν τὸν Φιλανθρωπῆω.

CAP. XI.

Ut deditus Philanthropenus fuerit.

Κηρ. ια'.

Ὅπως παραδίδετο ὁ Φιλανθρωπῆως.

CAP. XII.

Quomodo & quando Imperator audivit de Rebellionem.

Κηρ. ιβ'.

Ὅπως ἢ πότε ὁ Βασιλεὺς ἔλαβεν τὴν ἀποστασίαν.

CAP. XIII.

De falsis nunciis: & Imperatoris ad Deiparam gentiarum actione.

Κηρ. ιγ'.

Περὶ τῶν ἀγανθῶν ἀγγέλων, ἢ τῆς πρὸς τὸν Θεόκλητον τῷ Βασιλεὺς ἀποστασίας.

CAP. XIV.

De Persi qui cum Philanthropeno fuerant.

Κηρ. ιδ'.

Περὶ τῶν περὶ τὸν Φιλανθρωπῆω ὄντων Περσῶν.

CAP. XV.

De seditione Genuesis inter & Venetus copias deque Terra muta.

Κηρ. ιε'.

Περὶ τῆς γαλιτικῆς γέντιος μεταξὺ Γενουτῶν ἢ βενετῶν. ἢ περὶ τὴν γαλιτικὴν αὐτοῦ.

CAP. XVI.

De supplicatione & Imperatoris concione.

Κηρ. ιε'.

Περὶ τῆς λιτανείας, ἢ τῆς τοῦ βασιλέως ἐκμνηστρίας.

CAP. XVII.

De Constitutione aurea bulla firmata circa Judices & Judicia.

Κηρ. ιζ'.

Περὶ τῆς χρυσοβουλῆως λέγου ἢ τῶν κριτῶν ἢ κρίσεων.

CAP. XVIII.

De Irreptione Venetorum in Genuesis Urbis Inquilinos.

Κηρ. ις'.

Περὶ τῆς ἐκκλησίας τῶν βενετῶν ἢ τῶν ἐκ Πόλεως Γενουτῶν.

CAP. XIX.

Ut Imperator accitus ad se dux Clavus Veneta legationem Venetias miserit.

Κηρ. ιθ'.

Ὅπως ὁ Βασιλεὺς καταπρωτάτως τὸν ἀγανθῶν αὐτοῦ ἀποστασίαν εἰδὼς.

CAP. XX.

De Incursione Genuesium in Venetus qui erant in Urbe.

Κηρ. κ'.

Περὶ τῆς τῶν Γενουτῶν ἢ τῶν ἐκ τῆς Πόλεως βενετῶν ἐκκλησίας.

CAP. XXI.

De Legatione ad Venetus ab hoc missa.

Κηρ. κα'.

Περὶ τῆς εἰς βενετίας ἀποστασίας ἢ πῶς τὸν Βασιλέως.

CAP. XXII.

De jelle Temo in qua scripta erant accusationes quadam: & ut de iis se purgaret Imperator.

Κηρ. κβ'.

Περὶ τῆς βρεθόντικῆς τῆμος ἐκ τῆς ἐγγράφου καταγορηματικῆς. ἢ περὶ τῆς τῶν ἀποστασίας τῷ Βασιλεὺς.

CAP. XXIII.

De muta in Philadelphienfem criminalitatem.

Κηρ. κγ'.

Περὶ τῆς μεταδόνικῆς τῆς τῷ Φιλαδελφῆως ἐγγράφου.

CAP. XXIV.

De Charis in oculis recanditis: & ut ea sint inventa.

Κηρ. κδ'.

Περὶ τῆς ἀποστασιατικῆς χαρτίως ἢ ὅπως ἐκρίσθη.

CAP. XXV.

De Tarchaniota Joanne, ut in Orientem dux exercitus missus fuerit.

Κηρ. κε'.

Περὶ τοῦ Ταρχανιότη Ιωάννου, ὅπως καὶ ἀνεπέμψθη στρατὸς εἰς ὀrientem.

Καρ. κγ'.	C A P. XXVI.
Περὶ τοῦ ἐν τῇ βόρειᾳ Τυχάρων ὁ τοῦ Σφεντιδιλάβου.	<i>De Tucharis septentrionalibus & Sphenitidibus.</i>
Καρ. κδ'.	C A P. XXVII.
Περὶ τοῦ πόλεως τοῦ ἀπὸς Τυκτίνου τῷ Βαρρλίως.	<i>De affinitate cum Tyctine ab Imperatore contracta.</i>
Καρ. κε'.	C A P. XXVIII.
Περὶ τοῦ παρθένου ἐν τῷ, ἐν τῷ ἀπὸς συμπεριώωντων.	<i>De Imbre vobementi & iis quatuor coniugant.</i>
Καρ. κς'.	C A P. XXIX.
Περὶ τοῦ Σανδίου καὶ Λαζάρου Λαζάρου, ὁ τῷ Σανδίου τῷ Βίλλου.	<i>De morte Principis Lazarum, & deque obitu Vetti.</i>
Καρ. λ'.	C A P. XXX.
Περὶ τοῦ Κράλε Σερβίας ὁ τῷ Κορνατίου.	<i>De Creale Serbia, & Cataniza.</i>
Καρ. λα'.	C A P. XXXI.
Περὶ τοῦ ἀπὸς Κράλε Σερβίας ἐπὶ ὁ δυνάστης πόλεως τῷ Βασιλέως.	<i>Ut Imperator Crali Serbia propriam Filiam desponderit.</i>
Καρ. λβ'.	C A P. XXXII.
Περὶ τῆς ἀνομιμασίας ὁ ἀνομιμασίας, πῶς Σιμωνίς ἐκλήθη.	<i>De nomenclature Imperatoris Virginis, cui fuit Simonis, appellata.</i>
Καρ. λγ'.	C A P. XXXIII.
Περὶ τοῦ μεγάλου χειμῶνος.	<i>De maxima hieme.</i>

CAPUT II

Promotio ab Augustis facta in Despota dignitatem Joannis Andronici Imperatoris Filii.

Τὸ ὁμοῦν τῶν οὐκ ἡμετέρων βασιλέων μετὰ Πατριάρχης τοῦ Βασιλέως, μετακαλῶν δ' Ἀρχιερεῖς, ὡς καὶ τὸν Κλήρον, καὶ Μοναχοὺς καὶ τοὺς πλείονας οὐκ καθάρους τοῦ ἱεροῦ, ὡς καὶ τοὺς Μαθηταίους Βασιλέως Τετρίτου, ὅπως συνάψαντες παύσονται. Καὶ ποῦ οὐκ ἀγαπᾷ τὸν Ἰωάννην, ὃς ἐστὶ καὶ Ἐπίσκοπος ἐν τῇ φυλακῇ, οἱ δὲ ἑσπέρην προβάλλονται, συγκαταλαβερμένοι τοὺς διασταλτάς τῶν αὐτῶν τοῦ Βασιλέως ἢ Ἀναπαύειν. Καὶ οὕτως ἰατῶν, ὡς ἐξ ἐκκλησιαστικῶν προερχομένων ᾧ Βασιλεῖ, ἀφ' ὧν οὐκ ἔστιν ἡμεῖς ὁμοῦν ἀποδοῦναι, πολλὰς δ' ἔχει ἀπάντων ἀρετῶν, ὡς συμμετρίως ἔρητο φησὶν, καὶ μακαριζομένων τοῦ Βασιλέως. Ἐνθυμὸν ὡς ἐκείνῳ πρὸς Βασιλέως παρὰ τοὺς Ἐκκλησιαστικὸς δοθέντα ἐστὶν ἡμετέρον τῶν, οὐκ ἐστὶν ὡς ἀνὰ παρὰ τοὺς κατὰ τὸν ἱερόν.

Postera hujus die vocat Patriarchus Augustinus Senior, vocat et Episcopus. Ceterum quoque ac Monachos, tum et Civibus illis quoque ac iellissimum quoniam. Ad hos in Augustum Tridicium Manuclium dillum litera et befferne contigua Panegyri congregatos, producti Joannem Filium quem ac licet fuisseperat, perorum adducunt, quosque, compositis ac litpica coronam, dum capiti addiderit laquei alterum tenente, Juniori Augusti, Desipotam creat. Sub hac inde procedentibus ad Bithernam Augustus paucioris rudis infertis summis ligati fassantur in plicem, multaque ac cunctis plausus et mixta increbuit acclamatio. Inter Principes laudibus filium Joannem Imperatoris ac expostulans ab Ecclesia confirmationem erectionis in Imperii confortum Filii, ejus patrem qui soli olim in Principibus pariter collegum assumpserat, a Patre fuisse impetrata.

C A P U T III

*Qua ratione Novella Imperatoria de Ordinationibus perlata
& promulgata fuerit.*

Τὸ γὰρ εἴ αὐτοὶ κῆρυ γαίνεαι, ὃ δὲ ἀπογορεύει σωθεῖσθαι ἀποφασίζομαι, ὃ καὶ Βασιλεῖας, ὃ καὶ ἀσπαστανομένην διδόναι ἄποσι τοῦ ὃ αἶ, ὡδῶν ἀπογορεύει ἄποσι ὃ ἀπὸ ἐκτιθῆσθαι, ἰαυτὴν πῶς γοῶνται παρὰ τῆς πῶς τοῦ ἀεὶ ἐκτιθῆσθαι ὃ ἰαυτὴν, ἔξω δὲ ὃ τῆς ὡρ, τῶνται πῶς ἀπὸ γαίνεαι ὡς ὃ καὶ αὐτοὶ ὃ εἶναι, ὡς ἰαυτὴν, ἰαυτὴν ὃ αὐτοῦται. Τῶνται πῶς Βασιλεῖας ἀποφασίζεαι. Ἀλλὰ τὴν Παρεκτιθῆσθαι, οὐτ' ἀποφασίζεαι ἰαυτὴν. Ἀλλὰ πῶς πῶς γαίνεαι ὡς ἀποφασίζεαι τῆς ἐκτιθῆσθαι τῶν Βασιλεῖας, αὐτοῦται ἰαυτὴν ὡς ἀποφασίζεαι, τὸ δὲ ὃ ἀπὸς πεφασίζεαι ὡς ἀποφασίζεαι Χερσὺν τῶς μείνεται χερσὺν, πῶς ὃ τῆς πῶς ὡς ἀποφασίζεαι τῶ Βασιλεῖας, ὡς ἰαυτὴν ὡς. ὡς ἀποφασίζεαι τῶν αἶναι ὡς τὸ ὡς τῶν ἀποφασίζεαι ὡς αἶναι, ὡς μείνεται ἐκτιθῆσθαι, ὡς τὸ βῶνται βῶνται ἰαυτὴν, ὡς ἰαυτὴν ἀποφασίζεαι πῶνται. Μὲν αἶναι ὡς πῶς γαίνεαι, ὡς ἀποφασίζεαι ἐκτιθῆσθαι φέρεται ἀποφασίζεαι, ὡς τῶς μείνεται ἰαυτὴν χερσὺν τῶν Χερσὺν. Καὶ αἶναι πῶς Βασιλεῖας ἀποφασίζεαι τῶν ἐκτιθῆσθαι ἀποφασίζεαι. πῶνται πῶς ἀπὸς ἐκτιθῆσθαι μὲν αὐτοῦται γοῶνται πῶνται αἶναι πῶς, πῶς ἐκτιθῆσθαι ἰαυτὴν αἶναι, ἀλλ' αἶναι αἶναι, ὡς τῶς αἶναι ἀποφασίζεαι ὡς ὡς ἀποφασίζεαι καὶ τῶνται πῶς ἀποφασίζεαι ἀποφασίζεαι ὡς ἀποφασίζεαι. καὶ αἶναι αἶναι.

Τὸ δὲ

Basilianum placare meminerat; & hoc ipsam referens, ad exempli gratiam urgebat, Anthonicus; simul ipse a Patre declaratur consensu Imperis fuisse, expeditum statim a Patriarcha ac Synodo, riteque munus subscipiensibus, ceterisque authenticis formulis, Diploma emanasse, quo tum novo Augusto postfisso Principatus iure tum optimo finiebatur, cum si quis antequam rebellare in eum resque moliri natus deprehensus foret, diris devoveretur infolubilibus anathematibus, & quotquot indigne posuit ab Ecclesiastica potestate, subscipiebatur penis. Illis similiter nunc quoque Constatinonem c. ut, stagnare nitens cunctis paritate, si licet ut nunc aquam & iura totius orbis in se representet, emittat oribus Imperator: sed nec Patriarcham, nec Episcopos promptos ad natum sui sacris fidentes reperit. Illi ad Constatinonem quidem statim publicandum, qua recens Concilio Juniori Angulo secum in omne tempus Imperii possessionem afferrent, paratos se ultero exhibebant; subjungere nuntii Christianorum quemquam diris & anathematibus, & membra Ecclesie ad cuius corpore abdicere ob rebellionem illi qua cogitarent in Principem, & parum confensuque, & supervacaneum videri debi, excusabant. Ecce enim Imperatoribus abunde magna a functionibus lesum, Dignitatis ipsorum rueret praefidia, utique exortus passim & sollicitus motus, in quoque tumultum in eos qui ab ipso desisteret, ut perperam quibus habebat, sibi talia criminoso comperio, vitam amplius habet vitalem fore. Quid ergo est opus sui fas esse, accumulare super hac comminationes extremi omnium ignis huius mali, tempe separationis a

Christo, per eos insigenda, qui ex officio A
professionis, lentatis partes sustinent, &
nihil sperare nisi clementiam & benignita-
tem debent? Tolerari in Imperatore possit,
minus interitum manifestum praefere: ita
cum gladius ad altitorem a Deo datus sit, &
officialium Imperatorum improbos fecerent con-
turbos hominum, carceribus, cruciatibus,
aliisque id genus malis pro delictorum mo-
do. Sed quod Imperatori armato bonitatem
est, minime decere Sacerdotes. Mortem
dici Ecclesiam, & esse; hoc autem ei no-
men exteriori, qui civitatem injunxit,
quoqueque omnia. Suadet illa semper &
praeceptum omnibus, procurat etiam a Deo,
quantum potest, in solatum miserorum com-
passionem & misericordiam: quam inde-
bitam ergo sit non facere illam quod profici-
tetur, quod postulat, quod jubet; & e vi-
sibus materiam diras, & imprecationes
profere novecrates? Adversus hanc frustra
dixit Iohannes Augustus Senior, ut tandem sensu
ierum se voti, & desperavit posse vincere
inconcessam ad extremum Patriarchae Anti-
ochensis constitutionem, corpore deusque ab-
soluta, & sensum repelle diffidens, prae se
tulit totam eam rem jam insuper habere.
Itaque Diploma quoque illud ipsum quod os-
tendebatur, velis libenter concessum & ne-
cessitate quadam expressum, aspernatus,
considerare se dixit suscitatum Filio Collegae
jam suo & successore designato, religionem
jurisjurandi quae fuisse et omnes obediendi,
divinitusque Nomen Legum a se statuantem
videtur, ad quavis ab eo iniurias Rebel-
lum ascendat. Ceterum sub hoc secunda
fiduciam obtemperat, penitus exulceratum appli-
cavit antroam indagandis modis vicissitudinis
istius Ecclesiasticorum in se dicitur, aggre-
que vicissim illi faciendo: qui sibi rem, ut po-
tatur, bonitatem & faciem petenti, gratifica-
tam praestare recusa veretur. Hae tum
aliquid in usu Ecclesiarum vulgare posuimus,
quod obnoxiis censuram videretur. Quoties
nimium ordinabatur Episcopus quisquam,
solebat in distributione sportularum, & spor-
geoda largitione munusculum passim per omnes
qui ad illam ceremoniam, palam ab uni-
versis Ecclesiarum Ministris ex more simul ex-
ercentem, quidquam operis suffragationisve
constitissent, pro rata parte cuiusque offi-
cii ac functionis definito pretii donativorum
modo. Id vero cepit Imperator Simoniacam
infundere coruptelam, Clerum universum
alloquens, & non leniter exprobare, sic ab
illis reddi summi collationem Sacerdotum ve-
nalem. In ea oratione magnifice verbum est,
rel suspensum exaggerans, pudoremque
pluriferae incutens. unde Antistitem non-
nulli haud dubie consili, ne & ipsi possent
argui lucro fœdore praebuisse sanctitatem,
admitti se Aquilo recta moventi declaratum;
& commendationi abusus intoleraudi coarctari
promptus ostenderunt. His paucis excerptis
contra steterunt plures ceteri, magno consen-
su propugnantes permixtam, ut concedebant,
sacra legibus, & plane innoxiam consuetu-
dinem antiquam. Jura esse illa vetera & pro-
vide statuta ab ipsa Ecclesia mercede so-
flerandis in varia functione sacrorum totum
Ecclesiarum Ministrum, quibus illi deservit, quod-
diano carere videri, nec possem de cetero
vacare divino cultui & administrationi Sacramentorum,
splendore congruo, & assiduitate ad
Populorum utilitatem necessaria, celebrandis
proposuit, gravissimum scandalum, & pene desolationem
ab avia Religione, per haud dubie securam
inde Sacrorum cessationem, in Ecclesiam invadendi.
Hac & multa talia nequidquam illis alle-
gavit, ac se perissimos ad extremum in sententia monitanti-
bus, insidit nikhonorius Augustus
quia coepit; & rite Novellam promulgavit,
quae severe prohibuit omnem omnino largitionem
occasio Ordinationum facientiam, ad minutissima ac tantum non ad ceteros quantulumcum-

Edr. Rom.
p. 135.

CAPUT VIII.

*De Debilitatione Reipublica et dudum invalescentibus corruptelis
necessario secuta.*

TA' μὲν οὖν τῆς βασιλείας ἡ ἐκ τῶν αὐτῶν
τῶν ἡρώων, ἡς τὸ δὲ τῶν κατὰ τὴν
αἰ. τὸ δὲ τῶν βασιλέων ἐξελθόντων πλῆθος.
πλεονεξία γὰρ αὐτῶν ἔχοντες τῶν παλαιῶν
χρήσας, μὴδὲ τῶν μεταγενέστερων καὶ λαμπροῦ
τῶν τῶν παλαιῶν πρῶτον. Τῶν παλαιῶν μὲν
τῶν ἐκ ἀρχῆς πειθαίμενοι ἢ μὴ καταδουλοῦντες
καταδουλοῦν, πᾶσι δὲ ὅς ἂν ἔσται πᾶσι, ὅσῳ
ἢ ἀξίως λαμβάνοντες, οἱ μὴ διαμαρτυροῦντες
ἐκείνῳ τῶν τιμῶν. ἄλλας δὲ παρρησίας ἐν-
δεῖα διδόντες, ὡς ἔχοντες ἐκείνῳ. διότερον ἐν
πύκνῳ ἢ τὸ ἐκείνῳ τῶν ἀποκαταστάσεων ἐ-
κποδίζοντες ῥήγας τῶν ἐκ τῶν ἀρχαίων, ἐγώ-
ναι τὸ πλῆθος κατέστη, διδόντες τῶν ἐν-
δεῖα ὑπερμετρίας πάντι διδόντες τραγυ-
δον, ὡς ἀρκεῖοντες. Ταῦτα δὲ ἐν τῇ πύκ-
νῳ ἐκείνῳ. τὸ γὰρ τὸ βασιλείας ἐκείνῳ,
ἢ τὸ πρὸς ἐκείνῳ τῶν ἐκ τῶν ἀρχαίων ἐκ-
τείνοντες ἢ ἕκαστον, μὴδὲ τὸ πᾶσι ἢ οὐ
οἷον ἐκείνῳ τῶν παλαιῶν ἀρχαίων. Τῶν δ'
ὡς ἕκαστον ἢ τὸ βασιλείας ἐκείνῳ, ὡς διαμαρ-
τυροῦντες ἐν τῇ πύκνῳ, τὸ δὲ ὅσῳ τὸ χέ-
μα, πᾶσι τῶν τῶν ἐκείνῳ ἐκείνῳ
τῶν βασιλέων ἐκείνῳ τῶν αὐτῶν αὐτῶν.
καὶ τῶν αὐτῶν δὲ τὸ αὐτῶν ἐκείνῳ, ἀν-
τιπᾶσι ἐκείνῳ τῶν ἐκείνῳ ἐκείνῳ.
τῶν αὐτῶν δὲ τὸ αὐτῶν ἀντιπᾶσι ἐκείνῳ
μὴδὲ τῶν ἐκείνῳ ἐκείνῳ τῶν πα-
λαιῶν ἐκείνῳ, ὡς ἐκείνῳ ἐκείνῳ
βασιλέων, ὡς μὴ καταδουλοῦντες τῶν ἐκ τῇ
ἐκείνῳ ἐκείνῳ, ἐκ τῶν ἀρχαίων ἐκείνῳ,
ἢ ῥήγας ἐκείνῳ ἀποκαταστάσεων ἐκείνῳ,
ὡς πᾶσι ἐκείνῳ ἐκείνῳ. ἐκ τῶν αὐτῶν
τῶν αὐτῶν, ὡς ἐκείνῳ ἐκείνῳ ἐκείνῳ.
τὸ δὲ ὡς ἐκείνῳ τῶν αὐτῶν, τὸ τῶν ἐκείνῳ
ἐκείνῳ ἐκείνῳ. Πᾶσι ἢ οὐκ ἐκείνῳ ἐκείνῳ
ἐκείνῳ, ἢ ἐκείνῳ τῶν παλαιῶν ἐκείνῳ.
αὐτῶν ἢ ἐκείνῳ τῶν αὐτῶν, ὡς ἐκείνῳ
ἐκείνῳ ἐκείνῳ. τὸ γὰρ αὐτῶν τῶν αὐτῶν
ἐκείνῳ, ἀπὸ πᾶσι μὴ μὴ ἐκείνῳ ἐκείνῳ,
ἢ πᾶσι τῶν αὐτῶν ἐκείνῳ ἐκείνῳ.

perat in Tradem Orientales invitatos : in locis suis dittoni collocaverat, pensionesque illas decreverat annuas, sed illorum utens in bellis operis. Verum ut hac illa stipendia summas in immensis excreviscentia concederetur, contributiones erat necesse subditi acerbitissimas indicare : qui quoniamvis non solum querere de pecunie raritate in illis partibus dudum per erogationes immodicas exhaustis, tamen quod nullam exculcationem necessitas admitteret, nihilominus perdere quantum exigeretur cogebatur. Insueti prius fuerat, ut diximus, collatio decimarum et pensionibus, quas quisque stipendia merentium, aut illi legitimo tempore factis, emeritorum, percipere annuas et publico forent. Sed cum iam longo habitu exanimatis et emervatis capiti quod opus erat nequire, ad Patres familias et quosvis privata rei domus opus devolvitur. Ii miseri ignem molam gravabatur. Negligens autem fuit, ut tandem insueti operis excreverat, exagrandis continuo subditi mole ponderis. Si enim illi praevidissent, utique periculosissimum forent, si non totum condonare potentes, quam assidui cas-
seditionis capri passim absumique usque ad lethalem extabescerentiam.

IS statum ad hanc diem Ecclesiasticarum re-
cum fuit : Politicam autem longe pe-
tus : Republica Romanis extremam iam in
debilitatem redacta. Causa fuit abusus ex faci-
li, pollicia lucris utrique profectus, inde-
fens per hanc temporis, mercede ac denis
emendi quidvis quisque vellet. et Principe a Pri-
maris ejus in regimine Ministria. Ob hoc mul-
ti alioquin apud Magistratibus gerendis, n Re-
publica arcebantur : quod non induceret in
animam sumptum facere : vulgo scilicet homini-
bus natura promissis accipendum, quam
ad dandum. Vice pecto Proditorum gnavorum
que sic exaltiorum funditionibus publicis per ta-
les utilissime gerendis, subterabant eo non
tam industrii Adhones quam Avari mercatorum
profligata in id questuose modica pecunia licen-
tiam sibi parantes impune corradendi quo da-
mmum large compensarent. Alter fons enervati-
onis Imperii fuit, patrimonium plene solvenda-
rum ex hae pensionum, que Praefidiis Ar-
cium in limite fixarum olimitarum fuerat, in
necesse dem operum militaria adeo illis ad commo-
nem tutelam necessariis. Hae mulieres quocum-
que publicae, avaritia Praefidorum erogationi
pecuniae publicae, quorum apponabatur lucris
quod per altius frustrationis artes diffundenda
praecebus vasis solationis die, mulieris militi-
bus subterabatur peritiam fudorem ac tangi-
nis. His duobus malis ne in unum eorum ex-
uodarent, in perniciem publicam usum esse po-
tuerat officis remedium ab Imperatoris auctoritate
summa, si in delicto corruptelam quas
memoravimus indicio, ad excoercentis adu-
ei possidet. Sed ne hoc conigeret aut sperare-
tur, obstat immobilitas ejus, a tenore dno-
veri allegationibus aliis neficia, huiusque adju-
da segnitie castigandi, somis lenitatis indul-
gentia frenata inanis sceleribus, & metum adi-
mens peccantibus, unde malum immane quan-
tum ingens, nec jam amplius tolerabile oppres-
sus ab impune gratulandis urgebat. Inter tan-
ta incommoda sustinebat se erectum intumescere
ac saotus saltem speciem ostentans, corpus lim-
perii, quoad intus ei non defuit, quod Angui-
nis copia, ac nervi velus quidam pecunia ab-
undantis per illud commearas, unde interius
vegetabatur ac ciebat, hanc cessante, pro sua
firmitate, Auspicio ad omnia impigre occurre-
re. Ad extremum in quo etiam, sed jam fero, so-
dis sensim in molens insuperabilem qualis, oppo-
nere nimis diu omiffa severitatem est conatus.

D & publica incommoda retorquere in capita au-
ditorum, meritis eos subijciendo supplicia, ten-
tavit. Utebatur ad hoc cum aliis quas habebat
ad manum copis, tum praecipue Graecia militia
praefidia Provinciarum admissa. Nam multo-
rum et Creta insula, servire Latinis illis jam io-
cinclabiter praesentibus non fuissent, Im-
perii sensim in molens insuperabilem qualis, oppo-
nere nimis diu omiffa severitatem est conatus.

ἢ γὰρ Κανταῖς, ἢ μᾶλλον ἢ ἑρῶν εἰρη-
μαίῃ Χορηγίῃ, τὴν ἀρχαίαν καὶ ἰσχυρὰν
ἀντὶ γὰρ οὗτος ἔς τὴν αἰῶνα μνημονεύει· παρὰ
τοὺς ἀπὸς Βασιλῆα, ἢ οὐκ ἀρχαίαν τὴν ἰσ-
χυρὰν, ἢ δὲ καὶ τὴν μαγνὰν χάριν, ἢ
χρησάμενον ἰσχυρῶς τοῖς πρὸς τὸν Βασι-
λῆα πᾶσι· οὐκ ἔστι τὸν οὐκ ἰσχυρὸν ἀρ-
χὴν τοῖς πρὸς τὸν ἰσχυρὸν, ἢ δὲ τὴν ἀρ-
χὴν τοῖς πρὸς τὸν οὐκ ἰσχυρὸν. Καὶ τοῖς
μαγνὰν χάριν τοῖς τὴν ἰσχυρὰν ἀντιβῶν, ὁ οὐκ
ἔστι τὴν ἰσχυρὰν ἀντιβῶν, ἢ δὲ οὐκ ἰσχυρὸν
μαγνὰν χάριν τοῖς πρὸς τὸν οὐκ ἰσχυρὸν.

auspicia cuncta suis votis potius deinceps imitab-
re, quam, ut nulli hominum acceptum ferret, res
eius uita reddenda curam rationi minime
obsequia uideri uellet. Hac per illos iunctantes
Tractus tam nouas uulgatas, magnam saltem
consolationem attulit. Cohortabebant haud dubie
Persi resum nimes, & minis maiorum quae
ex tam potenti conjunctione in Romanam Imperium
eurytra pure timentem, uique ad desideria Edit. Rom.

solam ac fortis, prompto esse Philanthropum paratis ad nomen, & siquidem modo uenisset
pectantes validissimas & Perside corpus; quibus ad Rebellium Factionem aggregatis, ubi repa-
ritum, unde potuit facerent lapsurus quantum erat necesse virum idoneum, ut possit in
tempore obsequi? Extrema in his locis erat auctoritas omni Imperii, nomenque Augustorum non
magis ad iudicandum & consueuam memorabatur. Ueni Dux, unus Princeps Philanthropus ce-
lebrabatur; penes quem summa Imperii uis ipsi reidebat; utcumque illi non dum titulum aut
insignia Imperatoris assumpsisset. Ante limen filius, quas Hadriano haecum iure, ut ab Augu-
sto committas notat, quo iam sibi proprie afferret, deductus inde ueteribus Praefidis, tenos
impositi & sibi sibi militia cythodes. In Monasteriis, qui obierat occurrentes (sunt autem in illis
Tractibus multa & maxima) omitti iubebat inquit sacra sustinere mentem Augustorum, siquidem
ex nemini subiecti Praefidis monachi nomen mandabat nullo audente deridere, quid enim con-
tra huiusmodi iuramentum Aegypti aduersus ipsorum iuramentum existeret? Dux, qui se dominum
omnium, ne sacra quidem exceptis, se ipsa probabat, multa pacis & Cerebionis auctores qui
militibus largiretur; Monachis quicumque poscebantur libenter tradendibus, dum reputabant, pro
conditione temporum paruas illas & tolerabiles haberi debere iacturas, his uique qui se ipsi locis
consequitur, adeo uoluptatis tempestate, insidiosi haeremus, in statu satis tranquillo perfererent.
Primum porro, postquam rebellauerat, Philanthropum bellicum facinus fuit, mittens qui con-
tingerent Theodorum Imperatoris fratrem, in vicinia sua forte commorantem, quem in Arcem
deportatum ad Ephebum summi sui excederet clauum iussit. Hinc postquam iam ultra quam
primo destinauerat uenit, haud amplius distulandum existimans uisum, assumptum exerci-
tum in loca Nymphaeo circumfusa dixit, ibique in stativis habuit. Ipse interim augendo praefati
equitum numero, quam amplissimis conditionibus equites undequeque inuitabat. Equi etiam
attributis non paucis eorum quorum uirtutem pedestri militia probaret, & quibus Casaphradum
valide ostendit cedere. Circumspicere nam cepit Praefidis sanctorum Regionem, & secum
modos exequere cuiusque ipsorum subigendi. In his primas occurrentibus Praefidis Liba-
darius, quem praecoccupare eo sollicitus fudebat, quo vicinior ille obiectus loca, Terri circa
Neocastri fuit, Lydiisque uicinis, ac ipsa Sardis Praefidis. quanyuam haec quidem sui
opinionis praetextibus currebant faciat, ac nihil ducere, non dubitans iterare se se illam in-
fuit ipsorum capturum. Sed tam audacia consilii diuersissimis euenis demonstrauit, quilibet
Philanthropo uidebatur, facile capi praeuenire; quod uis consilii experti moluerat sua. Atque
uitem quidem primam uidere in acie cepit hanc qui Philanthropo auctores fuerant sapienter go-
uerntis arripere. Periculandum faciem, & nulla mora intercepta cum hoc Imperatore dice
qui prope flaret oppositus aleam praestitit iactandam contendebat. Hinc omnino inuicem decedendum
promptique se in id ad fortissime pugnam pendendum. Si res uiceret, in certamine animis
audientibus illud ferebant. At tam alacres & impatiens qui nullum impetum, mira ducis con-
silio, uariis praetextibus, studuerant; qui res aciem plerumque suspensionem mouit; dubitare ad-
le, si quis offenderit, plane sibi occidendum ad Principis gratiam regissem. Penultimae enim
in eam cum suis ingressus suspensionem est, una & praecipua delictionis iustitiae ducis Cre-
terianus Coraeris. Hinc Paria exoritur, parage precario, unde nullum pariter effugium, de-
genit, aciem amorem curam nimis ueridicis periculum extenui non uitabilis exiti, si
quod primum facta erat, & clam parati rei ipsa monstrabatur, Philanthropus opera Cogni-
torum multum in Aula potentium, erimen Rebellionis excusationis necessitatis, quasi uiri eo
propellerentur decum ac multum Exercitus negauisset eludari, apud Principes purgaret; ve-
niuntque ea scilicet conditione impetraret, si prius facientes dederet. Tum illam in maiori
etiam quam antea gratia & potentia futuram. Sibi mississimis laudandam omne scelus capite ac
sanguine ultimaeque pernicie, reliquit. His illis exortationibus missis quo moentem appelleret, a
anxia in cunctis patrem explorandis inquit.

χρῆς μύριον· ἀλλὰ πῶς οὐ χρεῖς ἀπολύειν, ἅ
 εἰ τὴν παρακαλοῦντο, ἢ οὐκ ἀντιπροσέ-
 τίοντο, ὅντιν· Ταραχὴς ἐν βίῳ τοῦ ἰα-
 βρῆος, ἢ παλαιὰ δέμας, εὐχεσθῆναι ἵπ-
 ῶναι· Ταῦτα πῶς ἢ περὶ τῆς ἐλας ἀδελφῆς
 Πρωτοκλειοῦς μετὰς ἢ ἐκ χειρὸς αὐτῆς
 φροναδῆναι τὸ θάνατον· ἴσως δὲ τῆς πολέως
 ἀπὸ τῆς ἐλας· Καὶ πῶς καὶ αὐτὴς ἀφῆκε,
 ἵκοντο ἀποκαλοῦντο· τὸ Παρεῖν δὲ μέγα
 καὶ παρακαλοῦντο ἰδέσθαι, ὥς τι θαυμά-
 ζοντο, ἵνα πῶς διμείδον ὑποσέβῃ, καὶ
 πῶς συνήγειν ἱκανοὺς ποιῆσαι, καὶ αὐτὴ
 εὐχὴς ἴσως, ὥς ὑπάρ ἀνταρτοῦν· Τὸν γὰρ
 μύριον πλοῦτος εὐχόμενος, ἢ πῶς αὐτῆς
 δῶμα, τύχης παύσαντο δραστῆς, τέλος, ἡ-
 δῶμας ἐκαστοῦ παρὲν ἰδέσθαι· Καὶ οὐ μὴ
 νοσήσαν, πᾶσι δὲ δυσχερῆς, καὶ περὶ
 θανάτου ἵππῶν· ἀλλὰ οὐ πῶς τὸν
 παρακαλοῦντο· Οἱ δὲ ἵππῶν εὐχόμενος ἵκανοὺς
 εὐχόμενος, τῆς λαοῦς ἐντυχίοντο, ἢ ἵππῶν
 μὴ σὺν τῆς Μοναχίας, ἢ ἀλλὰ πῶς ἵκανοὺς
 εὐχόμενος φροναδῆναι τῆς οὐδυνίας, πῶς δὲ
 καὶ βίῳ ἐλας ἀνταρτοῦν, ἢ χρεῖς ἐλ-
 λειναι τῆς ἀφῆκε, ἵκανοὺς οὐκ ἔλ-
 λειναι πῶς χρεῖς.

quendam phretham inanius terribiliorum uno istu disjiceret. Igitur occupato illo ingenti acervo pecuniarum ac raptè omni re, quem Philanthropus ex longo congehit in turri de qua dixi considerat, ipsum quo virtutis merito qua sortis dono varie parvis opibus exutum, & ad meram redactum modicam, fortunæ ludibrio, locum excaecatum tradidit. Sic ille orbatus humilibus, postquam insiditibus suis deprecibus ad infamiam, sed ad extremum libertatem se contulit, alterius sibi saltem oculi donandi. Tunc securi viros in Rebellium carceris liberis quosque memores, fustibus deflectionis, pari feritate oculos eruerunt. Alii fustibus ademerunt omnia, sibi quoque adjudicant, prout per hanc modum opima potest, & plausibili obtentu vindicande injurie Principum, sunt ipsorum avaritie large gratificati.

In pejus rerum & fortunæ in via sperabili festi-
 citate non certaminis experti, lucum ejusdem & in armis auspiciis molitarent, ne quod repente casu digne, qua eredi depremeretur, facili & sibi solito toto gyro convolvat. *Edo. Ruo.*
 veret, sapienter verit, spem & libertatem suam. *P. 2. 131.*
 ge miter illis militie Perfici reliquis concedi debere putaverunt. Tali quantam separato periculum a suspecta fortis insubilitate velocum, Proterreflunt quoque ipsum ad casus quam humanis de Capivo proimus suo facitendum pergit. Cum enim in illis terribilibus trepidatione confusam remem prociis utroquoque terribili turbato, ipse Dux facti Proterreflunt, quem & pro Magistratus officio & pro sua ipsius thulo saltem acrior incitabat sollicitudo praevidendi, ne qua vice altera fluctuationis recipiant, hinc quidem reponeret in sicco naufragio, inde ipse qui demerferat, & Portu in angustis deliceretur, senel defungendum tam & sibi cubili sublimi Rei, sublimi elicitellu, & neclitadibus motis validique plurimorum, & horum quatuordecim spes ambulationis tractibus ad suam calamitatem milerandam certa desperatione conatus averteret quidam pro ejus liberatione audere paratum, cum plurim e Romanis suis, alienigeni nonnulli plane dissipati, tum Persarum perfronem, quoniam adhuc integra flabat acies (nam eorum, quam occupari memorare consilio, paulo post contigit) decrevit senel erere fundamen- tum ipsum Philanthropem factionis, amoliturque omne obduculum publice transmittitur, & quæ vigilanter inquietabant formidibilia, & quæ occupato illo ingenti acervo pecuniarum.

CAPUT XII.

De falsis nunciis: & Imperatoris ad Deiparam Gratiarum actione.

ΕΡΩΤΗΜΕΝΟΝ ΜΕ ΔΟΥ ΤΟΥΤΟ, ΜΕΛΟΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ
 ΕΙΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑΣ ΜΕΤΕΤΕΡΗΣ.
 ΕΚΑΠΕΡΕΧΟΝΤΟΣ ΔΕ ΑΡΧΗΝ ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ
 ΠΡΩΤΗΝ ΠΑΡΟΧΗΝ. ΟΙ ΔΕ ΟΙΣ ΑΠΟ ΤΗΣ
 ΠΛΗΘΟΣ ΕΙΔΕΤΕΣ, Η ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΕΩΣ, ΑΛΛΑ
 ΑΡΧΗΝ ΜΕΛΟΣ Η ΕΝΤΕΛΕΣΗ ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ. ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ
 ΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΝ, Η ΔΟΥΡΕΣ Η ΑΝΤΙΣΤΑΝ ΤΩ ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ
 ΜΕΛΟΣ ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ. ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ ΜΕΛΟΣ, ΟΤΙ ΠΙΣ
 ΟΙΣ ΤΙΣ, ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ ΑΡΧΗΝ, ΠΙΣΤΕΥΣΙ ΤΙΣ
 ΠΙΣΤΕΥΣΙ ΤΙΣ, ΠΙΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΑΡΧΗΣ
 ΠΙΣ ΤΗΣ ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ. ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ Δ' ΑΥΤΗΣ
 ΠΙΣ ΤΗΣ ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ Η ΠΙΣ ΤΗΣ ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ, Η
 ΟΙΣ ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ ΤΙΣ ΜΕΛΟΣ, ΜΕΛΟΣ ΤΙΣ ΑΠΟ ΤΗΣ
 ΠΛΗΘΟΣ ΤΗΣ ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ, ΑΛΛΑ Ε ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ
 ΤΗΣ ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ. ΟΤΙΣ ΤΙΣ
 ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ ΤΙΣ ΤΗΣ ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ, ΔΙΝΑ
 ΠΙΣΤΕΥΣΙ. Η ΤΙΣ ΠΙΣ ΤΗΣ ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ ΑΡΧΗΣ
 ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ. Ε ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ ΤΙΣ ΤΗΣ ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ
 ΠΛΗΘΟΣ, Η ΠΙΣ ΤΙΣ ΛΕΥΚΟΜΕΝΟΝ ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ. ΚΑΙ
 ΔΙΝΑ ΤΙΣ ΚΑΤΟΙΚΟΝ ΚΑΤΟΙΚΟΝ ΤΙΣ ΑΝΤΙΣΤΑΝ.
 ΚΑΙ ΔΙΝΑ ΤΙΣ ΤΙΣ Η ΤΙΣ ΑΝΤΙΣΤΑΝ ΠΙΣΤΕΥΣΙ.
 ΤΟΝ ΔΕ

DE GESTA SUNT MENSE DECEMBRIS, CIRCA
 KALENDAS CHRISTI FERIAS. KALENDIS VERO
 INFECTIS JANUARI, MISSA, UT DICAMUS, A LIB-
 DARIO NUNCIO CINTIUMPOLEIS PERVEIT. IN-
 DICAVIT NON EXISTAM JAM, QUOD PULCHRUM
 DICESTIMUS CONTIGIT, SED QUOD FLORENTIUS
 CONSILIAMUS & C. ME PLENIUS EXERCERE PHILANTHRO-
 PENI REBELLIONEM. AD EUM NUNCIO PRIMO DIS-
 TITUM TUMULATUM ADDES E& & PRINCIPALI ANI-
 MUS IRA & MENS DURE. INDIGNUMQUE
 HOMINEM ADMITTEBANT, AB IPSIS VILICA-
 TUM, IPSUM BENEFICIUM EXCELSUM, TAM MUTE
 TAM INGRATE, TAMEN AUDERE SUSTINUISSE, NUL-
 QUAM DEBERET IMPERANTIBUS NULLA RATIONE HABI-
 TA: ALIUMDE MOREBANT A FERVIDA INSOLEMANO
 PROMPTI JUVENIS, & SUI TEM TOTAM MO-
 MENTUM ZILLIMANTES, FACILE PROVIDEBANT ADILI
 FERE NEGOTA, PRATEREOM & BELLI HADENUS FILLI-
 CEM DUCEM TAMO FACCIENDAM EXERCITA, NON DI-
 CANT PUGNA FRANGERE, TUC IPSI INTERMELOS CO-
 PRI DECEDUNT, SED VEL INMIGRARE CONDUCIUMBUS
 AMPLIUS OFFENDIS, & BLANDITI AD PRATIUM TE-
 VOCARE. QUARE VALERE TUM ADIAC & COM MAXI-
 MAM FLAGRARE SEDITIONEM ILLAM OPTINARE: NON
 SOLUM QUOSUM ERUMPERET, VEREBANT: VET-
 TUM & ILLUM IMAGINANTES, QUOD NE FERET
 HORREBANT, IPSE TRISTISSIMA TURBANTUR ETE-
 PI JAM IPSI IMPERII: FUSQUE NUNC AUGUSTO-
 RUM, MOX ETIAM DE VITAE AC SALUTIS, SI QUAE DE-

CAPUT XIV.

De Persis qui cum Philanthropo fuerant.

[illegible]

genus lacrimarum unguem infigente ulceri, ac certa iam impetiente secutum, Genii omni præ-
 gâlo nodata avarissime crudelissimeque insultandi, passim emergente licentiam. Sic cunctis singu-
 laritatem ejus Traetus Regionis illæ, pervagata Pedis, denique in ratiùm delictum vertit, quantum
 ceterarum a Ponto Euxino ad mare Rhodium in latum ac longum poset. Verum hæc posita.

Dilectos Peris fœdus irritat casu Germani, qui Philanthropi accitit, interuenientem ducunt *Septem* Simitri: periculatione, sit diximus, delicti a Romanis fuerunt, cum hoc ipsum pœnicit eorum fusa in Patriam reuerſis cognoviſſent; hiſſe ſe magno religio numero iungentes, ira & cupiditate incenſi cladi ſua ſuccedente, fines Romanos infeſtis irruptionibus vaſtaſſant. Hinc magna ex parte conſecutus puri, qui paulo poſt miſerica cordis Orientalium deſolati: Tractum. Berolyniſis Philanthropi primus, cum ſuſcepit, cumque paſſim erat diſſis inuaniſſet fueruntque; deinde parua, dum Philanthropum militare, locorum noctita, ad nocendum eſſicioſis utentibus: ad huc nullo jam metu retardati; quod idem ille dux quomodo u-

eum timorant, cujus viis experti & mirati
 fideles, prius a nostro limite tentando
 repelli aliquoties fuerant, illos lining, nec red-
 duntur unquam, aberat: polifromo, plurimis, ut
 sic, alia ad hoc se fe canibus aggregantibus
 spe participando famelorum rationis offium:
 maxima, inquam, manu famelicorum o-
 cerra jam impunitate fecerant, Geni omni pre-
 cipuum exuerente licentia. Sic eundem pri-
 ti, denique in rufum defecerunt verit, quancum
 tum ad longum paret. Verum hac pofta.

C A P U T X V.

De Seditione Gennenses inter & Venetos coorta: deque Teira motu.

Τὸν δὲ ἱερέα ἐκείνους μετὰ τὴν Γεννησίαν τὴν Βαυτιζάν, ὡς παρὰ τὴν εἰς ἱερὸς αἵαν, ἐκ παλαιᾶ ἀδελφῆς ἀνέστηκε γέννησι, ἐκ παλαιᾶ πλῆθους ἐκ ἐκτετατωμένης καὶ, ὡς καὶ ἐν ἑαυτῷ καρπῷ, καὶ ὡς καὶ ἐκείνους, τὴν Γεννησίαν τὴν χρίσταις ἡμετέρας Βαυτιζάν, τὴν Γεννησίαν Βαυτιζάν· ἵλας καὶ ἀντιφύας ἀπαικτικόν· τὴν δὲ χρίσταις, τὴν καὶ ἀπορριπτικόν, τὴν δὲ ἀρκαζόν, ὡς ἐκ παλαιᾶ μετάνοιαν, ἐκ αὐτῆς τῇ αὐτῇ ἐκκαθάρσει, ἐκ αὐτῆς ἀπορριπτικόν ἀπαικτικόν τὴν παρὰ τὴν ἐκ λήθους αὐτῆς αἵαν καὶ ἐστὶν τὴν τῆς ἁγίας ἐκκαθάρσεως· Πρῶτον μὲν οὗτοι τῇ Μαριαννῇ καὶ τῇ Βασιλιδῇ τρεῖς ἡμέρας ἠρώμεθα τὴν ἀποκατάστασιν, ὁμοειδέατος ἀφ' οὗ καὶ χεῖλον τὸ ἐκρηγνῆσαι· ἵδιον ὄρατον ἵλατον. Ἐπὶ δὲ ἀφ' ἧς ἀμαρτανῶν ἱεράτων τὴν ὑπερβαλὺν προσηγορίαν, ἐκ τῆς αὐτῆς ἀνὰ τὴν αἵαν, ὡς καὶ ἀφ' οὗ καὶ μὴν ἱερέας παρὰ καὶ τὴν μετάνοιαν, ἐστὶν μὲν ἱερεῖον μέλας, ὡς καὶ τῇ ἁγίᾳ συντακτικῇ σφύρας, ἐκ μὴλλον δὲ ἀνὰ αἱ πρὶ ἐκ παλαιᾶ ἀφ' οὗ καὶ λήθους, ἐκ ἀποκαθάρσεως τὴν ἀποκαθάρσει θυμαλῆ. Τέλος γὰρ οὗτον, ὡς ἐκ παλαιᾶ ἱεραὶ καὶ παλαιᾶ καὶ τῆς αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῇ καὶ καὶ αἵαν, αἵαν οὗτος παρὰ τὴν αἵαν τῇ αἵαν γυναικαί.

C. Tunc potro flagrabat cum maxime discidium gravissimum quo erant inter se Genuenses & Veneti: commisit. Nullus horum non quemlibet illorum, & vicissim, acerrime odebat: fuerat quoque illas & interuenisse inimicitias in omni occurru motus: quam immensoque inuicem amentio combatibus, exacerbato. Omni pene momento ausulebat, nec mari navigatores, nec terra iter agere, vel Genuensis a Venetis, vel a Genuensibus Venetos, perfide mittere. Naves tunc incurru infesto mergebantur: Res & pecunia paucis non evadere. *Edif. 181.*
res cupere peribat. Multi frustra, etiam a Paphlagonia ac Sacerdotibus Ecclesie ipsorum, reconciliare iter se infensius gratiam tentabant. omnia semper traditio conuentionis lo iuratum cessabat: ac nec mentionem quidem pacis illam a concordia suscribere iam audire sustinebant. Ceterum Kalendis Iuni, cum triduo ante Imperator Constantinopolim egressus Caelen relictus iter inisset (erat hac Arx maris circumdatus) & adhuc ad Damatrym tabernaculis fusa expectare partem illam Palatinis familiarum quam illis fusa fore se procedens iussit: reperiens primum de Menda, circa noctem nectum, & Terras motum contra se ingens, & ipsa tellure ad formam pallii seque ingens, & ipsa circumdatus, altera constructione ac dilatatione micantem: quod genus terremotum qui de illis scriptus, maxime notum ac formidabile esse tradidit; & postea quo ipsa quae fundamenta Urbis penitus evoluta conuellerat. Tantus autem in Sena exstitit, fuit, ut nemo Iuuenta nisi tunc quolibet vage peregrinatus, & quaevis ventis per statum malum prostratus memor, parem illi se unquam

Ἰουστινίανος δὲ δόρυς, ἡ χροίστη, αὐτῶν καὶ τῶν βασιλέων, κερταὶ ἀγλαῖαι. Ἰδοὺ δὲ πῶς αὐτῶν παραστάται τῶν πόνων, ἐν τοῖς ἀμύλαις ἡ δὲ διαβολικὴ τῆς ἐμύνης, ὡς αὐτοὶ φησὶ. Ἐν δὲ λυσιτερίᾳ παραγωγίᾳ παρὰ τῆς λαοῦ, συνήρχεται ἡ αὐτῆς αἰ. Ἀρχαῖς, πολέμοις ἀλλοῖς, ὡς παλαιὰς εἴδοντο, ἡ Παντοκράτωρ μὲν ἡ Ἀρχαῖα καὶ ταῦτα ἴσως παλαιὰ, ἡ δὲ ἐκείνη δολοῦσα ἡ ἀδελφικὴ ἡ ἀλλότρια, οἷς τὸ θῆνος ἐξελθὼν ἀπὸ τῆς πόλεως. Αὐτὴ δὲ χροίστη διαγωγὴν ἀποκτείνει τῆς πόλεως, παρακαλεῖται διαβολικὴ ἐν τῇ ἐμύνης πῶς συνήρχεται, μὲν δὲ τῇ λυσιτερίᾳ τῶν λυσιτερίων κερταῖς, ὡς χωρὶς αὐτῶν ἀπασας, αὐτοκτείνει ἰσχυρῶς πῶς ἐκείνη πῶς οὐκ ἀποκτείνει, μακρὰ ἡ διαβολικὴ τῆς λαοῦ ἀποκτείνει τῶν διαγωγῶν. Ὁπότε τὸν μὲν ἡ μύνη θῆνος τὸν πόνον, παρακαλεῖται δὲ ἡ αὐτῆς, ὡς ἀμύλαις ἐξέρχεται ἡ ἀποκτείνει ἡ ἐμύνη πῶς ὁ θῆνος ἡ διαβολικὴ. τὸ πῶς μύνη πῶς ἀμύλαις συνήρχεται, ὡς μὲν ὅτις κατὰ τὴν ἀποκτείνει πῶς ἐκείνη κερταῖς. Ἐν δὲ ἡ αὐτῆς μύνη βασιλεῖς πῶς ἐκείνη, ὡς αὐτοὶ ἴσως. Ἰδοὺ πῶς ἡ μύνη δὲ κατὰ τῆς ἐμύνης συνήρχεται λόγος χρυσὸς μύνη πῶς κερταῖς. ἡ διαβολικὴ ἐκείνη, ἐν τῇ Ἀρχαῖα, ἐν τῇ ἀλλοῖς ἰσχυρῶς, ἡ ἐν τῇ συνήρχεται, ὡς οὐκ ἀποκτείνει πῶς πῶς πῶς ἀμύλαις. οἷς δὲ ἡ ἰσχυρῶς, ἡ μύνη ἀποκτείνει ἡ ἀποκτείνει πῶς κερταῖς ἐκείνη, ἀπὸ αὐτῆς τῶν αὐτῶν Ματρὸς ἡ διαβολικὴ, ἡ δὲ ἡ ἐκείνη πῶς τῶν πόνων, πῶς κερταῖς ἀπὸ κερταῖς ἡ πῶς ἀμύλαις, ὡς πῶς πῶς.

quodlibet de vulgo viliissimum, sed integrumque in Palatio iudicibus usum. Hac etiam differret, admonuissetque insuper de aliis plurimis, Populum dimisit.

iniquitate, circa personarum acceptationem, aut quam infra dictum domus aut gratia. Supplicem, Honor Regis iudicium dedit. Verborum potius sed. Rur. ne paulum dormisset in hoc haerens: & quidam indulgenti consentientia corripit iudicium cantium, haud parat a numeris manus ad tribunal asserentem, transiisset. Supplicatio ne igitur cuncto Populo iudicia, convenit & ipse cum Principibus & multis aliis, ut erat plerumque consuevit. Ac Patriarchae quidem & Presbiteris quoque ipsorum cruce veneris reliquit; precas videlicet continas, Placitumque & id prout cetera, quibus placati Deus solet. Ipse autem post certoniam praefito sibi adesse peroratum concionem volens, de iudicia praescriptis processu supplicandi causa Clero & Populo testem Hippodromium; locum & factu patenter capenda multitudinis; & quod esset ex adverso alie conspice Imaginis Deiparae, ad petendum tempore & prout talis religionem accommodatum. Ibi longam & verborum ad populum explicat orationem. Demonstrans itam Dei se se munda plagis declarantem; reprehendens autem ipsos, ut negligenter viderent, & nullo respectu Legum Sanctionemque divinarum admittant pro libitu quilibet solent. Ultimam concionis partem ad confessionem de non casu usqueque ad normam legum iusta dicendi ratione contulit; consensit, haud condare iudicia, quo passim modo exercebantur, omnes numeros cunctosque antequam reddidimus, ac severae gravitatis, quae nihil deolerandum nihil notandum animadvertentibus acque censorae relinqueret. Ista modi adhibuit acque reprehensibilium omissionem emendationem ad iustitiam, quippe imperatoris, curam pertulit merito iudicabat. Quare iam inde si sancto polliceri dicit, formidum utique proculgatum Consuetudinem Imperialis aerea Bulla munitam, qua formam iudiciorum ordinaret. Electum se iudices ex Episcopis, & aliis Sacerdotibus, praeferatque ex Senatoribus, quorum numerus omnium ad duodecim redigeretur. His iurjurando interposito pollicetur, se sine manum admisione, sine peroratum acceptatione, acque de iuribus & iudiciis iustis, a Domina sua Matre, usque ad

CAPUT XVII.

De Constitutione aurea bulla firmata circa Iudices & Iudicia.

Οὐλίας δὲ ὕστερον ἡμέρας, ἡ δὲ χρυσὸς βύβλος μὲν συνήρχεται λόγος. οἱ δὲ ἰαλγόντες ἀποκτείνει, καὶ τῶν αὐτῶν πάλιν ἀποκτείνει, κατὰ τὴν τῶν διαβολικῶν ἀνάπορον ἡμύνης, ὅτις πῶς τῶν κερταῖς συνήρχεται ἡ διαβολικὴ βασιλεῖς πῶς αὐτοὶ. Ἐν δὲ χρυσὸς βύβλος λόγος ἀποκτείνει. ἀποκτείνει δὲ αὐτὸς ἴσως τῆς διαβολικῆς. Ἰδοὺ δὲ ἡ ἐκείνη διαβολικὴ πῶς κερταῖς ἡ συνήρχεται ἀποκτείνει, ἐκείνη κατὰ τῆς ἀποκτείνει πῶς κερταῖς ἀποκτείνει, οἱ καὶ μὲν κατὰ τῶν πόνων. ἀλλὰ κατὰ ἐκείνη, κατὰ τῶν τῶν μύνης χρυσὸς ἀποκτείνει, ἐκείνη δὲ ἀποκτείνει.

Praeterea post diebus promissa superior Constitutione conscripsi & aurea bulla munita est. Idonei quoque electi sunt iudices. Tum novus variis iudiciis Conveniens ad Dominum Regem. Nam forte tunc ibi deiebat Imperator; qui orationem ad congregatos rei qui agebatur accommodatam habuit. Post eam legitur Constitutio auro bullata. Datum etiam a quibusdam iudicibus cum verbis conceptis iurandum est. In id sane Collegium quicunque & Sexu potius utique legum ac prudentis eminebant, sunt electi. Conflict inde inclytum & peccatibus terribilibus Tribunal, sine ulla respectu pro solo rerum merito de casibus statueret, & iudicia ferens iustissima, sed non diu duravit. Nam vix eboris essent Clithra, plerique ad dignitatem aeternae sententiae extenuatis, aut relaxatis, tandem eboris deiebat; ita illis novi Aeterni quasi Obsequii Matici sacratissimi concensus, remissio sententiae tenore primae elanguens, haud longo inde processu plane dissoluitur obmutavit.

parce caperebatur incensibilem ausus; & cojas manifestis teneretur foribrag in suam majestatem temeritatis, contra eandem habili in vicem nulla perfidie gratia inceperat crimen. Papis ead. distinguens gradus. Nam & nescitū fuisse incurere infelices ipsos in loca Imperatoris ditioris, adeoque in partes Urbis regia obī suo permittit ac sub protectione Imperii Genueses habitarent. Certe minī super illud per se immane facinus, non dubitasse ipsos

Ed. Rom. pag. 164. Romanorum quoque ipsorum, cum quibus pacem haberent, sitas apud Galatam domos insu-

cendere, sicuti proinde cumulum, & omnem jam excedens modum potervā peridū placulū fuisse. Ad ea Praefectus Clasis Venetæ cum multa excoferre dicendo conatus esset; nihil memorare valuit quo satis pargaret infolens factum; efficereturque ut aliud audientes judicarent, quam se ac suos egisse in eo perpetam, & contra omne fas gratatos. Tamen Imperator ea tunc putavit legationem ad eorum Senatū destinandam; ipsa libenter adiuturū de delectum ad inferatam insulas eo defendendum accipientibus naves. Fuit illi Antistes Cencenfian Niciphorus; quem fore Venetis gratum eo nomine putavit Imperator, quod cum iam ipsi subedet Creta insula, Episcopum loci suæ ditioni subditi libenter illi apud se visum merito sperarentur. Hic porro Niciphorus electus quidem & rite ordinatus Episcopus Cretæ fuerat; sed a sua Ecclesia procul deglarat, propter dominantes in ea Italos. Hic praefectis Imperator prout pas erat indignatus ob hostiliter invasam tanto sui contemptu & delectam incendio Galatam, Venetis Inquilinis Urbis, quon, ut est ante dictum, comprehendi iam jussit, multam indixit pecuniariam, femina octoginta millium nummorum consciscendam ea opprignetur statim jussu omnium ipsorum boos, qua relaxaretur eorum domos iuxta pacta cum iis a se inita, defendere se debere judicavi. Videatur quoque mihi causa eadem, dolor inquam & indignatio animos porgens recollectione inflammaturam a Venetis audem, concitasse postmodum Genueses ad iniurgendum in eos ipsorum qui tunc erant in Urbe, & eisdem sava incuriosis opprimendis.

Ανε, ἀνέβη δὲ πρὸς παραλόγους ὁρμαίς, καὶ νῦν τῇ συγκυρίᾳ τῇ Ἐκκλησίᾳ μὴ πῶς παραβαθείη, εἰς φασίαν ἰεῖσθαι αἰτία, τὸ δὲ καὶ πῶς δέχεται Πατριάρχης αἰτίας πειρημένος ἐκ φίλης, ὑπερβόλῃς ματαίας ἔκταρα. Ὁ δὲ Πατριάρχης ὁρίσας Βασιλεὺς λέγει τὴν ἐπὶ ἀπελογουμένης, οὐδὲν πλὴν τοῦ κατὰς δόξης ὁρίσσεως καὶ παρὰ τὴν εἰσὶν ἀπαιτοῦνται. ὁ δὲ αὐτὸς κριθείας μὴ εἶναι ὁρίσας τῶν ἰσχυρῶν συναγωγῶν. αὐτῇ γὰρ λαβόντων ἐν τῇ εἰσὶν πᾶσι τῇ εἰς ἀντιδικτικῶν παχ-
 Διότι. ὁ δὲ καὶ ὁ Κρόνος Νικηφόρος, ἀπὲρ γαρ-
 ραφὸς ἢ νίμω. ἢ τῇ πάλαι μὴ ἀποκαθάρ-
 σεις πᾶσι, πάλιν δὲ καὶ ἐν αἰς αἰτίας δῖον Ἀρχιεπίσκοπος ἱερὰν βλίσσαν Βασιλεὺς. Κρίσις δὲ οὐ πῶς καὶ, ἢ ἰσχυρῶς Ἀρχιεπίσκοπος ἰε-
 ραῖον, εἰ καὶ πῶς δὲ διὰ πᾶσι, ἢ νῦν τῇ ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς. Ἀπὸς δὲ Βασι-
 λεὺς εἰς ἀντιδικτικῶν νῦν ὁρίσσεως ἀποκαθάρ-
 σεις, καὶ πάλιν ἰσχυρῶς τὴν ἀποκαθάρσιν δῖον, ἰσχυρῶς πᾶσι ἐκ τῇ πάλαι Βασιλεὺς, ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς, πᾶσι δὲ καὶ εἰς ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς, τῇ πᾶσι δῖον αἰ-
 αῖον ἰσχυρῶς, ἐστὶν τὴν ἰσχυρῶς ἀπὸ νῦν Πα-
 τριάρχης πᾶσι, καὶ ὁμοίως Πατριάρχης. Καὶ γὰρ καὶ
 πᾶσι τῇ ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς, δῖον
 C καὶ συγκυρίᾳ Βασιλεὺς τὴν καὶ ὁρίσας. Διότι
 εἰ μὴ καὶ Γενουεῖταις πᾶσι αἰς ἰσχυρῶς αἰ-
 τίας εἰς ὅρους τῇ ἐκ τῇ πάλαι ἀποκαθάρσιν
 Βασιλεὺς.

καὶ συγκυρίᾳ Βασιλεὺς τὴν καὶ ὁρίσας. Διότι εἰ μὴ καὶ Γενουεῖταις πᾶσι αἰς ἰσχυρῶς αἰ-
 τίας εἰς ὅρους τῇ ἐκ τῇ πάλαι ἀποκαθάρσιν Βασιλεὺς.

CAPUT XX.

De Incurfione Genuensium in Venetos qui erant in Urbe.

Ed. Rom. pag. 165. Eodem quippe anno, Mense decembris de-
 sinente, risa ex vulgari & nihili osten-
 denscula exardescēte, concitati adeo inuicem
 hostes ad arma confertat Genueses
 sunt, ut quantumvis intercederet pactumque
 conciliare pro virili curaret tunc forte in ur-
 be praefatus Rex Armeniae, apud utroque fa-
 ctorum communionē gratiosus; quippe cum
 Fratribus Italis vivens. Ito inquam ad hos a
 vi distulendos nequidquam omnia tentante,
 in paucos plurimū, in mites & obnoxes ierī
 insipue, impetum facientes ipsi etiam ob-
 stare nascenti tumultui cunctis Imperatoris
 Ministris & Magistratibus, eodem compellis,
 in aula nescia promoverunt, auxiliumque ubi
 nullo ac finore; quos tectissimi memoria
 nuper adfuerim inflammaret. Scripsit ergo ruen-
 tes enitibus & Apertum insitantes dentes ad eun-
 dem acutentium insidentes, miseros ipsi se
 inclinantes, & in extrema necessitate hamili-
 tute supplices, crudeliter ipsi die plurimos
 obtineant, intra domos ipsorum sito vidi-
 murum jugulantes. Invenio enim factio a Bo-
 jalo eorum, quem & Tectio sub quo clausus
 trebellatus precipitantes, membratim concen-
 derant, in alios inde obliqueque inventos
 pari sunt humanitate inveni. tanta sic edi-

Τοῦ γὰρ αὐτοῦ ἔτους, μὲν δὲ Σεπτε-
 μβρίου λόγοντος, ἐκ τῶν ἰσχυρῶς αἰ-
 τίας παρακαταστάσεως ἰσχυρῶς, ἔκ τῇ πᾶσι
 Ἀρχιεπίσκοπος νύχθησε ἐκ πάλαι. ἔκ δὲ καὶ αὐτῇ
 ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς. Τὰ πάλαι γὰρ ἔκ τῇ αἰ-
 τίας αἰσχυρῶς ἢ ἰσχυρῶς, πᾶσι δῖον
 καὶ ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς ἐκ πάλαι, δῖον
 καὶ αὐτῶν νῦν Βασιλεὺς ἰσχυρῶς, πᾶσι
 μὴ μὴ πᾶσι ἀποκαθάρσιν ὁρίσσεως, δῖον
 τῇ συγκυρίᾳ ἰσχυρῶς, ἐκ τῇ πάλαι
 ἰσχυρῶς ἀποκαθάρσιν, ἀπὸς τὴν γομῶν καὶ
 εἰς τὴν πᾶσι ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς, ἀπὸς
 ἀποκαθάρσιν ὁρίσας, καὶ ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς
 δῖον μὴ μὴ, ἀπὸς ἀποκαθάρσιν ἀπο-
 καθάρσιν, ἐκ τῇ αἰσχυρῶς ἀποκαθάρσιν, ἰσχυρῶς
 νῦν. Ἀπὸ δὲ τῇ πᾶσι Μπασιλῶν ἀποκαθάρσιν
 ἐκ τῇ ἀποκαθάρσιν ἀπὸ πᾶσι ἀποκαθάρσιν ἀπο-
 καθάρσιν, πᾶσι ἀποκαθάρσιν ἀπὸ νύχθησε ἐκ
 πάλαι. αἰς καὶ συγκυρίᾳ αἰς πᾶσι, καὶ
 γὰρ τῇ πᾶσι πᾶσι πᾶσι. τῇ γομῶν
 ἰσχυρῶς.

ἡδύλαβον, οὗ τοῖς μετὰ τὴν βασιλείαν, Βαλζαροῦ τοῦ πατρὸς τοῦ Εὐδομάρου προεβόλ-
λουτο ἢ ἢ Κρῶνι ἰδίῳ ἄρχοντι, καὶ ὡς ἀν-
τις ἀνελήκετο, πρὸς μὲν Σαβαστοράτορα ἐκτε-
ρίστας, ἐπὶ δὲ παρὰ βασιλῆα πρὸς τοῦ οὐ-
δαίου αὐτῷ εὐχόμεν, τοῖς δὲ γὰρ μετὰ τὴν
Ρωμαίων Οὐρανιστῆαβυ πρῶτον. οὗς δὲ ἐπὶ
ἀσπῆχον ἰκάνους ἐν πρῶτον ἔχοντες πρὶν δὲ
τὴν πατρὸς Τηρέα παρὰ βασιλῆα ἀμφι-
στον. καὶ οὕτως ἀμὰ μὲν ὕπνου ὁ Τηρέας,
ἀμὰ δ' ἰαυδῶν ἐν μετὰ τὴν Ρωμαίων οὐς δι-
ατα ἐπὶ τῆς ποταμῶν ἀπὸ τοῦτο. ἢ μὲν δὲ
ἐπὶ ἀσπῆχον τοῦ πατρὸς ὁ εἶς αὐτῷ, βα-
σιλῆας ἔχοντες ἰνίβοντες. ἀλλὰ μὲν τῷ ἀσπ-
ῆχον πάλιν περὶ αὐτῶν, οὗς ἀνὰ μὲν ἢ
πρὸς, ἀπὸ τῶν τοῦτο ὅτι τῶν δὲ ἢ μὲν
παρὰ τὴν αὐτῶν. καὶ ὁ μὲν Οὐρανιστῆας
ποτα, ἐπὶ κατὰ τὴν ἀλκαίαν καὶ συναντῶν
τῷ μετὰ τῷ Νίκαον. καὶ αὐτῶν ὕπνου
πρὸς τῶν αὐτῶν, αὐτῶν ἐμπεδῶν
σερὰ Ρωμαίων, οὗτον δὲ τὴν Πατριάρχην Βαλ-
ζαροῦ ἰαυδῶν πρὸς βασιλῆα προεβόλ-
λουτο, κατὰ τὴν ποταμῶν αὐτῶν. τὴν δὲ τῷ
Τηρέα τὴν μετὰ τὴν Στρατοπεδάρχην Σω-
κράτην, πρὸς τὴν πατρὸς ἀσπῆχον. ἀλλὰ τοῦ-
τοι μὲν πρῶτον,

constata fisione Tascam quoque ipsum deiciente.
Hanc ergo Radolthilabum Imperator postquam ad se fe
confulgentem excepisset honorifice, ac ei
Sebastocratoriam contulisset potestatem, idoneum ratus promouendi Michaelis specus, remissit
Thessalonica, ubi tunc erat, in Patriam cum exercitu cui Duxes praefecerat Michaelis et suo Comi-
tatu Clarissimo viros. His Bulgis praetibus primus in armis occurret Eltimeres ad Cronum,
pediculi eius Dictol subiectionem, ut dixi, locum; ubi praestito commissio fidei Romanae copia &
capit Duxes sunt. At Radolthilabum quidem videtur Eltimeres tacite ad ipsum Ulaorem Thesi-
lonica in diuersis ab Imperatore relictam, remissit: Proceps vero Romanus tunc cum ei pe-
dicandis ad Ophenthilabum, qui hos non prius dimisit quam pro his liberatum ab Imperatore
Patrem suum recepisset Teterem. In hunc modum hinc Teteres, inde Romani Principes nume-
ro tredecim, munia commutatione libertati, Patrie invicem relictis sunt. ac non Teteres qui-
dem Regno. Nam Ophenthilabum, quasi plene defunctus omni erga Patrem Pietatis officio, ipsius
vinculis suspendis, necesse nihil putavit, rursus eum sibi dampno redimite dedit. Sed, quan-
tum ad nos certa illic fama perlata est, unam ei Civitatem assignavit, ubi quantum vellet cir-
cumfusa delictis, modo privatam & ab omni rerum administratione seriatam, vitam duceret. Sic
regnavit perrexat Ophenthilabum, cuius quomodoque illas mentium, non incommode, quan-
tum arbitror, adiungam prioris ejus locutione, ac variorum casuum compendio collectam inde usque
ab ultima poestis memoriam. Insans adhuc relegatur cum matre Niczam, ubi cum ea salu lo-
cere, donec illa, una ex conditionibus supra memoratae conventionis, libera remissa, ipse obitus
apud Romanos nuntiis. Postea vero saugente Joachimo Patriarcha Bulgariae, qui occasione ejus
riam expectata affinitatis contrahenda per matrimonium Filia magis Seratopelarchi Synadeni,
legatus ad Imperatorem missus fuerat, restitutus Patri est.

edit Rom.
pag. 118.

CAPUT XXVII.

De Affinitate cum Tualia ab Imperatore contracta.

Ο Μίρτος γὰρ βασιλεὺς τῆς Τυρκίας ἐπὶ
τοῦτον Σουλτᾶν τῇ Μαρίᾳ ὑπερμαρτυ-
ρα. ὃ δὲ ἢ ἀρυσόμενος ὁ Τυρκίης, ἐπὶ
καὶ τῆς τοῦ Τυρκιστοῦ πόλεμου συναντῶ-
ντος, ἢ τὴν κατὰ τὴν Νύκταν ὡς ἡρώς παρ-
εργαζόμενος, ἀρχολίαν πολυμυθίας ταύτης δι-
λιν ἰαυδῶν δίδιναι, καὶ μὲν γάρ τὸν τὸν
ἰαυδῶν αὐτῶν, ἀντιπολεμῶν ἢ πάλιν τοῦ Μα-
ρίας πρὸς βασιλῆα. Κρίτων δὲ ἐπὶ χρόνους
ἰαυ, οὗς ἢ κατὰ ἀραίους ταύτων τὴν Τυρκί-
αν ἡχρημάτω. ὡς μὲν τὸ ἀντιπολεμῶν αὐτῶν,

CClementem Imperatorem Generum suum fin-
cere, & tam arcta necessitudine deriva-
cite sibi Tualiam studui, notis et filia Ma-
ria descendenda. Accepit oblatum hono-
rem Tualia, ritque profectum ad fe Re-
giam Virginem, in uxorem admisit; cu-
piscia tamen dubitavit, ea remissa unde vene-
rat, quo ad debellandum cum Noga foret.
Athen enim ille, cladius licet scitatus ma-
gis, velis serpens longo corpore crebris
afflictiis plagis, mox adhuc extremae canis
vitam indicant, etiam ad ultimum exurgens
conarum se fe actiore videbatur; ut
conjugii effeminare viros apertum, & enervare
vires corporum, minus arbitratum op-

καὶ οὗτος ἐν ἑαυτῷ τὸ θελήσας ἐπαρκεῖται σωματικῶς.

la monetas abrasas decem terna milli coentes
incubantur; illic febalescens, quo se fluens
ta exonerabant, per cretulas foli cadentes effusa regiones; alibi denique nigrum, sal liquor
gnabar per adflos atri et eacholi sabuli proventus campos; quorum omnium aquarum agitatione rapi-
dissima committitur, cretoscusq; est alto et altum, penitusque vicinissimis intimo illi cumvis
usum, de suas, ut conferentibus in alios quatuor, sic infensum alienis ut se trahuntur, exa-
stibat ipsum colluvies, conuenientum sordum onitules verticilloe sicce luculentae, bullicose
montis vergine, confusendo deformant, lo speculaculo ingratum visu locatitate.

C A P U T XXIX.

De morte Principis Lazarus, digne obitus Veces.

ΕΝ τούτοις δὲ καὶ ἰουδαῖος μὲν ὁ τῷ Λα-
 οῦς ἀντιθετός· ἐν τῷ γὰρ ἁγίῳ βασι-
 λείῳ ἐν τοῖς ἀνθρώποις ὁ λόγος ἐγένετο. καὶ πάλιν
 οὗτοι τὸ βασιλ. τολοῦσι· ἀπὸ τοῦ μὲν ἐν τῷ
 Πατρὶ καὶ ἀποστολῆς ἐξήρτη ἡ Αἰδέσις, ὁ-
 ροῦτο τοῦ πλείονος ἢ μῦθοι Εὐδοκίᾳ λαβοῦντα
 παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῷ Βασιλείῳ καὶ τοῦ πόλεως
 γυναικός. Στοιχεῖται δὲ καὶ ἰουδαῖος ἐν τοῖς Πατρι-
 αρχαῖς χρηματίζων ὁ Βλααζ, ἐν τῷ κατὰ τοῦ
 ἀγίου Γαλατῶν ὁμοῦσι πατρὶ, μόνος Κρίστιν
 λόγοντος, αὐτὸν πᾶσι ἐν τῷ αἰσθρ. εὐαγγελίῳ
 παρῶν· αἰδᾷ τὸν πᾶσι, καὶ οὗτος ὁ Βασί-
 λειος ἐστὶν αὐτοῦ, ἐπὶ καὶ ἐν συγκυρίῳ τοῦ
 πᾶσι καὶ τῷ αἰσθρ. καὶ Βασιλείῳ, ἀποδοῦναι λό-
 γους ἐφ' οὓς συνάθεται ἐς ὁρίωνται, ὅσοι καὶ
 ἐν ἀποκαταστάσει κερώνον, ὃ μὴ τῷ τυχόντι
 ἐς ἀποκατάστασιν, ἀλλ' ἐφ' αὐτὰ τολοῦσιν.
 Τὸν Μελανθίου τὸν δὲ ἐξ ἀγαθῆς ἐπιστολῆς
 ἐν τῷ αὐτῷ καὶ τοῖς πόλεσι Μαστιχῶν, συνάφοντα
 καὶ, ἐπὶ καὶ ἐν τῷ ὁμοῦσι ὁμοῦσι, οὐδὲς ἐ-
 πίσημα ὅτι τι πρὸς τὸν Βασίλειον, καὶ οὗτος
 ἐκκλησίαν, αὐτὸν τὸ μῦθον Πλάτωνος ἀπο-
 δοῦναι, ὅτι καὶ ἐν τῷ Γαλατῶν εὐαγγελίῳ
 ἐς ὅσον ἀποκατασταίται. Τὰς δὲ καὶ ἀδελφῶν Εὐ-
 δοκίᾳ ὁ Κρίστιν ἀποδοῦναι, καὶ τὸ πᾶσι
 συνάφοντα καὶ τῷ πόλεσι συνάφοντα συμ-
 βολῶν, παρ' ἰουδαῖοις μὲν ὅσον· ἀπὸ τοῦ ποδὸς
 ἀποκατασταίται ὅπως δὲ πᾶσι, ἐπὶ καὶ ἐν
 τῷ ὁμοῦσι ἐν τῷ ἀποκατασταίται· καὶ ἐν τῷ
 Βασιλείῳ καὶ πᾶσι καὶ ἐν τῷ ἀποκατασταίται.

Hoc interim tempore Joannes Lazorem Princeps, quem vocant Imperatorem Michaelis, contra in usum suum, et in suam, fupremis obediens, d' eum fum obis, filijs duobus superstitijs relictis. Horum alter Alexio in paternal Principatus functionem confilio, Mater ejus Eudocia fecerat tunc ducens filium ad Fratrem Angulum in Urbem se conuulit. Mortuus quoque tunc est, fundus olim in Patriarchatu Vetus, fuit ficut meffis Mureli in carcere apud Arcem Sancti Gregorii; humatus illic in cella mortuorum fepulchro. Duplicitur Imperatori non potuiffet prius fieri, de quo jam conuenerat, et noram colloquium cum Vecco inuenit, quo ejus rationibus auditis, iudicio sapientum & fpiritalium, etiam in eorum vulgari, etiam patrum enitiorum, omnia cum Ecclēſia controuerſa componerentur; ita ut in hunc reconciliatis, pacifice viret. Carcerem Melitensem ex eodem eductum carcere, Metochium in Urbe diuerſitatis copularet. Verum poſtquam eſt deprehendit fuita ſperati ut in ea illi conſentiret, quo Imperatoris Miniſtri, & Ecclēſiaſtica polcebant, eudocia traditi fuit propmagium Palatum, ubi & poſtea Joannes Tarchanota conſecutus eſt. Sumo porro Sorrenſem Eudociam vidam Principis Lazorem, horrore beneuolentia exceptam Imperator, poſtquam ejus iuſtu cum ipſo tunc Mater commonuit amorem, debito melioritatis officio compellitur, apud ſe deſinit, reſuſcitare eſt illam. Eluſum in tempore policens, cui folio in Latia, ut diſſum eſt, dominanti, ſoni ſecus nam ratione Principatum firmare fatigat Imperator. nam hujus tunc. Eux ille a Patre commendatus fuerat.

C A P U T X X X.

De Cratae Serbia, et Corvinitza.

ΕΝ τῷ ταχυρῶ ὁρῶ, διὰ τὴν ἐ-
ξουσίαν τοῦ Κράτους Σφιδας, ἵστω δὲ ὅτι
καὶ οὐκ ὑποκαταστήσει Κωνσταντίνος, καὶ ὁ Τυρ-
ρῆς ἡγήσαντο πρὸς ἀφ᾽ ἑαυτοῦ. Διὰ τού-
του δὲ ὁ Βασιλεὺς πάλιν αὖ, ὅτι ἐκεί-
νος, τὸν ἐξέβαλεν ἀπὸ τοῦ κράτους, καὶ με-
ταβίβας, καὶ δὲ τὴν πολυκαταστήσει ἐκείνου-
τος. Ἐπει τοῦ τῷ πρὸς τὸν βασιλεῖς μὴν Κο-
νσταντίνος Γλαβας, καὶ πρὸς τὸν ὁρῶντος καὶ
καὶ, σωματικὴν ἐπιφέρει ἐπιβίωσιν, καὶ ἐκεί-
νος ἐξήγαγεν, ὅς δὲ πάλιν καὶ ἀποβίβας

Hac vice rursus increbescant graviter *anti-Xom.*
ad Imperatorem nuntii de incurfionibus
hinc quodam Cralis Serbie, inde autem
habet Prædicti Cosarum, ac Tomici,
quibus finitima illis Partibus Romæne
regiones valde sunt. Hinc autem
perceptor, atque adeo totum, in cura
decedendum atrociorum Barbari, nunc
legationibus, nunc militibus expeditioni-
bus. Siquidem Magnus ac tempestate
Consulatum, Glabam, illum Dei hominem,
cum validis copiis contra Serbiam misit,
qui sæpe colligitur, adeo parum profe-
cit, ut videtur familiaris abfcedere. quomodo

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Υ
 ΤΟΥ ΠΑΧΥΜΕΡΗ
 ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ.
 G E O R G I I
 P A C H Y M E R I S
 A N D R O N I C U S P A L Æ O L O G U S
 S I V E
 H I S T O R I A R E R U M
 A B A N D R O N I C O P A L Æ O L O G O
 Seniore in Imperio gestarum, usque ad annum ejus
 ætatis undequingagesimum.
 Interprete PETRO POSSINO Societatis JESU.
 LIBER QUARTUS.

Edi. Rom.
 pag. 119.

C A P I T A
 LIBRI QUARTI.

C A P. I.

Profectus Imperatoris Thessalonicens.

C A P. II.

De Patriarcha adventu Scythiam.

C A P. III.

Quid Thessalonicens commemorans egerit Imperator.

C A P. IV.

De obsequiis invicem datis ad securitatem Tractatus de officio.

C A P. V.

Ut exceperit Imperator Cralem Serbii.

C A P. VI.

De Legatione Venetorum ad Imperatorem Thessalonicens commemorantem.

C A P. VII.

De Filia Profecti Canonicus.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ
 ΒΙΒΛΟΥ.

Κεφ. α΄.

Εξήλθον ὁ Βασιλεὺς ἐπὶ Θεσσαλονίκης.

Κεφ. β΄.

Περὶ πῶς εἰς Σαλαβίαν ὁ Πατριάρχης ἀφί-
 ξως.

Κεφ. γ΄.

Ὅπως ἐν Θεσσαλονίᾳ ἡγεσίμῳ ἐπύργῳ ὁ
 Βασιλεὺς.

Κεφ. δ΄.

Περὶ τῆς ἀντιπρόδοις ἡμεῶν ἐπὶ τοῦ αἵματος.

Κεφ. ε΄.

Ὅπως ὑπεδέξατο Βασιλεὺς ὁ Κράλι Σερ-
 βίας.

Κεφ. ς΄.

Περὶ πῶς τῆς Βενετῶν πρὸς τοῦ Θεσσαλο-
 νίκην ἀφίξιντος.

Κεφ. ζ΄.

Περὶ πῶς θυγατὶς ἡ ἐπὶ τῷ καπλάτῳ.

- Καρ. γ'.
Περὶ τῆς ἀντιγραφῆς τῆ βασιλείας τῶ ὅπως αὐ-
τήν ἐγένετο.
- Καρ. δ'.
Ὅπως ὁ βασιλεὺς αἰς τὴν Πατριαρχίαν πα-
ράγειται ἢ πῶς αὐτὸς αὐτὸς.
- Καρ. ε'.
Περὶ τῆς αὐτῆς ἐπὶ τὸν ἱερεὺς ἰουδαίου.
- Καρ. ς'.
Περὶ τῆς αὐτῆς τῆς Πατριαρχίας κατωτέρω τῆς
Ἀρχιεπισκοπῆς.
- Καρ. ζ'.
Ὅπως ὁ βασιλεὺς ὁ Πατριάρχης ἀνέστη
ἢ μὴ ἐκείνους.
- Καρ. η'.
Ὅπως Μιχαὴλ ὁ ἀσπίτης τὸν τὸν Τριτοῦ
δυναστείας αἰς τὸν γένος ἀνέστη.
- Καρ. θ'.
Περὶ τῆς φανερῆς καὶ ἰσχυρῆς ἐπὶ τὸν ἱερεὺς κα-
ταστα.
- Καρ. ι'.
Περὶ τῆς ἐκείνους τῆς ἐκείνους δι' ἑαυ-
τοῦ.
- Καρ. ια'.
Περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς βασιλείας Ἀλα-
νίας.
- Καρ. ιβ'.
Περὶ τὴν βασιλείαν Μιχαὴλ, ἢ τῆς αὐτῆς
ἐκείνους ἐκείνους.
- Καρ. ιγ'.
Ὅπως ὁ βασιλεὺς Μιχαὴλ ἀνέστη ἐπὶ τὸν
πατριάρχην.
- Καρ. ιδ'.
Ὅπως αἱ Ἀλάνοι κατέλαβον τὴν βασιλείαν
Μιχαὴλ ἀνέστη τὴν πατριάρχην.
- Καρ. ιε'.
Ἀποκαταστάσεως τῆς βασιλείας τῆς Μαγνησίας.
- Καρ. ις'.
Ἀποκαταστάσεως τῆς αὐτῆς τῆς πατριάρχης.
- Καρ. ιζ'.
Ἀποκαταστάσεως Ἀλάνοι, ἢ βασιλείας ἢ τῆς
αὐτῆς τῆς πατριάρχης τῆς πατριάρχης.
- Καρ. ιη'.
Περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς Πάλης Βενετίας
ἐκείνους.
- Καρ. ιθ'.
Περὶ τῆς αὐτῆς τῆς πατριάρχης τῆς πατριάρχης
τῆς πατριάρχης.
- Καρ. ια'.
Ἡμεῖς τὴν ἐκείνους τῆς πατριάρχης κατὰ τὴν
ἐκείνους.
- Καρ. ιβ'.
Κατωτέρω τῆς αὐτῆς τῆς πατριάρχης τῆς πατριάρχης.
- Καρ. ιγ'.
Περὶ τῆς αὐτῆς τῆς πατριάρχης τῆς πατριάρχης ἢ τῆς
ἐκείνους.
- Καρ. ιδ'.
Τελευταίους τῆς πατριάρχης τῆς πατριάρχης
τῆς πατριάρχης.
- CAP. VIII.
De reditu Imperatoris & festo Constantinopolim ingressu.
- CAP. IX.
Ut Imperator ad Aedes Patriarcha se con-
tulerit, insisteretque ei se reddere famili-
nibus suis Potestatis.
- CAP. X.
De Causa Episcopi Joannis.
- CAP. XI.
De Accusationibus Patriarche impallis ab
Episcopis.
- CAP. XII.
Ut Imperatorem Patriarcha non vocaret &
diceret.
- CAP. XIII.
Ut Michael Despotæ Tertiaris Filium im-
perem diceret.
- CAP. XIV.
De appensione in eis ab accusa Cometa.
- CAP. XV.
De Luna defensione.
- CAP. XVI.
De Alanis transfugentibus in partes Impera-
toris.
- CAP. XVII.
De Imperatore Michael, & eius Expeditione
in Orientales Tractus.
- CAP. XVIII.
Ut Imperator Michael rei contra Hostes be-
ne gerenda occasione amiserit.
- CAP. XIX.
Ut Alanis ceperint Michaelem Imperatorem Edit. Rom.
dare ipse missionem a Militia. 842-191.
- CAP. XX.
Recessu Imperatoris a Magnesia.
- CAP. XXI.
Desolatis Regionibus Orientalium.
- CAP. XXII.
Recessu Alanorum e ditime Imperatoris,
& de Actis ea occasione Magni Domestici
si Raulis.
- CAP. XXIII.
De appulsu ad Urbem Venetis navibus.
- CAP. XXIV.
De iis qui Piratis in Insula Principum egre-
runt.
- CAP. XXV.
Glades Hetariarcha Micalonis prope Nicome-
diam.
- CAP. XXVI.
Conversario rure degentium cum suis amicis
in Urbem confugii causa.
- CAP. XXVII.
De novis inter Episcopos Turbis, & dilecto Se-
hydris.
- CAP. XXVIII.
Indignatio Patriarche propter calumniam, &
secessum ejusdem.

CAP. XXIX.	Κεφ. αβ'.
<i>Abdicatio Patriarche Joannis.</i>	Αποκρίσεις τῷ Πατριάρχῃ Ἰωάννῃ.
CAP. XXX.	Κεφ. γ'.
<i>De rebus Constantin' Tachari.</i>	Περὶ τῶν ἐν τῇ Κωνσταντίνῃ Τάχαρι.
CAP. XXXI.	Κεφ. δ'.
<i>Synodica deliberationes circa Patriarcha Abdicatum.</i>	Συνεδριακαὶ κρίσεις περὶ τοῦ Πατριάρχου παραιτήτως.
CAP. XXXII.	Κεφ. εβ'.
<i>De Alexandrini ad Joannem accessu & sui Responso.</i>	Περὶ τοῦ ποῦς Ἰωάννου τὸν Ἀλεξανδρείας ἀφίξας, ὃ τῶς ἀπολογίας ἰαυτοῦ.
CAP. XXXIII.	Κεφ. γγ'.
<i>De Exploratione Arseniatorum.</i>	Περὶ τοῦ διακρυφίας τῶν Ἀρσενιατῶν.
CAP. XXXIV.	Κεφ. δδ'.
<i>De incendio Imperatori facto Pyrellionis & Consilii Athanasi.</i>	Περὶ τοῦ διαμυαιμένου, ὃ τὸ λέγει τῶς συμφορᾶς τοῦ Ἀθανασίου.
CAP. XXXV.	Κεφ. εδ'.
<i>De Convocato Sacrorum Virorum concilio, & Imperatoris Interrogatione.</i>	Περὶ τοῦ πῶς ἰσχυρὸν ἀνθρακιστῶν ὃ τῶς τῷ Βασιλεὺς ἰσχυρήτως.
CAP. XXXVI.	Κεφ. σδ'.
<i>De emione Imperatoris, & protectione ad Athanasium.</i>	Περὶ τοῦ διακρυφίας τοῦ Βασιλέως ὃ τῶς ποῦς τοῦ Ἀθανασίου ἀφίξας.

βασιλεὺς καταπύκνωται, ὃ παρακλεσθεὶς ἔ-
 ἀμαζώνων καὶ λαμπρῶν ἀποστεινόμενος. Καὶ
 Βασιλεὺς τοῦ πλείονος ἐν χωρίῳ Θρακιστοῦ καὶ
 Μακεδονικῷ τῷ ἰσχυρῷ παρακλεσθεὶς εἰσι-
 σιν. Τῷ δὲ γὰρ Μιγαρέως ἰσχυρὸν ἐνέστα-
 ζεν, καὶ πόλεμον διέκωπλεν ἐν τῷ αὐτῷ
 οὐκ ἐπὶ τῷ ἰσχυρῷ ἐπικράτας ἔχοντα, ἐν
 δὲ καὶ ἰσχυρὸν ἰσχυρῶς, ἐν τῷ ἰδίῳ κρα-
 τῆσιν, μέγιστον τῶν ἰσχυρῶν ἔχει ἐπὶ ἐπὶ
 τοῦ παρακλεσθεὶς Θρακιστοῦ Ρωμαίου, ἐν
 Ἀνακλῆς ὄρμῃ. Ἡ δὲ ὃ ἀποστεινόμενος
 Βασιλεὺς, αὐτοῦ κατακλεσθεὶς τῷ. Καὶ
 ἰσχυρῶς καὶ Κρατῆτι καὶ λίαν ἐκτενῶς. Ἐ-
 ἀγορῇ δὲ ἐπὶ τῷ αὐτῷ εἶναι τὸ ἰδίον ὃ ἐπὶ
 οὐκ ἐπὶ τῷ πόλεμον καὶ λίαν ἀρῶναι πρὸς
 τὸ μέγιστον. Καὶ δὲ τῷ αὐτῷ ἀποστεινόμενος
 καὶ τῷ Ρωμαίῳ, ὡς χωρὶς ἀποστεινόμενος
 καὶ ἐπὶ ἀγορῇ μὴ τῷ πάλῳ κατακλεσθε-
 ῖσιν, καὶ ἔστιν δὲ ὃ ἀπὸ κατακλεσθεὶς γο-
 ρῆς ὃ ἀποστεινόμενος. Τῷ δὲ ὃ μάλιστα ἰδι-
 ὠν, ἀπὸ αὐτοῦ φαίνεται, ὃ ἀποστεινόμενος
 Βασιλεὺς πόλεμον, τὸ ἰσχυρὸν παρὰ Βασι-
 λεὺς ἔχειν. Ἐπειὶ μὲν αὖ, ὡς ἰδίῳ πάλῳ
 ἐπὶ τῷ Νόγῃ πόλεμον, ὅπου ἐπὶ τῷ
 δὲ κρατῆτι ἔχοντα, παρὰ τῷ δαδῷ,
 ὡς ἀπὸ τῶν ἀρῶν αὐτῷ πόλεμον. Τῷ δὲ
 γὰρ κατὰ τῷ Ρωμαίῳ παρὰ τῷ ἀποστει-
 νόμενος, μετὰ τῷ αὐτῷ, ὡς μὴ αὐτῷ
 παρὰ ἀπὸ τῶν ἀρῶν ἐπὶ, μετὰ αὐτῷ
 οὐκ ἐπὶ τῷ πόλεμον τῷ ἀποστεινόμενος. Τῷ
 μὲν τῷ πόλεμον τῷ ἀποστεινόμενος. Τῷ
 δὲ γὰρ κατὰ τῷ Μακεδονικῷ ἀποστεινόμενος
 παρὰ τῷ πόλεμον. πάλῳ δὲ ὃ ἀποστεινόμενος
 ἀποστεινόμενος τῷ ὃ ἀποστεινόμενος ὃ
 Βασιλεὺς. Ἡ δὲ ὃ Βασιλεὺς ἰσχυρῶς τῷ
 Ἀνακλῆς ἀποστεινόμενος. Ἀλλ' οἱ μὲν ἀποστει-
 νόμενος ἐν Ἀνακλῆς ὡς ἔστιν ὃ μὲν τῷ
 κατὰ τῷ Καλῷ πόλεμον ἰσχυρῶς, ὡς
 ἔστιν τῷ αὐτῷ ἰδίῳ, ὃ καὶ ἀποστεινόμενος
 ἀποστεινόμενος, μετὰ τῷ ἀποστεινόμενος
 Βασιλεὺς, ἔστιν ἰσχυρῶς ἔστιν. Τῷ
 μὲν παρὰ τῷ πόλεμον, κατὰ τῷ ἀποστει-
 νόμενος, τῷ ὃ ἀποστεινόμενος ἀποστει-
 νόμενος, τῷ ὃ ἀποστεινόμενος ἀποστει-
 νόμενος. Οὐκ ἐπὶ ὃ ἀποστεινόμενος
 χαλκῶς ἀποστεινόμενος ἔστιν, ὡς Βασι-
 λεὺς ἀποστεινόμενος. Ἀποστεινόμενος δὲ
 πόλεμον κατὰ τῷ ἀποστεινόμενος ἰσχυρῶς
 πόλεμον δὲ ἀποστεινόμενος, πάλῳ ἀπο-
 στεινόμενος τῷ ἀποστεινόμενος, ὡς τῷ
 ἀποστεινόμενος, ἰσχυρῶς καὶ τῷ ἀποστει-
 νόμενος, πάλῳ αὖ ὡς ἰσχυρῶς ἀποστει-
 νόμενος, ἀλλ' ἀποστεινόμενος μὴ ἰσχυρῶς
 κατὰ τῷ πόλεμον, κατὰ τῷ ἀποστει-
 νόμενος ἀποστεινόμενος, Ρωμαίου πόλε-
 μῳ, ὡς πόλεμον ἰσχυρῶς. Ἐπὶ δὲ ὃ ἀπο-
 στεινόμενος ἐπὶ μετὰ τῷ ἀποστεινόμενος
 ἀποστεινόμενος κατὰ τῷ πόλεμον τῷ
 Ρωμαίῳ ἀποστεινόμενος, καὶ ἀποστει-
 νόμενος πόλεμον, ἀποστεινόμενος ἰσχυρῶς
 κατὰ τῷ πόλεμον. ἰσχυρῶς δὲ πόλεμον
 ἰσχυρῶς, ἰδίῳ δὲ πόλεμον μὴ πόλεμον
 ἰσχυρῶς, ἰδίῳ δὲ ἀποστεινόμενος, ὡς
 πόλεμον,

A Tales ergo tali tempore sponse in Romania Re-
 liabanti occurrentes auxilium, cum gratula-
 tione accipientes, sicuti quum (quod dici so-
 let) Deum et machina, contemebant: Dei enim
 proleto benefica providentia tam opportune
 adveniens expediti subditum qui non intelli-
 geret, huiusmodi utique ingratumque videri de-
 bere. Scatim igitur prolece ac perhucositas
 Imperialibus invitati latera, et quod sine mor-
 ta eum familiis ac iaculis, curiam placito-
 rumque numero ingenti hoc transiunt. Nec
 omittit Imperator abunde providere novorum
 hostium vidui, corrogata enim et Thracie ac
 Macedonia regionibus magna frumenti vi, co-
 piofam populo universo ac plebi etiam Alano-
 rum iustitiam auxilium prestat. Proceres vero
 ac Summos Gentis ad se humanissime admi-
 ssos omni benevolentie significatione delati-
 vi; auctoramenta insuper elicit decernens auro-
 rum Pensionum ex collatis pecunia: sed et
 quod eorum apud equitum militum apparet, in
 equos acriter propellit militibus ademptis;
 illis quoque inservire nihilominus iussit pedes
 Inermes Romani generis, qui recepto prius
 Calthorum usui, prolece adesse praestantibus e-
 quibus debebant, illorumque viceribus cor-
 randis, ac ceteris periculis propulsandis, curam
 operantis impendere sumpsum. Atque
 hos sic auctoritate in Orientales Tradidit mi-
 sit: dato militibus ad id Mores mandato, ut
 ipsi illic domos agroque assignarent. Desti-
 natus enim talis generis Coloniam illam uel
 ac firmare limitem, indulgens (pel prolece fi-
 ducia prosperum facesset). Duabus enim quibus-
 dam, fando celebratis et facile creditis Gen-
 tibus illis dotibus magnopere ad optime spe-
 randam nitetur, docilitate obtemperandi, et
 pugnandi fortitudine. Indeque jam Romani Ge-
 neris sere militiam spernere, effrenam illam
 et, cum otii ac luxu assidue corrump-
 tam, tum matoro in Principes affectu in-
 dignis depravatum sensibus, criminosi: pra-
 cipuum vero, quod et totum fundamentum fi-
 duciae solutis publice in tunc primum vi-
 sit, necdum usque probatis Barbari populi copias
 praestitutas eroduntare constituent. Hos omnes
 iaculi, una tunc, in horum, modo sufficien-
 ter elegerunt, unice idoneorum debellandi
 Potentia Persici. Sumpsum congrua, reditu-
 me impendendas Imperii opes docere. Ad haec
 illi vicissim operam spondentes, nam excep-
 perunt circa belli rationem: velle se, ut sub
 Noga consisterent, in campo, et iusta acie
 rem gerere, quo sibi optulari iustitiam possent
 non ut claudis Attribus, aut speciem differ-
 entis per manus modicas, pugnare. Quod condi-
 tione Imperator pro eorum favore facile ac-
 ceptum, patiens sibi provinciam Imperiali-
 tates iussit, ita ut idoneo ubique numero mi-
 litum: ne aut sibi claudis manum am-
 pliantem in oculis committerent quippe gra-
 vantem, aut in certaminum casibus deesse
 tur solido strom, in eadem scilicet acie stan-
 tiam, et iusto cuncto ad propugnandum oc-
 currete paratorum, quam in patrem distinet
 ex aha forte reciprocante Manu variis, aut
 belli quendam offensionem, vocaret. Cum ista cau-
 tione trifariam Alanos divisit Imperator. Ple-
 tosq; videlicet eorum proximos in Orientem
 misit. Alios minorum numero Maaloni Halio-
 num Praefecto tradidit. Multos autem eosque
 ledidit, et penitente cunctis viis, apud
 se retinuit referens in expeditionem, quam
 parabat in eas partes Michaelis Junioris Angli-
 ci: nam praefectum Imperatoris exercitum
 per se ducentis statim praefectis Orientalium
 rerum flagitare videbatur. Ceterum hoc quo
 praemissos in Orientem duximus, etiam mores
 Barbaros tulerunt, statim fere a fere ad
 Callipolim expulsi, spretis Ducum manda-

Ed. Rom.
 pag. 113.

βασιλικά καταμένοντα, ἢ παμπελοῦσι ἐν Ἀ
 φραῶν καὶ λαρεῖταις ἀποσπασθέντων. Καὶ
 Βασιλεὺς ἐπὶ πλείους ἐν χώρῃ Θυμαῖον καὶ
 Μααδωνίων τῶν ἱσίων παρεστάντων εἴση-
 σεν. Τὸς δὲ γὰρ Μυρτιάδης ἱσίων ἐκτα-
 γών, καὶ φλοερῆτος διδυμάρχης ἐν συνουσί-
 ᾳ πύκνῃ πρὸς ἱσίων ἐπὶ μέρους ἐβόηεν· ἵτι
 δὲ καὶ ἱσίων ἱκανοὺς, ἐν τῇ ἰδίᾳ τρα-
 πικίᾳ, μέλιστα πρὸς ἱσίων ἔχουσιν ἐχέειν δο-
 κούσι παραδόντες ἡμετέρας Ρωμαίους, ἐν Ἀ-
 νατολίᾳ ὄρωσι. Ἡς δὲ ἢ προτιγομένης πρὸς
 Βασιλέως, ἀπὸς καταμύχων ἐβόη. Καὶ ἡ
 ἰσίωνος καὶ Κρατῆτος καὶ λίου Ἐλπίου. Ἐ-
 λπίου δὲ ἡμετέρου εἶπεν πρὸς ἱσίων καὶ Ἐλπί-
 οῦς· πρὸς δὲ πλείους καὶ λίου ἀρέσκει π
 καὶ μέγιστον. Καὶ δὴ τότε καταμύχων ἦν
 ἐν τῇ Ρωμαίᾳ, οὗς συνοικισθέντων ἀνταρ-
 τῶν καὶ ἐξ ἀνάγκης μὴ πρὸς πολλὰ καταμυχα-
 θήτων, ἢ ἔτι πρὸς δὲ καὶ ἀπὸ καταμύχων γινώ-
 ρει, ἢ ἀπομύχων. Τὸς δὲ ἢ καὶ μέλιστα ἐβό-
 ην, ἀπὸ πύκνης συνουσίᾳ, ἢ ἀπομύχων ἐν
 Περσέως πόλιν, πρὸς ἱσίων παρὰ Βασιλέως
 ἔχουσιν. Ἐπειὶ μὲν, ὡς εἶδον πάλαι
 ἐχέειν πρὸς Νόγᾳ πόλιν, οὗτοι ἀνέστη-
 ναί τε τραπικῶν ἔχουσιν, παρὰ τοῦ διδασκῶ
 ὡς ἀλλοῦς ἀνταρτῶν ἀπὸ πύκνης. Τὰ δὲ
 γὰρ καὶ τῶν Ρωμαίων παρεστάντων ἀνταρ-
 τῶν, μετὰ τοῦ πύκνης ἱσίων, ὡς μὲν πύ-
 κνῃ ἀλλοῦς ἀνταρτῶν ἐχέει, πρὸς συνουσί-
 ας ἐν Ἀνατολίᾳ πρὸς ἱσίων. Τῶν τε ἢ
 πρὸς μὴ πύκνης καὶ Ἀνατολίᾳ ἱσίων, π
 ἄλλως δὲ γὰρ Μυρτιάδης Ἀλκιμάχου ἡγεμε-
 νοντι παραδόντες. πλείους δὲ ἢ ἡγεμενῶν ἀπο-
 σπασθέντων καὶ ἡγεμενῶν καὶ Βασιλεὺς. ἵ-
 σίωνος δὲ ἢ Βασιλέως ἱσίωνος πρὸς καὶ Ἀ-
 νατολίᾳ ἀνταρτῶν. Ἀλλ' οἳ μὴ ἀνταρτῶν
 αἰνῶν ἐν Ἀνατολίᾳ ὡς εἶδον ἔχουσιν πρὸς κα-
 τὰ τῶν Καλίου πύκνῃ ἱσίωνος, ἢ ἄλλως
 ἔχουσιν πρὸς ἀπὸς ἱσίων, ἢ τῇ ἀνταρ-
 τῶν ἀνταρτῶν, μετὰ διδασκῶν καὶ ὁ
 Ρωμαίους, ἀπὸς ἐχέειν ἔχουσιν. Τὸς
 μὲν παρεστάντων πρὸς χώρῃ, καὶ ἀπὸς ἀνταρ-
 τῶν ἐχέειν, πρὸς δὲ συνουσίᾳ ἀπὸς ἀνταρ-
 τῶν γινώσκονται. Οἳ δὲ ἢ συνουσίᾳ
 ἔχουσιν γινώσκονται ἔχουσιν, οἳ βασιλῶν ἀν-
 ταρτῶν. Ἐπειὶ δὲ χώρῃ πύκνης ἀνταρ-
 τῶν καλῶν, ἐκδοθέντων ἱσίωνος ἀνταρ-
 τῶν. μέλιστα δὲ ἀνταρτῶν, πλείους ἀνταρ-
 τῶν τῇ διδυμῶν, ὡς τ' ἱσίωνος, ὡς π
 συνουσίᾳ, ἱσίωνος καὶ τῇ συνουσίᾳ
 πλείους καλῶν, ἐκδοθέντων ἱσίωνος ἀνταρ-
 τῶν. καὶ δὲ ἀνταρτῶν, καὶ δὲ ἀνταρτῶν
 βασιλῶν συνουσίᾳ, Ρωμαίους πλείους, ἢ
 πλείους ἱσίων. Ἐπειὶ δὲ ἢ ἀνταρτῶν
 ἀνταρτῶν, ἀνταρτῶν καὶ πλείους ἀνταρ-
 τῶν, ἀνταρτῶν καὶ πλείους ἀνταρτῶν
 ἱσίωνος, ἱσίωνος δὲ λίου μὴ πλείους
 ἱσίωνος, ἱσίωνος δὲ ἀνταρτῶν, ὡς βασιλῶν,

Tales ergo tali tempore fronte in Romae Rei
 tabernis occurrentes auxilium, cum gratula-
 tione accipientes, sic tamquam (quod dicitur)
 Deum e machina, censebant: Dei enim
 profecto beneficia providentia tam opportune
 adveniens expediti subsidium qui non intelli-
 geret, habebat utique ingratarum viatori de-
 bere. Scitis ipsos proles ac personarum
 Imperialium invicem litteris, & quæ sine mor-
 ta cum familiaris ac lacerata, ceterum pluri-
 bus numero impati hoc transiunt. Nec
 omnia Imperator abunde providere novorum
 hospitum videt. corrogata enim e Thracia ac
 Macedonia regionibus magna succenti vi, co-
 piosam porro universis ac plebi etiam Alano-
 rum salutem amonam prestat. Proceres vero
 ac summos Genis ad se humanissime demis-
 sit omni benevolentem significationem delin-
 vit: audientia insuper eis decerenti astra-
 mentum Pensionem eis collatis pecunia: sed &
 qui eorum spei equetris nullius appareret, in
 equos attritus propriis militibus ademptos;
 illis quoque inferre nihilominus jussit pedes
 Inermes Romani gueris, qui recepto pridem
 Castrorum usu, praelio adeo perantibus e-
 quibus debebant, illorumque vulneribus co-
 rruendi, ac ceteris periculis propulsandis, cu-
 ram operisque impendere strenuum. Atque
 hos sic constitutos in Orientales Tractus mi-
 sit: dato ministris ad id idoneis mandatis, ut
 ipsis illis domos agroque assignarent. Delin-
 quas enim talis generis Colonis istum tueri
 ac firmare limitem, indigent spes prolixæ
 fiducia prosperis successibus. Duabus enim qui-
 busdam fatis celebratis & facile creditis Ge-
 niti istius doctus monuerit ad optime speran-
 dum nitentur, docilem obsecrans. Ac pugandi
 fortitudine. Indeque jam Romani Ge-
 neris fere militiam spernere, effaminant il-
 lam, & cum otii ac luxu affectu corrum-
 peam, tum malevolo in Principes affectu cor-
 ruptis depravatam senibus, criminibus: pen-
 ciperunt vero, quo de totum fundamentum fe-
 cutisque salutis perire. In tunc primum vi-
 sit, necdum ubi probatæ Barbari populi copia
 præfiliata et volutata confluent. Hos omnes
 inveti, uniti ois, in horum, modo sufficere
 aleretur, unice idoneorum debellanda
 Potentia Persicæ, stipendia congrua, rediti-
 ne impendenda Imperii opes ducere. Ad hæc
 illi vicissim operam spontentes, eorum eve-
 nerunt circa belli rationem: velle se, uti sub
 Noxa consueverant, in campo, & jussu acie
 rem gerere, quo sibi optulati invicem possent,
 non ut claudis Arcibus, aut spem differ-
 rent per manus modicæ, pugnare. Quæ condi-
 tio Imperator pro cetero favore facile ac-
 ceperat, patricio sibi provinciæ Imperii labo-
 rantes jussit, ita ut idoneo ubique munere mi-
 litarent: ne aut fymbo carerent motus am-
 bulantis in oculis committentem quique pre-
 latis, aut in certaminum casibus delinquentem
 subsidio fuorum, in eadem scilicet acie flu-
 vium, & tunc cum ad propinquationem oc-
 currere paratorem, quam in partem differrent
 ea mibi forte reciprocate Maris vult, aut
 belliquandam offensionem, vocaret. Cum ita
 cunctis tristat Alano diviti Imperator. Ple-
 toque videlicet eorum proventus in Orientem
 misit. Alios minime numero Metastoni Helio-
 num Praefecto tradidit. Istos autem eorum
 iustitiam, & praelio cunctis vifon, apud
 se reituit referant in expeditionem, quam
 parabat in eas partes Michielis Junioris Augu-
 sti: nam presentiam Imperatoris exercitum
 per se ducentis fura præfata Orientalium
 rerum flagitare videbatur. Ceterum in quo
 præmissis in Orientem duximus, etiam mores
 Barbaros mutarent, statim fere a tunc ad
 Cypollim trajecta, spectis Decum manda-

Edm. Rom.
 pag. 113

μα, ὅτε δὲ τῇ μηχανῇ ἀνακόψαι, τῇ ἀπορ-
βαλῆναι ἰδίῳ, ἔ μάλ' ἐφ' ἑσπέρην.

abstinebant. Aliebatque modico hifce fuccellib-
bus, & gulu fporiorum ac prandis fic parum
lum: adeo ut non parum remiffa, metu
bruytiffimorum conderent moriam. Inhibeant
ur, ut aliquando prodire latibulis auderent,
(11) vix eandem coarctat.

C A P U T X V I I I .

Ut Imperator Michael rei contra Hostes bene gerenda occasumque amiserit.

[illegible][illegible]

[illegible]

posterioris tribuente, in defectus a primis domo
conscia refferat bonis: quibus tamen fide neque-
batur, extrahi necessitate fugiendi, & appella-
tione continuo allocat diversioris idem identum
ad brevem demumque regionem, qua vires refo-
rescentes, etiam ante, etiam post, etiam in
tate suas prius domos concilia redundantes re-
spici reliquas, etiam illas obiter repetas &
pariter intrusas relinque cogebatur, inter
divitias inopes, & sapient militer: quous vi-
videlicet praesentibus, etiam in, etiam in, etiam
tate suas prius domos concilia redundantes re-
spici atrocis fide prohibere. Erant res non
humiditas in prout ibidem suam amplex
quorum adeo priores, quous attingere locum
tore propriam nequas, propellit inde super-
tore, etiam in, etiam in, etiam in, etiam in
gentes, nihil tentantes, nullo calce limite: sul-
fationes vero illas se domus clarage opera
perest munit, cum ipsa vbi necessaria copia fru-
mentum etiam de opertens refferentur a comestibus
audis, etiam in, etiam in, etiam in, etiam in
adeo ipse quous ibi tractat: cetera ceteris per-

CAPUT XXII.

*Recessus Alanoꝝ e ditione Imperatoꝝ: & de Actis ea occasione
Magni Domestici Raulis.*

[illegible][illegible]

Edir. Rem.
pag. 228.

[illegible]

Veneros, quo de pacis cum his legibus conveniret
multas Perfici, Barbaris istis cuncta late innotescere,
una circum indagine comprehensum teneribus
nis imminere. Ex Mesechia quidem universis p
erfectis fuerat, gravissima offensione belli postu

A
 tiam impetrecque audacius exprobravit: quod cum eum ad vicinium Urbis appulisset, opportunius leuato ad se mittere, ac quae haberet de communibus negotiis, & propriis rationibus tradenda exponere: ipse totum ducem in ac ripatore latronibus dedidit, ite se admittens, & facile ipsorum gratulationibus coeque.
 Hinc Veneti audientes nihil aliud quod oberet, nisi quod nonnulli, quosdam mandantes Senatus ipsorum: mox tunc quidam, ut apparebat, dolore confusi, ac penitus desperantes, reperi turpiterum Aduorum, supplices se deinceps Augusto subsecrunt, qui batibus Aduu uentilati obtestante significauit: se ex modo infensissimis, prout nunc fore ad bona fide intendum pacis fatus, dummodo Pignora liberaretur. Concedendi enim eum Imperio curae recepit. Probati & placuit, ac uelle se reuocare illam ueniam, olim cohesse conditionibus ultra subditi, quos subleuauerat conuentionem de Pignoribus, qua subleuati nihil iam impedimentum futurum sit. Aduarii preces uo conferre in remissionem Pignorum Imperator uellet: quod & ab illo Imperator, admittente liberetur uo falsis reuocantem deinde fatus quod illi offerbant in

C A P U T XXV.

Clades Heteriarche Muzalonis prope Nicomediam.

[illegible]

Con Edis signum Julii dei vicissim sequens estis Rapsom, (locus hic prope incolam Nicomediam) Arman cum suis multorum milium numerum expulsi, improvisi appa-
rent, & subito invens. Sed melius fuerit sem aliquando reperiri alius, a suis re-
ducere principis. Hales Amoris cum fratre
Nafirato, qui dicit apud Romanos obies
suar, Perisi qui Callamoni puerum in suam
societatem raptis, Romanos, infestabat. Sed
quodam tempore moderatus quon pona.
Suis enim habens initio, regionibus circa
Pon-
tus, Pontem, Pontem, Pontem, Pontem,
suis infestis infestis infestis infestis infestis
obstante suam, abstinere omni cetero re-
versus Urbem Trau. In istas tamen deinde
est infestiorum condenda. Refugit notat ar-
ro-

Diafinitum depasce, ex quo *Mole* Maifar
afficit Soltania solum bello victum interre-
it. la *Mo*lre Parti duo focius longi per Ro-
ales Trachis eroris, postquam illi ex *Ae-*
no Arce liber emulsi et, post frequentia nar-
tationa, no non tam melle, tamque melle
mam & Thymam appellat inde procul
Tocharorum Principe, quem ipse *Kaino* vo-
cant, (hic tunc proprium fuit Arganum no-
men) dante depasce ad in sui farentum tracho,
ex eo tempore locus illa, et paternus heredi-
tati, dominatus est; subiecitque sibi qui
eminebat ille inter Perias, quos illi *Sapa-*
tas appellat. Ac si quidam, quod *Sapa-*
tas appellat, quod *Sapa*tas appellat, quod
Pancr cum prece ac promissis ambisset Tocha-
ros; & validum eis Armatarum agmen
adsumpsisset, tunc impetu ad obsequendum dilec-
to incubuit; adeoque paulis cum eo con-
gressus, non fere illam diut fuisse, quoque
roque roderit depasce rationem eorum furtim,
si decerneret una cum uxore ac liberis applica-
re, quod non tam melle, tamque melle
Hircacian Pontis & inde Constaninopolim
congressus, apud iam ante impora-

Editor: *Journal of Management Education*
 2007-2008

C A P U T X X X I I I

De Exploratione Arseniatarum.

[illegible][illegible]

[illegible]

bendam decessum rationem Abdicacionis, que ab
 eis, five non, qui scripserat. Pleni autem
 regis Sacerdotio, nisi positioe conditionis fidei.
 Non enim clericali abdicato Sacerdotium, sed quoad
 melius, itaque puto iuxta eas votum Solymense.
 in Thoro persequere. Verum conditionem illam pro
 priam esse non debemus, sed potius ad illam
 fidei arcani rem ab alio aliam communicasse, per
 phrenia Theopolei, qui circa refectionem Joannis
 dicit, si removeretur a regimine Patriarcha in hoc
 cum quo necesse subrahendum illis festerit
 tunc Joannis, vixit tandem a plerique gravibus
 lori, sed sub conditione dimittat inreuo. Ceterum
 curiosi mandabim illam conditionem esse, adro
 temere vulgum de Patriarcha saltem crimen Ep
 scopo laqueis religionis libet, Joannis de Pa
 triarcha, quod non debet, sed ad illam ad
 aliquid Imperator: veri liberati, & quidem n
 gnoscentem idem: sed modum esse delapsam p
 Addebat idem tamen: Si vellet Patriarcha vellet
 esse rufine adstant. Ceterum enim apud illi
 tantum, quod non enim apud illi, ut
 tantum, quod non enim apud illi, ut
 tantum, quod non enim apud illi, ut

de consensu expediti: nam, id quod palam
erat factum, ut si quid in his reprehensibile
videretur, ejus tota cura et officium penitus
de approbatione, folis Africanis pascitur
cur incumbere, quorum utque ad sententia
cuncta hae ferent; hominum aliqui adeo
tenaciter exactissimi severissime, ut non alia
de causa, quam eo a summo Discipline ri-
gore se vel totum remitterent, multa gra-
viores jam a Solis primoque fuisse persequi
crediderent, et credi vellet, quod si quid
fidelis totum apostolicum eo-um studio per-
misit; prae se ferre aeternam approbationem
adjurarent quidquid agerent: in quo passim
fidei utriusque firmata (scriptis est). Relicta
solum, ut locus nova Promotioni, Patriar-
chas secret legitima depositione ejus qui no-

Ejus. Xan-
per. 246.

men etiam tunc totiens, ac quod ipse erat
conversus, etiam in vestra agnitione
interimulante Joannis Abbatem, et de statu
et, jurisdictioni revera vim habere qua
eo prolata suffit verba condant, declarare illo
hoc ipso vere sitique a se reipsum Pa-
paealem auctoritatem, utrumque nunc ille
pro punitis revocare depositum Sacerdotium,
refutantes frustra conserat. Circa hac con-
gruam, sed singulis discrepantibus Antistes
inter illi, se. Plebem, etiam illi, illi, illi, illi
non perfusi verba, quod Joannes dicitur,
verum juramenti obtinere vim, minime ha-
bere illo scripta monstratur, five in ea permo-
dum condescendunt, ut si post hoc dictum sit fun-
ctio qua jurasset, religiose jurisdictioni solveret
sed piam Selybriensis dante irrogare ipsi con-
trariis, nihil obstatum quominus Joannes legitime
inter illi, se. Plebem, etiam illi, illi, illi, illi
iam se antea accusacionis obfenderit, sed sub
pium Calumniantis debitis subjeti. At Philadel-
phensis Ephefensi Synodo universalis refragaban-
ur, ubi contra iudicium aliorum assensientis, uni-
acubent, unde illam dant dubie contrarias be-
a-bilitatem perbasit, in non permitenda exactio-
ribus iustis tenens de jurisdictioni vinculo vere
etiam inter illi, se. Plebem, etiam illi, illi, illi, illi
exposuere magister, urgebat ut Selybriensis pro-
prieque amoveretur: ac sic vix compos, et
Patrarchali redderetur. Hunc perique repugna-
a-infinita talis damnationis ratione. Quibus se
in maiori, in verbis Joannis vim habet debet
per iniquam Selybriensis oppressionem probans.
Sed Thronum de honorem restituere, proutam se
et extremam hac perinde contra piam
non recipiendam proboque dignitatem, a qua

C A P U T XXXIV.

De Indicio Imperatori facto predictionis & Consilii Arbanasi.

Αλ' αὖ τις τ' ἀπαρτίσας ὄντας (ὅς
 ἔστιν ὅτι τὰν ταύτην ἀπαρτίσας) Με-
 νερχὸς τίς τ' ἡ πόλις Ἰσπανίαν ἢ ἰθαυ-
 νίαν, Μυῖαν, πόλιν, Σικανίαν ποταμὸν,
 γαίην μιν ἑλκεῖται, γαίην δὲ γιγνέ-
 σθαι βασιλῆα, ποιεῖται αἰς Ἀνακτορὰν τὴν πα-
 λαι Περσικὴν αἰσθάνειν αὖτις ποιεῖται.
 ὅντος αἰς βασιλῆος ἰσχυρὰ, καὶ πάντες
 αἰς αὐτὸν ἰσχυροί, μὲν αἰσθάνειται
 ποταμὸν αἰσθάνειται, αἰσθάνειται αἰσθάνειται
 βασιλῆα, καὶ ἐπὶ τῇ ἀνακτορᾷ αἰσθάνειται,
 ἀνακτορὰν ποταμὸν, αἰσθάνειται ἰσχυροί,
 ἀνακτορὰν. Καὶ αὖ μιν ἀπαρτίσας. βασιλῆος
 ἡ πόλις ἰσχυροί, αἰσθάνειται, αἰσθάνειται
 τὴν. II.

Sed cum hoc flam res essent, consilii (non-
verie autem Deum causante an are contin-
gent) et Monachis quidam ex celeberrimis
latria religionis, et Doctum praeclarissimum,
lumen Menas, cognomento Scolastes, de quo
et Ecclesiae et Imperatoris notum erat, solem-
ne illum ea longo labore adire, ac vifere
Aethiassum episcopatum: corripit, in-
quam, ut huc (propterea quod Imperator re-
verebat, cui omnes, ut patet erat, talia nar-
rantes credere) Mensi Januarii die quarte-
decima sub solis officium ad Imperatorem
accederet. Adhuc rationes habuit, ut
quodammodo probatissimum, et breviter ali-
quid fecit, quod officium mandatum Id illi
ad Imperatorem delatantur: qui tunc oc-
cupatus negotiis urgentibus, admittentem Mo-
nachi dimisit, misso tamen ad eum qui in-
terpreti expectaret, quoad expediret, quae li-

[illegible]

CAPUT XXXV.

*De Contentu Sacrorum Virorum coeclio, & Imperatoris
Interrogatione.*

[illegible]

P Ostride mane convocatis Imperatoris & Eclis Rom.
 celsi Homines cunctis, Episcopis, Clero, p. 449.
 Monachorum principibus, & ceteris omnium audien-
 tiam, ubi, ubi sibi conviderent narrasse,
 infanter inquebant ab unoquoque, qualis
 esse videretur illi Monachus (nomen e-
 nim praebebat nomen) qui hac aetate
 fuerit & praevidisset, & sic denunciat? Ad
 eam propositionem variis erat eorum qui
 confabulantes sensus: ita tamen ut nemo facile
 sententiam ageret, aut responsum ex-
 pediret; diffidentibus illis, singulis hoc be-
 nedicti cui iudici falli non poterat, non
 reperiebant; quod ignoratote vatis nomines,
 eorum perficitur ac morum pravium postulat
 ad pudentem statumdem de qualitate vati-
 nitatis, necessarium perant. Tunc enim eo
 quod illi ignoti Propheta, esse dixerat
 Monachus, quidam argumentum se astant
 capere Divini Spiritus in illis praestations
 veritati: quod verissime censent, si quom
 eo morali devincta corpore suis Deus af-
 flatus dignare vellet, legemque a curis

C. II.

[illegible]

CAPUT XXXV. I.

De concione Imperatoris & professione ad Athanasium.

Α Μα δ' ἔω συζητήσεις καὶ αὐτὸς ἔβα-
ρύνθηκε· ἡ πόσις μόνον, ἀλλ' ἔτι καὶ
οἱ τοὶ πρὸς ταύτην καλῶνται πρὸς ἐκεί-
νον, ὁ Μουσχοῦς ἄνθρωπος πᾶσις, ἵζητο καὶ
πάλιν ἐκ αὐτοῦ πὺν πῶτον θύνατο; Ὡς
ποῦναι πὺν πᾶσις ἀποχρησταζέσθαι καὶ ἄρχου
πρὸς γὰρ ἐν, ἐξήλθον ἀπὸ τοῦ νεκροῦ
ἐκείνου ἀποδοῦναι ἱερμένους, καὶ ἐλθόντες ἦν
ἱερὸν ἀνδρὶ ἄνθρωπῳ ἐν Βασιλεῖα καὶ
ἐν ἀδελφῶν διδόναι, ὃς ἔπος ἐλλήνων καὶ
ἐσχεζῶν ἰατρῶν, καὶ πρὸς ἡμῶν διδόναι
πᾶσις, πᾶσις, ὑποδραστηζόμενος μὴ πρὸς ἀνδρὶ,
ἀποδοῦναι τὴν πόσιν, ὑποδραστηζόμενος ἂν
πᾶσις λαοῦς ἐργαζόμενος, ἐνδύσθαι ἑαυ-
τὸν λόγῳ, ὃς ἦν πᾶσις καὶ ἐνὶ καὶ ἐνὶ
αὐτοῖς, ὃς ὑποδραστηζόμενος, ἐξέρχεται πρὸς
τὴν πόσιν καὶ πρὸς τὸν ἀνδρὶ, ἐξέρχεται
ἐκ πᾶσις καὶ πρὸς ἐνδύσθαι, ἡ ἀποδοῦναι
βασιλεῖας, ἀλλ' ἀνδρὶ πᾶσις πρὸς ἀνδρὶ.
Πᾶσις ἦν οἱς πᾶσις ἀνδρὶ καὶ πρὸς, καὶ
ἐνδύσθαι ἡ ἡγεμονία ἡγεμονίας τῶν ἐν
ἀνδρὶ ἐλθόντων. Οὐκοῦν ἂν ἡ γέροντες αὐτὸν πρὸς
καὶ ἡ, ἐν καλῶν καὶ πᾶσις καὶ πᾶσις,
χαρμῶν ὅπως, πᾶσις καὶ ἡ πᾶσις ἡγεμονίας
ἀνδρὶ καὶ πρὸς πᾶσις ἡγεμονίας ἐν τῇ
γεγονομένης πρὸς τὸν ἀνδρὶ. Τῶν καὶ πᾶσις
πρὸς Ἀρχαῖον καὶ ἡ πᾶσις ἡγεμονίας
ἀνδρὶ καὶ πρὸς πᾶσις γεγονομένης πρὸς Βασι-
λεῖα. Τὸ πρὸς γὰρ Ἀνδρὶ καὶ πᾶσις, καὶ ἡ
πᾶσις πρὸς πᾶσις, καὶ ἡ πρὸς πᾶσις ἡγεμονίας
καὶ πρὸς τὸν ἀνδρὶ καὶ πᾶσις. Καὶ Βασι-
λεῖα πρὸς ἀνδρὶ καὶ πρὸς τὸν ἀνδρὶ ἀνδρὶ καὶ
πᾶσις. Ἐπειτα ἂν τῶν πρὸς πᾶσις πᾶσις Ἀνα-
στῶν ἀνδρὶ καὶ πᾶσις ἀνδρὶ, ἡγεμονίας
ἀνδρὶ καὶ πᾶσις. Καὶ ἡ ἀνδρὶ καὶ πᾶσις ἀνδρὶ καὶ
πᾶσις.

Dillocuto ita postera die cœnoctatis
varius Imperator non ita solum, quæ
præbe allocutus fuerat; sed & corpore Clau-
m horribilissimæ ac leditissimæ quibuscq; Mo-
nachis vno ferme universis; decrevit apud
hæc armæ de eodem iuribus argumento apre-
re, non at heri familiaribus interrogatio-
bus ac promissis colloquii; sed perperam a
loco a prioribus, tametsi ad concionem, ha-
benda oratione. Cum autem multitudinem
fane ingentem aureum Triclinium non cape-
ret, ex Ambulaculo se se posuerunt, habenti-
bus circa se quantum erat sacrorum Homi-
nium & Palæti Comitatus, ad flantem inferius
consectant-Turbem tum alia quedam ad
fugientem eademmodum turbam, ut quædam
vix totum undique particulatim expulsi; e-
manant ut quidam explorantem aethæ ædum,
demonstrant quam non facili cederetur, sed
post certum demum experientium eventus ma-
nifesti, vaticinio fit hæc adhibita. tandem in
admiratorem prorupsum fumum præconia-
que fieri qui talis præcedere præconia
fuerat; cuius tandem præconia, siobest nomen
in immensum exaggerare, motis jam Auditi-
sibus, & in parum ignoti ipsæ admirationem
tradidit, ex ipso præconis sermone (nam ad
hoc iam aethæ stola, non, tegmen regni
capit, calcemata præparata fuerat) iter
pedit ipsi ægrediens cit ad immensum il-
lud præconium, ut quædam præconia
preconio non interposita, sed iuxta cuius libe-
ra relicta voluntate. Cæteram cunctis quæ
laborem illius prædicationis perficere ad extre-
mum non pigisset, amplè mercedi loco de-
spiciens magnam & bonam viri ejus admi-
nistrati benedictionem. Qui autem senio de-
biles sequi pedibus nequirit, maxime
illius præconia, quæ ubi se præconia, cæno-
pastum labric & deformibus placitis, his
ipse inferendæ, permittit. ita ipse præ-
conis dicebat signis iam quibuscum conje-
ctantes, quæ via dirigeretur. Equis ergo ip-
se ipse Episcoporum & Monachorum quiam,
reliqui pedes pedem adfidebantur Augu-
stinum, qui cum forte adfidebantur Paru-
cham non obferant in turba sequentium,
Cæ

cujus tamen suffragio comprobari, quæ se- A
rent magnopere optaret: nulli ad eum qui de
eodem juberent uti, & nomen occulti vatis in-
dicarent, & a se diligenter orarent, ut ejus
honori advenirent. Hæc Antiochicus sic
mandabat deprehendendum adhuc in Palatio,
ubi consensu adfuerat, Alexandrinum aucto-
ritatem. Verum ille, prætextu celebrandæ li-
curgii Magni Patris Athanasii, domum versus
ire præceperat. Erat deinceps spectaculo con-
spicua circa Imperatorem infinita multitudo
momentis singulis incrementis se se aggregantibus eodem plenis quasi torrentibus Populi,
effusus ut-
diq; studiis in unum confluentis, prorsusque dehabentis quo decem cumque præcepisset Imperator
perseveranter iterum & ipso Augusto gradiente; quoad vix tandem superatis vix hibernis dis-
cultatibus, ad Portas Monasterii perveniret, quas de multis recto ante clasas, quadam tunc pro-
videntia referatas ac patentes ostenderunt.

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Υ
 ΤΟΥ ΠΑΧΥΜΕΡΗ
 ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ.
 G E O R G I I
 P A C H Y M E R I S
 A N D R O N I C U S P A L Æ O L O G U S
 S I V E
 H I S T O R I A R E R U M
 A B A N D R O N I C O P A L Æ O L O G O

Seniore in Imperio gestarum, usque ad annum ejus
 ætatis undequinquagesimum.

Interprete PETRO POSSINO Societatis JESU.

LIBER QUINTUS.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ
 ΒΙΒΛΟΥ.

C A P I T A
 L I B R I Q U I N T I .

Edi Rom.
 pag. 251.

Κεφ. α΄.

C A P. I.

Ὅπως ὁ βασιλεὺς ἄρ' Ἀρχιερεῖς, ὃ λαὸν
 ἀπέλθον εἰς Ἀθῆνας.

Ut Imperator cum Episcopis & Populo adie-
 rit Athanasium.

Κεφ. β΄.

C A P. II.

Περὶ τοῦ ἁγίου Ἀρχιερέως ἐκ τῆς Ἀθῆνας
 χρίσεως.

De Schismate Episcoporum ab Athanasio.

C A P. III.

Κεφ. γ΄.

De Imperatoris accessu ad Joannem, &
 ei ab hoc pronuntiata excommunicatione.

Περὶ τοῦ αἰσ τοῦ ἁγίου τοῦ βασιλέως ἀνι-
 ζῆτος, ὃ τὸν ἁγιοποιήσαντος ἀρεσκῆς.

Κεφ. δ΄.

C A P. IV.

Περὶ τῆς θανάτου τοῦ ἁγίου Θεοδώρου.

De morte Domini Theodori.

pag. 254.

Κεφ. ε΄.

C A P. V.

Τὰ περὶ τῆς ἐξομολογῆσεως τοῦ ἁγίου Εὐ-
 φροσύνης, ὃ τὸν γάμον & παῖδας αὐτοῦ.

De Professione ex Urbe Domina Irene &
 baptis Filiorum ejus.

C A P. VI.

Κεφ. ς΄.

Συνάξεις περὶ τοῦ ἁγιοποιήσαντος πατρὸς ἁγίου
 τοῦ ἀρεσκῆς.

Deliberationes circa pronuntiationem a Joanne
 excommunicationis.

Κεφ. ζ΄.

C A P. VII.

Περὶ τῆς ἁγίας Ἀρχιερέως ἐκ τῆς ἁγίας Ἀ-
 ποστολῆς καὶ συνάξεως τοῦ ἁγίου.

De Episcoporum in Sanctarum Apostolorum
 Templo conventu super his.

Κεφ. 29.
Ανδραγαθία τῆς Γεωργίας πρὸς τὸν Λαζάρου
ἀρχιεπισκοπῆς Αλεξάνδρειας.

CAP. XXIX.

Pugna prospera Principis Lazarum Alexii
contra Genenses.

Κεφ. 30.
Τὰ ἐν τῇ Ἰωννῇ καὶ Νέσῳ βασιλεύουσιν.

CAP. XXX.

De rebus Anna Regina in Occidentis Trans-
lori degentis.

Κεφ. 31.
Ἀνδραγαθία Ἀλαύτις ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάσσῃ,
καὶ ἀνδραγαθία πρὸς τὴν περσικήν.

CAP. XXXI.

Fuga Alamarum et Castris Magni Ducis et
eorundemque successus bellicosus ad Pegas.

Κεφ. 32.
Τὴν ἐκ τῆς πλοῦς ἁγίας παρὰ τὴν ἁγίαν ὁ-
σίουμαρτυρὸς Θεοδοσίας.

CAP. XXXII.

Predicium Patrum a Sancta Martyre
Theodosia.

Indigni sui cooperari suspectabat. Forunt hi autem reperti tam apud Patriarcham Episcopos, quod eos ipse advocavit, Aegyptum Babylas, Cretensia Nephorum, & Beatenius Lucas. Tamen cum Aegyptius illis adesset, non erat, ne plani, et citra exceptionem ullam esset, indicacionis illius sine videretur convocatus, tunc postquam eos adhibere confisus, et deceptum est quiescit, rem uti grila est, aperuit; de studio autem deinceps illi ardenti declarato erga refectionem Achanan, remissi; utcumque Achanas ipse hoc facto audito, affirmavit: parum cum Sapphira & Anania peccasse Joannem; ac potest qui datum fuisse Deo Sacerdotum: propter effe tellus abdicacione percipit edita, iterum reimpungit.

C A P U T I V.

De Morte Dominae Theodora.

[illegible]

procedente: quod in Lipin monasterium perducta pompa, per dies illic, pro more, aliquot iusta sunt sinebris Defunctis perfolius; quam in rem necessarium spatium, omni negotio posthabito, longanini Augustus pietate perseveravit impendere.

A Non hac Mater Imperatrix aptissima gra-
viter; atque adeo extremum animum
trahat. Ista ferat fecunda fecundae reju-
niorum hebdomada mortuum Augustum vi-
det; mulierem quippe mularum complexionem gra-
tularum orantem: cum qua simul sepeliri
ac vitas proprias multatulo insinuat Leporo-
sum, quod in dies aetat, genus atterit
aetate. Quis potero risu, quod non
magnificenter celebrandum totum Augustus
attentum vertit. Unde disticho co pili cu-
re Parentium Marti Augustae quo par erat
splendere adornandum, Rex oues motu
quodam iterum publico seminare quereunt.
Elatus porro Dominus cadaver eis speciosum
emissum, iusto quoque Nuncio
Summatibus, Cetero universis, Alacris
ac toto Civem corpore, pompam ordine
Iungo magnificam trahentibus, sub multo
praetextu passim faciem ac lampadum lu-
mine, personante late caelo varia melodia,
et grato temperamento modulorum diversae
qualitatis; extensoribus canticis lugubrum
Theatrum ac plaudens, quod non
fuit. Tenebat etiam oculos illius feru-
cia numerosi, et ornati fastidii: Urbique Ed-
aleo tota reddebatur, simul fumo, et odor-
p. 281.

C A P U T V.

*De Profecione ex Urbe Domine Irenes & Nuptus
filiorum eius.*

[illegible][illegible]

Θεός, οὐκ ἐν τῷ θρόνῳ ἀνέχθην τὸ Πατριαρχεῖον. ἔδοξεν μοι Θεοῦ πρῶτον, ὡς αὐτὸς ἡ βασιλεὺς ἐθέλων καὶ γὰρ ἔχοντος πᾶσι τοῖς ἡμῶν ἔξω ἀποκρίνας τοὺς ἀξιωματικούς. ὃς αὖτε διπλοῖται ἐν τοῖς καὶ ὀρθοῦς, πᾶσι μάλιστα Θεός. καὶ ἡμεῖς γὰρ μοι αὐτὸν συμμέτρον καὶ τὸν Θεόν Ἀποστόλων Συνέβησαν ὡς ἐν τῇ μετὰ τοῦ ἐκείνου. ἵνα φέρωμαι εἰς αὐτόν, ὃς ἐν τῷ μὴ παραβλεβῆναι ψυχῇ τῶν Κεραιῶν, ἔξω τὸ ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατεστάσει αὐτοῦ τῷ Ἀγίῳ καὶ Θεῷ Εκκλησιαστικῇ, ὑπεχώρησα κατὰ τὸν Θεόν, ὃς ἐν τῇ Κιλικίᾳ μου περιουσιῶς ἐκαθίστηναι. Ἀρροβιάσαντι δὲ τῇ διμύριον Θεῷ καὶ τῷ πᾶσι, ὑμῶν ἐν τῇ τοῖς ἐν τῇ μου λήνῃ. Εἰ γὰρ ἐν τῇ, Πύρρα, καί μοι καὶ ἀποβῆται μοι. Πάλιν οὖν ἔξω πρὸ ἀνάλθῃς ἐν τῷ θρόνῳ, ἵνα δὲ ὃς ἀπὸς ἐκαστοῦ μάλιστα τοῦ ἐκείνου, ὃς ἡ Εκκλησία δὴ τὸν ὀφείλει, πάλιν πρὸς ἐκείνου ἐξίστηναι τῇ Πατριαρχειῇ τῇ τῷ ἑαυτοῦ αὐτοῦ. Ἐπει δὲ ὃς ἀπὸς ἐξίστηναι, τότε γινώσκοντες, ὃς ἀποκρίνας ἐξερῶνται μοι καὶ τῷ ἀναβιβῆσαντες ἐν τῷ Πατριαρχεῖον θρόνῳ τὸ Κύριον Ἀδωνάτον, ἔξω τὸ αὐτοῦ τῷ αὐτῷ ἀνίστανται βασιλεὺς πᾶσι καὶ ἵνα ἵσταται. Τῶς δὲ ὀρθοῦς οὐ δέχεται πρὸς ἐκείνου τὸ ἀποκρίνας, αὐτὸς μὴ ἱκανὸν διπλὴ κακοῦς, αὐτὸς λήγει, ἵνα ὃς ἀπὸς τῶν τῷ ἀποκρίνας, ἀποδύω, ὃς παρῆναι ληγῶνται ἐν τῷ αὐτῷ. Οὐ μόνον τῷ ἀνίστανται ἐν τῷ αὐτῷ. Πᾶς δὲ ἀνὴρ ὃς ἔξω καὶ Ἀρχιερεὺς, ἀποκρίνας ἀποκρίνεται, ὃς ὀφείλονται τῷ χρίσθῃ ἐν τῷ, μὲν δὲ αὐτὸς αὐτῷ τῷ ἐκείνου αὐτοῦ, ἀλλὰ πᾶσι τῷ παραπλεῖστον Εκκλησιαστικῇ καὶ Κατοικίᾳ; Τῶς λίαν πᾶσι ὃς ἔξω ἀποκρίνας. αὐτὸς δὲ συμμέτρον πᾶσι, ὅπως ἐφείδῃ. τὸ δὲ ὅμοιον αὐτοῦ ἐκείνου. Ο ὁ Θεός πρὸς ἑαυτοῦ, ὃς τὸ ἴδιον αὐτῷ αὐτῷ πρὸς τῇ ἀγίας αὐτοῦ Εκκλησιαστικῇ, αὐτῷ πᾶσι πᾶσι τῷ συμμέτρον ὃς ὀφείλονται, Ἐκαστοῖς. Ἡ ὑπογραφή. Ο Ἀββὲς ἱεράρχης.

Subscriptio.

Abbas Joannes.

CAPUT VII.

De Episcoporum in Sanctorum Apostolorum Templo Conventu super his.

Ἡμεῖς μὲν οὖν παραβῆλθον τὸν ἀγίον Θεόν, καὶ τὸν Ἀδωνάτον Μακαριώτατον μὲν ἔχοντες, καὶ ὁ Βασιλεὺς τῇ γράμμῃ ἰδὼν. ὃς ἐν τῇ αὐτῷ αὐτοῦ αὐτῷ τῷ αὐτῷ αὐτῷ. Τῶς συνήλθον Ἀρχιερεὺς ὃς Κληρικῶν, τῷ λόγῳ ἰδὼν τὸ ἀποκρίνας, παραμείναντες καὶ τῶν ἐν τῇ

Tom. II.

et illo ut habentes negligenter, sibi per se iustitiam preberent timenda causam, ne quem admodum propriam ipsorum securitatem sic, pag. 167. & multo scilicet facilius, suam ipsius honorem, imprudenti, qua rursus, levitate ad causam procederet: Imperatoris amissio quod

Donatus mi fuisse Imperator, & non dicitur & Iacra Synodus, Tunc fuisse, & qui ad hoc atque eundem Donatus Populum, quare in Clero consistat, quare hunc habet Monachos, & sic, & multitudine reliqua. Ego et Orthodoxi gentilibus, aut ut fuisse edico ut, prius quidem Iacra Synodus dixit hunc sum, postea Monachos fuisse, hunc qui ante Dicit in Throno ecclesie Patriarchatus sui, gratia prebentur & honoribus Dei, deinde ecclesie, voluntati, scientia, prout eamque per se vestram amantem qui dignitate premeretur. In ea dignitate aut me gestitum ple ac recte, archi-felis Dicit. Imperator enim mihi non expedit, iuste Dicitur Apostolum. Convergunt autem inter se scandala, quod quidem, non fuisse, & quod, & quod inde innotescunt. Insuper Clericali aliter Antiochia, & qui in pace ac fide tranquille Ecclesie Dei Ecclesia habilitatem, cess ad tempus Throno, & Ecclesia ecclesie mea, quare. Obsecro autem mihi in scriptis illis habilitatem, & non ulla esset ac Dicit prebentur quare mea; cum quid mihi super eo cordi esset, ut decesseret dignaretur, Dicit autem, & quare quidem dicitur fuisse mihi, dicit: Si autem me Petre, Pater orem precor. Rursus igitur propter hoc recte ad Thronum. Quare vero iterum innotescunt majorem in modum scandala, & Ecclesia propter hoc ecclesiam constituit: Scandala & Cathedra Petrice descendit, eundem quon prius, itaque scriptum, pater vero scriptum fuisse. Postquam autem decessit quare quare vobis sui signata, & excommunicatio promissa est & me in rem qui restituitur Antiochia Throno Patriarchali Dominum Athanasium, quod mihi fuisse videtur hunc, & quare Imperatoris ecclesie omnia & omnia, non vero super ista rursus excommunicatio ecclesie, non adnotatum illam, tempore, & dicit, non fuisse tamen prebentur. Et ego autem ipse quare quare est, aut esse potest excommunicatio istius viciatum fuisse, & quare illam, pro rebus deinceps, innotescunt in posterum hunc hunc. Necesse tamen est Donatus aliter esse receptum ad Thronum de causis ecclesie. Quare etiam ipsum in Patriarchali administratione, amissionem occasionem, & discessionem ignominiam eundem ecclesie, & quare per se ad hoc, quare ego non ipse, constituitur; adeo quidem ut per se alibi, quare de religione ejus, quare aliter viciatum prebentur: per se cum super hoc innotescunt, Patriarcha ipse datur aliter ecclesie Ecclesie, & Coenone? Hoc omnia dico et ceteris. Si quid vero possit fieri quon fuisse ecclesie, non videretur. Memum tamen fuisse plane declaratum. Dicit autem Pater qui propriam per sancti Ecclesia dare fuisse non per se, igitur quod hoc expedit ad pacem et turbam amissionem facit.

Etia erat Hebdomada sexta, quam Pa-pag. 166. tificaveram dicitur; prima vero post vicissimam dies mensis Augusti, qui Athanasius Maximianum cui, quare Imperator hoc scriptum accepit. Et ita post non attemptavi ille quidem, aut non fuisse indiscriminatum omnibus voluit. convocavit tamen Episcopos & Clericos, significavit revocationem excommunicationis, & scriptum Joannis quare parte dicitur illius Ec

CAPUT VII.

De Adultera.

[illegible][illegible]

Edric Ross
page 4-63.

verfuros : nam Avari habentibus inhiant, & in loca congesta opulenta gazia cupida feler
capacitas incitari. Urbi ergo Cyzicena plenus tunc & Divites & Homioibus, ideoque vel
nam obfesse, vel mox obfidentia a Barbaris, mieti fuppetias novos hofce Socios placuit.

C A P U T X I V.

Pugna Catelanorum & Genuensium & Cedes Magni Drungarii.

Edw. Ross
Pg. 277

Hæc autem præfata verba in procedenda ad hoc iter, ac Urbe jam egredientibus, ecce præterierunt ipsi in Urbe erant & Genus Christianiorum Rostetier, quos dicit, & hæc euntes, in locum occasionem rapit repetendi debetudinem Imperator Constantinopolim in adhuc effect, cum solitudine ac tumultu circumstant hominem, solvi statim quod debebat flagitante. Cum non ad Imperatorem remitteret Rostetius, allegata Imperatoris fide pecuniam acceptam, in ejus obsequia impendendam, & numeratæ ipsam pecuniam, & dicens, statim Christianitate laetari quod toleraret; Illi hæc effugit rati ante debitoria infidi, ad eos se repetere duxere cum deditione; cum Imperatore illi nihil esse negotii: inter quam ardente jurgia, ventum ad manus est. Imperator rapacem admodum expedire ecclesiasticam opportuna rite dirimendam; seque profectus, licet illa ante remissus, summe a Genesiohis repetenda debitorum, non minus ad facta accipendum quod vellet extorqueat ad se, missi ad Urbe compellendas Serpentes Mutalio. Magno Drangario Rei navalis. At in tantum abacta a nimis jam addito feditione compellenda, ut ipse cum quo rebaratur egro concitas in frusta fuerit enifibus jam comminus dimicantem irrevocabiliusque committimus. Hinc jam insatiablem contencio, in prælium utrique infestissimum effectus. Peraginis quibus militibus obviam Confidit Moscaliter occupantibus, eosque utentibus per se, utrumque erunt, nunc, quo se recipiunt; Genesiohis autem illic ubi fuisse fuit repeti per littoralis oram, vallo contra & aggere se se munire sagacitibus; certissime ad id comportantibus Dolla, Scuta prælonga & Tabulas, quibus æsterne commissa inique arena congesta roborebat, castra veluti fura circum obvallarent: at tum illic ubi mureo extemporaneo tela hostium in obsequia maris idem periculis fulsissent, & ex eo excurrere videri jacularentur, quæ de illo sterore infestissime fuditur, cadere utrinque plurimos concitæ, quoad tandem exaustis sine fine litatibus in Imperatorem mandata, sedatis aliquando tumultus effugit; pace facta, Rostetiarum cum suo Duce Copia confectis navibus hyperborea Cyticum iteravit. Ceteris ubi fuerat, ademptis iura mentionem, multis miseris illi denegatis, nec non in miora confidit, fecerunt, pecunia casaque, & in omnes diripuerunt, & præterea civium, violorum, canones, uno, velio-

Page 28.

[illegible]

[illegible]

C A P U T XXII

Mors Perphyrogenita.

Τὸν δὲ πολυαίτιον Παρμενοῖοντος, ὃ ἂν
τοῖς μάλιστα πικρῆται, παρὰ καθόρου.
τὴ γὰρ καὶ Κουρῆος παῖδες πάντα μάλιστα
εἰσὶν, ὃ ἔπειτα μάλιστα ἀπεργάζετο. Ὁ
ζωοφίης Βασιλεὺς ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ αἰὲς
σφαιρεῖς ἢ ἀνδρῶν ἐταρμαθῆναι, ὃ πῶς
ζῆ, ὃ δὲ γὰρ εἰς τὸν προεβίβη τῶν ταβο-
εἰσεναι, τὸ καὶ αὐτὸν προεβίβηται οἰκο-
μῆναι αἰς βίβηται. Ἐπειδὴ δὲ αἱ βίβη αἰ
πρόσχω καὶ ὃ ἔπειτα, ὃ τὸ ἐταρμαθῆ-
ναι ὃ μὴ παρὰ τῶν, ἀνακαλῆται μὴ Πα-
τερμαθῆναι. Ἀπειθῆναι δὲ αἰ τοῖς λογισμῶν, ὃ
πῶς παρ αὐτὸν ἰσχυροῖται, ὃ ἄλλωθεν ἰ-
σχυροῖται, πῶς ἰσχυρὸν πῶς, μὴ δὲ ὁ
ζωοφίης ἰσχυροῖται. Ὅτι τῶν πῶς τὸ σφαιρῶν
οὐκ ἰσχυροῖται, Βασιλεὺς πικρῶντος, ὃ τὴ
καὶ πῶς ἰσχυρὸν βίβηται, σφαιρῶντος τὸ
αἰετῶν, ἰσχυρὸν βίβηται ἰσχυροῖται, μὴ τὸ
αἰετῶν ἰσχυρὸν, μὴ τὸ ἰσχυρὸν αἰετῶν. Καὶ
αἰετῶν αἰετῶν ὅρα ἰσχυροῖται, τὸ ἰσχυρὸν
ἰσχυροῖται. Ἡ δὲ ἰσχυρὸν τὸ παρὰ τὸ ἰσχυρὸν
λαλασσῶντος ἰσχυροῖται. Κῶναι γὰρ Βαρ-
λῶς τῶν πῶντος ὅρα ὃ ἰσχυρὸν αἰετῶν ἰσχυ-
ρὸν πῶντος, ὃ ἰσχυρὸν ὃ Πατερμαθῆναι
Ἀρχαῖον, καὶ Ἐπειδὴ πῶς σφαιρῶν-
ται, ὃ τῶν βίβηται ὅρα ὃ λαλασσῶν, ὃ
λαλασσῶντος μὴ ἰσχυρὸν αἰετῶν, τὸ πῶς ἰσχυ-
ρὸν παρὰ τῶντος. ὃ τῶν λαλασσῶντος ἰ-
σχυροῖται, μὴ δὲ ὅρα αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν
τῶν βίβηται ὃ ἰσχυρὸν, καὶ πῶς πῶντος
τῶν βίβηται ὅρα αἰετῶν ἰσχυροῖται. Καὶ ὃ μὴ
τῶν καὶ πῶντος τὸ πῶντος, ὅρα αἰετῶν αἰετῶν
αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν, ὃς ὃ πῶντος τῶν
σφαιρῶντος τὸ πῶντος αἰετῶντος ἰσχυροῖται
αἰετῶντος.

le vitam finem est nactus; multorum annorum carcerem sepulchro committens: prout item fecerat, quatuor prius annis, dampnus cum eo Strategopolis.

[illegible]

Edt. Rom.
pag. 294

1980年

λαί ἵπτοι, ὅς αἱ ἐν τοῖς λατρείαις ἐκείναις ἀπα-
λαφίζονται. Διὸς δὲ τῆς τοῦς πρὸς ἀρχιερεῖς ἐπὶ
παραμυθίας τιμωρίας ὅς ἔνθεν κἀκείνους πρὸς
καθάρσεις ἵπτοι τῶνδε προσηλπί, οἱ μάλιστα αἱ
μὴ ἀδελφότητος ἀρετῶν, οἱ δὲ διὰ πλεονεξίας
ἀρετῶν, καὶ οἱ αἱ οἱ πιστὰς χρεῖας τῶν χρεῖ-
σιν παρὰδόντες. Ἐπει δὲ οἱ μὲν Νεώτεροις
καὶ τὰ ἐκείνων προσηλπίαις, τὰς μνηστικῶν
ἐκείνων, οἱ δὲ τῶν ἀδελφείων ὅς ἐν τῇ πα-
ρῶν ἐκείνων, ὅς ἀποκρίνεται τῇ μὴ ἀρετῇ ἀπὸ
προσηλπίων ὑποκρίσεων, οἱ ἀποκρίνεται, ὅς
μάλιστα παρὰ τῇ δόξῃ αἱ ἐκείνων ἀρεταί.
Τῶς δὲ κατωτέρων μάλιστα ἔστιν ἐκείνων πρὸς
τὸ χρεῖον, εἰς τὴν ἐκείνων ἐκείνων καὶ τὴν λα-
πῶν, ὅς μὴ ἐν τῇ ἐκείνων. Τῶν βασιλέων πει-
φῶς ὅς ἐκ ἀποκρίσεων. Καὶ δὲ ἀπὸ Κερκυ-
ραίων, Μυριακίτωνος ἐκείνων ἐκείνων
πρὸς τὴν ἐκείνων παρασηλπίαις, καὶ τῶν ἐκεί-
νων, καὶ τῶν μὲν δόξῃ παρὸν δόξῃ, τὴν
μὲν ἐκείνων ἐκείνων τῶν Νεώτεροις, τὴν δὲ
πλεονεξίας ὅς ἐκ τῶν ἐκείνων πρὸς τὴν
μνηστικῶν ἀποκρίσεων, ὅς μὴ ἀρετῶν
κατὰ παρὸν τῶν, καὶ αἱ ἐκείνων ἀρεταί.
τῶν, τὴν καὶ πρὸς τὴν μὲν δόξῃ
μὲν ἐκείνων παρὰ τὴν ἐκείνων, οἱ ἐκεί-
νων ἐκείνων. καὶ τῶν καὶ ἀλλὰ τῶν ἐκεί-
νων ἐκείνων, ὅς ἐκείνων, τὴν λαβὴν μὲν ἐκεί-
νων. Τῶν, τὴν δὲ λαβὴν καὶ τῶν, ὅς αἱ
καὶ, ὅς ἐκείνων, λαβὴν ἐκείνων. Προ-
σηλπίαις δὲ αὐτῶν, καὶ τὴν μὲν γραμματικῶν
ἐκείνων παρὰ τῶν, ὅς γὰρ τῶν δὲ Νε-
ώτεροις τὸ πλεονεξίας ἐκείνων ἐκείνων,
τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν ἐκείνων. Ἀλλὰ τῶν
μὲν ἐκείνων γὰρ.

[illegible][illegible]

E/M. Rev.
Page 200.

ζωνι πλῆθος παρακίεσσις διωρηχόμενου
 τῷ δι ἡρὰ ἰσχυρὰ τύχης ἐρίσις πρὸς ἀνέμου
 τε, καὶ ἐν τῇδε πότις πρὸς ἡμετέραν. ἡ τοῦ
 Καλομήτιος πατρὸς, ὃ ἔστιν ὁ πότις ποῦ ἐξ
 ἡμῶν ἡ πρὸς ἐμεῖς ἰχθύοντος. ὃς ὡς ἠρχέται
 αὖς πλῆθος Περσῶν πεισέται, ὃς αἰ ἐκείνῃ
 πολλοὶ ἐντες ὄντες ἐκ τῆς κατὰ Σαύμασφον
 χοροῖ, ὃς τῷ ἀνέμῳ παραβόλῃσι, ὃς
 ἀνέμους τετα, ὃς ἀνέμους ἰσχυρῶς ἰχθύον
 ἅμα πρὸς μεῖνσις αἱ αὐτοὶ σωμασφῶν, ἰσχυ
 ρίζονται. ὃς ἀνέμους ἀποκινῶντες ἐκ τῆς πε
 ρεχόμενῃ, ἀλλὰ τινος αἵμα, ὃς ὑπὲρ ἡμε
 τέρων τῆς πολέμου. καὶ πῶς πῶς αἱ αἰε
 ἀνακῶντες πρὸς πολιορκίας ἀνέμους. ὅσοι
 δι σωμασφῶντος πλῆθος αἱ Πέρσαι, ὅτις καὶ
 πότις ἡμετέρας γίνονται. ὃς ἰσχυρὸς πρὸς
 μεῖν ἡμῶν σφῶντος ἰσχυρῶς, καὶ ἡμετέρας
 πεισῶσι. καὶ τῷ χοροσφῶντος πεισῶντες ἀνέ
 μους. πλῆθος ἅμα πρὸς μεῖνσις. ἀλλὰ ἰ
 σχυρὸς τῆς ἐκείνῃ τινος πῶς ἐκ τῆς ἡμετέρας
 σφῶντος. Ἐστῶν ὃς τῷ τινος αἱ ἡμετέρας
 σφῶντος πεισῶντες, ὃς λαφύοντος ἰσχυρῶς
 αἱ δι ἀνακῶντος, ἰσχυρὸς Βασιλέως γλῶσσῃ
 αὖς τινος ἐκείνῃσι τῷ γὰρ Ἑλλάδι καὶ
 καρχασιπῶντες, αἱ πολλὰς ἔκκεντος ἀνακῶ
 ντος τῆς ἡμῶν, τῶς ἀπὸς ἀνέμους. Οἱ λαφύ
 οῦντες ὄντες, αἱ ἰσχυρῶς πρὸς Πέρσαι, αἱ ἰ
 σχυρῶς. ἀπὸς καὶ τινος ἐκείνῃσι, ὃς Πέρσαι
 αὖς ἀνακῶντος, σφῶντος ἀνακῶντος Πέρσαι.
 αἱ πρὸς ἀπὸς ἀνακῶντες, αἱ ἰσχυρὸς ἀνακῶ
 ντος ἀνακῶντος, τινος ἐκείνῃσι ὃς σφῶν
 τῶς λαφύοντες, ἀνέμους. Ἀλλὰ ὃς ἰσχυ
 ρῶς πρὸς ἀνέμους, αἱ πρὸς ἀπὸς μεῖν
 σφῶντος τῶς ἰσχυρῶς. ὅσοις ὃς ἀνακῶν
 τῶς, πρὸς ἀπὸς ἀνέμους. ὃς πρὸς Μιχαήλ
 πρὸς τῶν τινος λαφύοντος ἰσχυρῶς Βασιλέως
 τῶς ἐκείνῃσι, ὅτις αἰετῶν ὄντες κατὰ Τυρρῶν
 ὃς Ἀργυροσφῶντος Ρομῶν ὄντες ποῦ, ἰ
 σχυρῶς ἀπὸς λαφύοντος κατὰ Βασιλέως πρὸς
 μεῖν ὃς ἰσχυρὸς ἀνακῶντος, πρὸς ἀπὸς ἀνέμους,
 ἰσχυρὸς Πέρσαι. ὃς ἀνακῶντος ἰσχυρὸς πρὸς
 τῶς ὃς ἀνακῶντος, ὃς σφῶντος ἀπὸς, ἀλλὰ
 Βασιλέως, ὃς αἱ ἀπὸς ἀπὸς τῶς. Ἐστῶ
 ντος ἐκ πρὸς ἀπὸς αἱ Πέρσαι πρὸς ἀνακῶ
 ντες, ἀπὸς ἀπὸς ἀπὸς τῶς ὄντες, ὃς τῶς
 μεῖν, ὅσοις ἀπὸς ἀπὸς, ἰσχυρὸς μεῖν ἀπὸς
 πότις. ὃς ἰσχυρὸς ἀνακῶντος, πρὸς ἐκείνῃ,
 αἱ πρὸς ἀπὸς ἀπὸς.

finito, & more suo, pedis agendis inermis. Ha-
Chencheitarum obediētia reliquimus. Hi delectis Ch-
& ipso comprehendito, sine ulla jam metu infir-
astere importationem perfeverant: quoad tandem
peterunt, perpaucis clapsis, peremerunt gladio;
subiecta, id Cailtran fandiū deleverant.

A
per quā dūm pectore, immersionem. O' dēbat
lagna mensa Perisum incandens Chenchreus
multitudine Perisibos, Perisibos, quā popu-
lationibus Hostium et regionibus circa Sa-
ndrum coacta eo fugere, extremo cum in discri-
mine, extenuis illo egerat auxilio. Id simul
Chorchoboco cum Sole et cognatione, illic ad-
volat, et improvisi invadens, viri esse vi-
si sunt, cum primo incurra et fugiente Hostibus,
unde et fugi reperiunt paulisper obstitit. Verum
paulo post cognatione, Perisibos, cum summi Peris-
um, simul omnes impetum Chorchoboco per
adjuvantes, et immixti vi summa Epistulis in
Pedites, ipsos intentione delens, circumven-
tuntque undique Chorchoboco occidens;
non tamen statim ac compertis, aliisquidē
num habitum in vinculis, peremerunt orare
obsecro, ut lystrum pro se solverent, tamen
B et Perisibos, summa quingentesum
Ad et Chenchreusbus non promissi, ac-
currerunt, et negligere occasionem, vili-
tudinē totis nominis ipsis animis: ipse, quā
maxime intererat, ad eos Chorchoboco fu-
gientes fuq murem, linguq bulgarica, cuius
gnarus esse intras sciebat aliquid (præcavens
de iustitia vitæ, nolens intelligi i malis
quæ et Chenchreusbus, bulgaris, peris, quæ dic-
tibus) alte pronuntiavit ea quæ patiens, in-
tra incidendo illis ad sumptum sua curia faciens
in, in his præcipuum habebat vir, quod
pollinebatur: se statim ac foret liberatus, in-
signe aliquid facinus in damnum Perisum et
C aliorum. Erant et Ostiodis Chorchoboco
fuq murem produbentibus quidam non proflus
ignari et bulgarica. Hi nunciant Peris-
um quod Captivis, cuius liberationem
confutarent, ponderet. quæ ibi cogito
hæad tamen paravit quingentes murem, ut
non mallent illos perire, quam Hostem Peris-
um nominis implacabilē dimittere liberum.
præterit cum ab eo semel tuncum vido,
tepus ipsi supral, mercedi cuius habent
Ergo illi, interecere. Sc aliquid
memorant, tamen aliquid, quibus tuncum
edidit, diversis de bulis hominis cubitus
quod hæc est. Ajunt cum dū decemum
Peris, inventis denique sepe via, se propi-
tius in Tradis Occidens; ibique oblatum
fuit bulgaris, summe commendatione, et ex
ea optime fortissimè, ab eis promissive
sitibus, ibi sitissimè dignitatis, cui et Argos,
fuit Argos detestatum, et ibi sitissimè. Hoc
ille insignis honore, Michael Augustus ho-
noris se se offert, tunc in illa Partibus hab
propre contra Turcos et Amogabatos belliger-
anti. Unde ab illa, quodvis auxilium tam
fuo tempore opportunum ducere, facile im-
petrat, ut se pedem mille pedum (tot em-
per centum de novo collegere) idorem,
imperio contra asitica costas, ibi sitissimè
tercer. At ille fu præterit armatis Peris
belli, regiones Romanas circa Thalonianum
illa fu lacunculis infestavit mare; non, ut
Thoulas, se gerens, fed bulgarico plane
itema de illo. Nunc ad Peris reitamus quon
inocubos cogit quæ fuperal obsecro venerare,
conclusa, et omnem ab eis rem necessariam
aut ducit, peris Argos, quoscumque ille
repleduntque curia ibi repolit, flamma oculis

C A P U T XXVIII.

Expositio Imperatoris Michaelis in Partes Occidentales.

Α Λαὲ παῖδες μὲν εἰς τὰντοῦν· ἐθιόντων
 δ' αὖθις πρὸς αὐτὸν Δόσαν, ὃ κακῶς εἶχεν
 τὸν Ἰλ.

Sed de his tantum retulisse, sit satis. Res
potius interim occidui laborabant, & me-
bant pessimam, Oshentishlahi Romano Impe-

πὸ λόγον τὴν ἀπεδείκνυται. Καὶ πάλιν ἀνέστησαν
τὴν ἀρχὴν γίνονται. Εἰς τὴν ἀρχὴν Βασίλειος φη-
σαι τὴν θάλαμιν, καὶ φησὶν πάλιν ἐν τῇ θάλαμιν,
παρόντος δὲ Πατριάρχου, τὸν περὶ τὸν καὶ
ἐκείνους, ὅς ἐστι δὲ ἡ ἱστορία, ἀρχὴν ἀπὸ ἀρχῆς
τὴν πᾶν ἐξαρτάται, αὐτὸς αὐτὴν εἰσάγει δι-
κασίας. Ταῦτα ἀπὸ δὲ μὴν καίματος δι-
κασίας τὴν Κρατὶνος στήν παραλῶν τὴν θάλαμιν,
πάντοτε δὲ αὐτὸς πάντοτε τὴν μαρτυρίαν ἐξ-
τάλειται. Μὴ δὲ αὐτὸ Βασίλειος ἐκείνου λέ-
γοντος. μάλιστα μὲν ἐκ τῆς πάλιν ἐκεί-
νῃ τὴν σίβας τὴν θάλαμιν τὴν θάλαμιν
θῶν, τὴν μὲν ἀρχῆς, ἰστοίαν βασιλείας αὐ-
τοῦ. αὐτὸς δὲ σωματὶς ἐκείνου πᾶσι δὲ
Πατριάρχου, ἀρμένους πᾶσι βασιλείας ἀπὸ τῆς
ἐκείνου, τὴν Μάρτυρα παραγίνονται.

solidae hymeni, & gratiarum actionibus apud Templum sanctæ Virginis miraculi Asclepiæ, incre-
dendæ, indicentur. Nec inde Imperator abiit. Quin etiam ut abundantius ostenderet, quam-
proptus animo tam sub debito minicæ Martyri gratulandi venerandique officium perfolveret,
permisso alio ut vehiculo ac eoque, ad eum Templum, si libet, perlatum, ipse sub crepu-
sculum instantis noctis, univerto Senatu, & Patriarcha comitante, pedibus incedens, ad Templum
pervenit, sanctique illic se sedit Martyri.

possent. Ego procul inclamant: Cuius hoc
voti est? qui ille loquitur: tunc vero qui pau-
tus esse debet, etiam se non amplius sus-
tinet esse declaravit; nōdum enim quæ ex in-
tervallo inclamabantur, apertè intelligebat:
que resposuit; eundem se qui nōdum prescrip-
set quæ fuerant ipsi locuti, audire quomodo
voti esse cuius ante sonum senserat, qua
nimium, ita impatientis æstu, ore ac lin-
gua propriis siccis maledictis. Illico igitur
certatim omnes accurrentes, prodigiolum il-
lud miraculum presentibus subiciunt sensu-
bus, ac per viciniam Urbeque diffundunt.
unde momento res vulgata, ad Imperatorem
quoque noticiam pervenit. Ad hanc, sic ita-
tim fieri iubentem, presentem etiam Patriar-
cha, ducitur qui iudex, & iustus fuerat. il-
que interrogatus, a primo principio tem-
tam, uti contigerat, ore proprio narravit.
Tam mirabilem eventum basiliquorum Au-
gustus æquum censens silentio premi, agit sta-
tim cum Patriarcha, ut pervigiliam noctis

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Υ
ΤΟΥ ΠΑΧΥΜΕΡΗ
ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ
G E O R G I I
P A C H Y M E R I S
ANDRONICUS PALÆOLOGUS
S I V E
HISTORIA RERUM
AB ANDRONICO PALÆOLOGO

Seniore in Imperio gestarum, usque ad annum ejus
ætatis undequingagesimum.

Interprete PETRO POSSINO Societatis JESU.

LIBER SEXTUS.

C A P I T A
LIBRI SEXTI.

Κ Ε Φ Α Λ Α Ι Α ΤΗΣ ΕΚΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΥ.

PROLOGUS.

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

C A P. I.

De Orientalium Techarum Rani Cata-
ne.

Κεφ. α'.
Περὶ τοῦ ὄντος Ἀνατολικῶν Τοχάρων Κανὶ τῷ
Κατάνι.

C A P. II.

Oratio Imperatoris ad Schismate diffusos, &
horum ad illam Responso.

Κεφ. β'.
Διακρηστικὴ τῷ Βασιλεῖ αὐτῷ πρὸς τοὺς
ἐκ τοῦ σχίσματος ἐκείνου.

C A P. III.

Trajectis Magni Ducis cum Catalanis in oc-
ciduum Continentem.

Κεφ. γ'.
Διακρηστικὴ τῷ μεγάλῳ Δουκὶ αὐτῷ πρὸς τοὺς
Καταλάνους αὐτῷ.

C A P. IV.

De adventu Myrigerii Tentia Catalani ;
& de hujus rebus.

Κεφ. δ'.
Περὶ τῆς ἐπιδημίας τοῦ Μπουγιερῆ Τέντια
Καταλάνου καὶ τῆς κατ' αὐτὴν.

C A P. V.

Oratio Imperatoris ad Catalanos.

Κεφ. ε'.
Διακρηστικὴ πρὸς τοὺς Καταλάνους τῷ Βασιλεῖ.

C A P. VI.

Judicium Imperatori delatum a Grauensibus
adversum Catalanos.

Κεφ. ς'.
Προσφυγικὴ πρὸς τοὺς Βασιλεῖς καὶ τοὺς Καταλάνους
τῷ Γραβιέν.

C A P. VII.

Accessus ad Imperatorem Ducis Magni &
pro Myrigeria petitiō.

Κεφ. ζ'.
Ἀφίξις πρὸς τοὺς Βασιλεῖς καὶ τοὺς μεγάλους Δούκας καὶ
ἐκτὸς τοῦ Μπουγιερῆ ἀφίξις.

Κεφ. δ'.

Κιρ. δ.
Αἰτία πὺς τὴ συνελθὼν συναγωγὴ ἀπὸ Διό-
σκου.

Κιρ. θ.
Βυτανδάρια τῇ κατ' αὐτὴν Γενουτῶν καὶ
τῶν πειρῶν.

Κιρ. ι.
Πορὶ τὴ Πορὰν Ἀνδρῶν ὃς πὺς αὐτὴν παρα-
δοχῇ.

Κιρ. ια.
Μπαλάνος κατὰ Βασιλείου Μανουχελίου
Τέντζα.

Κιρ. ιβ.
Ὅροι τῶ Μανουχελίου Τέντζα ὃς ἀξιώματα.

Κιρ. ιγ.
Αἰθαλία καὶ ὠκεῖα τῇ Καταλάου.

Κιρ. ιδ.
Προβία τῇ Καταλάου ἀπὸς Βασιλείου καὶ
Υποβία τῇ Βασιλείου.

Κιρ. ιε.
Αἰτίαι καὶ τὸ μαζάου ἀπὸς Μανουχελίου
Τέντζα.

Κιρ. ις.
Αἰτιολογία τῇ Βασιλείου ἀπὸς τὸ ἀπὸ μαζά-
ου ἀπὸς, ὃς ἐπαγγελία τῇ Κασταρίῃ
ἀξιώματος.

Κιρ. ιζ.
Ὅροι τῇ Βασιλείου ἀπὸς τὸν δε Κασταρί κα-
τὰ τὴν ὁ ἀπὸς.

Κιρ. ιη.
Διευκρίσις ἀπὸς τὸς συνελθόντας τῇ Ἰτα-
λίᾳ Ρουμλίου καὶ Κασταρί κατ' ὅλγον.

Κιρ. θ.
Προβία ὃς ἀπὸς τῇ Καταλάου ἀπὸς Βασι-
λείου καὶ τὴν αὐτὴν ἀξιώματα.

Κιρ. ι.
Κασταρί καὶ τὸ Παυσιπρεπιδίου ἀξιώματος
ἐπὶ τῇ ὁ τῇ Παυσιπρεπιδίου.

Κιρ. ια.
Πορὶ τῇ φασίᾳ καὶ τῇ τὸν ἀπὸς εἰς τὸν
Αρμένιον καὶ Διευκρίσις τῇ Βασιλείου.

Κιρ. ιβ.
Αἰτιολογία τῇ Κασταρί Ἰταλῶ.

Κιρ. ιγ.
Ὅροι ἀπὸς τῇ Βασιλείᾳ Μιχαὴλ ὁ Καί-
σαρ, ὃς τὴ κατ' αὐτὸν.

Κιρ. ιδ.
Ὅροι τῇ Ἰταλίᾳ Κασταρί.

Κιρ. ιε.
Ὅροι Καταλάου ἀπὸς τὸν ἀπὸς τὸν ἀπὸς
ἀξιώματος.

Κιρ. ις.
Πορὶ τῇ ὁ τῇ Ἀμπαλίου ἀξιώματος.

Κιρ. ιζ.
Πορὶ τῇ ὁ τῇ Γενουτῶν φασίᾳ καὶ τῇ μαζάου
κατὰ.

T om. II.

CAP. VII.
Occiso, & ratio Tributi quod Tricardum
est dictum.

CAP. IX.
Genuatum apud Perazum habitantium appa-
ratu ad bellum per se, sine Imperatoris
cooperatione, subindendum.

CAP. X.
De Pirata Andrea & ejus exceptione.

CAP. XI.
Imperatoris Myrgeriiu Tentia accessit.

CAP. XII.
Jura Imperatoris Myrgerii Tentia & Dignitas
est.

CAP. XIII.
Flagitia Castellorum in Occidua Tralla.

CAP. XIV.
Legatio Castellorum ad Disperatorem, & lau-
das ad illas respossum.

CAP. XV.
Magis Ducis Myrgerii Tentia recessus ex
Urbe infestitate Augusti.

CAP. XVI.
Legatio Imperatoris ad Rontzerium qui mo-
gus Dux fuerat, & oblatu Casarea di-
gnitatis.

CAP. XVII.
Jura Imperatoris quibus se obnoxio
ei quem Casarem constituit, & legatio ad
eundem.

CAP. XVIII.
Oratio Itali Rontzerii qui paulo post Casar
fuit, ad suos congregatos.

CAP. XIX.
Legatio altera Castellorum & Ducis Rontzerii
ad Imperatorem.

CAP. XX.
Filius Porphyrogeniti in Panzerperlasti digni-
tate constitutus.

CAP. XXI.
De libello famose, & de eo quod mire acci-
dit Armeno, & superque ille cunctis Impera-
toris.

CAP. XXII.
Acclamationis Caesaris Itali.

CAP. XXIII.
Ut adierit Michaelum Augustum Cesar, &
quid eo congressu inter eos actum.

CAP. XXIV.
Cades Itali Caesaris.

CAP. XXV.
Ut irritati Castellani Tralla occiduos dese-
laverint.

CAP. XXVI.
De Aliti per & propter Amaleum.

CAP. XXVII.
De Apparatu e Genua sexdecim longis
navibus.

Kt

CAP. XXVIII.

De his qua geri paulo ante contigit circa Pri-
vius in Urbe.

CAP. XXIX.

Ut Amagahari & Caelani praelio videri fecit.

CAP. XXX.

Ut successu infelici Romani cognovissent.

CAP. XXXI.

Cunctis Imperatoris de Populi se se inordinare
committentibus inmodestia; deque fide in
Principes nota Civium iuramentum firma-
ta.

CAP. XXXII.

De Fugna Michaelis Anghis cum Amaga-
hais.

CAP. XXXIII.

De Conclusu Adrianopoli Amagahais.

CAP. XXXIV.

De Andrea Murfco & ab eo allis.

CAP. XXXV.

De Comodius cum Smiltzana tractatis.

Κεφ. αβʹ.

Περὶ τῶν τῶν ἑσπέρων τὰς αὖ τῶν πόλεω
συμβάντων.

Κεφ. αβʹ.

Ὅπως Ἀμυγέβαροι· τοὶ δὲ Καταλάτοι κατενό-
λαμύσαντες.

Κεφ. λʹ.

Ὅπως ἐσφαλέναι αὖ πόλιν αἱ Ρωμαιοὶ.

Κεφ. λδʹ.

Διηγεῖται τὴν βασιλείαν περὶ τῶν τῶν λαῶν ἡ-
ταξίας δὲ περὶ ἑαυτοῦ.

Κεφ. λδʹ.

Περὶ τῶν τῶν βασιλέων Μιχαὴλ βέχης αὐτοῦ
ἀμυγέβαρος.

Κεφ. λγʹ.

Περὶ τῶν ἐκ τῆς Ἀδριανουπόλεως ἐγκατασκευά-
σαι ἀμυγέβαρος.

Κεφ. λδʹ.

Περὶ τὴν Ἀνδρίαν Μορφέα δὲ τῶν ἐκείνου πε-
πραγμένων.

Κεφ. λδʹ.

Περὶ τῶν αὖ τῶν Σμιλτζάνων ἐπιστασιῶν.

Εάντιος δ' αὖτις ἑκείνη ἐπέσπευε τὴν λόγρον, ὅρῳ δ' ἃ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῶν ἀνέμων ἀπὸ τοῦ πτεροφόρου τῆς μηχανῆς τῆς τροχονόμου, ὅς ἐκείνητος πρὸς πάλαιος πτερεῖ ἀνέλασεν λόγρον ἀποτίθειται, ἐπὶ ταύτης μὲν, πτερος δὲ αὐτὴ πρὸς τὴν ἐκτετατότητα, καὶ ἰσχυρὰ καὶ γραμμὸς ἀνταρῆται. Ἐπὶ ταύτῃ δὲ καὶ μάλιστα, ἐπὶ ποσότητι περικλυθεὶς ὁ παρανοστής, παρ' αὐτοῦ καὶ τῶν αὐτῶν μαρτυρήσας τοὺς γραμμονομῶν, ἀς καὶ ἐν τῇ πρὸς πάλαιον παρανοστήσει, καὶ τῇ πρὸς τὴν μαρτυρομένην πτερεὶς τὴς ἀναρᾶντος παύεται καὶ συμφορῶν ὅς τῇ καὶ τῇ παρανοστήσει ἀμύχανος. Ὅσοντο οὖν τις αὐτῇ ἰσχυρὴν ἐλκύνει, καὶ ὁ αὐτοῦ πτερεῖ τῇ παρανοστήσει καταπορεύεται, τὸ πτερος δὲ αὐτῇ ὅπως ἀρκετὸν διαφύλλεται ἀμολογούσῃ καὶ αὐτῶν πτερος ἐπὶ τῶν αὐτῶν καὶ τῇ πρὸς πάλαιον ἀνταρᾶντος, καὶ ἰσχυρὰς ἀπὸς τοὺς λόγρους, ἐλκύνει αὐτοῦ χοροῖς ἐλκύνει αὖ καὶ ἰσχυρὰς, καὶ πάλαι πάλαι μὲν διὰ τὴν ἀνταρᾶν, καὶ δ' αὖτις, καὶ κατὰ πῶτον ὅπως ἐλκύνει ἀλλήλους, τὸ πτερος ἰσχυρὰς ἑκείνους ἀνταρᾶται, in dantia nostra ditionum caluisti, qui vim in te advenit, non iam e libris cognoscens fedus, non est inter fulpura et lacrymas cōvivens, in facie, ac fideles praedicti, utique manifestò habent, nam, ea vehemens exitium inferens, cui fulmine omnis fide inania et conatus infans. Cui porro fit et potens audientiam fide offerat, expositura, quae nos habere cum prolixae analium illius omnino credibili acerbitate nequeat, potiori faciente ratio fide. Verum utneque fide sine, Me quidem, qui ab his prolixiora quoniam prolixiora, innotatione, ac subleceant eventa superius conscripta, Hultius,

Term: II

[illegible]

C A P U T I

De Orientalium Techarorum Kanu Caranie.

[illegible]

Caxanes igitur Orientalium. Kaxia To-
chaorum cum alijs ad nos anno impe-
raffe, & pueris dignitatemque feciffe re-
quirit, & vocandos expulso auxilio, re-
cipitur. Perit cum non fopit tunc qui au-
deret conperire fides reititudo. Imperio Ro-
mano tranquillitate i & to qui fopit pote-
rat, & velle olitendat, adeo jam cum per-
perat coactae barbaris ipi libetibus a na-
turi regionibus vallibus, & medio lubano,
non tam tamantibus, & pueris, fed fupernum
tangerat gravibus, mala in fopit
qui iratibus: prefertim antea Phidolipho,
reidentibus fopit impet ad aju, appogatione,
non Corniani. Caxanes (in de illuftri in
pauli Principe, perit digreffioe paxae, non
indigna fopit memorem) principium iociae,
Cyrum & Darium imitatio Dario fopitibus,
Adaque ipfom alijs conpugnata lupet in a-
pae de pueris, plus eorum, & pueris valde
paxae barbaris, cum a cunctis indolis
fumum qui polluit potestatem, Sed & duo
ipfos venies Perfurum tranfcedente Reges,
Alexandrum Darii vidorem morte potiffi-
mum verbat; & fuper omne alijs Hifto-
rium argumentum, re ipfa getas fup-
pientes amabat; & ipfom alijs, & fopit ille
ad puerum fecerat, & ipfom alijs dederat

[illegible][illegible]Edw. Ross
Nov. 1965.

horre oportebat. Hæc, vel si nos necamus, vos ultro ipsi confitentur: ut manifestum & in consensu apud omnes haberi debeat: perveritas & a debita rectitudine detorta esse hodie res Ecclesiæ. In his porro que perperam sunt acta emendandis si nihil negligere oportet; sed quætere quomodo, & quibus Gubernantibus patrata illa sint: id nobis, si jubes, erit investigandum. Sic enim, amolentibus supra congritis, detecto tandem, ubiqueque late obtinuit, certum solisque finibatur non sedere inobediatur: & in ea, que sic conliges, & vixit in hac agnoscebat Ecclesiæ. Sub hæc Arsenarii monachis, tunc athenienses considerantem inchoantibus a ceteris memoria, Golorum scilicet sui Gregorio & deinceps, interpellavit eos Imperator, sic agere prohibens, promovendique inquisitionem in antiquiora tempora. Ac primum illos olim tam late grassatos, tam inviolate celebratos de intorto ab Arsenio anathematice rumerare, fuisse vanissimos ostendit: non solum quatenus Iosephum, sed & quatenus Michaellem ipsum per id fuisse sacra interdictum, nemere iustitabat. Nam Augustinus quidem Patrem suum qui veri specie affirmari potest, solvere Anathema, quo tempore, quædam facta Libertas publica fieret, nominatum idem Augustus honorifice memorabat in Ecclesiis, ipso Patriarcha qui cum eorum communi ferebatur, audiente, sanctoque quo, inquam, colore tum imperii causabantur, teneri conditum illam diavum Ecclesiasticum nodo, & indigne subornata opera, quem nunc ipso ac factis, ipse qui ligaverat, solvere? Itaque nisi quod deinde accidit, supervenisset (innocentium concordium cum Papa intam) nunquam amano quis in Ecclesiæ commemorationem honorificam fuisse prohibendam, affirmabat. Hæc dicens, indignabat quodam ex tunc late Arsenarii statibus, qui Iosepho communicantem, neque se absconditum, quam convicio cum Papa fecerat. Hæc illi feruntur ut si tunc, utque ad maiorem modum: ardentem incumbens in prosecutionem suis sibi propositi Monachis; vultumque hinc inde a secharis ipsorum emporientibus impetu impatiens in significationem commendandi præsentem Patriarcham, & ad aditum tridendi, quod sacrum, quo plane caret, potestatem in eo delus agnosceret. Proposita quippe initiali sua illa antiqua, intam omnino quis contemebat quolibet Præfidi electorem, sciam ab Ecclesiæ que vera esse desinit, ex quo immemorem excelsit Arsenium. Erga illa consilia ipsi in Antistitis Ecclesiæ, considerantem erant iudicantem: gravi scilicet ipsa tenent obstrictis sceleris, ea quoque sic tunc Ecclesiæ no expulsi fuerit Arsenius: Ecclesiæ quoque ipsorum, impie aditum consensum cum Hæreticis, habere Hæreses contraxisse, qua tunc polluta funderet: in hominem adeo atrocium & potentiam purgationem criminum; subire illos oportere pascula elandæ noxæ paria, qua ipsi præfiterentur: in his illud in primis necessarium esse, ut omnes qui hodie sacra tractarent in hac prophana Ecclesiæ, redigerentur in laicorum ordinem: in eo relinquendi usque in finem, sine ulla regressu: & non Sacerdotes ordinarentur ab aliquo ex Episcopis hæcenus intasus hoc quo in omnes reliquos, consensione non vixit Latinorum ut si tunc, utque Ecclesiæ qui fuppi facta attentant, sacerdotio ab omne tempore indignos habendos; præfieri cum athenienses præterea plerumque rei sint erimium: utque multa egisse contra fas compelli, & canonica pascim transgressi præscriptions, multum potius & imperitia rure in agendo, quam istudum ordinatæ caritatis secure operari soliti. Subestebant his tam acerbis alijs blandiora, delineando Augusti animo, cui quam ingratum que locustarum acciderent, facile ferebant. Advennerunt ergo: nequam iurari se cum Imperatore velle. Abiit enim quidem: agnoscere se illum veneratque ut Dominum ex caritate, cum eo in exilium relictus pariter, & Theophrastum se tenere collidit, utque necessario inferens accedens a carmine tali, quærensque aqua, legibusque consensu proferrent. Ceterum altercationi qua utrinque nunc ferebant compendisse, necessariam esse auctoritatem iudicis, qui iudicari ab alio requirit. Talem nolum ipsius agnoscerent Imperatore ipso. Ad hunc ipso se omne arbitrium deique; animum ipsum prosteri dignissimum omnium qui iudex in hac causa superius sedet. Coram hoc præfente cognoscere amorem Patris sui iuxta proferant, tantum ut iuxta olim sanctas Ecclesiæ constitutiones acceptem ditionemque controversia. Deo teste mentis oculis propositum, monachorumque iudicium nosum Dei quidem sanctissimum iudex. His vixit aduocatusque alibi Monachi diffundit hoc specabant: ut si forte Augustus supremum in Ecclesiasticis quoque rebus potestatis delatione delinisset, acquiesceret iudicis, obtinuisse ipsi videretur quod precebat; & hoc ipso facti demonstratione: non continuat Ecclesiæ antiquæ vera serie iocutionis Hierarchiam præsentem; & sic fundameta præfentis Episcoporum, ac Sacerdotum status, quærensque hæcenus crebris & periculis solida, deprehensum nunc ac perperda esse intabulata ruinosaque, velut in arena mobili locata. Sed quod plerumque acris amentis, vulgari dicto celebrant, hanc illi, quam se præfatis præfatis, arripere, ac tenere contigit: nihil inquam, se præfere, Augustus & Præfatus eorum reclamantibus, intercesserunt. Quare consilia ipsi, Gregales coram consensum subsidenter, tenebatur & turbis scilicet impune latas temeritatem rati, marmori a tergo infensæ attollere exaperent, mixtis multorum acclamantes vocibus coramulosa quædam in Patriarcham; hanc facili discrimine, quis cujus esset sonus, in deum tandem vulgi sui fere multitudine, nihil non quærens impudenti vociferant ausi. Vocabant enim eum Eusebium, & alii atrocioribus confundebant probris. Quibus Imperator auditis, prout pat erat, aditum rebus tanta, quæ ei consensum & eorum talia clamantibus, iussit, Monachos vero multos lacum, & præfatis minis tenentes, quibus subiectis ipsi & faventi turbe recto imperabat inmodica, gravibus interit verbis, iacunde increpans: & ut facinus indignum exprobrare; quod, cum ipse demissio humaniter scilicet Augusti Dignitatis, in aequum, & familiare cum ipso defendens collationem hanc fuisse gravatus, studio Pacis precorandæ; quæque in istum consensum intrudentes se multos non a se vocatos, quin venite prohibitos, metu eius incommoti quod fecerunt viderent, tantum videret in turba, tamen indignum potius benevole, conditi ingressum, locumque in finem possit fieri, quæ omnia in finem possit fieri, & præfatis eorum in motu seditionis & voces impobas erumpere frividerent, eorumque famulam in se ipsos exhibere modicam, in casu larva delituisse proterviam consumaciam, hæc animum consilia ipsi & concordis plebeule, silentio, & tolerantia probate ipsorum, si non & tunc concitata, voces nefarias redarentur. In quibus quid ad summam insolentiam sceleratissimi sibi humani reliqui scilicet, in concione tali modum continendæ Pacis inquireretur, hominem esse primum, hic & illiusque scilicet iustas ora ferrea non effusa vocis, infans in quibus maculis? Atque sicut inverecondi scelerosus: non qualem obsequando præfentem assidue se sibi tali occasione vixit voluisse; sed placidum hominem animi, pacificum inter oculos

Fid. Rom.
pag. 112.

pag. 113.

tas pacem, deique divinis suffragationibus dignum declaratum qui rursus in Throno prædicaturæ spirituum collocaretur. Hæc dicitur, & plura his expreßa, ubi satis in eis monachum expressit; manifestum deinde voce vulgoque significavit: In cassâ ipsorum & circa ea quærent, quibus palam evinceret, citare ac labora illa ipsi quibus, ut certo fuis, secure indormirent, ut omni ea parte tutissimis placiole, sed vane, ostendebant si se iudicaret. Padori tamen se velle consilium ipsorum, ac quo eos ad operæ assensum pacis ac facilius allicere indulgentia, ulro cuncta silentio petere. Hic in gravem se habitum componens, bonotice ipso (nam assumentem) sedere eorum præcepit. Inde longa exortatio Patriarchæ qui tunc facti præfuit, eoscosus; Quæcumque super accidissent circa causam & modum refectionis & cibus in Thronum, mitemis tractatus; aliisque subinde interitus que putabas opportunis variis Aristianorum prætextibus amolendis, & omni rebus ex parte admoventis machinis quibus expugnaret obstinaciam illorum, productio in hoc ad multas noctis horas sermones immorans. Sed finem omnino vius est canere, aut, ut loquitur accommodatus ad sortem eorum quibuscum præcipue agebat, cæcis innotere. Ocare tandem illos dimisit, placide tamen ac sine asperitate verborum; tantum in digressa rogans, vel potius pro potestate iubens, ne illa in se populum turbarent, ostendula ad que videris potius impingere iuxta vitam ponentes. Verum apud se manentes quiescerent, & non cupiditate vana, sed ipsiuslibi discretionem, considerantes & observantes que fiant, vincerentur quos recte oporteret vincere, iustus laudarent laude digna. Sic alior facerent, misabatur gravissima quæque; concessa unis ipsi impudens, iudicis pudentem, & equorum Arbitrorum, quæcumque ipsi mala eo nomine meritis inferri deinde coningeret. Ea ex tempore cæci Monachi ad Monasterium cui *Mosé* nomen est, revertentes, in pace illic degebant. Post hæc tamen, Despoia Joanne Urbis præfecturam ge-
Edit. Rev. p. 202-214

CAPUT III

Trajectio Magni Ducis cum Catalanis in occidentalem Continentem.

Ο Μῆνις γὰ μῆνης αὐτῆς τῆς πλεῖστης πρὸς Ἀ^A Magni Ducis multa frustra circa Ma^{Ma} gnetiam conatus in ejus obsequium Civita^{Civita} tem, & oppugnationem Attaleæque qui tam præ^{pre} silio tenebat; postquam multis sacrum amissis^{amissis} successibus incipit desperare; & quod dici^{dici} solet, hæc consilium suo accui tandem intellexit scopum, ad quem tam crebra dædum^{dædum} jaculationes collineans, ne admoveere quidem^{quidem} & propinquum idem, aut in ejus viciniam per^{per} ferre possit; motis inde castris, post insolenter exercitum in plerisque Asiae Urbibus^{Urbibus} pectus avay ac crudeliter extorquebat il^{il} lenciam, cuius Mylenæ est reterius, partem quidem suam copiarum secum ducens in navibus, cæteris vero itinere terrestris proficisci Calliopolim iussit. Cuius illi sic agendi fuit, quod scripta ad ipsam litteris mada^{mada} rat Imperator, ut omnia oppugnationes Mag^{Mag} neticæ, lectissimæ, quæque sui Exorcis se^{se} cum assumens, cum in versus Asia tendere^{tendere} ret, illic se se adjundurus Juniori Augusto Michaeli, qui castris ad Asienopolim conside^{conside} rans, hinc quidem Elimeris, inde autem Of^{Of} fentiblabi, erupientes in damna Roms^{Roms} ostendit, proæ poterat coercere Imperat. Ut hoc Imperatoris Lepus scribi, molitus mihi^{mihi} bus Imperatoris opus fuit, non parva inter illas totas iactura temporis. Prætextus reverendi erat solutio pecunie, nec repræsentanda stipendiorum que in plurimam talentorum^{talentorum} innumeros summas ascendere, præterquam enim in antecessum numerari illi, æquum cessabant Ducis magni minime opere missis^{missis} tibus Imperatoris Michaeli mox navibus meto^{meto} cendi, etiam non sedditurum ad diem revertem possionem conservata retro legentia^{legentia} debita iustabant; solus in stipendiorum solutione habendum contententes rationem^{rationem} transacti quomodocumque temporis; ac si ve illud cessando, fore agendo; in finidibus^{finidibus} sollicita, aut in propinquam fluctuationem remissionibus esset expensum, nihil

Μῆνις γὰ μῆνης αὐτῆς τῆς πλεῖστης πρὸς Ἀ^A Magni Ducis multa frustra circa Ma^{Ma} gnetiam conatus in ejus obsequium Civita^{Civita} tem, & oppugnationem Attaleæque qui tam præ^{pre} silio tenebat; postquam multis sacrum amissis^{amissis} successibus incipit desperare; & quod dici^{dici} solet, hæc consilium suo accui tandem intellexit scopum, ad quem tam crebra dædum^{dædum} jaculationes collineans, ne admoveere quidem^{quidem} & propinquum idem, aut in ejus viciniam per^{per} ferre possit; motis inde castris, post insolenter exercitum in plerisque Asiae Urbibus^{Urbibus} pectus avay ac crudeliter extorquebat il^{il} lenciam, cuius Mylenæ est reterius, partem quidem suam copiarum secum ducens in navibus, cæteris vero itinere terrestris proficisci Calliopolim iussit. Cuius illi sic agendi fuit, quod scripta ad ipsam litteris mada^{mada} rat Imperator, ut omnia oppugnationes Mag^{Mag} neticæ, lectissimæ, quæque sui Exorcis se^{se} cum assumens, cum in versus Asia tendere^{tendere} ret, illic se se adjundurus Juniori Augusto Michaeli, qui castris ad Asienopolim conside^{conside} rans, hinc quidem Elimeris, inde autem Of^{Of} fentiblabi, erupientes in damna Roms^{Roms} ostendit, proæ poterat coercere Imperat. Ut hoc Imperatoris Lepus scribi, molitus mihi^{mihi} bus Imperatoris opus fuit, non parva inter illas totas iactura temporis. Prætextus reverendi erat solutio pecunie, nec repræsentanda stipendiorum que in plurimam talentorum^{talentorum} innumeros summas ascendere, præterquam enim in antecessum numerari illi, æquum cessabant Ducis magni minime opere missis^{missis} tibus Imperatoris Michaeli mox navibus meto^{meto} cendi, etiam non sedditurum ad diem revertem possionem conservata retro legentia^{legentia} debita iustabant; solus in stipendiorum solutione habendum contententes rationem^{rationem} transacti quomodocumque temporis; ac si ve illud cessando, fore agendo; in finidibus^{finidibus} sollicita, aut in propinquam fluctuationem remissionibus esset expensum, nihil

[illegible]

CAPUT VII.

Accessus ad Imperatorem Ducis Marni & pro Imperio petitis.

Ο Μίσις 34 μήνας ἀπὸ τῶν τοῦτον ἔργων ἡμερῶν, καὶ παρὰ βασιλέως λαμβάνειν θέλει, καὶ ἐν τῇ τελευτῇ τοῦτομαρτος χιλιόσιος τὸ πᾶν ἔσται τῆς ἀποστολῆς, ἐν ἑλθόντι ἔτι πᾶσι φέροις, Ἰσραὴλ ἀποστείλει τὸν Ἰσὼν ὑπερχρισμένον. Καὶ μὴ αὐτὰς ἐξ αὐτῶν ἰσχυροῦσιν μωδοῖς, καὶ πρὸς βασιλέα Μιχαὴλ ἀβασθὶ συμμαχεύουσιν. Εἰ δ' οὐκ, αὐτὸς μὲν ἐξ αὐτῶν ἐκστρέφει κατ' Ἀσσυρίαν. Τὸν μίσις 34 Μηνεσίου Τίτρεος, καὶ ὃ αὐτὸς ἐξέρχεται πρὸς Ἰσραὴλ καὶ μισροῖς τῆς ἐλπίσεως προκρίνειται, συμμάχους παραγγέλλει, μισοὺς ἡ ἀσσυρίαν τὸν προταύον, καὶ τὰς αἰ ἀπὸ χροσθόσιος ἔσται τῆς φαιδρῆς τ' ἰσχυροῦ. ἵσχυρος δ' αὐτοὺς πᾶσι τῶν μωδορέων ἰσχυροῦται τὸν ἰδίῳ ἐνάντια λαῶν, πᾶσι πρὸς τὸν βασιλέα πορῶνται ἐφ' ὧν ἔρχεται. Τῶτον λέγειν ὃ πλείον, ἀπὸ τῶν γενομένων αὐτῶν τῇ βασιλείᾳ. Καὶ αὐτὰ πρὸς μὴ τὸ Μηνεσίου πῶτος χροσθόσιος χιλιόσται. Αὐτοῖς δὲ, τὸ πᾶσι μὴ ὃ ἐφ' ὅτι τὸν μισροῦ ἀσσυρίαν προσηγορεῖται, καὶ ἔλκεται ἐν ἡ τῇ οὐ σὶντι συμμαχίαν χιλιόσιος ἀβασθὶς, καὶ πᾶσις ὑπὸ φέροις ἐκπύειται.

proficem Magnum Ducem donaria cumulans, plerumque insuper partem vedigalia frumentarii, eidem postmodum mandans auxilium, letum cum ac voti compotem cum omni benignitate dimisit.

A T Magnus Dux intelligens offerendum Im- Edit. Rom.
peratorem tamen in fignida petiti-
one, deperatense trecenta summorum mil- pag. 242.
lia, totidem annis polularaverat, ac eo po-
tius exprimi; in ea longe innotuit con-
traxit summum; in se recipiens, do attivo non
magno, nec agra ab Imperatore pro copia pre-
fenti numerando, se fe pacaturum Latinitatem
maritum, et horum ei plene reconciliaturum
voluerunt. Nam varie cum iam quidam ex
istis; prom Imperatore se felle significaverat,
a se mercede intrudus idonea, verus Imperator
Micheleus Culla, ejus auspicio militem
re, iter arripisse. Se vero paratum ostendit,
etiam id quod felle esse codici declarasset Au-
gustinum, cum reliquis in Occidentem redire con-
vinceret. Magnificum Taurum quod ante-
ret, non viliis commendandum ut vir tan-
tum tam magnis appulis ferebat, litrus reme-
teretur. Videns saltem fulgentes hominem
Augustus paratum ejus Majestati se fobere, si
premissa fecutitate ad id idonea vocaret:
hoc est; si dato in manus tui Diplomate Im-
peratoris agra, munitio bulli, et plura feli-
citas contraxit magnam adfinitum et mi-
li post colloquium receptus. Acque hic re-
vehementer allestebat paratissimum banc esse,
ductu secum universis quibus praefecti copis,
fub Juniora Augusti signa processit, rem ei-
us ducta ferebat, gressibus. Hec et plura i-
nfinitum. Dux universis appulis assidui in
suam sententiam suam rapit Augustum. Li-
tere igitur aures infingit bulla, quibus fides
ferebat liberi accessus ferebat recessus, May-
gerigio expartitur. Iste Augustus multis
leraque insuper paratum vigilis frumentari,
cum ac voci comperit cum omni benignitate

CAPUT VIII.

Occasio & ratio tributi quod *Tritichordeum* est dictum.

Τὸ δὲ πᾶν ἐκπαινεῖται ἐν τῇ ἐκείνῃ,
καὶ ὁ δὲ πᾶν ἐκπαινεῖται ἐν τῇ ἐκείνῃ,
καὶ ὁ δὲ πᾶν ἐκπαινεῖται ἐν τῇ ἐκείνῃ.

C Ribati poena, memorati modo frumenta-
tū quod vulgo *emianum*, quasi diceret
triticearum appellatum est, hae origo at-
que institutio fuit. Variata inscriptionibus Bar-

[illegible]

harisque militum generis quos illi imponerent, e co-
leses habentibus, corrogabant accersentes: Ut nihil
ad belli G. Altondi rationem pertinerent.

[illegible]

C A P U T X.

De Pirata Andrea, & ejus Exceptione.

[illegible]

Quo tempore Piratum quendam Andream nomine, ad se cum navibus piraticis duasque vias praeratas, ultro ut Amicum venirent, benevole Imperator excepit. Is cum esset Genuensis, non parca Venetis mala, marisque pericula, etiam in illis nominibus, non minus commoverant sibi perficere, ut quodam exignatam comperat cunctis aqae veteribus potius, quorum parte cuncta, reliquis viros Imperatori tradidit, quali significant: se pugnae et suis suspicia pugnare, fructum ac spolia ipsi repperisse, etiam quodammodo, ut quodammodo, ut passis omni significatione humanitati, cum letor aliis honorari misit speculorum Xenii restem, et Vethalii digitatus insignium. Sed Veneti exoritur hic Andrea erat ob gravia quae ab hisce navibus, etiam in illis nominibus, non minus commoverant sibi perficere, ut quodam exignatam comperat cunctis aqae veteribus potius, quorum parte cuncta, reliquis viros Imperatori tradidit, quali significant: se pugnae et suis suspicia pugnare, fructum ac spolia ipsi repperisse, etiam quodammodo, ut quodammodo, ut passis omni significatione humanitati, cum letor aliis honorari misit speculorum Xenii restem, et Vethalii digitatus insignium.

C A P U T X I

Imperator Myrinerium Tentzans accersit.

Βασιλεύς δὲ ἄλλος πρὸς τὸ πρὶν Μπουρλά-Ε
 ραν Τσίτσα ὑποβίβαναι γενοίς, εν-
 γοίς ἀποβίβαναι πρὸς Καλλιόπην ὅπου γὰ

Inde Imperator totus incumbens in propo-
situm Myrrigerii Tentis excipiendi, plu-
res misit Calliopolim (quo in Classem ap-
pellatis ferebatur) qui eum non invaserant so-

C A P U T XVI.

*Legatio Imperatoris ad Rontzerium qui Magnus Dux fuerat,
& oblatio Caesaris Dignitatis.*

[illegible][illegible]

Edin, R. 1999. *Edin, R.*

No. 11

δὲς οὐ ἀπολύθησιν οὐδὲν τῶν, καθὼς τε καὶ
τοῖς ἄλλοις δόξαντες. Διὰ τοῦτο μακάριος ὡς λέ-
γεται, ἡ πόλις ἔχει, καὶ ὁρῶντες τῇ Τύχῃ
παρασπένοντες. ὃς ἔφ' ἑαυτοῦ ἐκεῖ ἔβηκε, ἡ
πὶ αὐτῷ προέβηκε ἀπ' αὐτοῦ ἐκείνου, μά-
λιστα μὲν ὅτι ἡ πόλις αὐτῷ, καὶ ἡ ἐκπαίδευσις
τοῦ ἐκείνου, πρὸς τῇ δόξῃ τοῦτο πᾶσι
δύναται, καὶ χροσίου ἀφιδότατος, λαβὼν δὲ
ἐκπαίδευση, ἀποκατεστὶς πρὸς Βασιλῆα ὁπορεύ-
σας. Καὶ ὁ μὲν οὕτως τὴν μαχίαν ἐκείνου
ἐκείνης δὲ, ὁρῶντες μὲν μακάριος καὶ τὴν Κί-
νδυνον ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅτι ποτὶς ἔχει ἐπι-
στάντες. Μακάριος οὖν, καὶ Πύρρος καὶ ἡ
ἐκείνου καὶ πᾶσι τῶν ἐκείνου, τὴν τῶν ἐκείνου,
πύρρος ἀποκατεστὶς ἐκείνου, ὃς ἔχει, καὶ
τῇ παρασπένοντες τῇ ἐκείνου ὁρῶντες, καὶ ἐκεί-
νους ἀποκατεστὶς, καὶ ἄλλοι ὁπορεύσας ἀποκα-
τεστὶς, καὶ οὕτως ἡ πόλις, ὃς ἔχει καὶ ἐκεί-
νους, ὃς καὶ πᾶσι τῶν ἐκείνου πύρρος ἐκεί-
νους.

Audiret Persas Navibus in eam Insulam tristitia cunctis
facto, vallare universam. Pellacabat igi-
tur eo militare supercilio Manum Monem. Certe-
tum inflictiis Chii praefer pascos arce illic mor-
tuales, se, coeques, liberos, & quantas effere Domibus
poterant opes, in spem melioris fortunae commi-
ssati, circa Scyram naufragium fecerunt.

Cannaburium sequebatur, responsum oppre-
tens. Noniam sinem Branchium Chumum
attigerat, cum se certior & Castris Rontzerii,
cuncta illic sinistris & turbidis suspitionibus in-
flicti, nec visis admissum oblatam digna-
mentum Italum, nisi prius fatis multibus flagrant
stipenda numerarent, nec non hostes in-
vehementem in exitalem seditionem concitaret.
neque horum furores delinendo valde perfidiam
auxilium, quod idem qui Castris insignia
Rontzerio afferret, pecuniam etiam portaret
Inajus copias dividendum. potius enim hanc ti-
mendam verisimiliter posset, ne solita hypomne *Edo. Rom.*
quolibet audiret, & antea variis molibus *pag. 333.*
armata, quem venire audiret pecunia onustum
invaderet, ac spoliatum male muldaret. His
Chumum cognitis summa festinatione in Arcem
Timpam se abscondit. ubi per dies ali-
quos moratur, cum eo intervallo nihil minus &
Castris Castellorum audiret: quin & mone-
retur, ne Arcem post eorum oppugnationem
occiderent, & si in potestatem reddidit evad-
issimè tradiderent, anno ablato: reserens
Theodorum quae afferbat cuncta, insecuta re
ad Augustum est reversus. Hunc autem reperire
iterum Chio recipiendus: cujus consilii suc-
cessum praefata occasio sperabilem offerret.

pellacabat igitur eo militare supercilio Manum Monem. Certe-
tum inflictiis Chii praefer pascos arce illic mor-
tuales, se, coeques, liberos, & quantas effere Domibus
poterant opes, in spem melioris fortunae commi-
ssati, circa Scyram naufragium fecerunt.

CAPUT XVIII.

Oratio hali Rontzerii, qui paulo post Caesar fuit, ad suos congregatos.

Εἴπα λοιπὸν ἀδελφεοὶ οὗς εἰς ἐκείνους χρόνους
ἐκπαίδευσιν, ὃς ἐκείνους ἀποκατεστὶς
καὶ ὁρῶντες τῇ Τύχῃ παρασπένοντες. ὃς ἔφ' ἑαυτοῦ
ἐκεῖ ἔβηκε, ἡ πὶ αὐτῷ προέβηκε ἀπ' αὐτοῦ ἐκείνου,
μάλιστα μὲν ὅτι ἡ πόλις αὐτῷ, καὶ ἡ ἐκπαίδευσις
τοῦ ἐκείνου, πρὸς τῇ δόξῃ τοῦτο πᾶσι
δύναται, καὶ χροσίου ἀφιδότατος, λαβὼν δὲ
ἐκπαίδευση, ἀποκατεστὶς πρὸς Βασιλῆα ὁπορεύ-
σας. Καὶ ὁ μὲν οὕτως τὴν μαχίαν ἐκείνου
ἐκείνης δὲ, ὁρῶντες μὲν μακάριος καὶ τὴν Κί-
νδυνον ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅτι ποτὶς ἔχει ἐπι-
στάντες. Μακάριος οὖν, καὶ Πύρρος καὶ ἡ
ἐκείνου καὶ πᾶσι τῶν ἐκείνου, τὴν τῶν ἐκείνου,
πύρρος ἀποκατεστὶς ἐκείνου, ὃς ἔχει, καὶ
τῇ παρασπένοντες τῇ ἐκείνου ὁρῶντες, καὶ ἐκεί-
νους ἀποκατεστὶς, καὶ ἄλλοι ὁπορεύσας ἀποκα-
τεστὶς, καὶ οὕτως ἡ πόλις, ὃς ἔχει καὶ ἐκεί-
νους, ὃς καὶ πᾶσι τῶν ἐκείνου πύρρος ἐκεί-
νους.

Sub hac Rontzerius convocatis illustri-
oribus quibusque ad oppidum ac regionibus
circumstitis, in potentiam Campum extra
arcem Callipolia, stans ipse in loco com-
muni, cum alia multa variatissima salu-
tis & lacrimis gestis ac vultu declamavit,
tunc hac, quae in specimen habet referam.
Ab initio vitam publicam Adonemque suam
se suaque, magnifice ostendens, eo
modo atque artificio a se gesta exposuit, ut
cuiusdam cunctorum quae post suam ad ter-
ras Imperii appulsum salutare contingeret, in
Imperatorem conferret. Exoritur nimirum
ab ultima poetica memoria, quam claris
notabilibus, quam splendide fuisse elestem
gloriosa iudicavit: tum his non minus at-
tenuiter attexit, ut perseveranter apud mul-
tos fortiorque peristeret: hoc bello ob-
vans, illos oppugnans: ut per omnes for-
tunas varietates, occupatione concitus, ille qui-
dam qui se in auxilium periclitantes accer-
dit, remissis causam ob se vocantem
non desinit: cuncta vero in a quibus se di-
gessit, quam ingens sui reliquere de-
dicationem: quantoque illi praefatio laudato-
rum abdicat, experiendo comparandoque
posse fuisse. Prociit hinc ad sua in di-
cilia Gesta: memorans, longo ha illic per-
fusa bello, ubi deinde inter capta Partium
de Pace conventum fuisse: ipsum imperium
eum, laborumque militarium amantem,
misisse ad Imperatorem oppugnationem a Bar-
baris, ostenditque se parum ad venien-
dem alium valida manu luppem. Admi-
ssis oblata cupide Augustum, & litteris
honoribus quales fecerit propria consuetu-
dine solentem, & Dignitate Ducis magni.
Hac se acceptantem respiciisse dicitur in
parvam aut multum numerum militum,
prout Augustus praefecisset: eo quo autem

Edm. Rom.
pag. 319.

biliter, peccantes: tamen confusa se videntem lenitate, non modo rapta non repetere; sed super hac offerre donum pecunie, si se ad modicum composant, ipsi namentandis: assignatque reponem in qua commode vivant, proventus iam a se copiosis alimentis, in Orientali continenti, quo translocare ipsos iubet. Quid ad hoc, autem illi? nempe confusa fretum audacia, & preterquam econtracler obsequium detrectant, etiam insolenter minari non verentur: non repugnant quales ac quam potens sit Romanum Imperium: quam ipsi facile & tristes fabricare, & fortibus cultum complere Copis: quæ obtemperare quam non equat auxillis ipsorum: quippe quod optimo militum genere ita eorum valeat abundat, ut terrore sal in diffidat pœculi Gentes proferre solent: ut cumque tunc provocati peccatis malorum Dei vindicta, cladibus autem inopinati ingratum paululum; non sine tunc tamem pœculi vigore cito resurgendi. Considerant illi ergo rebus suis, & contenti, si sapient, domatela ex mea sua liberalitate oblati, pacem se conferant quo iubentur. Sin furete pergit, sane scilicet, se haud evadendum amplius, quod facile queat, reberiles sceleratos pœculi meritis subijcere: nec possunt ut, quod haudum fecerunt, Hostes se Romanis crudelissimos, nominis Satorum admitti, perfidius præbetur. Se se potius facultate electoriplicare sua, nec obliuiscantur quod palam est, ipsos quidquid habent, quo vivunt & spirant, a Romanis accepisse. Quos adon famæ & equitate perisse necesse fuerat, nisi omnium inopes & Thenderich Caisus Romanum Imperium fovementis recreant opportunitas incolumitas & hoc tempore perdidisset. Pallidos exant, postea, miseras reliquias belli Sicili, nudos non vos neque interres exceptimus, omnibus indicis monstrantes, quam sterilem ac dampnosam alibi militiam militaverit: ex qua utique vobis, quantum apparebat, ne unde quidem in diem potuerunt vel misere rescereant, speraverat. Nam ita facie laudi, ac rebus facit, ita profectum etiam infirmitatem vultu, arma inquam desident, in litris ulla nostrum expositi, quæ e deserto quodam & vultu solitum done in terras demum cultas transierit. Nunc vero impinguit nobis copia, ostiendi videlicet desident: quæ & feroces tumidique, labores quos ignave vitare, mercedis flagrant. Quam vero eas inavanda opera promerit? Agite quid memorabile gestitis? Quo fieri vos faciores maiorem gerendo commendatis? Argui hostes non debeat, quos ante oculos habebatis, fumos vestri contemptu ferentes agereque late cuncta. Hæc decora vestra sunt Romanum, si ipsa de se prædicantibus credunt, bellis insistorum ac prelia: qui si vera memorant, pudere ipsos, quod a peritima virtute tam probo degenere vertit, decessit, & latens ignominia sua quærent. aque hi tamen fuit quos subito minari, hostiliter incursumus terras nostre. Ditionis, a quoque regio: nec nostro subiectum Imperio prædicta tutela ipsarum invigilantibus caruit. Neque cogitant immine-re ipsa a tergo Augustum Michaelem, tot ac talibus infensum copis, quæcum se fumata quidem advenantium, nedam impetam ac vim inventionem queant sustinere.

CAPUT XX.

Filius Porphyrogeniti in Panspersebolica Dignitate constituitur.

Hæc & plura horum prolocutus Imperator, Catalanos, ut de rebus suis secum deliberaret, dimisit. Ipse autem prope Germani Constantini Porphyrogeniti filium, in maiorem honorem proveniens quam speraret a Patre verissimiliter posuerat Fratris Filium (significat videlicet, opione, volens), de Perli huius Adolefcentis metuo, constans exhibendum fuisse dum viveret officium benevolentiam fratrem; nisi ille se sibi infernum manifestis indicis monstrasset) ornavit eum, nondum anno ætatis septuagésimo egressum, Panspersebolici Dignitate, quamquam ei non concessit a principis habentem ejus thesi proprium; sed plura eum insignibus honoravit: quæ prætoris prius erant Symbola potestatis, ita ut deinceps Prætor ornavit

Αὐτὸς ἔχον· καὶ ὡς δὲ τὸν ἔχον, ὅτι ἔχοντος ταυτοῦτο, ὅτι μαχέται ἐξαρτῶνται, πρὸς ἀντιπαραστάσεως ταύτης, ἀλλ' ἐπὶ τούτῳ τὰς διανοίας ἀποχράσας ἔχοντες, ὡς τ' ἑμῶν ἔχον, οὐδὲν ἂν τὴν μαχίαν ἐπιβάλλω, ὅτι τὴν τὴν αὐτῶν πάλαι ποτε εἰς αὐτὰς ἀμάρτιας. Εἰ τὴν ἀγαθὴν λαμβάνοντες τὴν διδόντα. εἰ δ' αὖτε ὡς ἔχον ἀμύνοντες, ἀλλοτρίους φαντασίας ἀπὸ ταυτοῦ, εἰ πῶς τὴν ἀντιπαραστάσεως. Μὰ δὲ τὸ ἀγαθὸν διὰς οὐσίας τὰ τὰ Ρωμαίων, εἰς τὴν ἀποκατάστασιν χρίσιν. Καὶ πῶς ἐπὶ ταύτῃς ἐπὶ τὴν πολέμου συνταχέται ταυτοῦτο, ἐπὶ μὲν αὐτῶν. μετὰ τὴν δὲ αὐτῶν ἀντιπαραστάσεως, οὐδὲν ἂν τὴν ἀντιπαραστάσεως. Αὐτὸς ἔχον, ὅτι ἔχοντος ταυτοῦτο, ὅτι μαχέται ἐξαρτῶνται, πρὸς ἀντιπαραστάσεως ταύτης, ἀλλ' ἐπὶ τούτῳ τὰς διανοίας ἀποχράσας ἔχοντες, ὡς τ' ἑμῶν ἔχον, οὐδὲν ἂν τὴν μαχίαν ἐπιβάλλω, ὅτι τὴν τὴν αὐτῶν πάλαι ποτε εἰς αὐτὰς ἀμάρτιας. Εἰ τὴν ἀγαθὴν λαμβάνοντες τὴν διδόντα. εἰ δ' αὖτε ὡς ἔχον ἀμύνοντες, ἀλλοτρίους φαντασίας ἀπὸ ταυτοῦ, εἰ πῶς τὴν ἀντιπαραστάσεως. Μὰ δὲ τὸ ἀγαθὸν διὰς οὐσίας τὰ τὰ Ρωμαίων, εἰς τὴν ἀποκατάστασιν χρίσιν. Καὶ πῶς ἐπὶ ταύτῃς ἐπὶ τὴν πολέμου συνταχέται ταυτοῦτο, ἐπὶ μὲν αὐτῶν. μετὰ τὴν δὲ αὐτῶν ἀντιπαραστάσεως, οὐδὲν ἂν τὴν ἀντιπαραστάσεως.

perator, & perferre alia (pendente finis-
set, quando illum Ecclesiasticis rebus seque-
reptus, illum plane rem ipsam a primo illo
dilecto exco ac formidato, tunc esse scilicet.
Cum tamen la tuos maxime, nulla se verbo-
rum officio delubilem, praxigiam plane
quendam, & ut sic loquar, prout de fabis
ajunt cornu tradit, nulla cultura emolliabilem
præberet. Gravem quidem Monachia (quibus
ipsum quotidie numerum Platonum & catu-
rum Ecclesiasticis, uti Monasteriorum singulo-
rum admodum defuit), modum palliat exaggers
mutant: eisdemque de novo præscriberet,
tamquam infirmis observationi Monastici ne-
cessario annexam, religionem continuati cetera
intermissionem illam per totum æque animum
jejuni, unica in die refectione contenti. In-
de ferbat, nunquam in plane hora prius nota po-
fluere quicquam Monachos, nec in finis quidem
Domini, aut ipsi Paichalibus) gravem etiam
Clerici, gravem & Laici, dum omnia a-
nimum ad divinum, ut aiebat, justificationis
normam, acerbè semper emendans reu-
cat, quia severitate eorum cum omni omnium
confessione haberetur Divinam legem ob-
servatores exactissimi, utiam facile commiserat.
Iner his ille velat inanes conceptum fœniti-
as credita fœniti, quo intendat gradiebat,
fœniti sibi paratissimo, & quo magis perperet,
benignus semper aspiciente, favore imperato-
ris: quantivis interim omnes ringeretur;
maxime autem infirmos fœniti, ægeritine
ferrent, quo ab illo videbat fœniti: tantumque
ægeritine a dignandis assensu vel approbatione
sua illa ejus. Adhuc, ut mox ipsas in compa-
ratione cum aliis laude omnium celebratis Prae-
fibus Ecclesiasticis, plane sibi videri monito-
ris atque horribiles non dissimularent. In tam
alios teneretur adducebat recta ultionem ve-
re videretur. Alii fœniti quodam inuam, & qui-
dē Gentiā abirentis incutiebatur impulsu. non-
nullis, nec forte paucis, simulabatur ire in
Athanasium veterem, prioris olim ejus Regi-
mini interis accens, quorum memoriam reu-
fens simillam experientia reflicebat. ejusmodi
præjudicia quos infidelis animos, in mul-
tum facile perfractis: iustis nec reprobis
fœnitiobus illa inveni odia, dum eos videretur,
quo tam merito cunctis causis intelligunt.
Verum Athanasius vel ignarus, vel sic tam-
quam ignorare securus, adeo flagrant in
ipsum invidus, non ita solum quos priori fun-
ctione Patriarchalis potestatis invitaverat ve-
tando, ab illoque a sui communionis cocep-
t, dorum indomitusque se præberet, sed &
sine discussione cunctis aliis, acerbis, austeris,
monialis, ac velut mare procellosum, minari
semper apparere pergebat, si non etiam affectu-
bus, terribilis specie. Porro Imperator, non
magis illum, quam propositi a principio de illo
declarat auctoritatem iudicii, constanti per-
severabat arevocabili iuri: nec ei consulendi,
quique iurisdictioni fœnitiis provisionis fœnitiis
dicem remittebat. Quoniam vero tam licentes
in vulgus spargebantur libelli aduersus Athana-
siam famosi, ut quidam eorum gravia & val-
de abiosa continentes, usque ad ipsas Impera-
toris pervenirent manus, inventam in occa-
sione cupide arripuit, Patriarche de novo
ad populum committendi, et causa quæ non
experta. Habebat Ubi inter alios quatuor
Gentium inquisitiones plures, etiam aliquos
Athenas. Horum quicquam relicto fuerant ti-
to nostris se Catholice aggregaret Eccle-
siam, facto ad hoc unctus Christianis: quo no-
mine maxime in se concitatis odium Popu-
larium fuerant, præsertim vero Sacerdotis: ad-
de ut passim cum eam ceteris consueperet
convictis præficerent, quod a religionis pa-
tris, ad illam delinqueret, uti tumidam ana-

Edd. Rom.
pag. 361.

A perfractis. ut & inveniuntur aut, uti inveniuntur
inveniuntur inveniuntur uti inveniuntur. B perfractis
perfractis inveniuntur uti inveniuntur. C perfractis
perfractis inveniuntur uti inveniuntur. D perfractis
perfractis inveniuntur uti inveniuntur. E perfractis
perfractis inveniuntur uti inveniuntur. F perfractis
perfractis inveniuntur uti inveniuntur. G perfractis
perfractis inveniuntur uti inveniuntur. H perfractis
perfractis inveniuntur uti inveniuntur. I perfractis
perfractis inveniuntur uti inveniuntur. K perfractis
perfractis inveniuntur uti inveniuntur. L perfractis
perfractis inveniuntur uti inveniuntur. M perfractis
perfractis inveniuntur uti inveniuntur. N perfractis
perfractis inveniuntur uti inveniuntur. O perfractis
perfractis inveniuntur uti inveniuntur. P perfractis
perfractis inveniuntur uti inveniuntur. Q perfractis
perfractis inveniuntur uti inveniuntur. R perfractis
perfractis inveniuntur uti inveniuntur. S perfractis
perfractis inveniuntur uti inveniuntur. T perfractis
perfractis inveniuntur uti inveniuntur. U perfractis
perfractis inveniuntur uti inveniuntur. V perfractis
perfractis inveniuntur uti inveniuntur. W perfractis
perfractis inveniuntur uti inveniuntur. X perfractis
perfractis inveniuntur uti inveniuntur. Y perfractis
perfractis inveniuntur uti inveniuntur. Z perfractis
perfractis inveniuntur uti inveniuntur.

incompleti sum indulgentia cupiditate, & Romanum imperium licentissime indicant. Sub hoc ut Imperatorem tam adtingeret ardore, propter ei erat opportunum ad varios quosdam perplezarum machinationum fines, Socium suum, & cum eo uocem gravidam in Urbem ad Imperatorem fa contere jobet, allegaturus ei, quibus scilicet iuvius a transiretando prohiberetur, cunctis plausibiles, a comitatus relictam illi facere nullum dubas. Professus etiam discordantibus Matronis: hanc se sperare prius posse persuadere Caelanis tractum; vel cum illa, ut jacebat Augustus, in Asiam unquam transmissum se fa, nisi reveris confestas imperatorem ab Imperatore referrent. Caelanum stipendia cunctis remo debita.

Edic. Rom.
Pag. 364.

Α' αλαδής ή δ' μάλλον κακοποιον, της εν-
δυναμίας ημπαδων ή κατηγοριών εις τον πολυ-
τα. εν ποσότητι δέ, τα δέ ε πλην της βα-
σιλείας υποτασσονται, αμα δέ ή καποτατος ει-
ρας απορίσκει, τών μεν παρδωών ή τών σύ-
ζων τή ηργασίη βαρυνόμεν φόρτον πύμ-
ποι αβ' πύλιν προς τή Κρατίην. περιμερ-
τών ήντιναισιν εις απορίσκει, ως εις με ε-
παλλόμεναι αιται οχλωσηρίων τή τ' η απα-
μύμω, αβ' άλλος παραωδωερίμω.

millum petitionem, & pecuniam plene solvenda susce-

CAPUT XXIII

Ut adierit Michaellem Augustinum Caesar, & quid eo congressu
inter eos actum.

Ipsæ autem sumens fecerit cohortem amico-
rum quibus maxime debebat, numero cir-
citer quinquaginta supra centum, decrevit ad
Imperatorem Michaellem Adrianopoli depen-
tem prodeffici. specie quali veneraturus & vi-
sitarum Principem quem nonnulli viderat; prae-
tereaque valde ipse dillutus, itans velut in pro-
cinctu transmissiois in adversum Constan-
tinem: alioqui tamen, quod facies suspēdabant,
ad illi impulsus confilio. omnium ut sic pre-
sens exploraret, quales essent, & an totum
micionem Michaelis Augusti cogit. Haud e-
nim adeo hebes erat Rostreus, ut proci-
num intelligeret, quod satis eminebat, infen-
sum infestumque sibi ac suis Caelanis istum esse
exercitum, quippe fama irritatum immensum
loquarum per quos illi Romanos, cives ipso-
rum, quin, & plerisque familiars & con-
fanguineos, avarissime ac contumeliosissime
vexasset. Ad hunc ulciscendi praeferat sce-
leris impetum, adiungebatur cura pœrvendendi
futurae Rebellionis; cuius mox eruptum
multa extabant indicia pene manifesta, & hanc
in partem eminebat Alanorum maxime ita-
lia; Persicorumque isdem veterum sub signis
Romanis Ordinem, qui Turcopulorum nomi-
nabantur. Horum quibusdam praefert acce-
dit & Bulgaris hostias. Alii Praefecti & sua
gente sibi proprii parebant. Romanae vero
legiones, quas dabant Magnas Primicerias
Castissimas, & Magnus Hethiericha Ducas,
monstrata sunt Macedonia pœuocurrerant,
iussu Augusti fuga Incolarum, ob merum in-
stantis periculi deserta, & castris circum po-
sita amplexare locum istum, stativa sibi a die-
bus jam aliquot habebant, abstinenter qui-
dem a committendo cum Italia prelio; an-
sum autem illis dantes oportuit, huius omi-
suros se impetum in ipsos facere, simul quam
moliebantur, cuiusque suspecti merito erant,
defectio in effectum proceperisset. Hac pro-
dentiores Nostrorum reputantes non fere du-
bitabant, quin explorandi animum alto su-
cans Rostreus obtentu, istum ad Michael-
lem Augustum accessum adiecerat; maxime
cum recedebatur certis super singulis audi-
tum: quoniamque in Rostreii venissent pote-
statem Arces Traianus oculis, studiosi ad
eos Caelanis Praefecti fuisse commendati;
attributa cuique ad eorum tutelam validis ex
eodem pœte praefectis. Odava igitur supra
viciniam Martii mensis dies illarum; cum
Imperatui Michaeli occasione census mili-
tariis apud Exercitum forte tum versanti;
Caesar advenit ab Alane strare Caelantē

Pag. 365.

A τής δ' συμπαράσταθις εις τή μάλλον
ιδιότητι, ποταμίνως πύμ πε εις ια-
τοι ή ποταμίνως, τών προς βασιλεία Μ-
χαλ κατι τών Αδριανών ήζονται επαλλόμεναι.
απορίσκει μεν ή τή βασινιαν ως απορτω-
σται ή βαδύμω, εν εις πύλιν α δέδο. Ιτι δέ
γα ή ως διηγα συνηγέρμω, μάλλον διατε-
ρη. τή δέ γα βαδύμω, ή εν εις υπα-
τάτω, καποτασσονται τή πύλιν τή βασιλεία
επιδόμα. ή β' αβ' καποτι προς τή αβ' επ-
απιδόμας ήντιναι. αβ' όπτανωσιν, τή
απρίσκει, & μάλλον Αλανοι, & τή εις παλαι-
μωσιν, ής τή Τουρκοπύλων αιμαρ. ει
μεν πύλιν τή εις Βολγάρων βασιλιν, ή τις
οίσις Κορμητράς. τή δέ Βουλγαρίαν πύλιν τή
μάζω Πεμμενίαν τή Καστανίαν, καί τιν
Δάκω τή μίζω Εντομώρχω ταπτινίαν, τή
τις Μακεδονίας τή οχρα διδάρβαν, α-
παρσάνται τή εις τήσαν κατι βασιλεία ής
τίν αήλων πρέσβιν. καί κάλων πύλιν
τις τή πύλιν, ή ήντιναις επαπιδόμας.
τμή μεν προβαλόν Ιπποίς Υοκέρμω. εν-
τοιμα δέ διδόντες, ως επιδόμονται. φαν-
οίς εις απωσσαι καποτασιν ως εις πολλήν υπα-
τάτω. αβ' πύλιν επαλλόμεναι καποτασ-
σιν υπατάτω ως ήντιναι, αις όπτιναις ορμω-
σιν, ενι γα ή εις τή κατι όπτιναις ορμω-
σιν ως εις τήσαν, ής εις Καπλάνω άρμω-
σιν καδύται ή φύλακας. Βουλγαρίων τω-
ζαμώ εν τή λαζωνας αβ. ή ήζοντα τή
Κρατίη Μιχαλ & τή Κασταρς άρξεν.
εν τή δέ τή αμα τή κρατ' ήζονται. άρ-
χολόθ δέ τή παρ τή γουκασιλλόθ εν-
τοι Απ'ν, Σαύμα αβ. ή τμήρας & βασιλός
επιδόμαται, πύς εν ή παραμίνω; εις ο-
αβ' αβ' παρ τή βασιλείας τή εις πατρίς.
αίσις ή ζομωες βλάν άνωθις; καί ός
τμή προς άπτιν μεν δόλως καδμωλόνται. ή
εις προπαμύσιν τήσαν. αμα δέ γα & κατι
τμή προπαμύσιν όπτιν τή εν Αλαπής ά-
τ' συνηγέρμω, & δ' άδής άρπίζονται,

D τής δ' συμπαράσταθις εις τή μάλλον
ιδιότητι, ποταμίνως πύμ πε εις ια-
τοι ή ποταμίνως, τών προς βασιλεία Μ-
χαλ κατι τών Αδριανών ήζονται επαλλόμεναι.
απορίσκει μεν ή τή βασινιαν ως απορτω-
σται ή βαδύμω, εν εις πύλιν α δέδο. Ιτι δέ
γα ή ως διηγα συνηγέρμω, μάλλον διατε-
ρη. τή δέ γα βαδύμω, ή εν εις υπα-
τάτω, καποτασσονται τή πύλιν τή βασιλεία
επιδόμα. ή β' αβ' καποτι προς τή αβ' επ-
απιδόμας ήντιναι. αβ' όπτανωσιν, τή
απρίσκει, & μάλλον Αλανοι, & τή εις παλαι-
μωσιν, ής τή Τουρκοπύλων αιμαρ. ει
μεν πύλιν τή εις Βολγάρων βασιλιν, ή τις
οίσις Κορμητράς. τή δέ Βουλγαρίαν πύλιν τή
μάζω Πεμμενίαν τή Καστανίαν, καί τιν
Δάκω τή μίζω Εντομώρχω ταπτινίαν, τή
τις Μακεδονίας τή οχρα διδάρβαν, α-
παρσάνται τή εις τήσαν κατι βασιλεία ής
τίν αήλων πρέσβιν. καί κάλων πύλιν
τις τή πύλιν, ή ήντιναις επαπιδόμας.
τμή μεν προβαλόν Ιπποίς Υοκέρμω. εν-
τοιμα δέ διδόντες, ως επιδόμονται. φαν-
οίς εις απωσσαι καποτασιν ως εις πολλήν υπα-
τάτω. αβ' πύλιν επαλλόμεναι καποτασ-
σιν υπατάτω ως ήντιναι, αις όπτιναις ορμω-
σιν, ενι γα ή εις τή κατι όπτιναις ορμω-
σιν ως εις τήσαν, ής εις Καπλάνω άρμω-
σιν καδύται ή φύλακας. Βουλγαρίων τω-
ζαμώ εν τή λαζωνας αβ. ή ήζοντα τή
Κρατίη Μιχαλ & τή Κασταρς άρξεν.
εν τή δέ τή αμα τή κρατ' ήζονται. άρ-
χολόθ δέ τή παρ τή γουκασιλλόθ εν-
τοι Απ'ν, Σαύμα αβ. ή τμήρας & βασιλός
επιδόμαται, πύς εν ή παραμίνω; εις ο-
αβ' αβ' παρ τή βασιλείας τή εις πατρίς.
αίσις ή ζομωες βλάν άνωθις; καί ός
τμή προς άπτιν μεν δόλως καδμωλόνται. ή
εις προπαμύσιν τήσαν. αμα δέ γα & κατι
τμή προπαμύσιν όπτιν τή εν Αλαπής ά-
τ' συνηγέρμω, & δ' άδής άρπίζονται,

Γ Ε Ω Π Τ Ι Ο Υ
 ΤΟΥ ΠΑΧΥΜΕΡΗ
 ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ
 G E O R G I I
 P A C H Y M E R I S
 ANDRONICUS PALÆOLOGUS
 S I V E
 HISTORIA RERUM
 AB ANDRONICO PALÆOLOGO
 Seniore in Imperio gestarum, usque ad annum ejus
 ætatis undequingagesimum.
 Interprete PETRO POSSINO Societatis JESU.
 LIBER SEPTIMUS.

F. d. Rom.
 P. 2. 390.

C A P I T A
 LIBRI SEPTIMI.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΗΣ
 ΒΙΒΛΟΥ.

C A P. I.

Κεφ. α'.

Treaties de Pace Imperatoris cum Ameg-
baris.

Μεταχειρίσεις εφ' αὐτῇ τῇ Βασιλείᾳ ἀπὸς Ἀ-
 μεγβαρίων.

C A P. II.

Κεφ. β'.

P. 2. 391. *Oratio ad Catalanos ab Imperatore missa.*

Διμνησίαι πικρῶς ἐκτεταγμέναι ἀπὸς Βα-
 σιλέως.

C A P. III.

Κεφ. γ'.

Ut Persæ transfretum rursus in Orientem
prohiberentur.

Πῶς οἱ Πέρσαι ἀνεπαύθησαν ὡς Ἀσσυρίων ἐ-
 κατόχους.

C A P. IV.

Κεφ. δ'.

Defectio Alanorum & Turcopulorum.

Ἀποστασία τῶν Ἀλάνων καὶ τῶν Τυρκοπού-
 λων.

C A P. V.

Κεφ. ε'.

De Libello famelo clam jacto.

Περὶ τῆς μεθ' ἑαυτοῦ φημιμένης Τόμης.

C A P. VI.

Κεφ. ς'.

De Madito, ut capta fuerit ab Amegaba-
ris.

Περὶ τῆς Μαδίτου, ὡς ἐκείνη Ἀμεγβαρίων
 Κεφ. ζ'.

C A P. VII.

Κεφ. ζ'.

De Myrrigorio ut Crumem sit abductus.

Ἀπαγγελία Μυρριγορίου ἀπὸς Γένουαν.

C A P. VIII.

Κεφ. δ'.

De Patriarcha Alexandria.

Τὰ περὶ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.

*Epistola missa ad Patriarcham a Primoribus
Ecclesiae.*

Τὸ πρὸς τὸν Πατριάρχου ἁγιοτάτης γράμμα
κατὰ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἑλληνικῆς.

CAP. XXXVI.

*Ut discessit sine Amegakencum Turcis, et ad
Cassandram in se manna concurrentes.*

Πῶς διέλθοι Ἀμεγάκοι ἢ σὺν Τούρκοις, ἢ
πρὸς Κασσάνδρᾳ κατὰ τὴν ἐξουσίαν.

νῦν τὸ ἀπὸ αὐτῆς συμμαχίας διῆξαι καὶ ἐπὶ αὐτῇ
ἀποβιβάζοντες αὐτὴν. Ἐπεὶ οὖν ἔχον λόγον
ἀπὸ τῆς αὐτῆς συμμαχίας, ἵππῃσι καὶ ἐλάφῃσι
ἐν τῇ ἐκείνῃ ἀποβιβάζοντες ἐχθρῶν ἀνδραγαθῶν καὶ
παρρησίας. Εἰ δὲ ὁ μισοφρονίας ἡ ἀνιστορίας
προσέτι, αὐτὸς δὲ μόνον τὸ λῆξαι. τῶν
ἀνιστορίας χάριν ἡ πόλις καλὰ γὰρ ἐς τοὺς
καὶ αὐτὸς δὲ δίκαια μεγάλῃ ἐβόλῃ μὴ
δύσας, τὸ πρῶτον γὰρ πῶτα οὐλομένης,
ἐχθρῶν αὖτις πῶς ὑπὲρ τῶν μισθῶν, αἱ
συμμαχίαι ἀναστήσαντες, ἡ πόλις ἀπὸ ἀνιστορίας
ἐκ ἀποβιβάζοντες ἀποβιβάζοντες, ἡ πόλις
ὑπὲρ τοῦτο ἀνιστορίας ἐβόλῃ μὴ δύνανται,
ἡ πόλις τὸ δίκαιον ἐβόλῃ μὴ δύνανται, ἡ πόλις
ἀποβιβάζοντες, τὸ δὲ κατ' αὐτὴν ἀποβιβάζοντες
τῶν ἐβόλῃ μισθῶν δίκαιον ἐβόλῃ μὴ δύνανται, ἡ πόλις
καὶ αὐτὸς ὑποκρίνεται δίκαιον. ἀπὸ λόγου
Χρῆστος οὖν ἀνδραγαθῶν βολομένων ἐπὶ
ἐκείνῃ πόλει αὐτῇ, πῶτα ἐβόλῃ μὴ δύνανται.
ὡς αὖτις γὰρ τὸ ἀπὸ αὐτῆς λόγου αὐτῆς πρὸς ὑμᾶς, ὡς
γὰρ ἀλλὰ ἡ πόλις αὐτῆς ἀνδραγαθῶν γίνεσθαι. Οἱ μὲν
οὖν πρὸς τῶν πόλεως αὐτῇ. Ἐπειὶ δὲ πῶς
λόγου ἐβόλῃ μὴ δύνανται, αὐτὸς ἐπὶ πρὸς ἀνδραγαθῶν
δίκαιον ἀποβιβάζοντες. ἀλλὰ πῶτα ἀνδραγαθῶν
μὴ δύνανται, ἀλλὰ πῶτα λόγου ἐβόλῃ μὴ δύνανται. Καὶ πῶτα,
ὡς βολομένων ἐβόλῃ μὴ δύνανται, ἐβόλῃ μὴ δύνανται,
ἐβόλῃ μὴ δύνανται ἀναβιβάζοντες, παρρησίας μὴ δύνανται
μὴ δύνανται ἀναβιβάζοντες, ἀποβιβάζοντες ἡ πόλις
μὴ δύνανται, πῶς τὸ ἀλλὰ, ἡ πόλις κατ' αὐτὴν
πόλις, αὐτὸς πῶς ἐβόλῃ μὴ δύνανται. Τῶν
ἐβόλῃ μὴ δύνανται, ἡ πόλις πρὸς τῶν πόλεως αὐτῇ
ἐβόλῃ μὴ δύνανται, αὐτὸς ἐπὶ πρὸς ἀνδραγαθῶν
δίκαιον ἀποβιβάζοντες. ἀλλὰ πῶτα ἀνδραγαθῶν
μὴ δύνανται, ἀλλὰ πῶτα λόγου ἐβόλῃ μὴ δύνανται.

Et cum vos prout impune ad extremum tam infanda scelera lauros / nec vestram in hoc genere
evidentiam alacris expectemus successum parum vobis ex quo nos oppugnatis adversum
Nondum enim in vos vel totis nostris volumus viribus, religione adhuc quadam iuncte vobis
olim amicitie subditi. Grave quippe ac turpe adeo sedfugae prohiberi crimen exitumque ultimum
pro eia a nobis amolenda vel levi & vana specie, ne maxima quidem damna recedat vestras
pacis. Remissus ergo haudem bellando adversum vos egimus, minus remanens quid vos mer-
teremur, quam quid nos deceret. Desinere vobis clare denuncio, nulla nos omnia iam a vobis
rupti manifeste fœdera verendum tardabit: atque adeo quantum in periculum rerum ac capi-
tum vestrorum, velita illa, nisi ejus tenere metela impetum silebit, precipit aduicia, cito
scietis. Ultimum hoc, ut exitum praevenirentur vestrum, vobis si posset fieri ad fructum
vocandis, expetiti monum placuit. Quod ipsius pignus habetote nondum proferri obsequi ad no-
stram gratiam reditus, si eam vel fera promereri possententia velitis. in quo potius agnosce-
relipsam mentis veteris agere abrupempe se a vobis, & adhuc in vos prone volentis. Quo si
peritabilior, iudicio atque arbitrantium, vestra censetur derelicta, si nunc quibus oblatam a
nostra Majestate tam graviter lasa, venis tam benignis conditionem spernabimus: misu-
que miferentia digna vestra videtur calamitas, cum mos, quod Deo jurante scietis, me-
dia a vobis perniciem exortemur. bello jam sine ulla dubitatione jectum, postquam id po-
tius vos laesisset, aobis ultro impugnantia non esset veriti, nulla semper cura sceleris fultem, ut
oportuerat, aliquo velandis sceleris transgressionis pactum juratorum. cujus ne nlla tergiver-
satione declinare vobis probum liceat, utcumque conantibus, extremum hoc ad eam inle-
dabiliter evincendum accederet argumentum, et recusatone oblate nunc a me, si respice-
re velitis, venis, decedendum. Quis enim non cum manifeste ream ipse illat ab initio
belli habuit; qui nec idoneam allegare ullam ejus suscepti causam quiverit; & ab his quos
voluntarius impetum invadentem ad resistendum parum, superbe id pergit spernari? Ma-
gis ergo postea quibus post longam patientiam nunc denique ibimus perfidiam fastidisse
rebellionis vestrae, nemo tam iniquum reperietur, qui arguere possit infractionis interitum
vobiscum fœderum. Nam is qui primi paſſa infringendo vim incalente, non illa qui vim
se illatam, aut necessaria defensione repulsa, aut legitima ultione vindicare nisi consti, pro-

Castare patrat: vosque nihil ferre minus gra-
ve, quam quod ulticuli velle videmus, con-
scitos crimines, si penam illius condidit illa
reperere pergitis, quos in illam consensisse
cum id facere nequiverint, nisi non so-
lum jurata fœdera perfidiosissime violando;
sed etiam capitalissima ultro in se ipsos susci-
pitte atrahendo infamia) perfidiam
tatione unius curia est, nullo posse pacto
venibilem videri. Nunc ad vos vestrasque
Acta referre orationem conveni, conside-
rareque ex petitis hoc ultro, quatenus vos,
quos desicere ex damnis Hostium par erat,
ea nostris, sociorum, ut loquebamur, ve-
storum, & Romanorum, inquam quibus de-
fendendo evocati veneratis, aversissime inju-
ria vestra disceptatum prae se spoliare lo-
cupletat haudem fuerit. Propterea quod
contra jus fasque usurpatis nulla ratione
habita Societas cum Romanis inter: illa
solum nunc recordari vos velim, quod vo-
bis conviventibus aut permittentibus acceptis-
sit. Dux enim nos verenda fœdera, &
nomen amicitiae vobiscum, distulisse cogit,
cum rapina vestra narraretur, judi-
cium doloremque de his nostrum; noque
ita gerere, quasi crederemus, iure acquiri,
Societum tunc adhuc nomen gerentibus, &
militare nostro Imperio visis, quae illi non
a libenter dantibus accipiebant, sed vi aut
minis extorquebant ab inviolabilis auctori-
tatis Romanis. Illa, inquam, sola con-
putari a vobis postulo quae longo illo hosti
silencii vestrae licentiae patrocinantur, tem-
poris, dependantibus reman, capivimus
hominum, in hac vestra concessis. Ex
his reperitis in eam vos auctores operumque,
ut & quatuordecim vobis fuisse fœda no-
biscum idem fœderi debuerit, & non admi-
nistrari constantiam fœderi, in illo inter nos
ac tam vehementer impendi causam tam
pervernerat observando. Unde patet ma-
nifesto unam allegari causam posse cur de-
inde palam desecris a nobis, quod nihil
reveriti antiquis nobiscum conventiones ve-
stras, ultro ac luditale vobis possit col-
libere in apertum exitum & iniquissimum
contemptum. Desinite igitur allegare necem
Castas. praeterea hic minus & vanissimas
est. Illud cogitare potius, in earum vestra
causa curam ingrediamini: ubi tandem terri-
tum confidentes, talis non dubitatis agere

[illegible]

A ad iudicium Persarum citat, *exequi* omnes quoque definitiōnis cum conposita fāspicio coniungebat. His causam diffīcilem, *exita* sane anceps, *decernit*, cum non occurreret quod aliud veritatem allegaret, in eo confidenter ut affirmaret, non vere decessere veli-
vuntate, ad Imperatorem revertere: *suorum* Tu-
conditionem. Fides uti quod Persarum
placabilis excusatio. atque hāc magno defen-
sit periculo velocius; Persarum Melero per-
fuerant velocem in Asiam traiecit, quem
clam adiuvante quo commodius periret,
quod quasi foliū iam cura Cateiani, Persia
a tergo relin-
cūta circa parces Maedy, hūc
quidem Titribus confectis mare introci-
nantes perhibebat; hūc Persarum revertere
copia late perambulante regiones insensabat,
ipsi quoque Urbē formidat, *anala* eorum
expectatione solliciti. Quando & aut fuit
nova Imperatore legatione superbe lace-
dere: qua precebat: ioli foli plane flāpē
dū retro debita, *ton* que rapas in manibus
habebant, alia ipsorum arborum taxan-
da potestate edicti: ut si ea periret foli
ad Imperatorem suum, & sic cum pace in
Patriam remitti. Ni hac ferent interci-
um ad extremum denūciabant bellum.
Hac cum admitti nullo modo posset, pa-
lam erat cūditis, spem conventionis nullam
superspicere. Quare in sola fides diviti aucti-
lii precibus exorandi fides publica facultas
& ratio commendata: hūc ad id iudicium
Persiarum, qui maxime locum conventio-
nis folas suas litas iterabre. Interim autem
perit rem bellarum, ut defendi satis po-
tuit. Ara Colimidi verentes, *deseri*, & ex par-
te subverti fecerunt. Imperator saem copias
auxiliares ex Iberia, & ab Urbe Genem,
unde poposcerat, expedivit: quo cepit, ut
quo ea faceret, hūc ad id iudicium
fuerat, propter fabulosas quondam
machinationes Proditorum. Nimirum quā-
dam cognomine Drimys, qui olim famu-
parum boae, dūm ex occiduo Trađu ad
Imperatorem accesserat, Sacerdoti dignita-
te se adeptum rari, nomen in Urbe si-
pli fecerat, iustam fidei ortum & stripe
multorum studiū. Sic fāc concilia-
tū hūc cessabat quod posset cūditis ad
rebellandum adversus Imperatorem concita-
re. missi quoque etiam ad Amogaburos, &
cunctis de literis, *quo* fraudulenti promissis
laciebat ad urgendum quod precipitū bellum,
& summa vi Augustinū oppugnandum.
Aliunde vero in dignum Domestico opor-
tuit. Mox quondam Cateianus, *mens* ut
dicem nobis Amoralis nomine, conijunctis
consilia cum quodam ex Occiduo Trađu My-
zace, quem alius Imperator Ducem Exercit-
us michebat; Amogaburos, & ipsi ad
quo maxime li necedum adiuvantes.
Deprehēda tandem quoque consilio
en: autem iudicio convelli, *per* quod
cetera percipi fābendi sunt. Ac cum iter
has venientes causas quodam indicia manasse
suspicionem movetela adversus scilicet dif-
ficilis quali & ipsi Drimys aut Myzaci ad-
hærent: quoque ea ipsi fiduciam non modo
in Monasterio Mofite didit, sed & aliis
stipium intra Urbem erant, in excepit
ipsi coadi sunt, & itaque periculisimo tem-

[illegible]

committendum, ut intempestivo generositatis usu
praesertim cum in alio quopiam maiori praesentium
maxime faciemus.

[illegible]

Tunc evocata perperam apparuit, praefigam
quodam fontium ante annos retro res cui-
dam ex colinis Palæstram obtulam. Videat
se iniquitatem canendi Peris ad C
talem illam, et Senturio ad ultioris longe lo-
ca extensis stare: mox autem subito ferri per
aerem volando Camelos cum suis iherosolim
eisdem, et in oppidum pervenire Continentem.
Acta hæc iussu mensis Julio, quando
Augustus Michael totæ castrorum cladibus suis
fuerit ipso oculis praefens illorum convul-
sionem non ferens, paucos secus habens qui
cum eo operæ ex interiori occidit Tractus a-
fenderant, misit ad Patrem ancipio, popo-
fice permissi per eum sibi, cum exilio quem
haberet equitum, in hostes irruere: ad mal-
lerisq; fide matrem superas accurrere. nam
peris deinde secum fore ab universa fore
quo, quod si vel tantillum cessaret, mora
saturum apparuit, delicta excipere: mora
parabiliter fuisset. Caeterum paucitas con-
tinenti Michaeli, obditit ne ipsi per Andoni-
cum tam periculis executioni foret. vident
eum fapienter esse, commendans potius: nec
Augustus Jussu tantum temere aliam jaceret.
saltem remediis machinatio Patris ejus hunc cum

 V_{eff}

CAPUT XXII.

Rufus de Nacio Aleco.

[illegible]

De Tenin Perla Maacra nomine quem superius retulimus, misisse, clam Amogabab, quibusdam tunc militibus, ad Angustum, qui se ad ejus partes veire scissile dicente, omninoque laethum, & ei prout fuerat oblatum, uxor daretur. Meleclila, tunc deteche asceno tractus ab Italis, fugisse inde in Adia cum suis cepit; in Itiniam, et Orientali Tiberi, ubi cum sociis, novos ad Imperatorem venisse nuncios, qui funderis prius propostis clausulam arguerent. & a se mollescenter, & sine stre-

PM-42 J.

CAPUT XXXIII.

Expugnatio Tricoccæ a Persu:

[illegible]

A lincis per Orientem, & maxime
castra Nicæam nunc Iane loco re-
renant: Atmanæ cuncta illic agere fir-
mitate, præsertim ex quo forte Imperato-
ria Mariæ, Mugiliorum Domina vocata,
Nicææ reclusa, alto Atmanum depictere
speculæ vix sit, ædificiorum se illam
apud Carpathianam fœderis commissa.
Nunc, ut fœderis benevolentiam Nam a com-
pellat per Mariam Carpathianam, tri-
vita, et fama fuit armatorum nulla, ex-
cepto Peride versus Orientalem Romanicæ
Lincium missa fuit, cuius indicia rei ma-
ter ad Imperatorem præmissa, fluidis il-
le oblium venientibus mittere, qui quam
gratu fuit forte illorum advenit, cunctis
deinde præsentibus benevolentiam, tri-
vita magnificè refecturus. Sed nihil horum
Atmanum tenuit, aut fœderum ad destina-
ta equestris redidit: quin & adhuc ex his
locis incumbere relictis ad cepa
strepere perpetuam râlchæar. Inque in-
ferum exercitum Nicæam adveniens, agros
primis circum spectare, valitæ, vni-
versaliter, fœderis commensali, et
oppositæ aggradiur Triclorum. Arcem
in Nicææ vicinis munitissimam, & velut
Propugnaculum ejus Civitatis. Arda lict-
ur in Castrum, amissis circum fide copis
dispositis, oblatione cingit. Obtenebat
eam Arcem Præfidiarii fortissimi, ex longò
cæcis præfidiarii benevolentiam, et fœderis
vi repugnare multa & fœderis, aut
damna militis Atmanis contigit. Tamen hi
tunc omnia obducere pergeses utque ad
Fossam præcedit præsentibus de latam,
quo Obfessi magnopere fidebant. At eam
Peris decussit connexa et trabibus super
castris, et pœnæ fœderis, tunc per
castra deliquit, arbori, et terre, car-
tulerum, mole ingens devotentes, con-
quantur tandem, & per illam fide contrariam
insultantes in muros, Triclorum vi epe-
rent, castris immuni repertum intus edi-
ta. Et in immitate a fide insaurata & præ-
fidiis fide fidissimum præsentibus insensu,
per fœderis habere, et fœderis, et fœderis,
verfus omnes castris bellis quo invadente ipsi
diceretur a Tocharis fœderis Angulo re-
nientibus, Atman credidit. Etiam porro
erat fumina: & Imperatoris naves cunctis
decem, Duce illa præfidiis, qui Exercitii
præfidiis, Mariæ, Thafum versus ipsi
gaudent, Castra mittere, fide, quo Bla-
mæ fœderis vi, et fœderis, et fœderis,
fidefidiis nepos ex Fratre ante Insulam pri-
vata tunc duabus navibus impetunt, Arcem
in ea sitam occupaverat, demoque dili-
gentes amittit, et iam fiam habebat;
absens quidem ipse, led vicaria fide fœderis
illam præsentibus præsentibus, et fœderis,
fide pellent, & Imperio reclinente, insensu
insensu Insulam, quem nominat, cum
erectis navibus vecta Imperatore Ducem
milit. Ille, ut erat ipsius, expofito in
Thafum milite, ille immorata, Arcem
amiffam recuperare combatit. Fuerat
assem illi præterea obfidiis, et Arcis Arcis
ad Amogoribus obfidiis, et fœderis, et fœderis,

Edw. Ross
P.O. 446.

tutele prosperare. Nam Taine cum suis
filiis, locumque perierat, etiam profici
am manumione oppugnabatur, omni
que sublegeti faragines; adeo ut cunctis
lis suis hunc dedit, ipsa eius penitus e
mollii fundamenta cederent, in quo
magnus liti occurrat labor; quo postea
fabris perpetuum reperebant sententiam huius
facilem, etiam si tametsi ipsum post
perierat, infans procrearetur, et
ne. Obiectis aciebus transire ad ipse
penitus quemdam faberrimum illu
moitorum operum, cuius famo dis
fugue, contrarium et ipsi canalicum ef
fugue, quo procreis suis ad Hostes ca
lida properebat via, nec operum
fugue, quo procreis suis ad Hostes ca
lirito reddito. Ibi Obiectum incom
modum aggravat pecora commotum,
et hinc necesse non fuit perire. Hauc ut
viam malo iret, navicula expedire qui
bus in advenam Maritima amni delati
riam et Bolero, et agris circumditi, alimen
tumque in castra profecti deportanda. Talem ipsi
tragedion administrantes, forte confici
ti nostrorum quidam Clavicularum et Ma
tri famulis alveum ingressi, nonne faciem
expidi venarum in predam vifam: qui
ne capere nitiis eius magis quam nimis ob
stantibus. Si nunc nonne faciem
progreis remigio, Cymbas hostium, qui
bus flumini oblique fecantibus quippe
cum non advenam recta litus, sed aliam
multo remotius petere, longus erat per
amem carum emendans, eveni a ripa uen
de fulverat, paulo latus ibi iriflent, depre
hensum, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
dique inevitabilis conculcas, cum faiste
universas vedotibus in suam potenterem
dediffere, nisi fe, qui, nihil profuturo ipse
edugio, in litus impada ulterius, vectores
fui in hostium exponere regionem, et
fugue, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
prohibetur. Præperne legit fe ob
offendentes, et scapha infecti Anopla
alvi, cum impare refidendo cogerent refi
dediffere refidendo, falsi propria confide
jantassu ipfionem, et cymbis aliquot cap
tatis, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
dique inevitabilis conculcas, cum faiste
universas vedotibus in suam potenterem
dediffere, nisi fe, qui, nihil profuturo ipse
edugio, in litus impada ulterius, vectores
fui in hostium exponere regionem, et
fugue, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
prohibetur. Præperne legit fe ob
offendentes, et scapha infecti Anopla
alvi, cum impare refidendo cogerent refi
dediffere refidendo, falsi propria confide
jantassu ipfionem, et cymbis aliquot cap
tatis, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
dique inevitabilis conculcas, cum faiste
universas vedotibus in suam potenterem
dediffere, nisi fe, qui, nihil profuturo ipse
edugio, in litus impada ulterius, vectores
fui in hostium exponere regionem, et
fugue, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
prohibetur. Præperne legit fe ob
offendentes, et scapha infecti Anopla
alvi, cum impare refidendo cogerent refi
dediffere refidendo, falsi propria confide
jantassu ipfionem, et cymbis aliquot cap
tatis, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
dique inevitabilis conculcas, cum faiste
universas vedotibus in suam potenterem
dediffere, nisi fe, qui, nihil profuturo ipse
edugio, in litus impada ulterius, vectores
fui in hostium exponere regionem, et
fugue, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
prohibetur. Præperne legit fe ob
offendentes, et scapha infecti Anopla
alvi, cum impare refidendo cogerent refi
dediffere refidendo, falsi propria confide
jantassu ipfionem, et cymbis aliquot cap
tatis, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
dique inevitabilis conculcas, cum faiste
universas vedotibus in suam potenterem
dediffere, nisi fe, qui, nihil profuturo ipse
edugio, in litus impada ulterius, vectores
fui in hostium exponere regionem, et
fugue, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
prohibetur. Præperne legit fe ob
offendentes, et scapha infecti Anopla
alvi, cum impare refidendo cogerent refi
dediffere refidendo, falsi propria confide
jantassu ipfionem, et cymbis aliquot cap
tatis, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
dique inevitabilis conculcas, cum faiste
universas vedotibus in suam potenterem
dediffere, nisi fe, qui, nihil profuturo ipse
edugio, in litus impada ulterius, vectores
fui in hostium exponere regionem, et
fugue, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
prohibetur. Præperne legit fe ob
offendentes, et scapha infecti Anopla
alvi, cum impare refidendo cogerent refi
dediffere refidendo, falsi propria confide
jantassu ipfionem, et cymbis aliquot cap
tatis, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
dique inevitabilis conculcas, cum faiste
universas vedotibus in suam potenterem
dediffere, nisi fe, qui, nihil profuturo ipse
edugio, in litus impada ulterius, vectores
fui in hostium exponere regionem, et
fugue, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
prohibetur. Præperne legit fe ob
offendentes, et scapha infecti Anopla
alvi, cum impare refidendo cogerent refi
dediffere refidendo, falsi propria confide
jantassu ipfionem, et cymbis aliquot cap
tatis, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
dique inevitabilis conculcas, cum faiste
universas vedotibus in suam potenterem
dediffere, nisi fe, qui, nihil profuturo ipse
edugio, in litus impada ulterius, vectores
fui in hostium exponere regionem, et
fugue, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
prohibetur. Præperne legit fe ob
offendentes, et scapha infecti Anopla
alvi, cum impare refidendo cogerent refi
dediffere refidendo, falsi propria confide
jantassu ipfionem, et cymbis aliquot cap
tatis, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
dique inevitabilis conculcas, cum faiste
universas vedotibus in suam potenterem
dediffere, nisi fe, qui, nihil profuturo ipse
edugio, in litus impada ulterius, vectores
fui in hostium exponere regionem, et
fugue, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
prohibetur. Præperne legit fe ob
offendentes, et scapha infecti Anopla
alvi, cum impare refidendo cogerent refi
dediffere refidendo, falsi propria confide
jantassu ipfionem, et cymbis aliquot cap
tatis, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
dique inevitabilis conculcas, cum faiste
universas vedotibus in suam potenterem
dediffere, nisi fe, qui, nihil profuturo ipse
edugio, in litus impada ulterius, vectores
fui in hostium exponere regionem, et
fugue, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
prohibetur. Præperne legit fe ob
offendentes, et scapha infecti Anopla
alvi, cum impare refidendo cogerent refi
dediffere refidendo, falsi propria confide
jantassu ipfionem, et cymbis aliquot cap
tatis, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
dique inevitabilis conculcas, cum faiste
universas vedotibus in suam potenterem
dediffere, nisi fe, qui, nihil profuturo ipse
edugio, in litus impada ulterius, vectores
fui in hostium exponere regionem, et
fugue, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
prohibetur. Præperne legit fe ob
offendentes, et scapha infecti Anopla
alvi, cum impare refidendo cogerent refi
dediffere refidendo, falsi propria confide
jantassu ipfionem, et cymbis aliquot cap
tatis, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
dique inevitabilis conculcas, cum faiste
universas vedotibus in suam potenterem
dediffere, nisi fe, qui, nihil profuturo ipse
edugio, in litus impada ulterius, vectores
fui in hostium exponere regionem, et
fugue, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
prohibetur. Præperne legit fe ob
offendentes, et scapha infecti Anopla
alvi, cum impare refidendo cogerent refi
dediffere refidendo, falsi propria confide
jantassu ipfionem, et cymbis aliquot cap
tatis, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
dique inevitabilis conculcas, cum faiste
universas vedotibus in suam potenterem
dediffere, nisi fe, qui, nihil profuturo ipse
edugio, in litus impada ulterius, vectores
fui in hostium exponere regionem, et
fugue, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
prohibetur. Præperne legit fe ob
offendentes, et scapha infecti Anopla
alvi, cum impare refidendo cogerent refi
dediffere refidendo, falsi propria confide
jantassu ipfionem, et cymbis aliquot cap
tatis, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
dique inevitabilis conculcas, cum faiste
universas vedotibus in suam potenterem
dediffere, nisi fe, qui, nihil profuturo ipse
edugio, in litus impada ulterius, vectores
fui in hostium exponere regionem, et
fugue, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
prohibetur. Præperne legit fe ob
offendentes, et scapha infecti Anopla
alvi, cum impare refidendo cogerent refi
dediffere refidendo, falsi propria confide
jantassu ipfionem, et cymbis aliquot cap
tatis, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
dique inevitabilis conculcas, cum faiste
universas vedotibus in suam potenterem
dediffere, nisi fe, qui, nihil profuturo ipse
edugio, in litus impada ulterius, vectores
fui in hostium exponere regionem, et
fugue, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
prohibetur. Præperne legit fe ob
offendentes, et scapha infecti Anopla
alvi, cum impare refidendo cogerent refi
dediffere refidendo, falsi propria confide
jantassu ipfionem, et cymbis aliquot cap
tatis, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
dique inevitabilis conculcas, cum faiste
universas vedotibus in suam potenterem
dediffere, nisi fe, qui, nihil profuturo ipse
edugio, in litus impada ulterius, vectores
fui in hostium exponere regionem, et
fugue, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
prohibetur. Præperne legit fe ob
offendentes, et scapha infecti Anopla
alvi, cum impare refidendo cogerent refi
dediffere refidendo, falsi propria confide
jantassu ipfionem, et cymbis aliquot cap
tatis, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
dique inevitabilis conculcas, cum faiste
universas vedotibus in suam potenterem
dediffere, nisi fe, qui, nihil profuturo ipse
edugio, in litus impada ulterius, vectores
fui in hostium exponere regionem, et
fugue, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
prohibetur. Præperne legit fe ob
offendentes, et scapha infecti Anopla
alvi, cum impare refidendo cogerent refi
dediffere refidendo, falsi propria confide
jantassu ipfionem, et cymbis aliquot cap
tatis, in litus nunc, et crebris
pinnatibus superfluentes, quo rebus an
dique inevitabilis conculcas, cum faiste
universas vedotibus in suam potenterem
dediffere, nisi fe, qui, nihil profuturo ipse

[illegible]

C A P U T XXXIV.

De Navibus septem cum Gida ad Amogabaras attulit.

E As se compofitarum conseruetas Theu-
dericus rui, filii aliquem e sua co-
gnatione, cui nemo ipforum potere recu-
faret, ad Amoparum mitteret, Gudam
hanc ad eos destinavit cum quingue lon-
gis navibus, vel, ut alii dicebant, Ma-
tercam Phasentem proprium filium: Iste
revera hic venerit; Iste Gudus ut se ve-
nerabiliori titulo commendaret, se natum
et Theuderico simulari; notatque filii Re-
gis Iohis tibi appellationem fuisse. ne

Δὶ τὰ πῶτα ὁ τοῦτος παρὰ Θεοδωρίου, ὁ σωτήρ μακρὸς ταῖς ἐντολῇς, ὡς ἡ φωνὴ ὕψος, ἔξελκύσθαι. Οἱ δὲ τὸν τῷ Περὶ Σουλίου Μαρίνου Θεωρίου πῶτα πρῶτον ὀφείμην. Οὗτοι οἱ δὲ, αἱ Γίδες αὖ, καὶ ἄλλα κριτὴς τῷ ὅτι τῷ Περὶ ὑπὸ τῆς. Ὡς ἔλθουσιν περὶ αὐτοῦ τὸ τοῦτον ὄνομα, κατὰ τὴν ἐπιμονὴν μόνον.

C A P U T XXXVI.

Ut digressi sint Amogabari cum Turcis, & ad Cassandream in se
maius concurrerint.

原地址: 原 room
原地址: 原 room

[illegible][illegible]

Κρεῖττος ἔχει πεποιθὲς. ὃ μὲν παρὰ συ- *Atum est iter. Ac tanta quidem fama fere-*
 νειὰ ἰσορροπία τῆς διανομῆς λόγος, περιέχει *banat. Ceterum illi motus ab Eneo Castris,*
 χρόνος δὲ τοῦ μῆνους παντάνατος. καὶ δ' ἐν *Romofortis cum Turcis, Myrgerius cum*
 αὐτοῖς ἔ. ὁ βασιλεὺς Ἀνδρόνικος τὴν ἀσπίδα *Pharenda Tzime, & Gidas, infensū licet in-*
 τῆς ἀλυσίας παρὲν πᾶσι χροῖον. *victem, jussus nihilominus copias, communi*
conmunita Castandream perreperunt. ubi con-
fidentes, pro eo quo clam in se se mutuo
ducebant odio, intendunt animos machinandi in sibi suspēdos doli. Quoad in vim apertam
discidium erupit, committit palam sibi choribus. Nam Romofortis cum suis Turcis itam hosti-
lem, nec ipsam bene dissimulatam, corquebat adversus Myrgerium, Pharendam Tzimen, & Gidas
Gidas: biq; victissim haud satis tangebant voluntatem, Romofortum insidiis circumventum op-
primendi. quod hic intelligens, alex maris epem credere, atque accipiti discrimine fraudem oc-
culcanum, invadendo palam praelio semel defungi duxit consilius. quod & illi e sententia suc-
cessit. plenam enim de Adversariis, in eos invens, victoriam retulit. Adeo ut Myrgerius qui-
dem ea pugna ceciderit: Pharenda vero Tzimes, primum ignominiose caput, post a Romo-
fortis liber dimissus, desperata summa rerum, ut erro & captivus quispiam, ad Domesticon prope
Xanthiam transiit, a quo epem agnitus, servatur. Qui peniti carnificem superfuere, ad
partes Romoforti se adjunxit. Siquē ille cunctos sub se habens unus jam Deus, in Thessalia
movit. Verum hac qua Deo cordi fuerit, sciantur. utinam autem illi placeat, secundum
spēs nostras meliora sibi respondere oras, cuncta dirigere, ac quo vota & fiducia confusos Prin-
cipis nostris dudum incumbunt. Historia hac universa tredecim librorum, annos complectitur, uno
minus quinquaginta: æquæva exatē Andronico Imperatore. nam la quo illa desinit tempore, pa-
riet unde quinquagesimum ætatis agebat annum.

Edit. Rom.

de pag 457

FINIS. LAUS DEO:

PETRI POSSINI
E SOCIETATE JESU
OBSERVATIONUM
PACHYMERIANARUM

Ad Historiam rerum ab Andronico Palzologo
Seniore in Imperio gestarum.

LIBRI TRES.

I

GLOSSARIUM

II

NOTÆ

III

CHRONOLOGICUS.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

1968

1968

1968

1968

1968

PETRI POSSINI

E SOCIETATE JESU

Ad Historiam rerum.

AB ANDRONICO PALAEOLOGO

In Imperio gestarum.

OBSERVATIONUM

PACHYMERIANARUM

LIBER I.

GLOSSARIUM.

In quo & hujus propriæ Voluminis multæ ignotæ dictiones explicantur; & quædam Priori Glossario præterita suppleantur.

Α Γ Γ Ω Ν Ε Σ.

LIB. VI. Cap. XXX. Αἰνὴ δὲ τοῦ πάλαι ἐπὶ παλῶν ἐντοχίου δόξαν, *Edi. Rom. d. δὲ τὸ παλαιὸν Ἀγγαῖς ἐκαλεῖτο.* Telum ejus simile quod Medis olim familiare Xenophon in Cyri Pædia παλῶν appellavit, cum usurparent postea Bellis contra Græcos, aut alios Populos Orientales, Franci, Ἀγγαῖς ipsi vocabant; unde & res, & nomen Græcis Recentioribus innotuit. non enim illud τὸ παλῶν nostri hoc loco Pachymeris ad ultimam vetustissimæ Græciæ, aut Florentium Athenarum memoriam referendum est, *sed pag. 457.* ad sæculis aliquot anteriores Pachymere Byzantinæ Græciæ Scriptores. Ex quibus & Svidas, & Eustathius istiusmodi tell. descriptionem hausierunt. Prior sic loquitur: Ἀγγαῖς ἐντοχίου δίπαρα παρὰ ὁράνας. quem ut vides Pachymere descripsit: Francos tantum non memorans, quod Italos ibi ante nominatos itis Synonymos duceret. revera enim a sacrarum præsertim Expeditionum in Terram Sanctam temporibus Asiæ Francorum vocabulo transmarinas omnes Europæ nationes comprehendebant. Eustathius quoque ad Odyss. τ sub initium Ἀγγαῖς, lege, Ἀγγαῖς, αἰδοὶ δίπαρας ὁραγχεῖν ὅτι λίαν μικρὰ ὄντων, ὅτι μεγάλῃ, ὃ τὸ πλεονεξεῖν εὐδὲρ πλεονεχέει: ὃ δὲ τὸ παρὰ Λαμάρου εἰσγόμεν, αἰνῶν τὸ ἐλαττωθῆναι. ἄλλαν species ἡστὶς Ἰταλίας neque nimis paræ, ut αἰνῶν, neque μαζὺς; quæ fere tota fere comprehenditur. in hoc dissimilis memorato apud Lycophronem Sisyphus: hoc enim telum est totum ferrum. Videtur Auctor Etymologici existimare nomen hoc ab ἀσβεστόν ductum. ut quoniam istiusmodi pila non longi manubrii non modo manu quassâ vibrataque hostem cominus admotum foderent, sed & habili brevitate ad jaculationem apta, eminus in remotos mitterentur Ἀγγαῖς dicta sint. Verba ejus Scriptoris hæc sunt: Ἀγγαῖς δίπαρα ὃ λίαν μικρὰ: αἰδὲ αἰδὲ μεγάλῃ. αἰδὲ ὅταν ἀσβεστόν ὅταν αἰνῶν. Sed vanum opinor sit querere originem vocabuli Franci in lingua Græca.

que omnia loca Hieronymus *mutatoria* interpretatur. duobus vero prioribus locis septuaginta Seniores ἀλλοτριώτας ἐλάς pro πατρὶ reddunt: Genesis vero xlv. 22. (de quo loco mox agemus) ἐλαθαιώτας ἐλάς. Hæc nos movent ut initio prioppositis Historici nostri locis munera pretiosarum vestium ab Andronico honorandis Hospitiis impensa, dici ἀλλας putemus. Sane perantiquus mos Principum caros Advenas donativo splendorum vestium demerendi, jam inde a Josephi Ægypto prepositi temporibus est celebr. ille quippe loco modo memorato Genes. xlv. 22. dum se agnoscendum fratribus præbuit, singulis eorum (verba sunt S. Hieronymi vulgatz Auctoris) *proferri iussit binas stolas. Benjamin vero* (utique germano præ cæteris dilecto) *dedit trecentas argenteas cum quinque stolis optimis.* In Historia quoque Augusta Romanos Imperatores munerari solutos pretiosis vestibus quos vellent honorare, de Alexandro Severo refertur a Lampridio, de Probo a Flavio Vopisco. quem olim morem in Aula Constantinopolitana Orientalium Cæsarium viguisse, præterquam hi Pachymeris loci indicant, etiam potest intelligi ex consuetudine Turcarum illic hodie regnantium, quos in admissionibus Legatorum insigniuntve personarum, donativis talibus *vestiarum*, ut vulgo vocant, passim uti compertum est. Et Andream igitur & Mpyrigerium Pachymeres, dum ἀλλας ab Andronico honoratos scribit, significat, donis pretiosarum & speciosarum vestium non semel cultos. Hæc hæcenus scripseram quoad forte in locum incedi Paraphrasis Vaticanæ quo declaratur ipsum in eadem necum de potestate vocis ἀλλας sententia fuisse. Siquidem is illa verba Pachymeris Capite xxx. Libri vi. *πὺς γὰρ Ναυάρχος τὰ τῶ ἀλλοτρίωι ὡς ἔχει τοῖς Βασιλείωι φιλοτιμιώτερος συμψηφίσει* sit exprimit: *οἱ Ναυάρχου Γενεῖται τιμῶνται παρὰ τῶ Βασιλείωι ἀλλαςίως ἢ αὐτοῖς Θεοῖς λαμβάνω* ita ille, in quibus non temere suspicor, vocem quidem ipsam ἀλλας¹⁶⁰ ex nisce quæ modo tractamus Pachymeris locis accepisse: quid autem ea suo iudicio valeret demonstrare studuisse adjunctione ad illam exegetica *ἢ αὐτοῖς Θεοῖς λαμβάνω*. Non omittatur ad extremum, hinc fortasse originationem duci plausibiliorē posse vocabuli ἀλλας, ea quam priori nostro Glossario hestitabundi proponebamus. Quid si enim ἀλλας putemus dicta fuisse Collegia seu corpora militum ἀλλας¹⁶¹ simili, hoc est velite utentium? quæ communio facile coalescere inter ejusdem nationis armatos potuit. Certe id convenisse proprio præfæcti Imperatoris ἀλλας¹⁶² nominatim ab Acropolis memorato, sive Τάξω, quam idem vocem pro illius alterius synonyma ponit, verisimillime cogitabitur ex usu quoque hodierno distinguendi certo genere coloris, insignis habitus, aut peculiaris Chlamydis certos Ordines Militum, Principi nomine ipso ac singulari delectu addictorum. Post hæc omnia scripta animadverti locum alium hac pertinentem nostri Auctoris, quem vide lib. 2. Cap. xxx. sub finem.

A A A H A E N Δ E T A.

Lib. 1. Cap. xxxv. ἄλλας τὰ δὲ τῶ ἀλλοτρίωι ὡς ἔχει τοῖς ἀγίοις παρὰ τῶ ἀλλοτρίωι πλῆθος. Ita optime omnium Barberinus Codex, cum Allatianus ἀλλοτρίωι ἀπὸ τῶ κτῆ scribat; Vaticanus autem ἀλλοτρίωι; ille vitiolus, hic propinquus vero. Notum est ἀπὸν vinclum & nexum sonare, a *δύο Λίγν*. Est ergo, ἀλλοτρίωι ὡς ἔχει τοῖς ἀγίοις πλῆθος, ut sit *ἰσοδύναμον τῶ ἀλλοτρίωι* mox posito: aptissima notione ad loci sententiam; ut Lector oculatus statim cernet.

A M A Γ E I P E T T O I.

Lib. 2. Cap. xxxiv. Οὗ δὲ ἀμαγερῶτος Νεώλου. qui vocarentur hoc loco ἀμαγερῶτος cum foret divinate necessarium in silentio Scriptorum, non occurrit quod verisimilius dicerem, quam quod in Interpretatione posui: sic nempe vocatos eos qui postquam in aliqua Parte Ministerii aut Præfecturæ Coquinæ Palatinæ diuturnam probassent operam, inde emeriti promovebantur in speciosiora officia: ut hic Nicolaus ad Episcopatum, quamquam ne ἀμαγερῶτος manus et Culina fordidas ad aras ferret, professione prius monastica purgatus videri potuit, nomen ex ea sumptum, Neophyti, Cathedræ Prusensī honestius inferens. Et si autem in Græcis originibus culinæ hic Palatinæ nulla indicatio est, res tamen ipsa prudenti conjecturam suggerit, talem intelligi oportere, hoc ipso quod culina memoratur. Nam id per se tam vile ministerium nisi et principali domo splendoris alt-

quid accipiat, obsoletius obcuriusque per se sit quam ut in scripto publico recte ostentetur. Præterquam favorem Principum, sine quo iste Neophytus non promoveretur in Episcopatum Urbis illustris, prout æstimatum est, non alia gratia huic aspirasse, quam ex commendatione iacini Miuillerii olim regnantibus impensæ, Congruit autem analogia, ut missionem nactus bonam a coquinariis Imperatori exhibendis obsequiis sic *αμαζιάρων* vocetur, ut *εργατίας* dicitur qui bonam a militia missionem emeruit.

Α Μ Ο Γ Α Β Α Ρ Ο Ι.

Lib. v. Cap. xxi: Κατὰ τὸ ἐπὶ τῶν Γαυλιῶνα εἶδη ἡ Κανταρίων καὶ τὰς Ἀντίων Πορξίους ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἰδίας ἐπὶ, ἢ συμμαχησὶ τὸν ἐν Κανταρίων καὶ Ἀμαζιάρων. Hæc prima quod meminerim, in hac Historia mentio est Amogabarorum, quos alibi noster, nempe Lib. v. Cap. xxi. sic dictos putat quod originem traherent ex Avaris, live Avaribus, Borealibus videlicet Asia Populis circa Casuarum sedes habentibus. Sed ea Historici suspicio est plane inverisimilis, quid enim Avaribus Hamaxobis ex Scythico genere cum hisce Cæclanis esse commune potuit ex Sicilia profectis, quo prius ex Hispania transierant? Plausibilis hi nomen duxisse videri poterant a Promontorio Tarraconensis Hispaniæ quod Ptolempus *Αἶμαρος Αἰαρων* vocatum sribit. Reperio apud Marianam Lib. xxi. Cap. xxi. de Rebus Hispaniæ, *Amogabares* illic appellatos veteranos milites e gente maurica. Horum multos admixtos Cæclanis subsidio missos Friderico bellum in Sicilia gerenti a Fratre ipsius Rege Aragoniæ arbitror. Et hos bello sculo, pace facta terminato, duce Rogerio Brundisino, quem noster Rontzerium vocat, Constantinopolim venisse. Itaque pari licentia qua Fridericum in Theuderichum, Rogerium in Rontzerium, Pachymeres deformat, etiam in *Amogabari* balbutierit, sic eos pro *Amogabariis* nominans. Habet ea vox haud dubium linguæ Arabicæ Mauris familiaris characterem. Itaque placet, quam vir pereruditus mihiq. amicissimus Dominicus Magrius, e patrii Melitenensis idiomatis usu & domestica notitia suggerit, originitio vocis hujus. Ait is Africanos *Algharki* Melitz vocari, quod vocabulum *occidentales* sonat, quoniam ab occasu Melita Africam respicit. Inferius autem inter primam & secundam syllabam vocabuli *Algharki* particula *mo* latine præpositioni *ex* æquivalens, quoties designare opus est aliquem ex Africa, live alia regione occidua profectum. Talis enim illic *Amogharki* dicitur, hoc est qui *ex Africa*, live *occidua tractu* venerit. Nec est incredibile ex etymo ejusmodi in Hispania quoque nomen istud inolevisse. Nam Mauros omnes certum est ex Africa trajecisse in Iberiam, & ex hujus occiduis partibus in cæteras dominatum extendisse. unde isthuc quoque recte *Amogharki* dici potuerint, aut vocabulo in popularem sonum detorto *Amogabari* seu, prout Mariana scribit, *Amogabares*, Mauri milites ex Africa, & occiduis Tractibus venientes. Postquam hæc scripseram, vidi quæ Petrus d' Outremannus noster in notis ad Cap. xxi. Libri sui, de excidio Græcorum circa vocem, *Amogabari* tradit. Ea nihil mutandum in iis quæ supra posui, suadent. Indicandum tamen locum putavi studioso Lectori, ut eo, si ipsi videbitur, adito, eligat ex omnibus pro arbitrio quæ magis probaverit.

Α Μ Φ Ι Δ Ρ Ο Μ Ι Α.

Lib. iv. Cap. xi. ὡς δὲ εἶναι ἀπὸς ἀπάντων μὲν τῶν ἰθαυτῶν ἡδὲν μεταβαίνει, καὶ ὁ πάλιν τῶν χρόνων μὲν τὰ ἀμφοτέρωτα μὴ τὸ παρελθόν θάνατον καὶ ἀλγόν. Perobcurum de more Auctoris huic locum qui græca incipiat, reperiet, si fallor, mihi quidem haud parum negotii dedit. quoad omnibus pensatis quam interpretatio exprimit exculpit sententiam. Cæterum *ἀμφοτέρωτα* hic notanda in verbo *ἀμφοτέρωτα* quod noster ex suo mutuatur Hesychio, sic scribente *ἀμφοτέρωτα*, *καὶ ἡ ἀρχὴ τῶν παλίων, καὶ τὸ ἄλλος ἔργον τῶν χρόνων καὶ ἀλγόν*, & ἐπεὶ τὰ παλίων (forte corrigendum) & ἐπεὶ τὰ ἀπὸς ἀπάντων ἐν τῷ ὅτι εἶναι καὶ ὅτι τὸν ἄλλον πάλιν Paulo distinctius Seidas, qui nomen hoc singulare femininum facit. *ἀμφοτέρωτα* (inquit) ἢ τῶν παλίων ἀρχὴ καὶ τῶν ἀλγόν, ἢ τῶν ἀμφοτέρωτων τὰς χρόνας καὶ ἀλγόν, ἢ τῶν παλίων καὶ τῶν ἀλγόν, ἢ τῶν ἀμφοτέρωτων τὰς χρόνας καὶ ἀλγόν, ἢ τῶν ἀμφοτέρωτων τὰς χρόνας καὶ ἀλγόν, ἢ τῶν ἀμφοτέρωτων τὰς χρόνας καὶ ἀλγόν. Hoc est *Amphidromia*, quam d' em celebrant quincem a nativ infantibus, qua purgant mater qui ob-

detractiones operam dederant, infantem circum focum gellant currentes, & dona mittant Porphyrii, polydopi plerumque aspersi: decima vero nomina innotant. Ex his apparet, cerimoniam veterem apere studuisse Christianis ritibus Pachymerem: & forte ite voluit ita verba Baptesini Pachymeri exprimere. Ego tamen conjecturæ docti Lecleris divinationem istiusmodi reliquens, satis habui quædam ab ortu dñi Edit. Ross. exprimerè, quoràm voce *ἀποδοξία*, cui synonyme consonant *ἀποδοξισμὸς*, deli- pag. 462.
guari, Svidam retulit docentem.

Α Ν Α Γ Ω Γ Ο Σ

L ib. iv. Cap. xxvii. *Ἀνέγνως ἐν αἵματι ὁ ἱερεὺς, ἐν ἑνὶ διαβολαῖς γυναικί.* Vocis *ἀνέγνως* quæ hic usurpatur notio repetenda ex Hefychio est, apud quem legimus. *Ἀνέγνως ὁδῶν, ὁ μὲν πρὸς διότις ἀγῶνας πρὸς τῶν.*

ΑΝΑΞΑΓΟΡΕΙΑ ΧΡΗΜΑΤΑ

Lib. II. Cap. XVI. *Natura d' dēterpura ē sūvixor hīa tūi sūvixorūm dēpūmā, qūi nō dēpūmāzūm xūmāzūm* Sed duo Dodd. optimi concorditer B. & A Vaticanus Interpolator, pro iūi mure obsecra transfūdendi, sic tantum habet: *qūia dēterpura ē sūvixor hīa tūi sūvixorūm dēpūmā.* Habue autem in animo hic scribens pa-lymieres initium celebris Operis ab Anaxagora de Rerum natura scripi, recitari a Diogene Laetrio in ejus Vita his verbis: *Natura xūmāzūm ē qūi, dōm nō dēpūmā, nūā dēpūmāzūm.* Omnes res erant hūmā, deinde nūā sūvixorūm qūi ornatū dēpūmā.

Α Π Ο Σ Κ Ρ Ι Π Τ Ο

Hujus quoque alicum alibi a toe diligentissimis Vocabulorum Collectori-
bus repeti Verbi, aliquando hoc minus obviatur centu fieri mentionem
aquam est; cujus prateritum infinitivi passivi neque usurpat centu scribit, Lib.
211. Cap. XXXVIII. *ἡ δὲ τις ὁρᾷ λυγρὸς οὐκ ἔσται ἐκείνου καὶ τῶν τοῦ αὐτοῦ πάλιν*
καὶ ἑστάναι ἡμῶν πρὸς τὸν αὐτὸν ἀλλοτρίως τὸν αὐτὸν. agit de Galis Rustico-um
elatione auidis, & torrente abreptis. Quod verbum vulgo scribi, ut *εἰσέναι* alias
per i scribi solitum non obscura; vestigia superunt in vocibus inde derivatis,
εἰσέναι, quam Helychius exponit, *βαρύνει, παύει, & εἰσέναι*, quam jam olim Latini
arripuerunt. Scipionem baculum dicentes, quia, & ipsum, sed *εἰσέναι* per i mu-
tum reperitur verbum *εἰσέναι* Helychio sepius memoratum, nam apud hunc le-
gitur *εἰσέναι εἰσέναι*, *χαλκῶναι*, *εἰσέναι ἐκείνου* & *εἰσέναι ἡμῶν*. de-
quid ut alia omittam *εἰσέναι* per i non prout dicitur. Bene habet, dicit alius; sed h
vno, *εἰσέναι* per i prout dicitur per i significacionem in contrarium vertit. Huic ego sic oc-
curro ut ultro confitear, plerumque *εἰσέναι* esse per i vno in compositione verborum
ut nominum. Sic *εἰσέναι* est *εἰσέναι* *αὐτοῦ* *αὐτοῦ*, ac similia passim obvia
sexcenta. in quibus juvat obiter memorare vocem *εἰσέναι* elegantissime com-
positam ab Auloz pulcherrimi Epigrammatis ab eruditissimo Octavio Falcone-
ro descripti & basi marmoreos usper efflata, & cum notis ejusdem doctissimi edi-
ti. Sustinebat olim ea batis signum *Εἰσέναι* representans illum ut infantem re-
tens narum: unde primum dicitur sic habet:

Τὰς Παροῦς καλῶμεν εἶνα πάλι Θεοῦ

Παῖδας κῆρυ μαινρὸς ἀνερτῆλιν

ἀπρίων hoc est eorum *Εὐκλίου* Ἀἰσχυροῦ modo nati genitricem vere appellare Nicomede Epigrammatis Scriptor non potuit: quoniam eam sciebat nunquam peperisse; utique non ignotus vulgarissimum & constantissime creditam fabulam, qua quicumque tandem fuerit mater Ἀἰσχυροῦ (nam Alii Coronide, Aliosque Alii natum aut matrem) prius mortua quam pareret asseritur, ex illius vero statim exitio utero vivum puerum Ἀἰσχυρίων extraxerunt, quare is merito vocatur *παῖς παρὰ τὸν αἰσχυρίωνος* filius matris non puerperæ; quippe qui illum dumtaxat alvo consepierit, & formatum, enixam in lucem nunquam fuerit, morte partum præcoquente. Inest ergo sine dubio in compositione vis negandi quæ *ἔστι* sed non semper, nam ad verbum 773. *Ἰλιάδης* ubi legitur de Achille *Καὶ Ἰφιγένειαν*, si annotat Euribathius *de iur. mīe ἔστι Ἰφιγένειαν τὴν Ἀχιλλεύου τὸ Πάριος ἱπὸ τοῦτοῦ Ὀιδίπιδος εἶναι μίαν*. *ἰσχυρὰ δὲ εἶναι τὴν ἐκ τῆς τῆς Ἰσχυρίας ἀφαιρούμεναι τὴν ἰσχυρίαν* *ἰσχυρίαν*

dendo, vocabulum latinum, *Atrium* tamquam græco ἀτρίον ἰσδοῦσα adhibuerit. Atrium enim, prout erudite demonstrat Favianus Nardinius in sua Roma Antiqua lib. 111. cap. 1111. plane contrariam ἀτρίον, hoc est, ut vidimus, loco ὑπὸ τῶν & sine murorum obicibus persilabili, notionem apud Latinos veteres habuit; significans nimirum partem ædium structis omni ex parte lateribus mureorum, & laquearii superne imposito proteclam. unde Ausonius in Mosella *laqueati* adjunctum *Atrio* aptat: & Apulejus describendo Atrium Regiæ Plyphes, *summa ejus laquearia citra; & eboris curiale curata* sustineri ait, *aventi columinis*. Sed & usus apud veteres attribuit Atrio, rectum illud fuisse demonstrat. Illic enim ex Plinio lib. 22. cap. 11. Polybio lib. 11. Juvenale Sat. 1111. & aliis, Imagines Majorum servabantur, quas in loco æris injuriis exposito non est verisimile relinqui solitas; ex Servio ad primum *Æneid.* in Atriis ornabatur, ad quod subdivalis locus, noctu præsertim, ineptus est. Ibidem ex eodem Servio ad 11. *Æneid.* Senatus inirendum habebatur ibi, ut docet Corippus lib. 111. de laudibus Justiniani minoris, Legati gentium exterarum ab Imperatoribus admittebantur. Illic denique, ut ex concordii Testimonio Evangelistarum Marci, Lucæ, Joannis constat, ignis excitabatur; unde etiam Isidorus vocis etymon repetendum putat, *Atrium* exilissimas dictum *quasi ab igne, & fumo atrium*, nihil horum commode loco aperto ac persilabili fieret. Sed hæc obiter. ad orbem Instituti redeamus, definiamusque quid ἀτρίον verbo designare Pachymeres, hoc quem tractamus loco voluerit. Equidem non dubio quin is ἀτρίον ab ἀτρίον, jam expressa notione intellecta, deflexerit, ac studuerit indicare subdivalem aream Augustiæ Fori, spatium videlicet extra laterales hinc inde Porticus in medio purum ac late vacuum, quod densa tunc multitudo compleverit.

Edic. Rev.
pag. 466

Α Τ Τ Ο Π Ρ Ο Σ Κ Ο Π Ι Τ Η Σ.

Lib. VII. cap. XXXIII. ἀνταρπαγεῖν τὴν ἑρῶν φωνήν. agit de Athanasio Patriarcha consueta sibi atque innata morose facie cunctos sine discrimine offendere nihil pensi habente. divina est origo, & notio hujus vocabuli mihi quidem alibi non lecti. unde autem verisimiliter duci putem, quam a ἀρπαγή Voce Ecclesiastici usus ex Epistolis Pauli notissima. Ad Cor. 12. cap. VI. μαχίμην ἐν μαχίμῃ διδόντες ἀρπαγὰς κερταῖς δακτύλῳ αὐτῶν ὀφθαλμοῦ, ex qua ideam Sanctus Apostolus appellativum alibi format ἀρπαγεύς. Ad Cor. 1. cap. 2. XXXI. ἀρπαγεύται γινώσκοντες τὴν ἰσχυρίαν καὶ ἑλπίαν καὶ τὴν ἐκκαυχίαν τῶν ὄντων ut ergo significet Pachymeres Athanasium non modo non cavisse ut oportuerat, ne acrius a se aliud spectante, bono etiam animo, contingeret aliquos offendi; sed ita se gessisse ut pene videretur de industria querere ac captare occasiones offendendi omne genus hominum, eum ἀνταρπαγεῖν hoc loco vocat.

Β Α Α Χ Ι Κ Ο Ν.

Lib. 1. cap. XVII. Τὸ δὲ βαλχικόν, ὃ δὲ χρίδι καὶ ὅλῳ ἐξήντων πρὸς πόλεως ἐς βελόναν καὶ πύργον, οἱς πλῆθος ἀνδρῶν κρείττονι πορεύμενοι παραπίπτει, ἴδιον δὲ χαλκῶν καὶ βοτάνων ἀρπαγῶν ἡ μολὴ δὲ ἀλλὰ καὶ μαχίμης οὐδὲν ἄλλο δέξ. Congruunt quæ hic Pachymeres de Gente Blachica scribit, cum iis quæ prius Anna Comnena in Alexiade de blachis scripserat. lib. VII. pag. 327. καὶ ὁνόματι τῶν περὶ τὰ βίον οὐλοῦν (Βλάχους ἦσαν; ἢ καὶ καλὸν οἶδι διαλατῶν) de quibus juverit videre quæ in nostro Glossario Primæ Alexiadis editioni subjunctio pridem annotavimus.

Β Ο Η Α Ρ Ο Μ Ι Ω Ν.

Etū semper alibi Pachymeres hoc vocabulo mensem Aprilem indicat: tamen propter rationes a me Lib. 111. Obser. cap. VI. n. 12. allatas, necessario dicendum est eum lib. VI. cap. XXI11 hoc nomine designasse Martium mensem, nec novum est variare illum in nomenclatione mensium: vide quæ verbo Διουσίῳ, & verbo Μαυμεκτηρίῳ hoc ipso Glossario notamus.

L ib. v. cap. xiv. *Εὐαὶνὸν δὲ ἀντάδην κατ' αἰγυλῶς βυζῆας, καὶ πῆρας* (forte leg. *πῆρας*) καὶ *παῖτες ἀεραλιδύμεται κύλινδροι*. Quid sint hoc loco *βυζῆα* quaeritur: puto idem quod *βυζαί* & *βυζία*, vocabula dudum explicata a Meurfio, dolia videlicet vinaria lignea rotunda, qualium liquore vacuorum, & terra opplerorum, usus est frequens in subitis obvallationibus; quas Galli hodie *barricades* vocant: quia dolia vinaria *barricae*, sive, ut solent scribere, *Barriques*, appellant. Italae ejusmodi dolia, *botte* dicuntur: voce proprius accedente ad sonum *Butei*, cujus significatum obtinet, & fortasse origo est.

Γ Α Τ Κ Τ Ε Λ Γ Ε Ω Ν.

L ib. i. cap. xiv. *Γλωτὶς ἀγκυρὸν, ὃ δὲ λῆγαν*. In hujus enarratione Adagii dissident invicem Grammatici sententiae contrariae commissis. Zenobius cent. ii. num. 92. Anonymus Varianus cent. i. n. 55. Eulathius ad Iliad. x. pag. 791. Ed. Rom. contendunt peransiphrasim dici de re molesta. Svidas contra judicat cent. iv. n. 94. sic enim scribit: *γλωτὶς ἀγκυρὸν κατ' ἐναντίον αὐτῆς παρὰ μίαν ἀλλὰ βυλῖμονος ἐκείνην, ἢ γλωτὶς ἴδη ἐχρήσατο Πλάτων ὁ ἀρκυρὸς ἐν τῇ Θάμει. γλῶττι δ' ἀπὸ τῆς ὑπερστροφῆς ἐκείνης ἀρκυρὸς, ἢ χροστὸν ἀνὰ τὸν αἶμα. ὃ γλῶττις ἀγκυρὸν*. Svidae Pachymeres accedens, scilicet ad quidvis cuius gratificandum Coryllani Episcopi animum hac formula expressit.

Edit. Rom.
pag. 465

Δ Ε Ι Ξ Ι Ε.

L ib. vi. cap. xxiii. *Ἐγγύλλαν τῇ Κρατῆρι Μιχαὴλ ἢ τῇ Καίσαρος ἀρχῇ ἀπὸ τῆς διῆξας ἡμᾶς τῇ ἐρατῇ ἔχουσι*. Quid sit hoc loco *διῆξας* diu quaerivi. nec vulgaris notio ostensionis, vel ostentationis, nec peculiaris quam notat Plutarchus Convivialium sermonum libro iiii. quaestione xv. docens sic vocari speciem aut partem quandam *ἐρχήματος, salutationis*, huc quidquam faciunt. Aliquando suspicabar *διῆξας* vocatum campum quemdam suburbanum Urbi Adrianopoli, in qua tunc diversabatur Imperator Michael, exercitum, ut solet fieri, in Castris habens suburbanis loco *διῆξας* vocato positus, ad quae ille tum forte contulisset cum nunciatus est adventus Caesaris. nec ablunderet usus praepositionis *ἀπὸ* quae saepe aequivalet latine *per* & locum per quem itur denotat. Sed figere sententiam, in conjectura mera non sum ausus donec auctoritas me doceret idonea, locum ita nominatum prope Adrianopolim fuisse. Illud in hoc dubio quod minus inverisimiliter sequeretur se unum obtulit novatum in usu vocis hujus hic aliquid agnoscere ex posteriorum militari disciplina temporum, Nempe Franci qui per Asiam Sacri belli causa diu militaverant census militum, quales maxime solvendorum cuique stipendiorum occasione a Duce ipso supremo Rege aut Imperatore celebrantur, *Montres* hodieque vocant, quasi diceret *ostensionis*, quibus scilicet unusquisque militum ad nomen citatus se ostendit atque exhibet. Manifestum autem est, si quis vocem gallicam *montre* graeco vocabulo velit reddere non aliud aptius reperitur nomine *διῆξας*. Res autem ipsa narrationi aptissime congruit, ut dicatur Imperator ex Urbe in vicina castra census militaris & solutionis stipendiorum causa praedisse, ibique repertum eum ei nunciatus accessus ad eum novi est Caesaris.

Δ Ε Ξ Ε Ν Δ Ε Τ Ε Ι Ν.

L ib. ii. cap. xxiii. *ἀλλ' ἴδη μάλλον οἱ πεντὲς ἐξωδονοῦνται τῷ ὄντι διὰ τὸ ἀποκρίθῃναι ἀντιπάλαντο*. Sed *ἴδη* potius qui nocte profectum per viam defenderant, *μισθολοῦντο*. *ἀποκρίθῃναι* plane pro *invenire, protegere, defendere* ponitur. nec nunc primum hoc verbum e Latino transit in Hellenem. Glossae Basilicorum. *ἀποκρίθῃναι* explicant *ἐξωδονοῦνται, ἐκδικεῖν*. Sed haec defensio judicialis est Patronorum aut Advocatorum Reos excusantium, aut ab iis crimina obiecta refellendo depellentium. Magis huc facit, declaratum hisdem Glossis Vocabulum *ἀποκρίθῃναι* in hunc modum: *οἱ μὲν πρὸς Κυρῶντος ἔτι ἀρμάχας ἵπποδωδύμεντος ἀπὸς ἐκδικεῖν ἀντίον*. Utitur &

Tom. II.

milites colligant, recreent, deportent in tutum. tum ilis solvi præcipit pro quolibet servato milite nummum unum. §. vero 54. Idem Leo imperat, in usum istorum Depuratorum addi Ephippiis militarium equorum scalam geminam ad levam, ut ha. um altera Depuratus, quoties opus fuerit ad subsidium equitis periclitantis, adjuvari possit ad scandendum in equum. Verba Leonis sunt: *αἰνέοντες ἑαυτοὶ τῶν δ' ἀπορριπτοῦν τῆς δὲ σάβλας αἰς τὴν ἀριστερὰν μίαν τῆς σάβλας ἑξ.* Addit denique eisdem D. puta. os debere *καὶ αἰς ῥάστανα ἰδὼν βαρύνει ἡμὲν τῆς πολλὰς λυπεύουσας τραυματίας, circumferre aquam in Lagenis unde revocent ad sensum. Saucios sæpe ex dolore vulnerum aut jectura sanguinis deliquimus patientes. Obiter observo ex hæcenus relatis: quod hi *Depurati* Leonis Imperatoris tempore, ut ipse testatur, *Scribentes* dicebantur, quæ affinis notionis vox est *Alimariis*. Satis indicat, & hos ex Alimariis genere fuisse, qui multi, prout ostendimus in ea voce Primo nostro Glossario, Castra olim Romana sequebantur. ac quod ibi diximus Medicos quoque, Chirurgos & *νοσηφους* universos eo vocabulo pariter censi, confirmat Leo idem Augustus Const. 111. §. 15. dum his *ἀπορριπτοῦν* Medicorum partes clare tribuit, sic de illis scribens: *ἀπὸ τῆς παραπολιτικῆς τῇ παρακτῇ, αἰς τὴν τῇ μίαν τραυματίας ὑποκίνας ἀναλαμβάνειν* αἰς ἑαυτοὺς καὶ περὶ τούτων. Hinc illos hoc loco nosse vocat *ἡσυχαστάς*, *Servatores*: leu *ἀπορριπτοῦν* vocem ultimatam, quod alieq. esset originis, vere græca mutans, ut solet in nominibus mensium, & occasionibus similibus. (nam & quas *εκάδας* modo descripto loco Leo Imp. dixit, stapedas designans, Pachymeris lib. v. cap. xxvii. Tomi prioris *αἰλμακας* maluit dicere) sive quod forte tunc sic usus invaluisset, ut quid *ἀπορριπτοῦν* appellati fuerant, tum vulgo audirent *ἡσυχαστάς*. Ceterum hos *ἀπορριπτοῦν* solitos fuisse, saltem Pachymeris tempore, interdum armari, & militarem præstare operam tuco deducendis per vias infestissimas viatoribus, docet nos locus ex cap. xxiv. libri v. hujus Historie, ubi refertur Roasterium Magnum Ducem cum Magnesia Constantinopolim Cannaburium quemdam mitteret, Nostongo Provincie illic *Πραξέλο* mandasse ut ei *ἡσυχαστάς* & suis copiis comes daret; quorum tutus præsidio secure iter illud conficeret: *πῶς ποὺ τὸ Νέστον ποτὶ τὸν ἡσυχαστὴν ἡσυχαστὴς ἐκ τῆς στρατιᾶς τῶν ὑποκίλων ἀφαιρῇ.* Adiditque mox Historicus, Nostongum ostendere affectantem abundans gratificandi Duci magno studio, plusquam rogabatur secisse: obivisse enim ipsum cum suis Prætorianis in officium, & Cannaburium in Urbem perduxisse.*

ΔΙΕΑΜΕΟΤΑΟΝ

Lib. II. cap. xxviii. ΑΛΛ' ἵσθως τῶν ποιωνταῶν βακτηρίαν λαβὼν παρὰ τὴν Κρήνην αἰς ἑδρα, τιμᾶται καὶ διβαμβύλη. Quid dicatur hoc loco *διβαμβύλη* Di-
bambulum eo mihi diligentius est querendum, quo doctissimorum Hominum edi-
ta hæcenus de hujus vocabuli notione sententiæ a vero aberrare, vel ex hoc
Historici nostri testimonio manifeste deprehenduntur. Eruditissimus Jacobus
Pontanus nosse in latina, quam sine Græco contextu solum edidit, interpreta-
tione Chronici Georgii Phrantzæ Protovestiarii, lib. 111. cap. xix. pag. 197. edit.
Ingolstadt. An. 1604. referens ritum, quo Patriarcha Constantinopolitanus ejus
dignitatis inire possessionem erat solitus, inter alia hæc habet: *Secundum hæc Pa-
triarcha cum lampadibus ad diambula, sive Atrium, descendat.* Ita ibi. Recte por-
ro, ut opinor, Meursius in Glossario verbo *διβαμβύλος*, & ex eo verba ipsa de-
scribens Mathias Martinus in suo Lexico Philologico, verbo *Monkambulum*,
pro *Diambula*, *dibambula* illo Phrantzæ loco rescribi debere putaverunt. non
recte autem, quantum arbitror, glossema illud, sive *Atrium*, pro verâ vocis ejus ex-
positione receperunt. Sic enim uterque scribit: *Μονοβάμβυλος simplex conclave* Edit. Rom.
1647.
*latis secretis in quo congregabatur Clerus Patriarcham novum electum, Codicum ejus
memoria: ὁ δὲ ἡσυχαστὴς ἡσυχαστὴς πρὸς τὸν μονοβάμβυλον. Ante hoc erat aliud, in quod pro-
missum continebant omnes, qui capereut scire, quem Clerus Patriarcham creasset; & illud
διβαμβύλος dicebatur.* Ita illi ambo: & hoc continue probant prolo, quem su-
pra descripsi, Phrantzæ, aut potius Pontani, loco. Sed in hoc utrumque falli
non diffidebitur, qui attenderit, quam ridicule diceretur a Codico *ἡσυχαστὴς ἐν-
δὸς πρὸς τὸν μονοβάμβυλον, Secundus Ostiarius manu tenuis Monkambulum*, Si Mono-
bambulum Atrium esset, quæle utique manu tenere (hoc enim est *πρῶτον*) ne-
mo unus potest. Unde manifestum est ex mente Codici *Monkambulum* fuisse
rem aliquam manu gestabilem. ac paritate argumenti idem erit statucendum de
Tom II. b ij

Dibambulo, quod ejusdem formæ ac generis esse gestandebuisse; & ratio communis etym. & series ipsâ narrationis Phrætaxæ, & ut ad rem meam redeam, hic Pachymerius locus tantum non evidentissime demonstrant. quem enim quæso possent sensum tolerabilem habere verba hæc nostri Auctoris: *Patriarcha Paschalis beatus ad Imperatorem accepto honoratur & dibambulo: si Dibambulam, Atrium esset exterius? Quidam igitur hic significare Pachymeres voluit verbo Dibambulam? Idem sine dubio, quod alias clarius expressit, dum refert Lib. 11. Tomi prioris Cap. xv. pag. 74. lit. E. sollicitos Antikites eo quod Arsenius e Patriarchio in Monasterium sponte profugus, scripto expressam Abdicationem dare rogatus recusasset, ut aliquid haberent scriptæ Cessionis æquivalens, ab eo repeti curasse *βακτηρίαν ἢ λαμπάδα* baculum & Candelabrum, rati si ea reddidisset per quæ investituræ Patriarchatu fuerat, hoc ipso satis indicaturum, Sedi se renunciare; ac liberam Synodo sacrum ad novam Patriarchæ electionem procedendi potestatem. Hic necessario de antiqua forma inaugurationis Episcoporum repetendum est. monumentis Ecclesiasticis aliquid est. Primum autem admonco, consuetudinem Ecclesiæ Latine, ut in aliis plurimis, sic in hoc a Græcæ usibus discrepasse. S. Bernardus scribit in Cena Domini: *Varij sunt (inquit) investiture secundum ea de quibus investimur. Varij gratia: transmissæ Canonice, per liberos, Abbates, per baculum, Episcopum, per baculum & annulum simul.* Ita ille. Ecclesia Græcæ quoque quidem & ipsa consuetudinem adhibuit symbola in conferenda electis Pastoribus & Sponsis Ecclesiæ, Episcopalis possessione Dignitatis, quæ similiter responderent duobus memoratis titulis *Pastoris & Sponsi.* At in primo duntaxat cum Latinis Græci convenientes, in posteriori lampadem Sponsis præferri solitam ex Evangelica Parabola, & usu Orientalium Nationum, ad nuptialem ceremoniam accommodatissimam, Annulo prætulerunt; quem tamen Occidentalis ad id potius adhibuit Ecclesia, ut populari forte Gentium Europæarum mari congruentius conjugalibus necessitudinis signum. Quidquid porro circa hoc in consuetudine Latinorum fuerit, Africanos quidem Episcopos Lampadis prælatione auspiciatos Dignitatem, præterquam indicant quæ alias notavi Lib. 11. Observationum Tomi prioris pag. 446. etiam adstruit Codini Locum de Officiis Cap. 1. in sexta Pentade: ubi agens de Ordinationibus Episcoporum solitis a Patriarcha celebrari, (id enim indicant illa ejus verba: *eis τις χειροτονεί; explicantia quid primus, & secundus Oiliarii proprii sibi quisque minister gereret in ea ceremoniâ)* sic scribit: *ὁ πρῶτος ἐνταῦθα κρατεῖ τὴν λύπην . . . ὁ δεύτερος κρατεῖ τὴν μονοβήμβυλον:* Primus videlicet Oiliarius Interim dum Patriarchæ, aut alii ejus concessi Episkopi, novum Episcopum intra Presbyterium, sive βήμα, consecrarent, fores Soleæ manu tenebat, ut statim eas panderet atque perfectâ intus solitis ritibus inauguratio fuisset. Tunc enim prodire novus Amiles, & ostendi Populo debeat. Quia vero prodire is Bernate debebat prævia lampade, ad banc illi præferendam secundus Oiliarius accinctus stabat, *κρατῶν τὴν μονοβήμβυλον* vel ut alia est lectio, *τὴν μονοβήμβυλον*, manu tenens gestamen cui erat inserta lampas una. nam *μονοβήμβυλον* ἢ *μὴν ἀμυλλὰ*. Quid sit autem ἀμυλλὰ docent Actii verba illa libro VII. *ἀμυλλὰς ἰσχυροῦ πύργου ὅλην Ἀμυλλαν νεκρὸν ἐν ἐπλεονείᾳ εἶεν.* Est ergo ἀμυλλὰ lampas, & *μονοβήμβυλον* instrumentum portatile cui esset una Lampas iadita. Verum ubi Patriarcha Constantinopolitanus inaugurabatur, satis prudens quis intelligit aliquid illi præcipui honoris supra Episcopos haberi debuisse. nimirum huic prodeunsi ad Populum, non *μονοβήμβυλον* aut *μονοβήμβυλον* præsterebatur; sed quod noster hic docet Auctor *διβήμβυλον*. de hoc vocabulo quid nos doceat Codinus, videamus. is libro de Officiis capite x. de festis, dum explicat quomodo pompa instrueretur qua Imperator ad celebrandum Christi natale venire admittebat in Ecclesiam solebat, ait: paratum adhibuisse *Λαμπάριον* cum *διβήμβυλον* novum in *τοῦτο*; verba sunt Codini: *λαμπάριον τὸν χρυσὸν διβήμβυλον.* Quid ita vero, nisi quia hunc præire oportebat processuro per Templum Augusti? Quod si ut vidimus *διβήμβυλον* gestamen erat lampadem unicam insertam habens: quid restat nisi ut *διβήμβυλον* intelligamus aut *διερνον* fuisse *διβήμον*, qualis meminit Petronius in nuper edito fragmento Trugueriensis, aut Instrumentum aliud bishdom in duobus hinc inde processis ramis geminis lampades ardentes habens. Sane opportunissime ad hanc rem admonet Basilianus Imperatori, quando in solemnitatibus accedebat ad Ecclesiam, duplicem lampadem præferri consuevisse: Ministrum quoque gestatorem ejus duplicis lampadis, *Lampadarium* vocatum. Igitur quod Codino *διβήμβυλον* novum dicitur,*

Vas est, juxta Balsamonem gemina lampade insignē. Quare his Auctoribus non sane jam reformido falsi dicam impingere latino Phranzē, *dibambulo*, per *Atrium* exponenti. utinam copia inspicendi daretur archetypi contextus. quāvis diu & solcite, sed frustra. confido tamen in græca, si uspiam extet, oratione nullam prorsus rependam *Atrii* mentionem. & quod Phranzē *dibambulo* in plurali posuit, significare puto voluisse gemina Candelabri brachia, quorum snam anum quodque sustineret lampadem. quis enim neget perapte cadere sensum istum in hæc verba: *cum lampadibus ad dibambula?*

Opponi adversus hæc posset ex modo laudato Balsamone; singularem Imperatoris fuisse prærogativam prævis duabus per Ecclesiam incedere lampadibus: quatis nec Patriarchæ, ac ne ipsi quidem Imperatrici tribuebatur. His enim tradit Balsamon singulas tantum præferri solitas lampades. Ad hoc duplex responsio mea est. Prior: non omnia quæ primis auspiciis, in eundem dignitatis quibusdam magistratibus legitime dabantur, eadem itidem quotidiano vix usu tribui. Quot cerimoniarum Imperatoribus, Regibus, Aliis Principibus inaugurandis adhibentur, quas nefas est ultra illum diem repeti? Sic & in Patriarchis Constantinopolitanis. institutum fuisse potuit, ut prima dumtaxat ordinatione dibambulo honorarentur: reliqua vix cum prodirent per Ecclesiam non nisi Monobambulum ipsi præiret, ut multis hodie Episcopis primo ingressu in Urbes suas umbellæ honorem dari videmus, qui postea negatur. Altera: satis magnum esse discrimen inter Balsamonis, & Pachymeris ætatem. Nam centum fere annis Balsamon Pachymere antiquior est. Eo autem intervallo multa constat in Magistratuum Ecclesiasticorum & secularium prærogativis & honoribus fuisse immutata. Unde pronum est credidit, ab Imperatoribus Schismaticis suum Constantinopolitanum Thronum ad invidiam, & depressionem etiam omnium primæ Romani ambitiose attollere certantibus, facile illo spatio concessum, ut cum antea unius Prælatione Lampadis Patriarchæ honorarentur, deinceps bilychni quoque lucerna (qui erat antea solis Augusti referatus honos) ante ipsos portata conspici ambulant in Ecclesia, tam prima Potestatis usurpatione quam deinceps. Eligat igitur æquus Lector utrum malit. An ætate quoque Balsamonis Constantinopolitanos Patriarchas in prima consuetudine Romæ, in reliquo, etiam solemnitate Magnarum, per Ecclesiam incedere, Monobambulo contentos: An neutrum dum Balsamon scriberet concessum ipsi, utrumque, aut saltem prius, ante hanc editam a Pachymere Hyltorum Byzantinis fuisse Antistitibus per suos Principes indultum. Confirmatur prior responsio ex eo quod ait Balsamon, Episcopis præter Patriarcham, & paucos eximie honoratos, ut Cypri & Bulgaricæ Archiepiscopos, fuisse cæteris negatam in processu per Ecclesiam, solemnibus etiam diebus, unius prælationem lampadis; qua tamen illos in prima saltem inauguratione fuisse cohonestatos vix potest ob superius dicta dubitari. Quidni ergo sic dicatur de Patriarcha quoque, in prima illi inauguratione Dibambulum concessum, in reliquis cerimoniis Monobambulum dumtaxat. Superest, ut veriloquium vocum istarum *μονοβάμβυλος* & *διβάμβυλος* inquiramus. Puto equidem a latina voce, *ambulus*, deduci: & ut rem ita nomen in Aulam Romæ novæ e veteri migrasse. In Aulam dico: non in Ecclesiam. nam prælationes lampadum Episcopis usque ab Apostolicis in Asia usitatas temporibus istis: Augustis quidem ignem prælatum prius Romæ quam Constantinopoli fateri necesse est: cum jam Commodi ætate solenne Romæ esset ignem Augustis præferri; Herodianus Lib. 1. *Αυτίλλας ἔν τῃ Κομμηδῶν ἀφροδίτῃ πᾶντος ἁλλοῦ· ἀπὸ τῶν τοῦ Αυτίλλος Βίβου Αἰμαρῶντος σπονγῶν.... ἀλλ' ἐν τῇ σπονγῇ τῇ Αὐτῶν τοῦ Αὐτίλλου, μέλανος τῇ Αυτίλλος τῆς Βασιλίδος συμβόλων, Περικλίου δὲ Παπῶν αὐτῶν ἐξιδόν. ὡς ἐν τῷ μύθῳ ὁ Κομμηδὸς ἰσχυρὰν τῆς τιμῆς τῇ ἁλλοῦ. καὶ γὰρ τοῦ Βασιλίδου ὄρου καὶ τῆς Βασιλίδος καὶ τῆς πύρ ἀφροδίτῆς αὐτῆς.* Ex Herodianis Augustis Romæ Imperantibus tabto ante Constantinum, & uxoribus eorum ignem quæquæ incederent prælatum docet: & (ut hoc obiter adinoneam) solus docet; ne mittemur ab uno interdum Antiquæ scripto natata reperiri quædam olim usa vulgarissima; ideoque quod tunc essent notissima litteris scribentium non expressa. Sic fuisse in usu quondam & pretio quendam honorem *Bisselli* vocatum (quem est verisimile situm fuisse in prælatione *sedis græviæ* aliis quibus eximie concessa) ex una nuper exscripta, & vulgata constat per virum doctissimum Chimentellum Pisani marmaris Inscriptione; reliquis ea de re vetustatis monumentis silentibus. Unde nec si primus & solus Pachymeres istam

de qua nunc agimus Dibambuli vocabulo designatam, geminæ lampadis antea Patriarcham Constantinopolitanum prælationem memoriz prodidisset, mirari prudens LeQior, aut suspicam unius habere fidem propterea deberet. Sed quod coepimus agimus de origine vpcis *Dibambulum*. Credo equidem Ministrum qui lumen Imperantibus Romæ præferret vulgo dictum *Ombulum*, quin & instrumentum aui vali quo igni portando uteretur, eandem quoque appellationem accomodatam usui populari & transata per Constantinum & Roma Vetere in Novam sede Imperii, nomen idem Latius originis Græcis Litteris signatum. Ac cum sorte postea excogitati gradus esset in participatione hujus honoris; ita ut fax aut lampas unica ante quosdam portaretur, ante alios duplex, explicatam istam differentiam vobis græca forma compositis; ita ut instrumentum unicam gereas lampadem *Mosambulum*, geminas habens *Dibambulum* vocaretur. Dicit aliquis commodius *Dibambulum* dictum videri posse quasi *Dibambulū* ab *Ampulla*. molito, p. m, b. Atqui si hoc esset *Mosambulum* ex analogia formari debuisset. Agnoscamus ergo in voce *Mosambulum*, veram tam *Mosambuli*, quam *Dibambuli*, originem Latinum Vocabulum *Ombulum*. Hæc mea circa *Dibambulum* conjectanea, ut soleo meo judicio diffidere, cum aliis discutienda obtuli Viris eruditis, tum Doctissimo & mihi amicissimo Dominico Magrio Theologo Ecclesiæ Viterbiensis; qui rem adeo probavit, ut statim, quæ dudum scripserat in suo Onomastico Ecclesiastico diutibus jam editionibus vulgato, quæque in Tertia in qua ante Prælium laboras, decreverat ponere de notatione vocis *Dibambulum* Opinioni Meurii & Martini consentanea, in meam sententiam rescriberet. Hæcenus de his scripseram, cum forte incidit in meas manus Historia Græca Concilii Florentini, auctore, ut superius editor vocat, Sylvestro Sgarupolo; Alii Syropulum dictum voluit. In hoc ego libro reperi luculentam confirmationem conjecturæ de *Dibambulo* meæ, quam tacitam transmittere, prævaricari sit. Narrat is Scriptor cap. xvii. Sectionis 111. pag. 62. Cum esset Patriarcha Constantinopolitanus in prociñdu desideratæ sibi navigationis in Italiam ad concilium illic celebrandum & concordiam Ecclesiarum statuendam, voluisse, repugnante Syropulo & aliis quibundam in Schismate & odio Latinorum obfirmatis, portari secum vasa sacra omnia Sanctæ magne Ecclesiæ: Παράρχης παραβέβηκε ἰεροσολίμου ὃ τὸ ἱερὸν σκεῦος πάντα τῆς ἀγιωτάτης μητρὸς ἐκκλησίας, διαφωτιστὴς δὲ ἡμῶν &c. Ea occasione, cum sacra illa vasa recenseretur in Sarcinas liganda, quæ ipsorum quo ante longo usu passa quippiam fuerant, reconcinnata ac restaurata sunt, in quo dum elaborant artifices, contigit offerri eis tria *πύλλα*. Creygonus inscite *pyxides* vocavit. *Ventilabra* enim illa vox sonat, aut ut Auctor Antiquus vitæ S. Petri Caveniæ apud Henkenium die xv. Martii, cap. xv. scribit, *Flabelli*. verba ejus hic ponam, quia usum *πύλλων* in sacro indicant: *Cum Terepsi in Ecclesia S. Joannis Nissa (S. Petrus Caveniæ) celebraret, & quidam Flabelli uniuscuiusque negligenter exhiberet, lampadem impulit, & eleum super altare fudit.* Erant nempe *πύλλαι*, laminæ tenues in Alarum formas extensis, quæ circa Christi Corpus, dum in altari stabat, a Ministris movebantur. Istiusmodi instrumenta tria & pretiosa fusa metallo, sed confusa, aut maculosa; ideoque reparationis egentia, haudquaquam fuere, ut alia in priorem rescita, & climata figuram; verum in unicum coacta *Dibambulum* ἀνὰ τὰ ἱερὰ θύματα καὶ ὑποτάξιον, ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ὑπεκρίθηναι... εἰς ἐξάμβουλους μετακλίσθηναι τῆς μητρὸς & ἱερατικῶν ἀποστόλων ἡ ἀνιλεβνίας, ὡς καὶ, ἐξ αὐτῶν. prius forma in eis scripta Cherubinorum sex alii instrumentum, associante, aut inde, ut si dicam, expressa. En ergo ex relatione Syropuli, tres laminas argentæas simulacris Cherubinorum cælatas, in unum coactas *Dibambulum*. Restat videre quid tandem rei esse *Dibambulum* exstimaverit, imo certo scierit, & ex publica tunc omnium notitia innuere satis habuerit Syropulus idem. Intelligitur id ex quadam ipsius auguratione inde captata; quam his verbis mox explicat: ὃ ἀντὶ τῶ θύρι διαπνεύσιθαι τρεπίρ, ὡς ἱερὸν ἀνάθημα, καὶ δι' λαμπρότητος περιμαζαδὸν φῶς ὑψεῖται, καὶ ὡς ἡτοιχῶ ὑποτάξιον ὃ μετακλίσθαι προοίμιον, ὅπου αἱ τρεὶ πύλλαι τῆς θύρας καὶ ζωοποιεῖν τὸν παραπνεύειν τὸ καθαρὸν ὃ ἀνιλεβνίαν τῆς ἐκκλησίας δέχμενος. Hæc sonant. Ex ista conflatione trium ventilabrorum ex argento formis Cherubinorum cælatorum, in unum Dibambulum, consecutum esse, ut illa materia exciderit honore quo dignata prius fuerat, insidendi sacre mensæ, & ex ea speciem augmentum ostentandi circum venerantibus: dejecta vero fuerit in usum longe viliozem, quippe facta candelabrum huc illucque portabile, & deponi aut projici ubivis solitum.

Ed. Rom.
Pag. 473

quam rem Syropulus, qui negotium Conciliationis Ecclesiarum Græcæ ac Latinæ, nec fuscipio unquam voluisset, nec perpetratum admittit, in omen rapuit, ut feceretur perversiois puri, & sinceri Ecclesiæ dogmatis: qualem evenisse, sancti, unanimi Oriente cum Occidente Consensu, in Sacro Florentino Concilio, doctrina Processionis Spiritus Sancti ex Patre Filioque, hic pertinax in Hæresi, & Schismate Scriptor temere ac blasphemæ non veretur affirmare. illud tamen hæc ejus impia divinationi mihi asserit commodi, ut ex ea manifeste appareat *Dibambulum* aliud nihil quam *λαμπάδην*, instrumentum lampadibus gestandis in pompa præferri Patriarchæ solitum, quale is, processuro in Italiam sibi, quo maxime augmentum rerum suarum speciem præberet Latinis, curasse ut quam speciosissimum mole ac forma pararetur, hic intelligimus: unde in id unum materia quæ tribus altaris valis suffecerat, est impensâ. Et pertulit revera suum istud sacrificium cunctumque *Dibambulum* Josephus Constantinopolitanus Patriarcha Florent. *Edic. Rom. tiem*: idque ibi solemni suo ad Papam accessu ostentare studuit. Audiat idem *P. 274* Syropulus cap. xxiv. Sect. iv. pag. 99. *ὅτι λαμπάδων ἡ Πάτρις ὡς βύβατος ἢ ἰδίῳ δυνάμει, ἢ τῇ τῶν ἁγίων κατὰ τὴν ἀποδείχσαν τὴν μετὰ τὴν. Deinde significavit Patriarcha Papa, velle se ipsum offerre: rogari ut deus admissum affirmeret. Paulo post *ἐνταύθα ὡς τὴν ἀποδείχσαν τὴν μετὰ τὴν. cum præstita dies advenisset.* ait Syropulus Patriarcham inter cætera, quæ ad pompam sui versus Papæ palatium processus commendandam providit, jussisse, ut sibi *Dibambulum*, & *Dicamium* præferrentur: *ἵνα τῶν δὲ τῶν ἁγίων ἢ τὸ δὲ βύβατος ἢ τὸ δὲ ἀποδείχσαν τὴν μετὰ τὴν.* Est *dicamium* Dicamium aliquid simile baculis illis aut contis argenteis specie clavarum (vulgo *Massas* vocant) quas præferri videmus S.R.E. Cardinalibus, dum solemniter incedunt. qualium Græcis Patriarchis nuntiatorum meminit Chironicon Constantinop. his verbis: *ἰδίῳ χαρὶ δίδωσι αὐτῷ δὲ ἀποδείχσαν τὴν μετὰ τὴν, ἵνα ὁ βύβατος ἢ τὸ δὲ βύβατος. propriis manibus dedit ἑπὶ Dicamium magni pretii, hoc videretur argenteum circumnavigatum.* motum vero, pergens Syropulus fuisse refert, Patriarchæ controversiam de prælatione *Dibambuli*, & *Dicamii*, dicente illi Magno Chartophylace: *ὅτι ἐνταύθα ἡ δὲ ἀποδείχσαν τὴν μετὰ τὴν, ἢ τὸ δὲ βύβατος, ἀποδείχσαν τὴν μετὰ τὴν.* Hæc hæc loca præglossari nihil attinet. quare, si tibi videtur, relinquatur. contra tamen tendente Patriarcha, convenit ad extremum, solius *Dibambuli* prælationem omitti. *ἵνα τὸ δὲ τὸ δὲ βύβατος.* Candelabri fidei præglossatio, tamquam ab usu in Italia recepto nimis aliena, vel aliam quamlibet ob causam, ultra a Patriarcha remissa est, *Dibambulo* domi relicto. Potuit ne clarius adstrui a me prius tradita *δὲ βύβατος* notio? Tamen hoc mihi Syropuli suffragium eripere Creygtion Interpres conatur: quo successu, videndum modo restat. Ille priori ex indicatis locis Cap. xvii. Sectionis iii. pag. 62. verba illa: *τὸ δὲ* hoc est *τὸ δὲ βύβατος*) *ὡς δὲ βύβατος μετὰ τὴν μετὰ τὴν* sic vertit: Sed hæc... *τὸ δὲ βύβατος* in unum, seu eandem, & geminam *ampullam* prodire Idem porro in Notis ad eum locum docet: *Dibambulum* esse a latina voce *Ampulla*, sonareque *ampullam* figuratam geminam *are*, seu *epistomis* superne *hiantem*. debuerat autem addere quem usum tale vas haberit; aut quam ob causam ituro in Italiam Patriarcha, instrumentum ejus formæ tam sollicito paratum fuerit: tribus etiam sacris ex altari valis in id confatis: contentus erroris damnare Gretserum Jesuitam, quod lib. Comment. in Codin. 3. cap. 1. p. 117. *Dibambulum* cum *lampade* confundit. Id verum Gretsero falso imponitur. Is enim ibi tantum dicit: sibi alias non displicuisse *δὲ βύβατος* dici *areum* *contem* cui *lampas* imponebatur: sed se in alia mente nunc esse, qui etiam non mutasset sententiam, dici non posset, cum *confundisse dibambulum cum lampade*. aliud enim *est lampas*, aliud *contem* *gestans lampadem*. quod si contus intelligatur bifidus duos quasi ramos protendens, quorum quilibet in summo habet locutum capiendæ lampadæ aptum: veram *δὲ βύβατος* expressisset Gretserus formam: & si audiret suum Syropulum Creygtion idem ipse sentire debuerat. Sic enim non laboraret in divinando, quorsum is *λαμπάδην* instrumenti lampadibus gestandis accommodari, mentionem vers. 35. faciat, ponens id vocabulum tamquam Synonymum *δὲ βύβατος*. At nihil mirabilius est quam quod omnium bonum oblitus Creygtion, dum capite xxiv. Sectionis iv. pag. 99. iterum illuc memoratum a suo Syropulo *δὲ βύβατος* interpretatur, *ἀπὸ τῆς Παπῆς* id appella, & Notarum pag. 18. hunc locum indigittans, si scribit: *δὲ βύβατος* in hoc loco omni dubio *præcise* velum significat *umbratilis*. . . . Illud enim velum dum ut *umbram* arceat, a cæca longiori supra capitis sagittam explinatur, incurvum & cæcatum fornem *re-**

presentat: dicitur rursus ad eundem reduci, ventresam legumculam aut ampullam. In his non quero cur dicatur Umbella, sive, ut Creyngton loquitur, *officium Papije*, *vestimentum aere*, cum soli potius arcuata & umbræ faciendæ comparatum ejusmodi instrumentum sit. Illud etiam atque etiam explicare Creyngtonum ne gravetur, rogo: quia tandem ratione metallum trium pyxidum constari in unum *officium Papij*, sive umbellam, poterit? Sed omnia hæc arbitranda æquo, & erudito Lectori permittantur: interim dum, quæ multa nos vocant alia, prosequimur.

Ed. Rom.
Pag. 475.

Α Ι Ω Π Ι Α.

L ib. v. cap. 12. Βερίλην δὲ τὴν διαίαν βουλὴν παρῶν ἀγγελοῦν τὰ δυνά. Videri posset *διαίαν* hic dici duarum horarum spatium, sicut *triburium* (Ausonio Poetæ inscripta vox) tres horas indicat: sed non est ita. Nam Glossæ veteres universim exponunt *διαίαν* *interceptio spatium*. & Svidas: *διαίαν ἀπαυξή*. quod probat adducto statim loco ex quodam, ut apparet, Historico: *δύο δ' ἡμερῶν τὴν πολικίαν, ἣ δ' διαίαν βουλὴν τῆς παντοίας παρεχόν. cum autem esset visum, remittendum εὐρηστικῶς ἐν τούτῳ, ὅτι spatium ἀριστερίας πεδίοντα δαδόν.* Ergo & in hac reliqua Historia noster aliquoties *διαίαν* pro mora, & spatio, quo cessatur, aut deliberatur, ponit. ut lib. vi. cap. 21. *ἐν διαίᾳ τῇδε τὰ κατ' ἐκείνη.* utitur & hoc vocabulo S. Abbas Nilus in Epistola juxta Editionem nostram CL. pag. 159. (in Posteriore, & longe pleniore Allatiana est CCXIII. libri 111. pag. 396. inscripta Rodomino: cum in Aschetypo unde descripti Mediceo codice olim legerim ego, & ediderim Rhodonymo.) Ibi ergo hæc loquentem facit Sanctus Pater Peccatorem imprænitentem in Judicio Supremo: *εἴμην πῶς ἡμεῖς ἀπώλυν τὴν διαίαν τὴν παρούμεν ἡμέραν!* Hi mihi, quod volens passus sum effluere in unum spatium transacti temporis ad penitentiam concessim!

Ε Γ Κ Α Η Τ Ε Τ Ε Ι Ν.

L ib. v. Cap. 1. *οἱ μὲν τῷ χρίστῳ ὑπελάμβανον κλίμας.* Ad *ὑπελάμβανον* reperitur apud alium Græcum Auctorem, dicant qui omnes me diligentius legerunt. Mihi, etsi alibi non occurrerit, non fuit dubis ejus notio; utique recordanti *ὑπελάμβανον* *δίκην* vocari litem, de cujus judicio provocatum sit: & forum in quo ex provocacione disceptatur; *ὑπελάμβανον* *δικαστήριον*.

Ε Κ Φ Α Ν Σ Ι Ξ.

L ib. 11. Cap. 1. verba hæc referuntur ex Tomo Gregorii Cyprii Constantinopolitani Patriarchæ: *οἱ δὲ ἢ παρὰ τῆς Θεολογικῆς Διατάξεως τῆς Λόγου Κρίσεως προσβολῆς, ἢ τῶν εἰς τὸ ἵνα καθαρῶς τὸ πνεῦμα προέξῃ τὴν δίκην βίβλιν!* ἀλλὰ τῶν εἰς αἰδίον ἱερῶν. Cum sæpius paucis his verbis repetatur vox *ἱερῶν*, semel tantum codex noster eam exprimit addito, alias *ἱερῶν* scribens, unde verebar equidem corrigere tot loca indicio nnius, nisi animadvertissem Codicem Vaticanum constanter *ἱερῶν* scribere. inde intellexi sic revera scriptum a Pachymere, more utique recepto aliorum. etsi nonnullam *ἱερῶν* quoque legitur. Sed majoris momenti fuerit notionem scrutari vocis hujus. vulgo video a Summis Theologis Græca latine reddentibus *ἱερῶν*, *ἱερουργίας*, *ἱερουργεῖν* *πνεῦμα* enunciationis significatu declarari. non reprehendo. jure tamen meo visus mihi sum posse hoc nomen ducere ab *ἱερῶν* quatenus sonat *eluces*, ut *ἱερῶν* recte vertatur *explendescencia*. quod commodius ad subjuncti loci sententiam ni fallor accidit.

Pag. 476.

Ε Ν Ι Κ Α Ν Ο Ω.

L ib. 1. Cap. xxxv. sub finem. *ὁ μὲν ἐκ τῶν χρόνιων ἐκείνων.* Hujus verbi satis in libris quos viderim rari notionem & Paraphrasæ Vaticano sumpsi, totum hunc locum sic reddente: *ἐκ τῶν παλαιῶν χρόνιων αὐτῶν ἰδιώτην.* Sic ille conjungens quæ Auctor discreverat, centum aureos Vecco, quinquaginta Meliteniotæ suppeditatos memorans. cui quatenus simpliciter conandi significatum voca-
bulo

L Ib. III. cap. XXVI. ὅτι ἐξάρτος ἔστι παντὶς τοῦ κατὰ ἐξάρτος γινώσκου βλάστη. Scio ἐξάρτος vulgo putari dictum quasi ἔξω ἀρας, sine noxa, incalcentem, indemum. cujus notio in Phœd. Platonis exempla leguntur. Sed non quadraret ad loci sententiam interpretatio, quæ illis vocabulis hic uteretur. Non enim ideo vocabant Bulgari ad Regnum Michaelē Constantinī Regis quondam sui filium, quod ejus cum spe successus inchoandi negotii tempus nunc esse putarent, cum adversa stirpi Constantinī potentia Tocharotum in Bulgaria consinio dominantium staret incolumis: sed id volunt significare; infirmam esse modo illam minusque quam prius formidabilem. unde occasionem offerri non aspernandam censebant Michaelis in paterni Regni possessionem reducendi. Nec absudit ab origine ac veriloquio jam indicato vocis bujus hæc secunda notio. Nam ἐξάρτος ex vi etymī proprie sonat eum, qui ex gravi noxa primum emergere incipit, & ἔξω ἀρας esse. Itaque votum est febre laborantis, & morbo periclitantis fontico, illo versu expressum quem recitat Etymologici Auctor. ὁ Ζαῖ γινώσκου τὸν ἐξάρτον νότον. Da Jupiter cedere me periculum hujus morbi. Jam porro sanus esse dicitur, cujus remittens, aut penitus cessans febris spiritum reditura valetudinis relinquit integram. Cujus rei quis somnus in acuta febricitantibus interdum signum est, discipuli dormire languentem Lazarum a Christo audientes, ajunt Joan. XI. 12. Κιλεῖ αὐτὸν καὶ μὲν, καὶ θνήσκει. Domine si dormit, saltem erit. Ergo cum, quem Hippocrates ἐξάρτος dicit, Galenus ὡς αἵματι sanum interpretatur, sic intelligendum putarim, ut malo defunctum, & febre parum velit dicere. nam & hi dicuntur ὡς αἵματι, licet ad plenum robur integri vigoris nondum confirmati sint. Sed adhuc debilitatem imminutarum morbo virium sentiant. Ac sorte more suo Helychii Glossas in animo habuerit Pachymerea hæc scribens, ubi legerat ἐξάρτος ὁ τὸς νότον ἔξω ἀρας. qui autem e morbo recens emergit, debilis videlicet imbecillique adhuc est. quales tum videri poterant Tocharorum Bulgaria finitimorum opes, utpote qui paulo ante bello inter se civili, ducibus hinc Tuchal, inde Noga, ad interuicem usque consisterant, secuta inde miserrima desolatione totius ipsorum regionis: & pauci admodum ipsorum Tzacam fugientem in Bulgariam secutis, nuper illis oppressis, prævalente Olphenistiblabo. Unum superest dubium: cur Pachymerea in secundo casu ἐξάρτος scribat. nam in primo accipi non potest, cum tribus mox adjunctis femininis genitiuis conspiciatur παντὶς τοῦ κατὰ ἐξάρτος. An error hic agnoscentus, &, ἐξάρτος, referendum contra fidem Codicum optimeorum B. & A? (nam Vatic. hoc, de more, omisit.) An potius existimandum, e nominativo feminino ἐξάρτου, patrum hunc casum a Nostro duci; quod vereor ut analoga, & recta grammaticæ ratio permittat.

Edic. Rom.
pg. 473.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ.

L Ib. I. cap. XXIII. λαβὼς μοναχὸν ἐν τὸν ὄμβρον. agit de Nicandro Larisseno irradente Andronicum olim Episcopum Sardensem, postea Monachum; sed per ambitionem e vita monastica reversum ad Dignitates; quibus subita conversione Sortis ejectus, multis, quos irritaverat ludibrium debuit; in primis Nicandro isti ejus opera Episcopatu pulso. qui ut Andronico exprobraret ambitionem eruptionem e statu monastico, monachicum ei ἐν τὸν ὄμβρον iniecit, ipso statim resiente. Non reperio alibi hanc vocem. Sed manifeste docet hic ipse locus, capitis tegmen Monachorum proprium sic dictum. unde & cucullum latine reddidi; & mox in repetitione rei ejusdem, Ecclesiasticis usurpatam Scripturibus pro cuculli synonyma caputii vocem adhibui. Videri possit cucullum Monasticum, ideo dictum ἐν τὸν ὄμβρον quod cum vestis ipsa sit quasi sepulcrum Monachi, cucullus extet velut apex ac fastigium tumbæ.

ΕΞΚΑΜΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ.

L Ib. II. cap. III. Σοφιστὸς ἦν ὁ καὶ τὸν ἐκκαμματομένοιο χαρτοπολάει· ὁ δὲ Μοναχὸς κατὰ τὸν ἀντικείμενον ἀπὸ τοῦ ὄμβρου, ἀπὸ δὲ τῆς παντοφύτου, etc. quid sit hoc loco ἐκκαμματομένος minis mirum est ignotum mihi esse cuiquam alibi tale

plicem vim verbi ὁμοῦς, quarum ad mentis acrimoniam una, ad corporis, ac vultus speciem pertinet altera, juxta priorem nequaquam hic Pachymerem locutum fuisse, quod sit inconsequens, promptitudinem ingenii nimis ac morbose cordis effluens tamquam proprium effectum assignare. præsertim cum mox addat rem plane contrariam, nempe; *fulgures ex illo erant intendi sursum in cœlestem ferlatas rationis in Joanne Apostolo ipsum pertulisse*. hæc enim est sententia verborum illorum: *οὗ εὐχρηστὸς τὸ μῆνιν τὸ πάθος, ἀπὸ τοῦ ἐκτετακτοῦ τοῦ ὁμοῦς, αὐτὸς καὶ χροῖμας πολλὰς ἀπαύμας τῇ ἰσχυρίᾳ τῆς ἀκαταστάσεως, &c.* Quin & dum repeto Pachymerem lectione antiquitatis plenum, potius in scribendo respicere quid apud Auctores viderit, quam curare quid minus ipso tritus in veteri eruditione Lector intellecturus statim sit, in animo, cum hæc chartæ ilinceret, habuisse simul illos Homeri versus Iliad. 2.

τοῖς τοῖς Μυθῶν μὲν οὖν ἀμάρτυροι

Εὐχρηστὸς

Simil Plutarchi ex Libro; *Πῶς ὁ τις αἰδουμένων ἀποκρίνεται ἐν ἀρετῇ*, locum hunc de Juvene progressio jam in studio varietis: *ἀλλὰ ὁ ἀποκρίνεται ἐν ἰσχυρίᾳ τῆς ἀρετῆς* (φωταῖς) *ἀρδεντα δὲ ὁμοῦς ἵος, αὐτὸς αὐτὸς μὴ ἵος, ὁ ὁμοῦς αὐτὸς ἵος*, &c. cum in primo cruentam rubedinem, in altero verendum ruborem faciei, conjuncta cum vocabulo *ἀρετῆς* videret, illud in sua scriptioe posuisse, animo indicandi conspicuum ardorem vultus flagrantis, qualem in Joanne Lascari ex cordis inflammatione, ut credebat, ortum observaverat.

Ed. Rom.
pag. 480.

Z E T X I Π Π Ο Τ Φ Τ Α Α Κ Η.

Lib. VI. Partis Prioris cap. XXXIII. Τῷ ὡς Ζεῦξίππῳ δίδοναι φολαῖς. Agit de Latiis capitis ad Bellagrada, quos Constantinopolim ductos, & illic obsecratos Plebi, deinde ait Historicis in hunc, quem vocant ὡς Ζεῦξίππῳ Zeuxippi carcerem fuisse conclusos. Nullum vidi idoneum Auctorem qui fuisse Constantinopoli carcerem sic dictum doceat. Procopius lib. 1. de Bell. Pers. pag. 70. Ed. Reg. & lib. item 1. de Ædific. pag. 23. *Βασιλεὺς Βασιρὸς publici meminit quod ὁ Ζεῦξίππος vocaretur*. Nicephorus item, Callisti lib. 12. cap. 12. pag. 697. Ed. Paris. *ἀποκρίνεται ἀπὸ τοῦ ὁμοῦς τῇ ἰσχυρίᾳ, publicum latronum conficiunt, & maximum, τὸν Ζεῦξίππον fuisse omnium tradit*. Thermasa Severo conditas has ferunt in templo αὐτῷ Ζεῦξίππῳ Jovis equos jungentis, seu curru subjunctis equis tracto vehentis, quod Ζεῦξίππῳ vox indicat, fortasse sic dicto, quia tali specie Juppiter olim in eo Templo effusus viseretur. Ex veteri porro illo fano vocabulum recentiori Thermatarum ædificio ei adjuncto adhibuisse apparet. estq; id verisimilius, quam quod alii suspicantur, a Zeuxis Pictoris Tabulis quales illic prostant, locum nominatum. Statuis enim, & signis fuisse videtur insignior quam tabulis. Vide quæ de loci ejus ornatu exquisitissimo collegit & veteribus Petrus Gyllius lib. 11. de Topog. Constant. cap. vii. ubi prolixum exhibet Catalogum statuarum illic erectarum. Frequentari solitum concursu curiosorum indicat Nazianzenus orat. xxv. ubi Zeuxippum propterea vocat novam Jerusalem, quod Templo a S. Helena in Calvaria condito, & Nova Jerusalem vocato, splendore ac magnificentia non cederet. Quare solus Pachymeres articulo scem. generis ὡς Ζεῦξίππῳ φολαῖς dixit, non plane comperi. Suspicebar, postrioribus temporibus, collapsa ævo parte antiquarum Balnearum, (nam ante bos centum annos nulla restare vestigia Zeuxippi, testatur Gyllius) rudera in *ruas*, *Pericium* efformata. juxta quam spatii vacuis septo circumdatis multitudo hæc captorum bello Latinorum, quam Urbis ordinarii carceres minus caperent, conclusa tunc fuerit; & hæc a nostro *ὡς Ζεῦξίππῳ* (Subaudi, *ruas*) *φολαῖς* voca. Sic hodie apud Algerium, ex veteri *Jol casaria* deformatum nomen, a Piratis capti custodiuntur in Balneo, *nel bagno*, prout ab Expertis didicimus.

Z T T O N E T A Γ Γ E A I O T T I Θ E N A I.

Lib. II. cap. xv. *ὡς δ' ὁ Καρκαδὸς Νεομυθῆας τὸν Ὑγρὸν τὸν ὁμοῦς Εὐαγγελιστὴν*. Agit de ordinatione Athanasii Patriarchæ Constantinopolitani, in qua quaerendum ad intelligentiam bujus loci, quid sit *ἵππος Sancti Evangelii ponere*? Docet

cum ab Anno Christi 1071. ad 1078. pertinuerit, facile potuit florentis tunc ætatis Sethus vitam ad multos inde annos propagasse, & consequenter diu vixisse sub Alexio Commeno.

ΚΑΒΑΛΛΑΡΙΚΑΙ ΤΙΜΑΙ.

Lth. vi. cap. 11. Καὶ ὅ ἐν τῷ οὗ τοῦ ἐξ ἐκείνου καβαλλαρικαῖς τιμαῖς ἐντίμωτον παρὰ βασιλέως. Agit de Comitibus Mpyrigeria Tentæ, quorum aliquos doctes ab Imperatore Equestribus fuisse honoribus affectos. Intellegit, opinor, Equestrem dignitatem certis formulis, & publica cerimonia ipsi ab Andronico Angulo honorifice collatam, quod in Historiis mei ceterioris crebro facilitatim a Regibus legimus. Puta cum manu sua calcaria nobilibus sibi caris indunt, aut torquem in collum injiciunt, insignis honorarium equestris dignitatis.

ΚΑΚΗ ἢ ΚΑΚΗΝ ΕΠΙΤΕΙΝ.

Lth. 11. cap. viii. Δὴν ἔλεγον κείνους τὸ Γρηγόριον, ὃ ἐρᾶς τὴν ὑπερβολήν. Ἐξ ἧται· μὴ ἐπιδόκειν τὸν αἰῶνα, μὴ δὲ αὐτὸν ἀφ' ὧν, ἀλλὰ βαλόν, ἀποτομήν. Ita codex uterque Barberinus, & Allatianus, quæ Vaticanus omittit. In hoc loco notanda præferim vox αἰῶνα cum accentu in priori syllaba, longe ideo diversa a feminino adjectivi κακός, quod semper κακῶ, cum gravi in ultima scribitur. Nec Antiquis ignota est hæc differentia. Evarrat Hefychius quemdam locum innominati Auctoris, in quo visabantur hæc verba τὴν ἰσὺν αἰῶν; vocὶ αἰῶν, ut synonymam subiciens vocem κακωτός (retribue κακωτός) Eustathius quoque παραβολαῖς ad Iliad. v. ad illum versum 634. Ἡ τοῖς λαβντοῖσι κατὰ νότον ὅτε ἀγνοεῖται vocabulum αἰῶν diversum a κακῶ, sic annotant: αἰῶν ὅ ἐστιν ἡ κακία, ὅ ἐστιν καὶ πάλιν αἰῶν· αἰῶν ὅ ἐστιν ἡ κακία. Denique Antiquis Grammaticis Auctoris Opusculi, cui titulus est Ὁμοῖα λέξεις πρὸς ἑκάστην σημασίαν, ἑκάστην δὲ χροὶαν ἴσταν. Inter vocabula pro accentus diversitate significatum mutantia, recenset αἰῶν, vocabulum aliud sonans quam κακῶ. Restat nunc statuendum quam hinc vocὶ nationem hoc loco subiciat Pachymeres. Alias observavi pendere illum ex Hefychio. Hefychius autem, ut modo monui, αἰῶνα per κακωτός exponit. Restatiam autem licet ex eodem Hefychio quæ sit apud ipsum vis hujus vocabuli κακωτός, inquit ille, αἰῶντος ἀμύλητος, ἀδυνατότητα. Denique Hefychio κακωτός, non quolibet infirmitas, sed incurata, & neglecta. quid ergo hic sibi volunt Ephesinus, & Cyzicenus Episcopi, negantes: declarandum esse orthodoxum Gregorium Cyprium priusquam judicium subjerit: & secus facere, dicentes fore, ἐπιδόκειν τὸν αἰῶνα σῶσαι πλῆγαν incuratam? Hoc opinor volunt: tam perperam id αἰῶν ἰρι, quam inconsulte Medicus Chirurgus vulnus altum nondum coactum, aut cicatrice obducta persanatum, solveret fasciis, & pro plane curato dimitteret, ac temere jaceret. Hæc sensum adstruunt dux illæ, quas continuo subiungant, proverbialia item locutiones, ἀλλὰ πάλιν αἰῶντος ἀμύλητος, quæ in parem sententiam facile coeunt pro conditione argumenti subiecti.

ΚΑΜΠΟΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΥ.

Lth. 14. cap. xvi. Καὶ οὗ αἰῶν τὸ ματαιότατον καμνὸν ἐπιδόκειν, campi Latinnom nomen Græci Recentiores suis litteris eadem notione scripserant, Exemplum dat Meursius. Nec dubium videtur quin hic de campo quodam, & planitie agatur forte interiore ditioni Romanæ, & distante a Limite, usque in quam tamen licenter excurrendo Barbari penetrarint, quis proprie hic locus inter Orientales Imperii regiones fuerit, & cui ματαιότατον καμνός, fœventis campos appellatus, nondum repertus.

ΚΑΝΙΚΑΛΕΙΟΝ.

Lth. 11. cap. xxi. Ὁ ἐν τῷ αἰῶν τὸν καμνὸν καλεῖται. quid esset Κανικαλεῖον nusquam satis explicatum occurrit. Vereor autem ut possim credere Pontano Arcem id & Monasterium fuisse Constantinopoli agenti: Notia ad cap.

xiv. Libri xi. Historie Canacacen, ubi de hoc ipso Nicephoro Chumno, quem Pachymeres hic ait Canicleo Præpositum fuisse ab Augusto, quemque prius capite xx. huius Lib. dixerat ex Quillore creatum ab eodem Myllicem, Canacacenus constanter Nostro hec scribit: *Καὶ ἐστὶν τὸ Κανικλεῖον Νικηφόρος ὁ Κῆμος, ἀπὸ τοῦ τοῦ Διακόνου τοῦ ὁριζοῦ; καὶ διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ Κανικλῆς ἐκτίθηται τὸ ἐπὶ τούτου. Et qui Canicleo præerat Nicephorus Chumnu, sapiens, & mira prudentia vir, in primis carus Imperatori, magnique ab eo habuit. Arcem fuisse Constantinopoli Caniclem vocatam non memini legere; Monasterii ejus nominis meminit obiter Zonaras in Alexio Commeno, dum ait Commenos Frater Urbe capta, jam securos evocasse matrem, & conjuges e Monasterio Caniclei in Palatium, verba Zonara sunt: *Ἡ δὲ δ' ἐκ ἀρχαίων γυναικὸς οἱ Κορυδαῖ, ἐπὶ τῷ κτήρει σφῶν ἐπὶ τῷ οὐδὲν ἔχοντι ἐν τῷ μὲν τῷ Κανικλεῖον πρὸς τὴν Βασιλέα μεταστάσαντες.* Tamen id Monasterium quo ablatras & Templo S. Sophiz, in quod Atyli jure confugerant, Mastras Commenorum Botaniates transfulerat, ut idem Zonaras mox ait, Anna Commena rem eandem referens Lib. xi. pag. 54. vocat *μαστράσιον μόνῃον* ἢ *μαστράσιον, mulierum Monasterium Petriarum*, quod & ait situm fuisse *πρὸς τὴν Περσέαν ἐπὶ τῷ ἀρχῇ τῷ Σελάρῳ ἡγεμόνῳ*. Suspicio Κανικλῆς Edes fuisse in quibus asservabantur Scripturæ publicæ, & ubi expediebantur Imperatoria diplomata: quæ Romæ videntur Palatium Cancellariæ: Monasteriumque illud Petriarum proprie vocatum, ex ejus domus publicæ, ac notissimæ vicinia indicatum, & denominatum a Zonara fuisse. Præfectum autem Caniclei vocatum, quem Cancellarium dicimus, cui esset Tabularii Regii custodia, & Chartarum Imperatoriarum Expeditio commissa; amplum jam & celebris in Aulis omnibus splendoris Officium. Auctorem habeo Radevicum Lib. 1. de Gestis Friderici Imperatoris cap. xlv. 1. Unus, ait, *de Serpis Palatii, Canicium videlicet, quem nec Cancellarium dicere possumus.* Sic ille, melius opinor, quam Gunthorus, qui metri forte commoditatem secutus, *Canicium* interpretatur *Cammerarium*.*

*Græci cognominis asæ
Hic Canicium erat. Nobis Cammerium idem
Esse possit Et.*

Est in eadem sententia Spelmanus in Archæologo, verbo *Cancellarius*, & *Caniclei* *mar.* Videtur idem confirmare Nicetas Lib. xi. in Alexio, dum de officio Præf. ejus Canicleo scribit, existimatum id fuisse summæ apud Imperatorem aut sub Imperatore potestatis. verba ejus sunt: *πρὸς Βασιλέα διακόνου τὸν δακτύλῳ αὐτοῦ ἐπὶ τῷ τῷ τῷ Κανικλεῖον ὁρίσαν.* Quod cui magis quam Magni, ut nos loquimur, Cancellarii Officio conveniat, non video. hoc enim qui exercet, mens veluti & magnus est Principis. *Κανικλεῖον* hoc vocabulo *Canicium*, isto spurgentem Magistratum virum appellatum affirmat Gregentius. agens enim de quodam *Hebæ*, probato, & caro Imperatori, qui & hunc e Sacro fonte susceperat; ait cum a sacre te ipsi Augusto coopertum in Senatum, & factum *ὀικονομῆσαν*, *Ὑποπαιστικῶν* *qualium*; ut addit, *Romani Patricium*, & *Caniclem* appellent. *τοῦ τῷ Σελάρῳ τῷ τῷ ἀρχῇ, ὀικονομῆσαν ἀπὸ τοῦ πρὸς, ὅτι οἱ Ρωμαῖοι πατρίαν τὴν Κανικλεῖον ἀποκαλεῖσθαι.* ubi obiter habemus non memoratum alibi Magistratus hujus nomen *ὀικονομῆσαν*. de etymo vocabuli hujus, nisi est a latina voce *Cancelli*, unde *Cancellarium* merito Spelmanus dedit, rationem originis explicans, amplius querendum puto.

K A N I C E . . .

Lib. vi. cap. 1. *Καὶ τὸν μετὰ τὸν τῷ ἀνατολῇ Κανὶν Τοχάρῳ.* De voce *Κανὶν* aut ut alibi Noster scribit *Κανῆν*, dixi quædam Glossario Priori. Iis nunc hæc habeo quo addam. Animadverti in Chronico Arabico Abulpharagii, unde universam Imperii Tocharorum Mogulici Chronologiâ, quatenus ad Pachymerianæ Historiæ illustrationem pertinet, inferius libro harum Observationum *xxx. cap. vi. x. digeram*, animadverti, inquam, duplicem in usu Orientalium Gentium assis foni vocem fuisse supremæ indicativæ Potestatis, quarum altera communis: Tocharis cum Præficientibus, & Sinenfibus, alia Mogalenfium fuit propria. Voces hæc sunt *Chan*, & *Kan*. Priore insignitus legitur qui ultimus ei præfuit Imperio, quod *Præsbyteri* Joannis appellabatur; ex cujus erectione Mogulicum ortum est. Refert enim Abulpharagius, extremum illum Joannem, fuisse proprio vocabulo *Ug-Chan* ap-
pella-

pellatum. Hunc qui occidit ejusque occupavit Solium *Tamujinas* primum dictus, novo deinde adscito *Gingiz* nomini *Chanis* nomenclationem ut regni indicem addidit *Ginhiz*-Canes nuncupatus. Hujus filius, & hæres prius vocatus *Ogtaï*, *Kaanis* in auspiciis Regni vocabulum accepit, quod & illustre reddidit, gestibus, victoriisque clarissimis. Inde factum puto, ut quidam ejus Posterorum nomen illud pro regni insigni usurparent. Dico, quidam, non enim omnes, cum qui *Kaani* huic ipsi *ajutras* successit ejus filius *Cayuchus*, non *Kaanis*, sed *Chanis* appendicem in Imperii notam privato nomini adjunxerit, vocatus constanter *Cayuch*-chan. Primus qui *Cayuch* decedenti successus est *MunkaKaus* non *Kaanis*, sed *Kaanis* Epitheton adscivit. *Munkakao* mortuo, & ejus successione incerta propter *Kublai*, & *Aribugé* Candidatorum Imperii per duodeviginti annos bella civilia, *Hulacu* frater *MunkaKai*, missus dudum ab eo, ut pro se præflect Occiduis Imperii Tractibus, cum etli, nunquam rite lectus, aut inauguratus Imperator, laud obtinere videretur verum jus Regni *Mogulen*sium, tamen quia de facto tali potestateungebatur, ab *Abulpharagio* aliquando appellatur *Hulacu il Chan*. hoc vero mortuo, ubi legitimis suffragiis Gentis collocatum in *Mogulen*sium Solio *Abakam*, *Hulacu* filium retulit, semper illum deinde *Abakavil Chan* *Abakam* Chanem nominat; ut emphasim *αυτοκρατορική*; Monarchiz in voce *Chan* non dubiam agnoscat. *Cazanen* deinde, quem *Pachymeres* celebrat Principum veterum in paucis illustrium ambitiosum æmulatorem, facile crediderim, *Kaanis* secundi suæ Gentis longe Clarissimi Monarchæ, cognomen potius optasse quam *Chanis*, quod in Reges quoque suæ Gentis non laudatissimos vulgatum, & in aliis induper Populis usitatum noverat. Etenim *Sinarum* Rex, quem *Kaan* vicit, & ad necem ultro sibi confiscandam adegit, *AltunChan* nominatus traditur. Hæc cum ita sint, *Pachymeres* uel & multi alii Scriptores, ex *Casa*, & *Kaan* unam constarunt appellationem, *Tatarorum*, ut putant, peculiarem Principum: cum tamen sit, meo iudicio, verisimilius, vocem quidem *Kaan* propriam Gentis *Mogulicæ* fuisse: *Chan* autem *Siden*sibus saltem, & *Præstejannen*sibus, fortassis etiam et aliis interioris *Asiæ* gentium Dynastis, tribui præterea fuisse solitam.

Κ Α Ρ Α Β Ο Σ.

Lib. III. cap. IX. *Ἐπὶ τοὺς εἰς τὴν ἁλῆν Καράβους, σκαφὴ χερσίν, καὶ ἕλκα μέγιστα ὄντες, ἐν ταύταις καταναυαγίζοντες μύριας.* *Heisychius* *Καράβος* a *Macedonibus* dici ait *καρβός*. Hæc sola & multis hujus vocis notionibus huc quadrat, dum ea pro natura subjectionis rei significatos putamus exitus *Paludis*, sive canalæ ceris locis desolatos, & hinc inde tignis alte fixis manitos ad aquam corrivandam. Horum capita exstantia tignorum primum deventisse in vicem validis funibus *Philanthropous* hic narratur, deinde instravisse transversis tabulis, tum hoc plano pro fundo usus *Turribus* tollendis, e quibus arcem oppugnaret.

Κ Α Ρ Π Ο Σ.

Lib. I. cap. XV. *Μεταλλάττονται τὰ αἰς βίβλιν φύλλα καρπὸς ὀρίσματος ἑνὶ τῷ καρπῷ* hic in notione qualem alibi nuppiam observaveram ponitur, folii paginam indicans, metaphora nimirum populati, quasi vulgo in *Gallia* *scapus* *Chartæ* vocari solet *une main de papier*. Est *καρπὸς* junctura brachii cum manu *ἄρσενος* *χέρους* *καὶ θραξίονος*, ut loquitur *Aristoteles* I. de Part. Animal. Apparet tamen volam ipsam seu palmam, & mediam planitiem concavæ manus *καρπὸς* etiam dici. Nam *Homerus* *Iliad.* X. *Choreas* describens *Juvenum* cum *Virginibus* manibus invicem conferentis saltantium, tali videtur significatu *καρπὸς* usurpare dum scribit,

Ἐσθ' αὖτε εἰς τοὺς καὶ παρδίνους ἀλφειοβότας

Ἀρχέλοος, ἀλλήλων ἐνὶ καρπῷ χερσὶν ἔχοντες.

Si enim alter in alterius *Carpo* manum habebat, ut ait, non utique brachii juncturam carpum dicit, sed palmam, & volam, qua teneri, & stringi solet manus se invicem saltando trahentium. Habet autem quendam speciem volæ extense pagina: ut fundamentum translationis non desit, usitatæ tunc forte vulgari sermone, etli rarius in libris reperitur. Aliquando potaram *καρπὸς* hic reddi posse articulum, aut *captivum* comura scilicet primum in oculos incurrens libro apertæ, quod potest interdum esse ex mediis, aut infima pagina. Sed id dici nequit hoc

tacite Historicis duo tempora, quibus similem impotentem feriviendi Michael Imperator ostenderit: Prius exorientis sub Patriarchatu Josephi Arseniani Fa-
 zionis, auctoribus maxime Monachis; in quos ideo impulsu Josephi, iussu Ag-
 gusi, Georgius Acropolita, immaniter grassatus ulciscendo sit, χαλκωδὲς αἰσ-
 ῖστος δαίμων, ἀρπάζων, μολίβδι, omni crudelitate, & ignominia genere con-
 dens, ac dehonestant venerabiles populo professores Vitæ Religiosæ, ex celebri
 præsertim Monasterio, Pætopopem dicto, quos & postquam male multaverat,
 exulatum amandabat. Tunc excarceratos fuisse istos Antesignanos Arseni-
 anæ partis, quos convincere, & ad concordiam reducere conatus longo post
 tempore Andronicus est, prout refert noster ejus Historiæ Lib. vi. cap. 11. o-
 quidem crediderim, cum id alibi narratum ab eo distinctius non legam. Puto
 autem istos tali causa, & tempore privatos oculis Monachos, illo cap. xxvi.
 Lib. vi. Partis Prioris a Pachymere indicatos, populari nomine, quo a suis
 Arsenianis pertinaciter in sententia hærentibus vulgo appellabantur, Κάκωι πο-
 ρωτοί, cum laude, ac commendatione tamquam Conciatores celebrari ab his so-
 litos. vocabulo videlicet latino *caci*, ut alia multa per id tempus, græca Ple-
 bis usu frequentato, & expresso græcis litteris: ut forte legendum illic sit *κα-
 κωι*, aut juxta scripturam multis Latinorum usitatam, *κακωι*, quod proprius a
κακωι aberit. *Caca* enim per diphthongum *æ*, a multis Latinorum, vocabu-
 lum *κακωι* græco respondens, scribi in non paucis, bodieque, ut non dicam
 plerisque, etiam antiqua exaratis manu, cernitur Libris. Qua occasione non
 verebor dicere; forte istam emendatorem, utpote accommodatorem ad etym-
 ologiam, scripturam esse. Video accuratissimos Grammaticos multum se contor-
 quere in disquiranda origine vocis *Caca*. Lidorus, Perottus, Decembrius, ro-
 lati a Vossio in suo accuratissimo Etymologico, *Cacum* per *æ* scribentes a *caca-*
re, aut *capiendo* dictum autumnat, quod nimirum *cacat*, aut *capiat* sit oculis,
 quod ut longe petitum, nullus non æmuntioris paulo naris transmittat Le-
 ctor. Martinus postquam a græco *κακωι* *κακωι*, *cacum* videri formatum propo-
 suit, sicut *κακωι* a *κακωι* *κακωι* (nequaquam in hoc ipsi assensiente Græco
 Etymologista) deinde longe prudentius fatetur, *caci* originationem plane *cac-*
am, & *oculorum* esse. Quid si autem *cacum* per *æ* scribamus, & ejus sit scri-
 pti vocabuli veriloquium acceramus a græco *κακωι*, quod est *κακωι*, ut sit *κακωι*
 idem quod *κακωι*, qui scie solum mentis videtur, intuitu oculorum carens?
 Sane Eustathius παραβόλαις αἰς ἰδωθ. ζ. p. 736. Ed. Rom. vocem comicam *κακωι*
κακωι exponens, *κακωι* (inquit) *κακωι* *κακωι* *κακωι* *κακωι*. Ergo *κακωι* *κακωι* est;
 ut *κακωι* *κακωι* primi Latini profecti e Græcia, κακωι *κακωι* privatum lumine
 oculorum vocare potuerint: quasi ad consolandam calamitatem hominis principe
 corporeorum sanctorum orbat: quo genere solatii recreasse opum Dulyum
 Magnus olim Anonius legitur: negans grave illi esse debere, quod destitue-
 retur instrumento corporeo videodi communi homini cum culicibus; & insinuis
 insectorum, cum mente valeat emulante perspicacem intelligentiam imperia-
 lium mentium. Præsertim cum ingeniosiores, & acutiores plerumque ceteris in
 operationibus mentis, luce casti oculorum, experientia probentur: unde & De-
 mocritum ajunt, quo philosopharetur feliciter, ultro sibi videndi sensum ademisse.
 Sed hæc nimis multa extra rem nostram. Hoc quippe solum significare volui:
 seu vox latina *cacur* per *æ*; seu *cacur* per *æ* scribatur, & ejus ea demum cumque
 sit originis, mihi videri probabile: Monachos quosdam passim celebres viros or-
 atos, a Constantinopolitana Plebe, ex frequenti convictu, commercioq; Latino-
 rum multa in suam vocabula liogum transferente, *κακωι*, sive *κακωι* *κακωι* dictos.
 Idque vulgare verbum expressisse cap. xxiv. Libri vi. Partis Prioris Pachy-
 merem: verbi ejus Librarii, Codicum, quos vidimus, descriptores in ejus scrip-
 tura licet severiter erraverint, *κακωι* pro *κακωι*, aut *κακωι*, scribentes. Reperto
 apud Hesychium *κακωι* *κακωι* *κακωι* an magis mirum *κακωι* vocem facinoræ a
 Græcis ad idem, quod romane sonat significandum usurpatam, quam *κακωι* ab
 istidem dictum *κακωι*, quoniam sic Latini vocant, & hic etiam nota abutium scrip-
 tionis dum *κακωι* tamquam ex latino *calum* græce scribitur, quod omnino scribi
 debuit *κακωι*, *κακωι* est enim manifeste a græco *κακωι* *κακωι*: ut minus se
 moveat, si quod monuimus, increbuerit usus scribendi *cacur*, cum sit rectius,
cacur.

Edic. Rom.
pag. 491.

Concilium, aut Collegium præfectorum regimini, jam designatum mox initurum possellimem Gubernationis rerum audiebat.

ΚΤΗΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ.

L Ib. xi. cap. xxi. Καὶ τὸ Νηπιὶ Νικαῖος ἀποβλέπων ἐν τῷ Τροπικῷ μὲν κατὰ τὴν κοινὴν αἰσθάνειαν, ὡς οὐλοῦν διέκρινε, ἐκτοξεύσας αὐτὸν. Agit de corpore Protovesiaril Constantinopoli mortui, quod ait portatum Nicæam, quia jus ibi sepulcræ is haberet dotali ratione partum, uxore ipsius Patronatum in id Monasterium obveniente; quod Majores scilicet ejus, aut ipsa totum, vel ex parte fundassent. Hoc videtur hic dici κτητορικὸν δικαίον αὐτὸ τῷ οὐλοῦν. κτήρις Hefychin sunt κτητοὶ Conditores, seu, ut vulgo loquimur, *Fundatores*. Unde jus, quod ex *conditu*, sive *fundatione*, Fundatoribus competit, recte κτητορικὸν δικαίον dici potuit. Sæpe autem Ecclesiastico usu inter alia honoraria, quæ Fundatoribus Ecclesiæ, Monasterii, aut Sacri casusvis Loci, competunt, est jus sepulcræ in iis locis.

Α Ε Π Α Σ.

L Ib. i. cap. xvi. Καὶ ὡς λέγουσιν κτήρις, ὡς ποτὶς ἀχρεῖ. Hoc proverbium Tomo Priori a se usurpatum, & illic a nobis declaratum in Glossariis; eo aptius, & elegantius hic adhibet Pachymeres, quod istud Prodromi Monasterium a quo se divelli ægre sinebat Theodorus Cyzicenus, fortiter abducere conant. Edit. Rom. tibus obliuiscens, Petre cognomen habebat. Idem enim, ut videtur, est cum pag. 49. illo quod superius cap. xvi. Libri hujus, Μονὰ τὸ Προδριμὸν τῷ Πέτρῳ, Monasterium Prodrumi Petra, appellatur.

Α Ι Κ Ν Ο Σ.

L Ib. s. cap. v. Εὐρησθὲς λέγουσιν ὅτι ἰσχυρὸς. λέγουσιν. vulg. cuna. videtur hic dici genus Læticæ, aut feruli, quoniam gellaretur senex decrepitus. Nempe *Glossarium*, vix usurpata Svetonio in Claudius: *Solitus in Gellaretis indere*.

Α Η Ν Α Ι Ω Ν.

L Ib. sv. cap. xv. Τὸ δ' αὖτὸν ἔτος μῆνης ἐκτοξεύσας Ἰανουάριον, ὅτι αὐτὸν ποιεῖται ἐκτοξεύσας Μηνιαῖον κατ' Ἀθηναιοὺς ἰσχυρὸν. ἢ ἰσχυρὸς, αἰμαί, αὐτὸ δ' ἡμεῖς ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ἐκτοξεύσας, τῷ ἑκτον ἐκτοξεύσας ἐκτοξεύσας. ἀπὸ τοῦ ὅτι Ἀθηναιοὶ τὸν τῷ Ποσειδῶν Ἰανουάριον, ἐκτοξεύσας λέγουσιν. Et infra.

Μῆνα δὲ Μηνιαῖον ποιεῖται Ἰανουάριον.

Habes in his Pachymerem secutum auctoritatem Interpretum Hesiodi, dum carmen apud ipsos pangeret, Januarius vocasse Μηνιαῖον quasi sic ille mensis ab Atheniensibus nominaretur: cum revera juxta exactiorem, ut potat, sententiam, Romanorum Januarius, Atheniensibus Hecatombæon dictus sit. Jam pridem in Observationibus ad Priorem Historiam Pachymerianam Partem Lib. 512. cap. 1. demonstravi hanc Historici nostri opinionem, & illi singularem, & falsam esse: nisi solum velle, primum anni Attici mensem ἐκτοξεύσας, dictum, quemadmodum primus anni Romani mensis Januarius dicitur. Hoc enim sane verissimum, illud autem falsissimum, Januarius ἐκτοξεύσας respondere; ita ut responibus indicandis alterum illorum vocabulorum usurpari tamquam æquivalens alteri queat, quod constanter, sed singulariter, & mendose, Pachymeres facit. Hic videndum solum est quinam sint illi, quos hic memorat, & ὡς γινώσκον τὸν ἀρετὰν ποιεῖται Ἐκτοξεύσας Ἀστράν Ποτα. Habemus Hesiodum mere græce cum mere Græcis Scholiis, editum Venetis An. Chr. 1537. opera Victrici Trincavelli, cujus in libri folio lxxvii. ad illum ejus Poetæ versum

Μῆνα δὲ Μηνιαῖον ὃ Ἰανουάριον ποιεῖται, &c.

Moscopolus sic annotat: τὸ δὲ Μῆνα τὸ Μηνιαῖον, ὅτι ἐστὶ ἰσχυρὸς. Folio postea lxxi. Proclus alter Scholiastes varia disputans de vocabulis mensium, propendat eodem. denique folio lxxvii. Joannes Tzetzes diserte scribit, Μηνιαῖον. ἔστι τὸ Ἰανουάριον, ὡς λέγουσιν παρὰ Ἰωνοὺ καλοῦνται. Videmus hinc quosdam ignat Pachymeres, nempe Mnichopolum, Proclum, & Joannem Tzetzen. quid significat autem cum se ἐκτοξεύσας κατ' αὐτὸν memorat? An se cum puer illorum ludum frequentaret, & versus quos recitat de lunari deliquio compositos, ut Scholiasticum

Pensum illis Magistris redderet, isti eorum io his opinioni adhaesisset. An potius, cum privatim Hesiodum legens eorum adhiberet Scholia, & interius sobortus ipsi esset impetus meditando carmen imitatione Vatis quem commentaretur, obvio argumento Lunarise defectionis, noluisse in eo recedere a sententia Scholiastarum Hesiodi, utcumque minus sibi probata? Susplicari opinor liceret alterutrum, si Moscopulum, Proclum, & Tzetzen eo constaret simul omnes tempore vixisse quo potuisset dare ipsis puer operam Pachymeres in ludo litterario. Cui ne nos implicemus disquisitioni non necessarium, secundam potius viam tenebimus. nisi si quis malit susplicari, Pachymerem, apud qualemcumque Magistros daret operam litteris, quod ii vulgo celebrium istorum Hesiodi Interpretum sententiam eo Poeta enarrando sequerentur, illam dicis causa, & persunctorie in verbis juxta ipsorum dictata scriptis amplexum fuisse.

Edo. Rom.
P² 494

ΑΟΓΑΡΙΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ.

L Ib. iv. cap. ix. Παῖς δὲ ὃς ματρουα λογαρίων πρὸς λογαρίων τὸς αὐτὸς Ἀγ-
γελος. mox illum ait fuisse ὑπάρχον τιμημάτων honoratum officio. hoc est magi-
stratu honorifico insignem. Hujus munus Codinus cap. v. num. 84. his verbis ex-
primit: ὁ τὸς αὐτὸς λογαρίων τὸς τῶν αὐτῶν λογαρίων πόντος μετὰ τὸν αὐτὸν
πρὸς τὸν αὐτὸν τὸς ἴσους αὐτοῖς, ὁ ἐξελθὼν ὑπὲρ αὐτῶν ἰσῶν. hoc est interprete Cretico
Nostrō: Logariastes Aula numerat, & computat omnes milites, qui in Aula stipendia me-
rent; & dispiciit, numquid alicui de stipendio desit; aut num plene satisfecerit pro stipendio,
quod accepit. meminit bujus officii saepe alibi Codinus. Erat & alius Logariastes
magnus memoratus eidem non semel, ut cap. xi. num. 40. Ab hoc prior distin-
guitur adjuncto Aulæ vocabulo. quod a Codino scribitur cap. v. n. 61. de Loga-
riaste Aulæ τὸς αὐτῶν ἰσῶν ὡς ἀπορίστημα αὐτῶν, carere tunc functione facile quadrat in hęc,
aut paulo posteriora his tempora, quibus vixisse Codinus putatur sub Cantacru-
zeno, aut eam illo; hoc est principatu Andronici Junioris, hujus Andronici, cū
jus Historiam Pachymeres hoc opere tradit, Nepotis, & aliquando Collegę.
Cum enim ex his, quę saepe superius noster questus est de neglecta solutione pen-
sionum militibus decretarum, quas ἴσους Codinus, & alii vocant, intelligatur
sensum inductum sub Andronico seniori morem, primum sero nec integre solven-
di, quod constitutum militatibus erat; deinde, ut apparet, potius negandi;
locum amplius non habuit functio Logariastę Aulę, si ejus erat, ut est dictum,
providere ut integre pensiones illę pro modo navatę operę numerarentur. Po-
tuit tamen nomen, & honor bujus Magistratus retineri, quod hic noster indicat,
etsi jam tum forte, si Codinus, cujus ætas est interta, sub Andronico seniore
scripsit, ejus mioliterium, ἀπορίστημα, cessasset.

ΜΑΙΜΑΚΤΗΡΙΟΝ.

L Ib. v. cap. vii. Ἡμεῖς μὲν οὖν παρακαλῶν τὸν ἀντίον δι' ἡμῶν ἱκανὸς ὁ κατ' Ἀδριανὸς
μαίμακτον μὲν ἔσται. Cave putes hoc ut aliis locis bujus Historie priori no-
stro Glossario indicatis μαίμακτον Junium dici. Repugnat manifeste character
serię. Nam certissimum est annum, quo hic narrata geri contigit, fuisse Christi
1304. qui sine ulla controversia Cyclum Solis numeravit 25. quia vero bissextilis
fuit duplicem habuit indicem Dominicę litteram E, & D. quarum prior usque ad
28. Februarii diem, reliquo iode tempore posterior in usu fuit. Mense igitur Ju-
nio, si ejus meminisset hoc loco Pachymeres, oporteret in Kalendario ad larus vi-
gesimę primę diei litteram B, indicem sextę serię, quando D. primam designat fer-
riam, signari. Atqui contra, ut palam ceruitur, D. littera, character videlicet Do-
minicę ipsius, vigesimam primam Junii diem insignit. Non igitur de Junio hic
sermo. Vidit hoc quisquis est Auctor Paraphraseos Vaticanę. Nam is etsi alibi
semper μαίμακτον Junium reddit, sic præter morem hunc locum παρακαλῶν. ὁ
μὲν μὲν οὖν παρακαλῶν ὁμοῦ ἀντίον τὸν ἑαυτοῦ μὲν, &c. Ceterum hic arguitur io.
odoranda vocis μαίμακτον incipit notione, quam feliciter in una vera ex pluri-
bus discernenda fuit. Nec enim Julio mensi character hic congruit ut 21. diem
littera B, insignem habeat. Nota hæc propria sextilis sive Augusti mensis est, &
quidem solius inter omnes anni menses. uode non videtur dubitandum quin
quem alibi Περαιδίας noster appellare consuevit, hoc loco μαίμακτον dixerit.
Sane

Sane ipse innuit non ex propria se hic, sed ex aliena loqui sententia; dum hunc mensum non absolute *μαμακτηριον* vocat, sed eum qui juxta Athenienses sic appellatur: quemadmodum idem Lib. xv. cap. xv. scribit: Januarium, quem nimirum ipse, ut cap. i. Lib. iiz. Observationum Tomi prioris ostendimus, Hecatombozonem judicat debere appellari, Lenæonem juxta Athenienses, a quibusdam dici, non recte suo quidem judicio: quamquam ipse aliquando eorum auctoritatem secutus fuisset. Simile quiddam hic intelligendum, etsi Auctor pro suo more obscure ac dimidiata res exprimendi, clare utique non indicat: Sed absolute videtur dicere Augustum Atheniensibus *Μαμακτηριον* esse: eum tamen satis apparet id illum non credidisse plane ita se habere. Etenim si sciret, non tam sæpe sibi *Μεμακτηριον* vocabulo Janium, Augustum vero *Ποσειδωνιον* indicasset.

Ed. Rom.
pag. 495.

M A M A K E O Y O O Σ.

ΔΕΙΧΝΑΙ ὁρατὶδὲς καὶ φίλοις τοῖς λόγοις ἐπισημαίνοντες suggerunt hic aliquid quod addam ad olim a me notata ad hoc verbum. Occurrit mihi deinde forte legenti Tzetzen hujus enarratio vocabuli *Cbilde* iv. bis versibus:

Ταῦτά τῃ βέλτερά μοι μαμακτὸντος ἐκείνου.

Ἦτοι μαρὶς συγχαίροντα μάλα τι καὶ τοῖς ἄλλοις.

Μαρὶς, ὅτι ὁ ἀφαιρῶν, συγχαίρει τοῖς μαμάταις τε.

Origini hic indicatæ vocis *μαμακτὸντος* ἀπὸ τῆς *μαμῆς* consentaneè scribere Phavrinus in Lexico: *μαμακτὸντι* ἀπὸ τῆς *μαμῆς* consentaneè scribere Phavrinus in Thesauro *μαμακτὸντος* dici putat pueros mollius, & indulgentius educatos; quales illi sunt, qui ab Avia pro secum more tenerius nepotulos amante, nutriuntur. Ejusmodi cum inertes, & voluptarii esse soleant, hinc adhæsisse putat vocabulo *μαμακτὸντος* similem dissolutionis, & *ἀσέλγους* infamiam ei quam Latini usu antiquo affixerunt verbo, *Nepes*. Ita ille, ex cujus sententia nullam stultitiæ ac hebetudinis mentis, sed solum luxurici, indicationem contineret vocabulum *μαμακτὸντος*; atque adeo non æquivaleret τῷ *μαμακτῷ*, prout docet Phavrinus; cui tamen, ut opinor, tutius creditur enarranti suæ linguæ origines, quam tanto recentiori Grammatico, quantumvis accurato, Stephano. Multo igitur melior illa vocis *μαμακτὸντος* expositio est quam suggerit S. Augustinus Concione ii. in Psalm. xxi. ad illa verba vers. 15. *Ego autem in te speravi Domine. Si attendis, inquit, adhuc hominem, & cum quavis imitari, & ex illo pendere, adhuc lacte vis nutiri, & sis Mammothreptus, qualis dicuntur porci, qui diu sugunt, quod non decet.* Notum autem est experientia, cujus assignant causam Medici; Pueros qui non abstantur tempestive,adolescere bardus ac stupidi; & quales describuntur ab Aristophane *Περσικῶς*, fol. 123. pag. 1. Ed. Græca Florentinae Anni 1525. *ἀβδύρνοτες, ἀχρόνους, μαμακτῶδες, στυλὲς διαβῶντες*, & salivam ore deducere sumentes, quod i. Reg. cap. xxi. 13. ut insuavis signum ponitur. Galli hodie vulgari sermone tales indicant verbo τῶς *αχρόνους* exprimente, *Βαδουκ*. Sed de his plus satis.

M A P K O T T Z A Σ.

Quod in priori Glossario suspicabar *μαμακτὸντος* potius quam *μαμακτῶς* legendum Tomi i. lib. xv. cap. xiii. comprobatur Maltretus Noller, cujus e litteris ad me datis hæc describo: in verbo *Μαμακτῶς* præfero tecum exemplaria, in quibus *μαμακτῶς* scribunt: cum ejus vocabuli sic scripti origo arabica favet sententiæ illic indicatæ Pachymetis. Quia *Map* enim arabibus *Vir* sonat, & *κottai* longinquus, sive ex longinquo profectus Advena.

M E I T E T O N T E Σ.

pag. 496.

Lib. iiz. cap. viii. *Παντοκράτωρ ὁ αὐτὸς ὅλκωτο τὸς πατέρας χόρος, καὶ τοῖς μετέπειτα* & *Λαμάρτω* καὶ πολλὰ ὑπάρχοντα. Ex multis Historiæ hujus locis, & æquationum Pachymetis Scriptorum, observandum semel ad hujus, & aliorum intelligentiam.

tiam locorum, *μυρρίστρας* illa tempestare Constantinopoli dici eos solitos, qui gratia, & exaltatione in primis pollentes apud Principem, instrumenta illi precipua regiminis universi erant, cuncta fere per illos, aut eorum suafu intervenire gerenti. Ministros quendam Europæ Aulæ hodie tales, καὶ ἰσχυρὰ & antonomastice appellat, functionemque ipsorum absolute Mioisterium. Ejusmodi fuit apud Andronicum hujus Historiz Argumetorum primo Theodorus Muzalo Lib. 1. cap. 1. & 11. deinde Chumaus Præfectus Cæcisæ, Lib. 11. cap. ultimo, Lib. 15. cap. 111. & alibi. Quos Pachymeres *μυρρίστρας*, videtur Cantacuzenus, & Phraortes *μυρρίστρας* vocare: de quibus vide quæ annotat Pootanus Noller in Prolegomenis ad Phraortzen. Ad ea, quæ hic scribo refingi velim, quæ priori Glossario notavi, verbo *μυρρίστρας*. Illud etiam adjuugo, unde non parum confirmantur hæcenus dicta, eos qui ad istud principale mioisterium promovebantur, dici consuevisse *ἀποκατασταθῆναι ἐν τῷ μίτρῳ*, ut videre est apud huoc Nostrum Auctorem in titulo capitis xxx11. Libri 11. ubi τὸ μίτρον nomen est Officii hujus: quod illic latine reddidi: *caram primarium principalem negotiorum*.

M E Π Ε.

DE Mepe Iberiz memorato in Glossario priori, ex Lib. 111. cap. xxi. Tomi prioris sic admonet Claudius Malretus noster. *Quid f. suspicamus Pri-*
ncipem Iberiz Mepe dictum a Pachmere additioe græcis ceterioris xvi us-
tata sibi ante x. Sic enim illi scribunt *μεγάλη παῖς*, *μεγαλὴ* pro *Βασις*
μεγαλὴ Bassa, *μεγαλὴς*, Potestas, & alia multa apud Menutium. Poruerit
 ergo Dynasta Iberorum illis vocari nra *Præb*, & contraße *Pe*, quæ vox du-
 cem, ac Principem indicat: & a Pachmere, solemoi istorum τὸ μ *μεγαλὴ*
 tione, *Mepe* nominari unde vicio Exscriptoris *Mepe* fluxerit.

Μ Ο Ν Ο Κ Ε Α Α Ι Κ Ο Ν.

Lib. 7. cap. 1. *ἔλεγε δὲ μνηστῆρας*, quid dicatur hoc loco *μνηστῆρας* libentius
 discerem quam aggrediar docere. Multa enim diu querenti, parum quod
 satisfaceret occurrit. Res ipsa locum totum expendentibus persuadet, hoc *μνη-*
στῆρας pertinere ad geos *μνηστῆρας* pensionum, seu annuorum censuum e Fisco
 præbitorum: qualia nunc auctoramenta, gravissimo Reipublicæ tempore, remitti
 a Jus habentibus ad illa, conferrique ad militem novum condonodum, decrevisse
 Imperatorem refert Historicus hoc loco: addens tamen exceptum fuisse *μνη-*
στῆρας quod saluum Possidentibus præeretur. Quid aliud suspicer quam ira vo-
 catam partem Pensionum præcisè necessariam ad victum diuturno, quo privari
 Pensionarios utique non oportebat. αἶλλα, ex latine, *Celle* penum non raro si-
 gnificat, apothecam quotidiani alimentari. quidam ergo *μνηστῆρας* dementum in-
 telligatur cuique auctoratorum Fisco descriptum ad alimenta: præter quod illæ
 plerumque pensiones abuodabant ad ornamenta, & minus necessaria expensas.
 Sæpe legi apud Ciceronem in Verriis dari solitum a Reovicia Magistratibus
 Romanis ei regenda missis *Frumentum in Cellam*, aut pecuniam unde id emer-
 ret. Hoc est, ut opior, unde mensam sibi & familiæ quotidianam instruen-
 rent. Pensionum igitur Fiscalium quidquid cuique abuodaret supra mere neces-
 sariam vitam toleranda: annuam, conferri ad delectus habendos iustum: sola vi-
 ctui quotidiano sic auctoratorum parte suffectura relicta, quam hic *μνηστῆρας*
 dici autemem: quod si cui haud placet, aliud suggerat.

Edm. Rom.
 1747-1748

Μ Ο Τ Ρ Ο Υ Α Ι Κ Ο Ν.

Lib. vii. cap. xiv. *Μαρίαν Νάυαρον τὸν Μαργαρίαν Στρατηγόν, & cap. xxxiii.*
ἀποκαταστάθην Βασίλειος Μαρίαν ἐπὶ τῇ Μαργαρίᾳ ἀπὸ πῶς Νάυαρον ἐπεμαρτυρεῖται. Quos

plerique Latinorum, *Tartari*; Græci *πασι*, & Arabes *Tatars*, *Pachymeres*, *Tachars* (Plinius secutus, qui lib. vi. cap. xvi. inter Scythicas Gentes diferte Tocharos recenset; non longe abluende Stabone, qui Libro xi. eodẽm Tacharos appellat) eos dixerat jam Tomo Priori idẽm Historicus noster, capite v. Libri iv. se illos vocare *Mogulios* consuevisse. *Mogulenses* constanter appellat Gregorius Abulpharagius in accuratissimo Chronico arabice scripto sub idẽm tempus, aut non multo superius, quam suam hanc Historiam Pachymeres commentaretur. Quin & Aytonus ejusdem xvi scriptor capite xvi. Historie suæ Orientalis, quæ latine extat, *Mogli* eodẽm vocatost memorat. quod nomen Lennclavius indicat proprie designalle aliquot singulares Populos (Septem ab Aytono numerantur) communi Tocharicæ, aut Tataricæ Gentis appellatione censitos: ita ut adjungẽdo quodam inter se discernerentur, quemadmodum in Gothicis, Ostrogothis, Visigothis fieri videmus. Nam, ut is Scriptor ait, *Sunggh* dicebantur Accolæ Tatari annis, quæ vox ipsorum lingua *Mogulus aquaticus* significet: ac sic alii aliis differentiis ad notitiam insignibantur. Hujus porro peculiaris speciei Tocharorum quæ *Moguliorum* vocabulo generalem Tocharicæ, aut Tataricæ Gentis nomenclationem contraheret, proprium fuit illud Imperium, quod ab anno Christi 1202. per centum, & quod excurrit, annos, late per Asiam, & partem Septentrionalis Europæ magnis victoriarum successibus inclauit: cujus quia sæpe noster meminist, breve Specimen damus capite vii. Libri xxi. harnum Observationum Gingizchani videlicet auctor ejus Imperii ex illa Tocharorum parte stirpem traheret, ut innuit Abulpharagius, quæ peculiari, *Mogulensium*, appellatione noscitur. certe, quod idẽm disertissime affirmat, *Mogulensium* concordi electione, & delato unanimiter obsequio, idẽm Gingizchani primam suam &, ut sic dicam, originariam potentiam accepit, transiitque in Posteris. Non est incredibile habitasse hos Populos in Regione antiquitus *Mogala* vocata; quam in consiliis Mediz prope Elymaidem collocat Plinius Libro vi. Nat. Hist. cap. xxvi. ubi suspicari licet mutationem irrepsisse aliquam, quæ in translatione ex una in aliam linguam nominum peregrinorum fere semper intervenit. *Mogala* sane est: *Mogala* facile a Græcis omnia ad sui origines: idiomatis trahere solitis (ut in *Byssa* pro *Bysa*, in *Asina*, & *Exiata* pro *Asinea*, & aliis sexcentis terminus) in *Mogala* potuit deformari, quod ex his, ut alia pleraque, sumpserit Plinius. Equidẽm arbitror Maximum hodie, ac Potentissimum Imperium *Mogali*, superstitẽ illius *Mogala* appellationem servare. Ferunt enim illud conditum a Baburza Magni Tamerlanis Pronepote. Tamerlanem autem se genus a *Mogulensibus* antiquis Principibus duxisse, hand vane gloriatum, satis est verisimile. Nam etsi hunc viliissimo genere, Patre pecuario, natum in Sogdianis Montibus, Turci præsertim Historici Ottomanicis Principibus adulantes scripserint, ad infamandam ejus memoriam, qui Bajazetem bello victum, ac captum dira usque ad mortem custodia tennisset: tamen Albacenus Arabs, qui ei Comes individuum expeditionum omnium adhæsisse dicitur, & ideo merito creditur res ejus præ cæteris perfectas habuisse, in ejus quam scripsit vita, testatur: illum cum inclarescere stupendis facinoribus circa Christi annum 1390. capite non ex privati, & fordida fortuna, *Edo Rom. pag. 492.* sed ex avito, quem hereditario jure crevisset, Samarkandæ Principatu in eamclariatem emerisse: fuisse quippe illum oriundum e Regio Tatarorum, hoc est, *Mogulensium*, Imperatorum sanguine. quod innuens Biazas-Libro 12. testatur, a nonnullis in litteras relatum: fuisse Tamerlanem filium (hoc est unum e Posteris) Magni Chami Tartarorum & diferte Alianabius, & Ahmedus Historici Arabes, ab Eduardo Pocockio laudati in supplem. Chronici Abulpharagii pag. 5. Tamerlanem e Gingizchane primo Imperii *Mogulensium* conditore stirpem duxisse affirmant. Porro licet, ut Chalcacondiles Libro 22. & Heraldus in continuatione Belli Sacri Libro vi. cap. v. docent, mortuo Tamerlane (quod contigit anno Chr. 1405.) vastissimum ejus Imperium brevi dilaceratum est, infelicitate, aut Impudentia successorum ejus; ex his tamen stirpe memoratus paulo ante Baburza, Sadruchi, aut Pajanguris, Filiorum Tamerlanis, nepos, Dynastiam obtinuisse tradiderunt inter Mogoles Gentem Scythicam a Chronologis recentioribus traditur: indeque contractis copiis vicinos primum Parthos, sive Parthas, debellasse, felicibusque ipse progressibus usque ad constituendum, transmittendumque stirpis suæ Posteris *Mogolicum* hodie Florent Imperium profecisse: adamato, prout suspicatur prout est, potissimum isto nomine, quod id Gingizchanidum Regum

Majorum suorum olim inclitam vocabulo Moguleasum Principum Potentiam, & veteri repetitam memoriam, praesentibus objicerent. Hæc de Muguliorum vocabulo Tocharis a Pachymere tributo hic duxi memoranda: quæ ad illustrandum hunc Nostrum Historicum locum non parum esse utilis æquus, credo, Lector judicabit.

N A.

L Ib. IV. cap. XXVIII. εἰ δ' ἴσως ἰδιωματικῶς ὡς ὅτις εἰσενεχθεὶς εἰς ἴσως δῶλος τὸ Χρῆμα· ἢ μὴ εἰμὶ μὲν ἴσως, εἰ μὴ τὸ γινώσκω. Cum autem dubitaretur an hoc esset vere juramentum, consultus ipse Joannes Cosmas Patriarcha, qui hæc dixerat, quid censeret? respondit in hunc modum eodem Lib. cap. XXXI. εἰς τὴν ἐφθνηξάμεν ἀπὸ παρασκευῆς καὶ ἀπὸ δόλου καὶ, καὶ εἰς ἴσως λογιζόμενος ἄπαν, εἰμὶ ἀπὸ δόλου καὶ ἐκ συνουσίας καὶ λόγου, καὶ ἴσως δῶλος τὸ θῆμα, &c. Et antea similia attulerat vulgaris sui usus verba illa: καὶ ἴσως τὸ δῶλος τὸ θῆμα, καὶ εἰμὶ δῶλος τὸ θῆμα, καὶ ἴσως δῶλος ἐκ συνουσίας. In his καὶ non videtur plane usurpati in notione hodie trita in vulgari idiomate Græcorum. Nam hujus linguae Græcæ corruptæ Lexicographi καὶ exponunt ἴσως en ecce: sed videtur potius usu quodam peculiari Joannis Cosmas positum pro καὶ utique, certe. Illi autem qui jurasse illum per hæc verba crediderant καὶ pro καὶ videtur intellexisse. καὶ enim ut notum est, lingua veteri græca jurandi adverbium est. Posset etiam videri Cosmas in aliqua ex recitatis formulis, puta illa: καὶ ἴσως δῶλος ἐκ συνουσίας posuisse καὶ pro καὶ εἰς utique.

N E A.

L Ib. II. cap. XV. Καὶ πᾶς τις καὶ τῶ Νίαν ποταμῷ. Suspiciabar hic Νίαν dici, ut asselet, per compendium subintellecta voce ποταμῷ. Sed deterruit, quod Petrus Gillius ubi Urbis Constantinopoleos Portas enumerat, Lib. 2. Cap. XX. nusquam inominat ullius Portæ, quæ Νίαν ποταμῷ diceretur. Pocius & subintelligi aliud substantivum femininum puta Νίαν, aut ἀγορὰ Νικητηριανήν, vel Forum: sed cum Νίαν aut ἀγορὰ Νίαν vocitatem Constantinopoli fuisse alibi non legimus, divinare non ausus, in Interpretatione nomen ipsum Νίαν Νεαν velut loci nostri proprium retinui: donec aliud quod sequeretur certius occurreret.

X E N Ω N.

Edm. Rom.
1747-48

L Ib. VI. cap. II. πέντασις εἰς Χαλδαιοὺς καὶ καὶ τὸ ἑσπέρως συνῶν ὑμῶν ὑμῶν ἀποφασισμῶν, ἢ δὲ καὶ αὐτοὶ καὶ ὑμῶν ἀπὸ πέντασις καὶ πατριάρχῃ δὲ τὸ ἴσως εἰς χαλδαίους καὶ ὡς ὅτις συνῶν καὶ πατριάρχῃ. Videntur hic ἑσπέρως συνῶν ὑμῶν dici elemosynæ ab Imperatore suggeri Patriarchæ solite, ut eas impenderet in excipiendos hospitio Peregrinos, & in alia Egentium solatia: quam in rem sumptum fere annum mille aureorum imponari consuevit rationibus Patriarchæ, ex occasione docet hic Noster. Non omittam admonere, haud recte intellectum hunc locum videri a Paraphraste Vaticano, dum eum sic exprimit: καὶ τὸ συνῶν τὸ ἑσπέρως ὑμῶν πέντασις ὡς καὶ ὡς ὅτις συνῶν ὑμῶν καὶ πατριάρχῃ, εἰς τὸ χαλδαίους καὶ ὡς ὅτις συνῶν ὑμῶν. Hæc qui contulerit cum contextu Auctoris, facile discrepatias notabit.

O I K O N O M I A I.

L Ib. II. cap. XX. Καὶ διὰ τὴν εὐνομίαν διείκω ἱερεῖα, παραστήσω καὶ ἀπαρτῶ τὸς ἀποστόλους, καὶ ἐκ τῶν καθολικῶν. Agn de Ecclesiasticis a Saba Monacho vexatis, in quorum eum εὐνομίαν intulisse, detinendo, & repetendo proventus, tamquam illi jure illos percipiendi excidissent crimine perduellionis, in quod illos ipse intulisse aiebat, habens jam tum ipsos pro convictis, & damnatis. Ex his videtur colligi εὐνομίαν hic vocari, quas vulgo prebendas, aut beneficium dicimus, jura varia percipiendarum portionum ex redditibus Ecclesiæ certis Clericis, aut Sacerdotibus ratione functionum, aut ministeriorum ipsi demandarum competentia. Sic opinabar. tamen de quid præjudicaret, ipsam Occasionariam vocem interpretando retinui.

Lib. I. cap. XXXI. ὅτι τῶν ἐκείνων ἐκδημιόωντες ἄνθρωποι τῶν ἰδίων καὶ τῶν λαῶν συνήθειας, καὶ οὐκ ἔχοντες τὰς ἀρετὰς αὐτῶν. Agit de arca intra quam erat conditum Arsenii corpus; quam paulo ante καθάρων vocavit, & fuisse repositam dixit πάλιν τὴν ἀρχὴν τὴν βίβλιν αὐτῶν a dextris altaris, hic autem ait, feria tertia cujusvis hebdomadis, concurrenti de more populo ad cultum Hodegorum, subaperiri consuevisse arculam istam; hoc est ut opinor, modice referari, ut obtutibus inuentium per rimas, aut clathra, ossa intus reposita paterent, non contractationi. Hic ante omnia disquirendum est, quidnam hic ἰδίων dicantur; & quis hic eorum usitatus tertiis feriis Popularis cultus? Cogor micare in tenebris, quod de his in Græcorum Libris nihil inveni. Diu & attente circumspexit omnibus, nihil verisimilius video, quam solitum feriis tertiis Constantinopoli Plebem venerari SS. Angelos. nam hoc ἰδίων indicari vocabulo ex Chrysostomi Liturgia colligo, in qua Diaconus sic voce subtili pronunciat. Ἀγγέλους ἀρίστους πρὸς ἑδραίαν, γούνατα τῶν φορέων ὑπομένοντες ἡμῶν παρὰ τὴν Κύριον αἰωνομετῶντα Angelum patris, Fidelem Ducem, Custodem Animarum, & corpusculum nostrarum a Domino passulorum. cui respondeo Chorus exclamat: παράγω Κύριον. Prebe Domine. Ad hunc locum sic annotat Cahafilas cap. XXXIV. Ἐχέμεθα πάλιν τὴν γούνατα ἀγγέλων ὑπὸ τῶν ἡμῶν καὶ ἑδραίαν. διότι τὸ ἐξ ἀρχῆς ἰσχυρὸν τῶν πρὸς Ἀγγέλους. Ἀλλ' ἴσα ἰσχυρὸς ἔ, καὶ τὰ αὐτὰ πρὸς, καὶ πρὸς, καὶ ἡμῶν τῶν ἑδραίαν ὅτι ἡμῶν ἰδίων. Oramus super Custodem Angelis, non ut nobis detur. datum enim est a principio antiquique Fidelium Angelis: sed ut intente operentur, & qua sui sunt munera agant, custodiant nempe, ac in rectam nos viam dirigant. Hac ibi. Ex quibus patet quam frequens Græcis Indicatio Custodum Angelorum legitima & Sacris Oraculis declarata Angelorum Sedem, ac quasi stationem, Populi Angelos venerantis devotio ferretur. quo pertinet dictum Hilarii Can. ult. in Mattheum, affirmantis: significatum scissione veli, quæ in morte Christi contigit, discessum Angelorum a Custodia Synagoge, & Sacrorum Judaicorum, quibus excubabatur ad velum Templi consistentes, hoc est prope altare incoersi quod intine admotum velo erat Sancta Sanctorum operietur, ut notissimum est. Verba suot Hilarii, Veli honor cum custodia Angeli protegentis auferatur. Superest ut rationem Lectori reddam emendationis ex conjectura necessarie. In duobus Codicibus optimis B. & A. (nam V. hunc locum funditus omittit) ἡμῶν τῶν ἰδίων scribebatur, quæ sæpe lectio intricata est. quorsum enim istud τῶν pertinet, aut quam rem indicat, cum nulla occurrat ei generi conveniens a prius aut post memoratis? solent veterum istiusmodi Descriptores Librorum certa vocabula compendiaris notis pingere. multa in hoc utroque casu visuntur, ubi passim ἀντὶ pro ἀντὶ, ἡμῶν pro ἀντὶ, ut sexcenta omittam similia. Putarim ergo hic τῶν compendiarie scriptum pro τῶν, vocabulo jam ad sententiam non incommode quadrante, juxta modo exposita. confirmat hoc alius Nostri Auctoris locus infra Lib. IV. cap. XII. ubi ἀποκαταστήσας τὴν ἐκκλησίαν procedere solitum feria tertia in Monasterium Hodegorum Populum, & ipsum Principem indicat. Verba ejus hæc sunt: ὅτι ἰσχυρὸς ἐστὶν τῶν ἐκδημιόωντων. ὅτι γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἐκ πολλῶν καὶ βασιλῶν ἐκ τῶν ἰδίων καὶ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν παραβάντων ἀποκαταστήσας τὴν ἐκκλησίαν. Ex quibus vides feriis tertiis solitum Imperatorem, ex more videlicet etiam populari, ad Templum Monasterii Hodegorum, cui, ut licet suspicari, nomen id adhesisset ex eo, quod illic peculiaris memoria τῶν ἰδίων, hoc est, juxta prius dicta, Angelorum Custodem, celebraretur.

magnam Apollinem Hefychium legisset, loco a modo descripto, *παρὰθωρῖδας* & *καταρροῖδας* ut *ἰουδαῖον* comparari, simulque haberet in animo memoratum Pauli locum contemni *καταρροῖδας* Ecclesiam comestione conquerentis, irreverentia qua presumpso nocte intempesta cibo non jejuni Clerici, aut Monachi aris, pag. 101. dum sacrificatur mane adlarent, *παρὰθωρῖδας* hoc est *καταρροῖδας*, despici, contemni Sacras Oblationes criminantem, potuisse?

ΠΑΡΟΙΚΟΙ.

L Ib. 111. cap. 1111. *πλὴν ὅτι οὗτοι σφοδρὶ ἐνδερεχόμενοι ἔζησαν τῆς Παροίκας πειρασμοῦ*. quos hic vocat Pachymeres *παροίκας*, opponit habentibus *πρωσίας*, quas ab eo vocari Pensiones pendi solitas e publico militantibus, aut aliquam Reipub. navantibus operam, docemus ad id verbum hoc ipso Glossario. Ait enim hic (quamquam intricare, ac perobscure, nam totum hoc præterit caput confuse elliptice tenebrosissime conceptum est) ait, inquam, vel potius utcumque significat, Andronicum, cui magna opus erat pecunia unde stipendia Cretensibus ab ipso in Orientem evocatis & illic fidam ipsi navantibus operam, cum fide repræsentaret, eam indidit Subitorum collatione consecisse. quia vero ejusmodi extraordinariis sumptibus assignata dudum fuerat exalio decimæ pensionum annuarum a stipendia quocumque nomine merentibus: cum jam ii continuata diu ea diminutione mercedis exhausti, enervatique solvendo non essent, onus id devolvebatur ad *παροίκας* hoc est, ut res ipsa monet, ad privatos patrimonio videntes, aut peculio domestico, sine ullis a Fisco subsidii. En qui dicantur hoc loco *παροίκας*. ego private rei Dominos, & Patres familias interpretor.

ΠΑΡΤΗΡΟΨΤΑΣΕΙΣ.

L Ib. 11. cap. 111. *ὡς ὅτι οὗτοι ἀρροῖδας ἀλλοθὺν ἀγαθῶν, ἀνάγει πᾶσα συναρροῖσθαι τὴ καλὰ, παραρροῖσθαι ἵνα ἴα τις πῶς ἀγαθῶν ἀπώριας*. Hæc scribens Auctor sine dubio cogitabat illud S. Dionysii Areopagite dictum Lib. de Divinis Nominibus cap. 11. pag. 117. Edir. Lanfelii, Parisiensis An. 1615. *ὃ δὲ ἐν ἀπώριαν ἔχει τὸ καλόν, ἀλλὰ παραρροῖσθαι*. Significat, cum malum nihil sit aliud quam boni privatio, hoc vocabulo, malum, non significari veram extantiam, aut substantiam rei cuiuspiam, sed quasi extantiam, aut quasi substantiam, solo modo loquendi exprimente positiva forma, rem mere privativam. Unde idem Noster Pachymeres in Paraphrasi ad eum Dionysii locum pag. 124. ejusdem editionis, rationem quare Dionysius negat *ἀπώριαν* substantiam, malo, hæc assert: *ἡ εἰρήνη δὲ οὐ ἐστὶν ἀπώριας* unde inferre non posse habere virtutem ullam: *τὸ δὲ μὴ ὁρτοῦσθαι, πῶς ἱστοῦντο διότι οὗτοι* enarrat igitur Pachymeres seipsum; & cur *παραρροῖσθαι* vice-substantias, ut sic dixerim, *ἐκ τῆς πῶς ἀγαθῶν ἀπώριας* vocat *καλὰ*, declarat in ipsis verbis, quæ non longo intervallo post modo descripta in ejus Paraphrasi legantur: *ἐν τῇ τῇ εἰρήνῃ παραρροῖσθαι, ἐν τῇ ἀγαθῇ ἀπώριαν, quoniam tunc privatio quasi substantia, quando bonum (cujus est privatio) absens est*. unde nihil est solidum, sed forma solidi expressum. ut cum tenebras quis dicit, videtur positivum aliquid dicere: revera autem nihil dicit nisi positivum rei absentiam lucis.

ΠΕΙΣΜΟΝΗ.

L Ib. 11. cap. v. *Πεισμονὴς ἐπικάλει τὸ γ' αἰρέσις*. Ait, Patriarcham Cyprium errorem in ejus Tomo deprehensum agnoscere ac corrigere volentem, non solum *πεισμονὴς*, hoc est assensus in errorem contra Fidem, sed etiam *αἰρέσις*, contumacia videlicet in ostenso errore pertinaciæ, accusatum apud Imperatorem fuisse; unde apparet voci *πεισμονὴ* Ecclesiastico usu hanc fuisse subjectam notionem, ut ea designaret adhesionem male persuasæ mentis ad dogma falsum; quæ nondum Hæresis conferretur, nisi postquam admonitus, qui erraverat, obtemperare mo- pag. 102. nentibus, & pravam opinionem revocare abouisset pertinacia se involvens sua.

L Ib. II. cap. XXX. Καὶ τὸ Χερσὶν ὄντα, παρ' αὐτοῦ ἐπὶ ἀναλίσθαι, ἀνασθαιστικῆς ἰσχυρίας πύλας. Vocem πύλας aliud quidpiam a pervagata obviaque notione hoc loco sonare quisquis intus introspexerit sentiet. Reperio apud Hesychiū πύλας/ῖον explicari ἑγγύς, πλυντήριον. ut non temere suspicemur quendam viciniam indicationem vocabulo πύλας hic a Nostro inditam; quam loci sane sententia exigit. quem enim alioqui laporem habeat, dicere Pachymerem se ex eo quod pertinet ad Christum, ab ipso eodem puniri, benignitatis existimare pelagus diceret potius pignus. nihil enim ad fiduciam omen accommodatum habet vox πύλας, si vulgari significatu usurpetur. Nimirum a πύλας quod est ἰσχυρὰ προφ., aut a πύλας, quod sonat adinuerti, appropriare, videri non immerito potest ductum vocabulum πύλας. propterea non plane abhorrens a vicinia, ac propinquitatis mentione, huc sane opportuna, quam ideo interpretando expressimus.

Π Η Α Ε Υ Σ

A Dea, quae Glossatio priori circa hoc verbum notavi, quendam in meo supplementum indicit ab Amicis suggesta hic adjungam. R. P. Joannes Faynus S. J. viso edito Pachymere scripsit ad me, sibi videri Pachymerem hęc scribentem de Vecchi castitate: *ἵνα τὸ πύλας πύλας ὁ πύλας ὁ πύλας*, habuisse in mente locum Aristophanis in nubibus pag. 112. Edit. Basil. ann. 1547. *ἐπὶ τῷ ὄντι δ' ἰσχυρὰ ἐπὶ τὸ σωπῆσαι τὸ πύλας*, in quae verba Scholiastes multa memorat, quae castitatis insignis Peleo laudem asserunt. Inter alia hoc: *Ἀσκληπιὸς δὲ τὸ ἄσπετον γυναικὶ, ἱπποδῖνα Πηλεΐας, ἐπὶ μὴ πύλας τῆς σωπῆσαι, συνδίδωσι αὐτῇ, καταλίσθαι αὐτῇ ἀπὸς Ἀσπετον*, &c. Paulo ante idem Scholiastes eandem Histriam retulerat ex alio Auctore, qui illam Acasti uxorem ἱπποδῖνα Hippolyten appellat. quae verius Phodra diceretur, cujus similis castissimum Peleum, uti Phodra Hippolytum pellicere ad adulterium conata, cum persuadere nequiverit, eum ut Phodra Hippolytum, sic Aslydames, vel Hippolyte Peleum stentratæ ipsius pudicitiae apud virum nimis credulum peregit. unde Peleus ab Acasti inermis expositus feris, feliciori quam Hippolytus sorte, *μύχρας* (Vasum) *ἱπποδῖνα*, *ἐπὶ τῷ ἰσχυρῷ* *αὐτῷ*, enseni a Vulcano cufum divinitus accepit, cujus ope periculum effugit. Svidas eandem rem paulo aliter refert verbo *Ἀσκληπιὸς*, Haeslenus Fayonus Noster, opportune in memoriam revocans, quae a me alias in Aristophanis Νηφέας lecta, funditus animo exciderant. Gaudeo autem mihi hanc qualemcumque oblatam occasum veneratissimis, & gratitudinis testandæ meæ erga Virum optimum, & doctissimum, mihiq; olim amicissimum, quem dum hęc scribo, plenum religiosi mæris, ad meliorem vitam migrasse audio, in longæva, sed omnibus virtutum exemplis commendata senectute. His addit Claudius Maltretius Annotationem Enkathii ad v. 195. *Ἰλιάδ. 1. ἰσχυρὰ ἐπὶ πύλας τῷ μύχρας* *αὐτῷ* *δὲ τὸ σωπῆσαι λαβόντες αὐτὸν ἐπὶ ἑξέτος θύδον*, &c. Adagium hoc memoratur a Svida duobus locis V. *μύχρας ὁ πύλας*, & V. *Πηλεΐας*. Priori loco sic scribit: *μύχρας ὁ πύλας ἐπὶ τῷ μύχρας*. *ὁ πύλας αὐτὸν τὸ ἱπποδῖνα γυναικὶ, ἑξέτος θύδον* *Πηλεΐας σωπῆσαι ἰσχυρὰ ἀπὸ Ἡρακλῆος θύδον*, *ἡ γυναικὶς πάντα ἱπποδῖνα ἐπὶ τῷ μύχρας ἐπὶ τῷ πύλας*. Erasmus hujus Adagiū mentionem suam ex Zenobio refert apud Anacreontem, & apud Pindarum. Egn in editis hodie Anacreontis nihil huc pertinens reperi. Pindarus in Nem. Od. IV. memorat enseni Pelei, & calumnias in eum Hippolytes. ejus Schoiastes ad eum locum legidigne scribit. Catullus sub finem Epithalamii Pelei & Thetidos, Domibus castis Pelei domum accenset, dum ait:

Edit. Rm.
pag. 194.

Domus invisere castas

Castella, nondum spera pectore, solabant.

Hæc Claudius Maltretus.

Π Ο Ν Τ Ο Γ Ε Φ Τ Ρ Α.

L Ib. IV. cap. XXV. *Εκ τῷ παραχρημα ὁ παρὰ τὸν ποταμὸν τῶν πύλας* *αὐτῶν, καὶ τὸ ἐπὶ τῷ ἰσχυρῷ πύλας*. Sic ibi optimus Cod. Barberinus,

παχυμέριον deducta. Hæc quæ timida suspitione proruli, audentius amplecteremur, si (quod nec contigit, nec spero) nactus essem idonea testimonia Auctorum græcæ linguæ Veterum ex quibus constaret, jam tum antequam Latine sermo a Græcis esset originibus productus, *παχυμέριον* vocabulum in usû Græciæ fuisse, ut ex eo ducta existimari posset vetustissima in Latio vox *Pontis*. Interim igitur vulgaribus inherens veriloquis autumantium *Pontis* dictum quasi *pontis* compendio verbi *pontis*, quod spatio subter vacuo superne impendat; existimo vocem *παχυμέριον* Græcis tantum evicterioris usurpatam, quibus solemne fuit pleraque tritiora usû Romani Latii vocabula suis exprimere literis, scriptionibus interere. cuius consuetudinis non pauca in hoc ipso Scriptore Nostro exempla vidimus loquendi morem, qui tunc erat, representante. ut rot aliosomitam, quorum vocabula istius generis tot sunt Lexicis Græcobarbaris, Glossariisque recensita. Itaque *παχυμέριον*, & Mauricius Auctor Strategicorum, & Noller hic ex usu sermonis runc popularis dixerint, mixta mentione *Pontis*, latinæ vocis, cum antiqua græca *μέριον* ut facilius intelligeretur quid exprimerent a vulgo jam bilingui, ac multa mixtione Italorum assueti patriam antiquam linguam insertis variegare latinis vocibus. Ad extremum hic apponam ex Livio quædam a Lectore non inutiliter conferenda iis, quæ de situ locorum istorum, natura Sangazii amnis, & necessitate imponendi ei pontis Noller hoc, quem illustratum bicinus loco scribit. Lib. v. tit. xv. Decadis ubi Expeditionem Cneii Manlii Consulis in Gallo-Græcos describit: Sic Livius habet: Cum ad Sangazium flumen pervenisset (Manlius Cos. cum Romano Exercitu) Pontem, quia vado nusquam transiret, facere iussit. Sangazium ad Adreæ montem per Phrygiæ flumen, misitque ad Bithyniam Thymetis fluvius; inde magis iam geminatis aquis per Bithyniam fertur, & in Propontidem se se effundit; non tam magnitudine memorabilis, quam quod piscium Aulis ingerere vim præbet. Ita ille.

Edic. Rom.
pag. 106.

ΠΟΤΕΙΑΕΩΝ.

Lib. III. cap. xxviii. Τὸ ἐπὶ ποταμῶν ἱερὸν ἐπὶ αἰῶνι, καὶ τὸ ὑπὸ θεῶν ἱερὸν ἀπὸ τοῦ ἱερουμένου Ὑμαλίου ὁ ἱλός. Quod in priori Glossario admovebam, in prioribus lex Libris huius Historiæ desiderari Pachymerianum Augusti mensis nomen, *μηνίσμιον* fuit *σπάρμα*, ut mox dicam. Certe hoc loco *Ποταμῶν* vocabulo plane *Sexilis*, & *Augustus* Latinis dictus mensis exprimitur. Id demonstrat, non modo quam continuo Auctor adhibet, indicatio tempestatis Anni, qua nimirum ab æstivo cardine ad æquinoctialem Sol declinat: sed clare Vatie. Paraphr. exprimit, sic ibi scribens: Τὸ ἐπὶ ποταμῶν ἱερὸν ἐπὶ αἰῶνι μῆνας, &c. Memoraverat, & hunc mensem Tomo priori Lib. v. i. cap. xxv. Noller, licet ego per oblivionem, uti jam factus sum, cap. 2. Libri III. Observationum scripserim, Augusti Pachymerianum nomen in eo volumine nusquam extare. Sic enim ibi scribit: τὸ ἐπὶ ποταμῶν ἱερὸν ἐπὶ αἰῶνι μῆνας ἱερὸν, &c. ibique ambo Codic. optimi adscribunt oræ marginis αἰῶνι. & Vat. solum id nomen in contextum recipit, demonstratque idem satis, ut alia indicia desceant, quod sextam decimam illam cuius meminit diem illuxisse ait *Ποσειδὼν* Festi *Διόσκει* maximi nempe omnium Mariæ Matris Dei Festi, quod sic per antonomasiam sine addito vocatur, nempe Assumptionis ejus in Cælum, quod Græci juxta cum Latinis die Augusti mensis quindecima celebrant. Est tamen ubi Pachymeres a se ipse quodammodo deficiens, & ex aliena, ut opinor, magis quam ex propria sententia, mensem Augustum, non *Ποταμῶν*, sed *μηνίσμιον* καὶ αἰῶνι vocat, Libri v. cap. vii. In quem locum vide quæ annotamus in hoc ipso Glossario, verbo *Μηνίσμιον*, & Libro III. barum Observationum cap. xv. numero v.

ΠΠΟΝΟΙΑΙ.

Lib. III. cap. viii. Τὸ ἐπὶ ἰσθμῶν ἀγορῆς διέκρυς dicuntur hic ἀγορῆς *penfones*, quæ vel in mercedem operæ præstentis, vel in præmium præteritæ mercedis, aut emeritis publico solvuntur: quales hodieque ab Italici, & Galli *provinsii*, *provinsii* vocitari audimus. Annotasse jam hoc debueramus in Tomi prioris Glossario. Sepius enim in Historia Michaelis Noller hanc vocem ista notione usurpavit, quæ in Classicis non reperitur Auctoribus. Unum hic & multis in speci-

men locum ponam: Lib. A cap. 19. ἀποδείξας δ' ἐκ πάντων πῶς ἐπαρξάντως καὶ οὐ πλεονάζοντι τῷ ποσῷ τὸ ἐκείνου ἐκείνου ἐκείνου βασιλευσίν.

ПРОЕКЦИОН.

[illegible]

Π Ρ Ο Χ Ω Σ Ε Ι Σ.

1 4 6 1 9 7 0 5 4 3 2 0 7 3

[illegible]

P H E E I A I A.

L It. i. cap. ix. *καταργηται ἡ μὴνὴς τῆς λέγουσας ἐκείνης (Παρίου) ποινὴν* Sententio-
las diminutivum a *μηνή*. Ita Gregorius Nydrenus Or. i. 12. *ἀφ' οὗς* verba
eius *ἀντὶ*: *καταργεῖν τὸ κατὰ τὸ ἀφ' οὗς*. *ἀπαρτιοῦν* τῆς *ῥήσεως*.

L ib. vi. cap. xv. *Ὁ δὲ σκαρὸν μικρὸν ἐρίον ἱερῶναι. ὡς τὸ ἀντὶ τοῦτο σκαρμαγ-
κίον κατὰ θαλάσσης ἐστὶ γένηται χροῖον.* Quae multa de Scaramangio, aut Sa-
ramancio Veile Senatoriae praecipui honoris Metellius docet, non repero; nec de-
scribo hic alia Nodri Auctoris loca illius quali paludamenti mentionem facientia:
tantum obiter: ex hoc loco (cum quae peculiaris fuerit ejus vestimenti forma nul-
liam hactenus legerim) videri fuisse instar penulae largum, & profundum in sum-
mo assutum Caputium habentis, idque ex pannocrallioni, nec simplici, ut facile
hians perleveret. Tali enim figura opportunum memorato hic ludibrio fuerit.
Edid. Rom. pag. 102. Nempe Pueri Ppyrgerii, ejus jussu, coram missis ab Imperatore, corpore il-
lius talaris pallii profunde utebantur, quo ex ora navis ad aquam pertingentes, in
mare Caputium immergebant, & id aqua impletum inde velut Cadum, aut Si-
tulam tollebant. quod exprimit Vaticanus. Epitomator, sic hunc locum *σκαρ-
μαγκίον*: καὶ τὸ σκαρμαγκίον εἰς γένηται, καὶ θαλάσσης ἱερῶναι. Et Scaramangium per de-
risionem in mare demittebatur ubi videtur innuere cucullum praecipue illum instar cadi
liquoris capacem, qui summo adhaerebat Scaramangio, peculiari jure Scaraman-
gium dici, uti praecipuam ejus partem: Illud enim solum cavum patulum, quippe
hauriendo aptum, in aquam ex ora navis demissum fuisse putandum est.

ΣΚΟΡΑΙΝΙΑΝ.

L ib. xv. cap. xxv. *ὡς ἔδωκεν σκαραίνωνας ἢ τὰς χεῖρας ἐκτείνωντας, &c.* ita plane
omnes Codd. vocem hanc scribunt, quam alibi legere non memini. tantum
apud Hesychium reperio. *σκαραινίδας* (puto legendum *σκαραινίδας*) τὴν παρὰ τοῦ
παιδὸς ἐκτείνουσαν ἢ σκαραίνωναν χεῖρας. γίνονται δὲ τὰν σκαραίνωναν ἐξ ὕλης,
ἐκ τῶν χερσίδων ὅντιν, ἐκτείνουσαι τὰς χεῖρας: σκαραίνωνας significat praeter naturalem
modum membra extendere cum olicitatione: ut solent qui e somno expurgantur,
quando olicitabundi manus extendunt. Ita ille: Ex quo, aut ex communi
utrique antiquiorum Scriptorum fonte, sine dubio suum hoc loco *σκαραινί-
δαι* Pachymeres hausit, etiam extensionem manuum memorans aequam cruciacionis
exercentis signum Melechus hic suis iussu fuisse dicitur i Pareu-cujusdam Quaziloris
crudelitatem Epigrammate xxxvi. Libri vii. tradidit Marialis.

ΣΠΟΤΑΙΟΤΡΙΒΕΙΝ.

L ib. v. cap. vii. *ὃς ἐστὶν σποταίοτριβος ὃς ἐστὶν ἡδὲ καὶ σποταίοτριβος* *ἐστὶν ἡδὲ καὶ σποταίοτριβος* *ἐστὶν ἡδὲ καὶ σποταίοτριβος*
ut alius. Verbum *σποταίοτριβος* alibi non asperi: Sed partim ex originaria
vocabuli, partim ex contextu loci, quid valeret hoc loco divinari, ut & *σποταία*
in *σποταίοτριβος*, *σποταίοτριβος*, & similibus.

ΣΤΑΞΕΙΔΕΙΟΝ.

L ib. ii. cap. xv. *Τὰς αὐτὰς τῆς σποταίοτριβος, &c.* est *σταξείδαι* sublellum,
aut locus in quo vel confidentes, vel stando inaitentes acquiescebant Se-
cerdotes, aut alii Ministri, vel etiam Laici, dum in Templo Sacris operam dabant,
habemus imaginem ejus rei obviam in Templis nostratibus, ubi Chorus est Canoni-
corum, aut Monachorum. Ibi enim circum disposita magno numero videmus
sedilia sic formata, ut aliquando plane in iis sedendo conquirere, aliquando stan-
di laborem cubitis hinc inde reclinandis, & mole corporis innixis humerorum in
dorsum statiusculę non indecore deoneranda, qui longę vacant Psalmodiae pos-
sint. Est autem inter has sedes speciosior una, & sublimior Praesidis loci, quam hic nos-
ter peculiariter indicat, communi licet *σταξείδαι* nomine. Sicuti & Philothemus Patriar-
cha C. P. in Libello inscripto *ἀντιθέτης καὶ ἀποστολῆς*, ubi sic scribit: *ἐν τῇ δὲ δόξῃ
ἀντιθέτης ὁ ἀποστολῆς. καὶ ἀποστολῆς καὶ ἀποστολῆς καὶ ἀποστολῆς καὶ ἀποστολῆς*
&c. quae P. Gossic retitit: *Tunc Dilectum ἀποστολῆς, & Sanctum imaginem ἀποστολῆς
sedili superpositam, & ipsam Superiorem insensat.* Igitur *σταξείδαι* cujus hic No-
ster meminit sedes fuit, in qua stabat Patriarcha Athanasius dum perageretur ce-
remonia ejus *σταξείδαι* inaugurationis, sive consecrationis. Erat autem ea sine

dubio Sedes Prædis loci, *καρδία* nō *ἀνεύρεται*, tæto semper loco fixa, cui in Templo Magno S. Sophiæ fenestrix quædam superne responderent: ex quantum succussu, si contingeret, quieto aliqui Cælo, & nullo vento flante, augustinus *Edif. Rom. Græci* capiebant, perseveraturus-ne Patriarcha qui ordinabatur in ea quam tunc *pag. 109.* accipiebat potestate foret ulque ad mortem, an vivus inde esset ejiciendus.

Σ Τ Α Υ Ρ Ω Τ Η Ρ Ε Σ.

Lib. xv. cap. xxv. ἡ ἀνὰ τὴν ταυρῶν οὐρά. In MS. legebatur *τὴν ταυρῶν οὐράν*. Sed voci quidem *οὐρά* in margine subiciebatur, *οὐρά*; quod ut emendatus sum amplexus: vocabulum autem *ταυρῶν*, manifeste mendosum ex conjectura reformari in *ταυρῶν*: cuius utique origo in apertum huic loco significatum congruens apparet: utcumque verbum hoc apud ullum alium Scriptorem Græcum nondum invenerim. Sane inquit Hefychius *ταυροί, οἱ καταπεπρωμένοι οὐδοῖς, χάραις, ἡ πύλη τὰ ἑκτὰ ἑίδω, ἀπὸ τῆς οὐράς ταυρῶν, ἐν τῇ οὐ τὴν οὐράν ἰσθμῶν*. Hinc *ταυρῶν* vallum, seu *pallum figo*. usitatum Thucydidi Lib. vii. & *ταυρῶν* pro munimento e vallis defixis ab eodem Thucydide alibi Libro eodem posita; quod Libro vi. *ταυρῶν* dixerat, sic scribens: *ἀπὸ τῆς οὐράς ταυρῶν ἰσθμῶν*. Et Xenophon Lib. iv. *Εὐκαταὶ ταυρῶν τ' ὑπερέσθη τὸ πύργον*. Hinc *ταυρῶν* credibile est Pachymeri dicta tigna defixa, & ut solet ad operis firmitatem, discussam invicem plexa, impositis crepidini superæ ad hostes, ubi accederent submovendos contis ferro armatis, quos *οὐρά* appellat. Appianus in fragmento *Κολχικῆς*: *τὰ δὲ δέντρα τὴν οὐράν ἰσθμῶν ἀπὸ τῆς οὐράς ταυρῶν* (lege *ταυρῶν*) & *Ρωμαῖοι κατέσθον τὴν οὐράν* (lege *οὐράν*) *ἐξ οὗ ταυρῶν οὐράν οὐ τὴν οὐράν, ἡ τὴν οὐράν ταυρῶν, ἡ τὴν οὐράν ταυρῶν, ἡ τὴν οὐράν ταυρῶν, ἡ τὴν οὐράν ταυρῶν*. Significat his verbis, *οὐρά* dici jacula in hostem tendenda; quælium stare copiam promptam ad subito usum dispositam super vallum oportebat. hujusmodi jacula sive hastas ab accedentibus ad munitionem, dom Prædiarii dormirent, hostibus hic Noster ablatas ait.

Σ Τ Η Α Ν.

Lib. vii. cap. xliii. *ἐκ τῆς οὐράς ταυρῶν οὐράν τὴν οὐράν*. & paulo post *ἐκ τῆς οὐράς ταυρῶν οὐράν τὴν οὐράν*. Nescio ut preoccupatus vulgaribus notionibus quispiam dicat hic mihi *παρρησιασ* scribat, quod græcum vocabulum *οὐρά* cum latino *columna*, vel *statua* non continuaverim. Sed, quæso quem sensum commodum faceret *columnas*, vel *statuas* *triūm Germaniarum* aut; *columnas*, vel *statuas* in *velis* *ancis* contenta *scilicet Michaelis* *representant* *Palatium* *specie* *Prispi* *Constantini*, *et* *titulo* *novi*? An parum est evidens: *ἐκ τῆς οὐράς* loco Tabulam esse pictam imaginibus triūm Patriarcharum, qui Germani sunt vocati; posteriore autem; effigiem Michaelis Palæologi eo habitu formatam, in textu veli, qui tribui Magno Constantino consuevit? Nimirum *οὐρά* nō *τὴν οὐράν* verbale nomen generaliter quidquid exat, & eminet in prospectu positum significat, unde cippi monumentorum, ac quæcumque fastigia, & in conspectum obiecta martiores tabulæ inscriptæ litteris, frequentissime *οὐρά* dictæ reperuntur. Itaque cavendum ne species pro genere Lectori obrepat allueto cippus, & columellas in apicibus sepulchralium molium, aut id genus monumentorum erectas *οὐρά* nomine intelligere. illa enim *οὐρά* sunt, sed non sola, pertinet quippe hæc vox latius, tabulas atiam, & vela figuris insignita in conspectu statuas indicans.

Σ Τ Ν Δ Ο Ξ Ι Α Ι.

Lib. ix. cap. iv. *οὐχ οὐδὲν δὲ συνδορὸν γινώσκω*. Et si apud veteres Auctores legere *οὐχ οὐδὲν* non memini: puto tamen Pachymerem, cuius omnes æque Codices vocabulum hoc loco istud exhibent, id in notione *largimenti* usurpasse, quæ *pag. 110.* ad *οὐχ οὐδὲν* condonum, cui verbo usu antiquo Latinorum inest vis peculiaris indicandi viciolas profusiones in Indignos. Cicero Philipp. xi. *Apuleius ista negotiorum condonabatur*. Nec abhorret hic significatus ab hujus loci sententia. Vituperans quippe Patriarcha conventionem Imperatoris cum Cræle, cuius occasione multa præciosissima monera eidem, & ejus Comitibus magnifice ab Augusto donata superius Noster memoravit: facile potuit, ad querelam avare auctorum

vestigialium, adungere coherentem reprehensionem exhausti ambitiosis profusionibus gratii.

Σ • Λ • Ε • Δ • Ο • Σ.

Lib. I. tit. cap. XXI. *σφαδῆλος* ἢ γραμμῶς ἑστῆος ἢ δι' ἰσχύος φάσματος. quod hic Lib. Nolleit *σφαδῆλος* scribit videtur idem esse, quod priori Volumine Lib. vi. cap. XXXI. *φαμίλ* vocabulo indicavi. falcem videlicet, aut fasciculum, sive fascellum chartarum significans. Laudavimus in priori Glossario Synesium eadem notione *φαμίλ* usurpantem. Reperio apud Dionysium Haliarnasium Lib. vii. *σφαδῆλος* ὁρμηδὸς pro *φαμίλ* *τὴν* *νῆα* *κατασκευασμένην* *ποδῶν*. Pachymeres hic neutro genere. & cum unico a, idem vocabulum pati significat exhibet.

ΣΦΕΝΔΟΝΑΙ.

L ib. I. cap. XXIII. Εἰς ἑνὴν τὴν κατὰ τοὺς ἐπὶ τοῖς ἀνδράσι τὴν ἀποδοχὴν. videntur hic dici *spectacula* Laciniz pendentes e Possidonio Galero funiculis feris in fundæ modum perplexis inter se, more etiam hodie Latinis usitato.

Σ Ο Ρ Α Γ Μ Α

Lib. r. cap. xrv. et *apostola nra dicitur laus pape.* & paulo post *ad vray-
tatem* vertitur. intellexit enim signum crucis manu expressum a Patriarcha Iosepho
super istum, de quo hic agitur? Georgium, una pronunciata certa verborum
formula, qua is electus ad officium Primi Ecclesiastici Palatinae conciosis,
(hoc enim sonat *apostolica dicitur*) rite ad fungendum id ministerii missus
fuisset. quia vero talem benedictionem Episcopi non impendunt nisi sibi pro-
bitis, & de quorum recta fide, sufficienti eruditione, probis moribus, certi
forent, hinc rebatnr Andreoticus, hunc Georgium gratum, & commendabilem
visum isti Iosephi Sectariis, quem atque Iosaphas, ipsi ad concionem dicturo
bene precando, bonum, doctum, orthodoxum declarasset. Hic obiter prae-
niendus Lector est, ne decipiaris legens apud Meursium vocacionem ad Pa-
triarchatum *apostola* dictam quam & duplicem ariolarum *papae* & *prophetae*
dictam, & magnam, quasi prior *deputatus* sit, posterior *confirmatus*: *Dignetur*. Nec
Codium, quem Allerti fundum laudat, intellexit. Is enim nihil vult aliud,
nisi Episcopos qui ordinant, & consecrant Patriarcham, illum in ea functione
bis cruce signare, quantum benedictionum prior *papa*, posterior *magna* conse-
verit vocari. Dicebantur eadem benedictiones *pluviosa*, ut observavit edi-
Meursius vero *pluvia*. nam *pluviosa Signum* est & *nra dicitur Signum Crucis* manu
benedicendo formatum, *pluvioque signum* dicitur, non autem, ut is ibi som-
niat. *vocari*.

T A T E T E A B S M E N A.

Lib. 1. cap. xxviii. Ἐπαλάθοντες ἅ τινος μεταλλήματος καὶ τὸ συμβολὴν, &c. quid sit hic ἱεραδότης τοῦ μεταλλήματος, comminisci multum cogitans aliud non potui quam quod interpretando exprēdi. condisitisse tunc alimur aliquid quo sacra Symbola confectari, et Verbis Sacramentalibus mutari in Christi corpus panis illa etiam notione, quam illa in Ecclesiis usitata recte vocari *τὸ μεταλλήμα* potuerint, nempe quod finita, et alteratione scilicet eundem ex specie in novam formam corrupta fuerint. *ἱεραδότης* videlicet non solum ex usu sonat *peragere, perficere, sacrificare*; sed etiam ex origine *finire, consumere*. unde passim *τὸ μεταλλήμα* quo velut propria appellatione specibus Eucharisticis et sacrificio servatis more Græcorum, tribuebatur, alio sensu eum convenire sic putrefactis, et in informem speciem transfugatis symbolis Christi Corporis potuit; quatenus nimirum ex nativa, ut dixi, significatione radices unde verbum illud germinat, sonat *præterire, consumptio, corruptio*, ex priori desita: item forma in novam aliam *deformata*. Hæc utinamque dixi

verisimiliter poterant: puto tamen aliud Pachymerem dum hæc scriberet spectasse. sui videlicet Hefychii memorem, quod in eo legisset *πυλαιορίων* πὶ αὐτῷ παρῳα πύλαιον, ὅναι πύλαιον, ἢ πὶ μύλαιον. talem illic indicatam notionem, qua *πυλαιορίων* *μυλαιρίων* pollutum, et contaminatum, sonat, hic voluit innuere ignotam non esse sibi.

T E P A.

Lib. v. cap. xxi. Οὗ οἱ βασιλῆα τίθεται Πάνας ὃ δὲ χα πῆρας, ἐν τῷ γῆ, ἰσχυρίζεται πῆρας. Ponitur hæc græcis litteris nomen Lat. num *Terra*, sed cum unico scriptum *πῆρα*. videtur autem hæc vocem retinuisse Historicus, quod vulgaris esset loquendi forma illis temporibus, ut qui Principes Regionum ab aliis possessarum jus sibi vindicantes titulum sumerent, ad differentiam Possidentium *sive terra* *χώρας* *πῆρας* ἐν τῷ γῆ, rales appellarentur. puta Rex Hierosolymorum, aut Imperator Constantinopolos, qualis hic declaratur a Papa Regis Siculi Frater dicitur, jure videlicet dotali e filia Balduini, qui olim imperaverat Constantinopoli, in Spensam illi juncta tracto. Sed *sive terra*; hoc est citra possessionem ejus Impetii, ab Andronico videlicet detenti.

T Z A Γ K P A T O P A E. Σ.

Lib. v. cap. xxi. Πῆρας τὰς Σῶρον κραταιοτέρους ἢ ἡγεμονίαν πῆρας. Fuisse per hæc tempora apud Græcos Byzantinos in usu frequenti arcus quosdam peculiaris formæ a Latinis acceptæ, quæ *Τζαγγρά*, vel *Τζαγγρ*. vocabant, intelligimus cum ex aliis locis scriptorum ejus ævi, tum ex hoc Contacuzeni Lib. i. Cap. xxxv. pag. 108. Edit. Reg. πῶ ἐν πῆρας λατιναῖς λεγόμενος τζαγγρῶ, ἀρίστους φίλοι, &c. Hujusmodi arcibus qui interentur *Τζαγγρ*, Pachymere auctore, vocabantur, opinor, ἀπὸ τῆς κρατῆος τῆς ἡγεμονίας Τζαγγρ *Latina forma vocalis*. Sic etiam hoc vocabulum antea scripserat Nicetas in Manuel Comneno Lib. ii. his verbis *κραταιοτέρους ἢ, αἱ δὲ χα, πὶ πῆρας* *πῆρας* *ἡγεμονίας*. Nicetas idem in Alexio Lib. i. c. milites ejusdem generis *Τζαγγρ* *ἡγεμονίας* vocat. Eisdem porro proprium habuisse *κρατῆος* *πῆρας*, sicut hic docet Pachymeres, confirmat, his ejus *κραταιοτέρους* mentionem faciens, Codinus. Sed utrobique mendum est Librarii *τζαγγρ* pro *τζαγγρ*, (ait Meursius) imo pro *τζαγγρ*, scribentis. In voce hac interpretanda non debui adhibere Arqueim, aut sagittari vocabula, quæ peculiarem formam armorum hujus ordinis Edit. Rom. non exprimerent. Retinui ergo tamquam proprium, vulgo tunc usitatum nomen. P. 112.

T P I B E A I.

Lib. vii. cap. xxxiv. Οὗ οἱ πῶ αὐτῶν ἀνατολῆς εἰς τοὺς ἐνδῶν. Nota est vulgaris potestas vocis *τοὺς* duplex, nam & usum exercitatione partum, & moram, aut cunctationem, apud Auctores Classicos sonat. quod utrumque breviter Hefychius expressit, dum *τοὺς*, explicat *τοὺς* *ἡγεμονίας*. Sed hic noster plurali numero vocem hanc usurpat peculiari, ni fallor, notionem, pro induciis, sententia quippe loci hæc videtur esse, Imperatorem totum intentum Holibos, a quibus e propinquo molestius urgebatur, reprimendis, inducias interim velut quasdam concessisse Persis per Tractus Imperii Orientalis grassantibus, nihil contra eos moliendo, quoad malo viciniore, & in sinu posito *ἡγεμονίας* mederetur. Suspicio ergo in usu populari Græcorum Byzantinorum fuisse vocabulum *τοὺς* ad significandum, quod Latini *Inducias* dixerunt. Argumentumque ejus sumo ex voce hodie Gallica *Terrus*, idem valente, quam puto a Francis occasione Sacrarum Expeditionum diu illic versatis inde relatum in Patriam.

T Π Ε Ρ Η Τ Ρ Ο Ν.

Lib. vii. cap. xxxv. ἡ *Περὶ* *ἡγεμονίας* *ἡγεμονίας* *ἡγεμονίας*. Merito elevat largitionem sex hyperpyrorum, si, quod ex Græco homine fide dignissimo audivi, *ὑπερπύρον* nummus est argenteus quatuor *Aspri* æquivalens. cum autem, ut idem tradebat, *Aspra* non plus singula valeant sex minutis æois, sive *quadrantibus*,

βίβας, αὐτὸν ἰσχυροτέρῳ ὀρίε τῶντα. Nihil nimium scrutari, aut cunctius disquirere de his
venit.

Χ Ο Λ Ξ Θ Α Α Α Ξ Η Σ.

Lib. iv. cap. 1. *Εἰ δὲ βασιλεὺς ἐν λιμένι ὄχι τὸ πᾶν γίνεσθαι πάντα τὰ παρὰ τὸν
ὄχι ἔντες ἢ δὲ πᾶς τὸς θαλάσσης χρός, αὖς λήγεται.* Fixit mihi crucem hic locus
haud in promptu habenti quid hic essent aut quorū hunc facerent χρός, seu
verius, ut mox ostendam, χρός θαλάσσης: quid divinaverim proponam. Videtur
Auctor allusisse Proverbium e sacris sumptum literis de re quam quis cuiquam
minime indicare curaverit, ut Deus hominibus quot hydrias, sive aequē mensuras
contineat mare. Ante omnia constituendum est vocem χρός in accusandi casu plu-
rali significare certam mensuram liquoris. Docet hoc Scholiastes Aristophanis ad
illum ejus Poetæ in Comedia *Nepheai* dicta locum

— ἔξ χρός χαρίενται.

ubi sic annotat: *χρός δὲ ἵεν αἰὲς μέτρα, ἢ μέτροι, τὸν αἶμα ὃ δὲ αἰὲτος χρός πα-
λάς, αὖς δὲ ἐν ἱσχυρίαι. ἀλλ' ἵσχυρὸς μοι παχὺς αἶμα χρός, ἐπαύσα δὲ τὸ χρός, ὃ μὲν πε-
ριπαύει, ἢ αἶμα τὸ χρός ἵεν αἶμα παρὰ τὸν αἶμα χρός δὲ ἀφ' αἰὲτος αἶμα, αὖς ἵσχυρὸς, ὅς* Edm. Rom.
pag. 314.

Similiter, & Eustathius ad *Odys.* α. *ἐν τῷ ὃ χρός παρέρει.* Vide & illum ad *Iliad.*
α. ad *Iliad.* α. & ad *Odys.* α. Hinc sumplisse hoc verbum Pachymerem est credibi-
le veratissimum hominem in Scholiis Poetarum antiquorum; uti etiam peculiariter
ipse significat Capite xv. hujus libri iv. χρός ergo *μέτρα* intellexit. Videtur autem
habuisse hæc scribens in animo loca illa sacrarum literarum, quibus Deus inter
ea, quæ sibi notissima incomperitissima sunt Hominibus, numerat mensuram ma-
ris, numerum scilicet Hydriarum, aut metretarum, quo definitur immensitas un-
darum ejus. Ecclesiastici 1. 2. *Arenam maris, & pluviam guttas & dies seculi quis dimitte-
rent?* Græce *ἄμμος θαλάσσης*. ubi etiam obviis sensus est probabilis de summa gra-
norum sabuli desperatissima inventu, propter infinitatem omni supputatione ma-
jorem; tamen ex comparatione loci alterius 111. Reg. iv. 19. *Dedit quique Deus*
Salomonī latitudinem cordis quasi arenam, quæ est in litore maris. Græce δὲ *χρῆμα καπλὸς*
ὡς ἡ ἄμμος ἐν παρα τῷ θαλάσσης ubi *ἄμμος* singulariter ponitur pro vase, ut sic di-
cam, aut alveo maris in arena ubique cubantis, cui vasi, non autem arene gra-
natum sumptæ, convenit *χρῆμα latitudo*, quæ illi tribuitur in loco illo. quate in
hoc nostro pari notione possumus accipere idem *ἄμμος*, & areux nomen, pro
alveo scilicet capacissimo maris universi; in quo, ubi de numero agitur, sy-
neddoche usitatissima continentis pro contento, sicut quando vinum vocatur cal-
lix, intelligendum sit agi de mensura liquoris ejus. ita ut dicere quis diimera-
vit arenam, sit dicere: quis tenet numerum amphorarum, aut urceorum aquæ,
quibus tota expletur capacitas maris? Atque ut illo Ecclesiastici principio Deus
ostendat reservatam istam sibi notitiam mensurarum elementi Oceanum implentis:
ita in Lib. Job. Cap. xxviii. 13. istam scientiam se negare hominibus, & sibi ut
propriam habere innuit: *Deus intelligit viam ejus (Sapientię) & ipse novit locum*
illius. Ipse enim fons mundi intuetur, & omnia, quæ sub Cælo sunt respicit: qui fecit
ventis pondus, & aquas appendit in mensura. In Græco legerat Pachymeres pro his
ultimis verbis *ὁδὸς πύργου ὅρα ἰσχυρίαι.* *Aquas mensuras quando fecit.* Et *Aquas men-*
suras singulari Dei scientię imputat. Similiter, & ejusdem Libri Job. cap. xxxviii.
inter exprimentum magnifice quid Dens possit, & sciat, quid nequeant, &
ignorent homines v. 16. ponitur: *Nunquid ingressus es profunda maris, & in ne-
vissumis Abyssis deambulasti?* quæ utcumque numeri mensurarum aquæ diserte non
meminere, tamen per præsentiam quasi obeuntis, & curiose lustrantis, notitiæ in-
terioris emphaticam habent. Hinc videtur invaluisse proverbialis inter Græcos for-
mula de rebus alicui celatis, tam ea illi esse ignota quam numerum amphora-
rum liquoris, quo expletur mare: quem ut Deus scire vult solus, nec communi-
care dignatur hominibus, ita Imperator suum de federe Serbico nuptiis conglin-
tinando consilium impertiendum Patriarchæ non putavit.

ADDENDUM VERBO ΚΑΡΑΒΟΣ.

Pag. 25. post illa verba: *aream oppugnaret:* Non ma latebat cum hæc scribe-
rem *καραβός*, navem quoque significare. Nam & alibi hanc usurpatam a
Tan. 14.

Pachymere vocem sic sum interpretatus. Ideo tamen mihi minus verisimile visum est, id vocabulum isto Cap. ix. Lib. 111. a nostro Historico in hac vulgari notione usurpatum, quod naviculas, quantumlibet inter se vinctas; innatantes flagno, parum solidum suum existimarem poliorceticis machinis sustinendis, prout factum illic narratum exigit, quia tamen exempla non desunt *πορόντων, ἐκβαίνοντων Τυρίων*, & machinarum id genus, *δυσόλων*, navibus impohtarum in oppugnationibus Littoralium Arcium; si cui prudentiori me Lectori præferenda videretur simplicior, & magis obvia loci ejus expositio, Interpretationem illam meam in hunc modum rescribam hic habeat: Pro hisce Græcis Pachymeris verbis pagina

Edic. Rom.
Pag. 113.

113. *ισχυρὰ, πρὸς τῷ λόφῳ κατέβηκε, ἐνδοῦ ἔειπεν, ἡ βόλα μύηται ἐν τοῖς καμαρώσιν, ὅ μόνον;* hæc in latina versione substituantur: *accepit, quæ in Stagno reperta sunt, cymbas, sinibus colligat, & signis super eas confectis maximis, currens in eo Tabulato, & machinas construat.* Atque hanc ingenue fateor, nunc mihi verisimiliorem videri sententiam; ex eo præsertim quod Pachymeres statim addat τὸ δ' ἄλλα πλεῖα πλοῖα κατέβηκε, &c. Ista enim *αἰώνων Ναυίων* mentio satis indicat, putasse ipsum: *κατέβηκε* quoque, quos paulo ante memoraverat, ex eodem *πλοῖοις*, sive Navigiorum genere esse.

ADDENDUM AD VERBUM ΚΑΜΠΟΣ.

Pag. 13. post illa verba *mundum repertis*: et si repererim in Actis S. Platonis Ancyranæ Martyris elegantissime Græce scriptis, quæ Manuscripta servantur in Bibliotheca Vaticana, fuisse prope Ankyram locum, qui *Κάμπος* vocabatur, in quo Sanctum ejus Martyris Corpus a Christianis sepulchrum est, ubi & idem amputato capite martyrium consummaverat. Hæc enim illic leguntur: τὸ δὲ εἶμιον καὶ ἄγρον λαβόντων τὸ μακαρίον Πλάτωνα, λαβόντες αὖ χειρῶν αὐτοῦ καὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ, καὶ ἐκταθέντος αὐτοῦ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει, καὶ ἐκταθέντος αὐτοῦ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει, καὶ ἐκταθέντος αὐτοῦ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει.

Finis Glossarii.

PETRIPOSSINI

ET SOCIETATE JESU

OBSERVATIONUM

PACHYMERIANARUM

AD HISTORIAM ANDRONICI

LIBER II. NOTÆ

AD LIBRUM I. CAP. I.

51

Edi. Rom.
pag. 316.

PAG. 10. Unde corrigat Imperatorem ab Ecclesia auctoritate jam animo deservit: utcumque capere, et specie solus in subsistentia persistere. Ede hic Imperator quod de agitur sine dubio Andronicus: quem vivente adhuc Patre, cui erat in Imperio Collega, pesterium tumultu Schismaticorum, jam animo defecisse a Patria, & Ecclesiam auctoritate, Historicus hoc loco docet. Unde intelligatur quam congruam deflectionis penam tulere, qui metu turbamur revolvens in Schisma: nullum sive in omnem infelicitum Principem, dum vacuum a turbis domesticis, civilibus, bellicis, Ecclesiasticis habuerit, ut ex hujus decursu Historiarum patet. *Tunc Perissimum Mutalione Theodori, quem Pater in Magni Logothetæ dignitatem, loco Acropolitæ morari promovebat.* Clarissime hic asserit Pachymetes Georgium Acropolitam Magnum Logothetam virgine adhuc Michaelis Palæologo Imperatore suo fuisse: quod idem cum superioribus voluminibus Lib. v. Capitulis xxi. & xxxiv. insinuat potius quam distre affirmat, nisi non persuaserat, ut in Notis ad illa Capitula Lib. 11. Observationum mearum pag. 87. exposui, quæ a me dicta nunc non velle. Non enim video quid fides negari debeat tam clare assertio Historicæ quæ p. assensu cerneret scilicet. Inducit me in illum errorem non bene consideratum testimonium Demetrii Rasilis, quod in istis Notis pag. 76 recto. Sed, quod ammadverro nunc fero, in eo non agitur de Georgio Acropolita, venum de Georgio Metochita, quem Demetrius Magnum fuisse Logothetam ibi scribit, quod mihi faciem fecit: & quomodo venum esse potuerit non intelligo, cum vivente Michaelis fuit, quod ex Pachymete apparet, Georgius Acropolita tali dignitate functus sit: quæ post ejus mortem in Theodorum Mutalione ab ipso Michaeli Augusto est translata, prout hic locus docet.

Pag. 11. Reges litteras mensi tum primum appositione consulari. De celebrata Senio Angusto falsificatione non appositione mensi, vide quæ notavimus Glossario prælo, ad verbum *Mensis*, pag. 31.

C A P. II.

PAG. 11. *Profectione supplicium sustinuit.* Vide item orationem Tomopriaci Cap. xxv. Lib. 6. pag. 375.

C A P. III.

Omnis hic animus, qui hoc capite traditur pagina 12 de fraudata, Schismaticorum odio, anima Michaelis Imperatoris in Romana Communionem morui, subsidio Piacularium sacrorum, & tanquam irrevocabili-ter addita Tartaro, declarata incapaci habenda suffragiorum Ecclesie, quæ pro pietate in Dei caritate deservit, non pro Deo exposita, & in suo gravi peccato moris offerri considerent, satis demonstrare quam falsum sit, quod

Tom. II.

multi, præsertim Heterodoxi, persuadere sunt conati, doctrinam in Ecclesia Romana receptam de Purgatorio, a Græcis penitus rejici.

C A P. IV.

PAG. 14. *Eisdem mensi post diem triginta post vesperam.* Videtur indicare triginta primam Decembris diem. ea enim est post triginta. unde festum, cujus paulo post fit mentio, fuisse Octava Nativitatis, & Circumcisi Domini a vespera prælata, ut fit, incipiens. Sic inferior cap. vii. quinta Januarii sub vesperam festum Theophaniorum, aut, ut nos vocamus, Epiphaniæ celebrari caput insinuat: dem ibi scribit Historicus pag. 14. datis unicuique cereis penadâ fuisse quæ *Festis statim passibus.*

C A P. VIII. & IX.

QUÆ in his Capitulis duobus, sed distinctis in 12. de Verbo traduntur, & ejus sententia, declaratione indigent, ut in species demant veritas. Primum quippe fuerit non promittit Lectori, ubi viderit Veccam negantem: Filium esse causam, hoc est Principium, Spiritum, causam, sive competitiuum cum Patre, denique subiectum anabematam tam eos, qui ea sentiant, ac discant, quam qui sic sapientibus, & loquentibus, scientes communicaverint, aculeis ipsum pervertitionis in causa suscepta purgandæ ab Hæresis suspitione doctrine Latinorum circa Processionem Spiritus Sancti ex Patre Filioque ut potius putandi lapsus in errorem Grecorum a Latina Ecclesia damnatum, apertum a Patre solo procedere Spiritum Sanctum, a quibus is tamen culpa longissime absit. Animadvertere igitur opus est, Catholica doceri veritate: non esse nisi unum principium S. Spiritus, licet ita ex Patre per Filium, ut Græci Patres loquantur, & ex Patre, Filioque, ut Latini vere declarantes idem professunt, procedat. Pater enim, ut essentiali, & naturam Divinam Filii per generationem communice, ut eadem Principium spiritus, sive operationem activam tradit, adeo ut quædam eadem numero natura, & essentia divina Patri, & Filioque, licet duobus aliquo distinctis personis inest, ita Principium spirans, sive spirante activa una, eodemque numero in Patre permeante, in Filio genito reperitur; unde fit, ut ex unico Principio procedat Spiritus, quærens in illud Principium unicum indistinctum in duas Personas subdividatur utriusque. Unde etiam fit, ut, quod distat tradit S. Maximus in Dial. cum Anon. Pater S. Spiritum non producat quæ Pater est; Nam Spiritus Patrem non habet: nec Filius S. Spiritum producat, quæ Filius est: Filius cum sit Filius solum Patrem recipit: sed tam Patrem, quam Filium extant tantum producat Spiritum, quærens identitatem: Etsi quique obtineat, & carent unicum indivisibile spirandi Principium,

g l

pag. 318.

pag. 317.

Adralea Nemesis, five hic memorata dicitur, peculiariter apud Lampacenot culta olim fuit, cuius vultu auspiciis fluenta illa Civitas fuisse. Serabo videndus Lib. xiii. pag. 648 Ed. Basil.

C A P. XVIII

C A P. XXVIII

C A P. XIX

P Ag. 45. quid hic esse patrem *invidiosior* tu
tutissimum, videat equus Lector in Glosse
rio, Verbo *tu tutissimum*, antequam meam in
terpretationem damnet.

Paulo post eſt mſa et uſque ad &c. et uſque
hic ſemiffum, diſſolutum, negligens,
quod negat poſſe conuenire Dei ſapientia, ac ſem-
per uigila ſotentia in reſ, quæ ſunt: & nulla
non exercit ſuum inuocantem iudicium.

Altero inde verius *pariens utroque*, sive *Pir-
paei*. Aliud, quod extat, hodieque apud Pin-
darium in Olymp. et *xargidas vepi xapic*, *pariens
ut utroque*.

[illegible]

C A P. XXXI

P Ag. 49. De Veneratione Angelorum feria ter-
tia caelestis hebdomade a Constantinopolita-
nis celebrari solita populari concursu ad portam
dexteram Aleari Templi S. Sophiae, vide quod
anno in *Glossario* verbo QAHFOI.

C A P. XXI

P Ag. 37. Kal. d. in Eboracae Anna, d. n. *Sanctiss.*
Cur haec Anna Eulogium Andronicus Amici
filia, Michaelis Despoze uxor, ut constat ex To-
moprii Lib. 111. Cap. xxviii. hic, et alibi
Sanctiss. Regina dicta reperitur, quomodo.
An, quod non extaret, grace foeminae vocabu-
lum et verbo *sanctiss.* Despoze formatum, quo ux-
or Despotarum insignitur, *Sanctiss.* eius ap-
pellatione dignari usus obiciuerat?

C. A. P. XXIII

[illegible]

demonstrabatur, vixit octavus est ab initio a Vecco Patriarchas, & recepta palam (quod sub idem tempus conigit) Constantinopoli continuatione cum Ecclesia Romana. deinde memorant eundem Alia Pseudosynodi, Joannem Veccon jam ante ob eandem causam fuisse damnatum in quadam Græcorum Synodo, tum apparere eum esse, cuius meminit Noëler hoc Libro 1. Cap. 1. tum in ea dicitur Veccon, *Lithellum reprobantem divalge*, quo ut quicunque damnatum, et depositum fuit: sic nimirum appellatur, quam extorquet ab eodem Pachymores narrat *Subscriptorem compendi Lithelli, quo professio recte subseribebatur cum amissionis inscriptionum, si qua in contrariis doctrinis, quibus ad exitum non fuisse ab electione dicitur. Adhucque Pseudosynodus Codici Simoniani*. Veccon posita in priorem sententiam rediisse. Id vero negabat Veccon, qui eo scripto se revocasse fidei prius propugnatam non crederetur, sed tantum temporaria causa Thæono cessasse. Sequitur illi sententia condemnationis in Veccon de duobus ejus doctores latæ, cuius relatione capiam doctrinam illorum de Spiritu Sancto, & iterata detestatione fidei Conciliois Ecclesiarum græcæ, ac latine, quam verum *patris Simoniani* qui ipse *reprobantem* vocant. Adduntur in fine subscriptiones, primo Imperatoris rubra litteris: *Audiamus in Deo fidei Rex, et Imperator Dux Anglorum Communi Palatibus*. Deinde Patriarchæ: *Gregorius Metropolitæ Dei Archiep. C. P. urbe Roma, et Decretarius Patriarchæ*. Subscribitur inde et Episcopi, quorum primus est Joannes Ephesus, et Ceteri in Dignitate consecrati viginti octo. Locus Synodi omisus in Cod. Simoniano, fuit, ut Pachymores docet, Alexicæum Triclinium in Palatio Constantinopolitano.

AD LIBRUM II.

CAP. I.

PAG. 65. In Libro dictum præfatus apud omnes universis, qui titulus erat Sacra Hystorica Hic Libet, quod scire habemus potuerim, non exat. Collectio fuit, ut apparet, Testimoniorum et Partibus, per que impugnari, & convinci Hæreses possent: utque fœdera cura, & fide facta: unde illi valde prædicata indubitabilis fœderalis auctoritas adhaesit. Ex eo quod paulo post hoc loco memoratur, et operi æreata excerptio *Communi Damasci Augusti submonente* quippiam ad sententiam libri recitatur S. Joannis Damasceni pertinere, oborta mihi suspicio quædam est, quam meo periculo hic exponam iudicio Lectorum Enditrum. Quod si Marcellus Comneni iussu compilatum, & nomine eodem autemque fœderis illam sententiarum Patrum, que pro Armamentario esse posset Catholicis Theologia ad Heterodoxos impugnandos? Sane talia citanda avitum exemplum Manucl habuit, nepos utique Imperatoris Alexii Comneni, quem ipse Filius, Manuclis Anna memorat Alexiciæ lib. 1. pag. 490. Edit. Reg. curatè Opus componi & edi, argumenti, æque usus non abimili Non erit alio te verba hic Anna ponere juxta Interpretationem nostram. ubi ergo fuit de Basilio quodam Authore Hæresis quam vocat, Bosphoriam, quorum Dogmata, & facinora ob turpitudinem referre se audere negat, memore recordari mulierem, cuiusque Principem decem, sic continio subiungit: *quia fuit missi tui est, quodque in poterit Librum qui inscribitur Dogmatica Pœpale, iussu vel Patri scriptum, atque editum. Assit ejus est Manuclis Zagadensis nomen, anni Domini mccc. dccc. m. et omnia De factis Romanis, sacris dicitur, et Pœpale iussu familiaris. Hinc Summam Grammaticam, tandemque Ebreorum et intercessionem Theophrasti nomen, et Cuiuslibet Dogmatis per omnes fœderatissimum, Augustus Patri nomen ad se accipere iussu, deprecare velis in Opus, anno cunctis Hæresis, & aqua cunctis fœderatissimum appo-*

tere refutationes sententiarum Patrum. Post omnes denique subiungere ultimam hanc: *Augustinus Hæresis, quæque Dogmata, prout ea impio illi Hæresis inscriptum. Et hoc alio munda est Opus ingens: plures la Librum tribuam, cui indicio universis adhibet Nomenclaturæ ab Imperatore prius, exceptis, atque iussu illi, quem dicitur Pœpale, ingens. Hæresis Anna. Et cum verbis qui præcedens non agnoscit, hanc abhorruisse a Genio Domini Comneni, nec ab inde peculiaris Manuclis summa sibi posere soliti in imitatione facinorum omnia generis laudatorum in Avo suo Alexo Augusto, descendere in eam concinnandi talia commentarii, & laus nomini quæ editionem impudens. In quo fœre non parum illi profuerit prius illa Zagadensis scripto, quam relecta tantum descriptio: nihilus Hæresis, & recitationibus abfunderis Alferiorum, quibus illarum confabatur; tem Testimonium Patrum a Zagadem congebit, in ordinem commodum distribuit, breviter, & proprii nominis auctoritate mundum vulgareit novo eripit: *Oraciones sacre Armamentarii*.*

Idem lib. D. dicitur eundem S. Th. (Joannis Damasceni) ex Filio autem Spiritum ponit citatur. Ex his Damasceni verbis, que leguntur, hodieque apud illum Lib. 2. de Fide, Capite, ut quidam citant, xii. (Ego in xi. reperto Lib. Basilicenses anni 1575. pag. 45.) non modo Græci Schismatici Antioqui, Macarum Anceps, Græcorum Palamas, Josephus Byennius, Emanuel Parthenogen Antioqui, Georgius Scholasticus Idem, et alii, Matthæus Monachus, Maximus Margarius, Gabriel Severus Philadelphianus, Georgius Corcorius, & passim alii, colligunt cum nepote S. Spiritus profectionem ex Filio: sed & e Recensitoribus Latinis id pro certo admittit Joann. Gerardus Volius Lib. 16. de Historica Græcis pag. 151. qui audiat ante vii. saecula auctoritatis S. Th. Doctoris Angelici, licet concessit in Summa 3. Parte Quæst. xxvii. Art. 1. ubi cum sibi obijciat Argumento 3. hunc ipsum locum Damasceni, sic respondet: *Ad 3. dicitur: quod Spiritum Sanctum non procedere a Filio, primo fuit a Nestorianis interdictum, ut patet in quodam Synodo Nestorianorum damasceni in Epistola Synodo. In hac præterea scripta fuit Theodorus (forte legendum Theodorus) Nestorianus, & prius ipse, licet quæ fuit etiam Damasceni. Unde in hoc fuit fœderale non est fœderale. Quomodo a quodam dicitur: quod Damasceni fuit non confutatur Spiritum Sanctum esse a Filio, licet etiam non negat ex vi verborum. Ita ita S. Doctor. Defendatur tamen hic ab errore Damasceni Græci quippe ipse, sed Orthodoxi, & alii a Schismaticis, Nicophorus Bleremius Or. ad Jacobum Episcopum Bulgare de Processione Spiritus Sancti, Bessarion Cardinalis Episc. ad Alexium Lazarum Philanthropem, & Oracione Dogmatica ad Synodum Orientalem, Demetrius Cydonius Opusculo de Processione Spiritus Sancti, Josephus Merbomeris, & Gregorius Protocivellus, contra Episc. Marci Ephesi, Genadius Patnachæ pro Concilio Florentino, quod omnes laudat, fœderale, & creditur etiam hunc locum lib. 10. Alex. Allatus Lib. 11. de Eccl. Occid. & Orient. perperam confusione, cap. 12. Horum plerumque pro Damasceni responsio fœre coincidit cum potestis S. Thomæ Aquinatis modo relata verba. Augusti dicitur: & illis sequitur sequi ex eo quod scribat Damasceni: *scilicet non dicitur Spiritum a Filio, negari ab ipso lib. ipsum, quodam enim cetera ex causa non dicitur, qui non negant tamen. quæ verba quæ Hæresis pravo sensu procedunt, interdu Catholicis veniunt usurpare, ne audita putentur appidam illis per damnatos Auctores ad hoc recedentes ferentiam. quoniam ergo Eranismus Trinitati consubstantialis Hostis S. Spiritum esse ex Filio affirmaverat, eo fœderale modo hî intelligens, quo ipsum ex Patre Filium, & Verbum non consubstantialiter procedere aiebat: utique Catholicis simpliciter talem sententiam esse,**

cū ex late vulgato Enomiti errore; reprobi Dog-
matis calumnia hæret: quæ sola cæcitate idem
Damasceus refugit vocare Beatam Mariam Chris-
tissimam, licet minime negaret eam vere Chris-
tum peperisse: tantum ne ueni notis verbis Nes-
torii, quibus illi Hæresiaracha blasphemam suam
exprobraret opinionem, personam duci Christo as-
surgentem divinam, & humanam; sic ut Maria
solius humane personæ Mater esset: unde illam
condemnat Christiparum vocari debere, non autem
Deiparam: ne illi inquam idem Damasce-
mus veritus utens, videri posset minus cautus non
satis vitare contagionem Nestorianæ labis: non
solum illi uti noluerit, sed etiam, nequaquam se
ita loqui idcirco sit proflatus. Hæc utamque pla-
uibiliter allegentur: vera tamen ejus nodi solutio
est, quam ex Beatiſſime Epist. ad Laſcarum affert
Petavius Tomo 11. Theol. Dogm. Lib. vii.
Cap. xvi. num. viii. & Allatius Lib. 11. de
Contest. Ecclesiasticæ, Cap. 11. num. x. Nempe
ideo absolute, ac sine adjuncta Patris mentione,
esse *S. Spiritum ex Filio*, non dixisse Damasce-
num, quod moueret ne sic videretur agnoscere in
Filio *generatorem suum*, Originale principium
Spiritus, quod n. Dogmatæ Catholico abhorret;
juxta quod, ut ipse ostendimus Notæ ad Cap.
viii. & x. Lib. 1. ita inest Filio via spirandi,
hoc est producendi Sanctam Spiritum, et is illam
a Patre accepit, non ex se, quatenus a Patre
distinctus est, habet. Imo eandem simplicissime
una Patri prius inſit ac Filio, hinc ab illo com-
municata, sic ut illa quatenus in Patre est *sym-
metrice* dicitur, quia illam ex se habet a nullo
sibi alio tribuatur, non item quatenus Filio con-
venit: hic enim aliunde haust, nempe a Patre tri-
buente per generationem ipsi omnia, quæ habet,
patet, esse *Patrem*: ac consequenter ipsam quo-
que dante in se originaliter existentem Spiracionem
nditram, quæ simul cum Filio per modum unitus
Principii spirantis Spiritum producit. Ergo Damas-
ceus cum dixerit *proflatus* fuisse *vir* *Deique* *vo-*
luntate *fi* *vis* *et* *concordia* *divinitate* *Patrem* *pro-*
ductorem *per* *Filium* *conuocantem* *Spiritus*, recte re-
citarit dicere *in* *ui* *et* *Thomæ* *ita* *Filii* *Spi-*
ritum *esse*, *avari* *de* *sine* *adjuncta* *Patris*, qui et
se præbuit vim spirandi simul cum eo entitæ
mentionem. Fallunt ergo Pachymeres dum hoc lo-
co ait, illi Damascei testimonio quasi meritis
quodam confidit, cum Latinos Spiritum ex Filio
procedere dicentes, tum Græcos in patrocinan-
tes adtribuenda æquivalencia propositionem *ex*, &
per neutros enim reuera vel minimum perſtrin-
git illa *χρησις* ex vero Damasceoli sermō declarata.

A D C A P. II.

Pag. 67. lib. C. *Perſectus* *Tomus* *in* *manu* *Petri*
E *paginæ* *introducitur*, &c. Hæc hic indicatum
Vecii Opus, Editum Tomo 11. Orthodoxæ Græ-
cæ; a pag. 215. ad 216. ubi Author sub ipsam

principium quæſus: primum hunc Cypricum ad
Schisma Græcorum a trecentis jam annis inchoan-
tum isto impio suo Tomo Hæresim addere, in tan-
ti auctorem mali fas putans ira libera aculeum
caute, vocat eum pag. 216. *noxi* *opinionem*,
deſpa *deſervit*, *dygon* *verum* *est* *Kypri* *temerari*
vis *non* *ipſi* *introducendi*, *ex* *ita* *noxi* *opinionem*
introducitur, *qui* *is* *invenitur* *Qui* *opinionem* *ab*
ita *introducitur* *ſibi* *servavit*, *dygon* *introducitur*
Mulum *ſine* *deſervitum*, *Petrum* *Martinum*, *Inno-*
centium *Cypri* *ex* *temerari*, *et* *hic* *pergit* *appul-*
ſum, *non* *et* *ſagittam* *Propheetam* *ad* *Dei* *Miſe-*
ricordiam *ſervare*; *ſed* *et* *Ecclieſiam* *antiquam* *abſque*
aboleret. Inde pergit diſſerte, accurate: eleganter,
acriter quæ Cypricus mendose in Tomo scrip-
ſerat arguere.

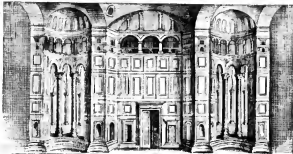
Sed *proſectus* *introducitur* *expulſum* *in* *re* *tradit-*
am *ſententia* *Damascei*. . . circa vocabulum *op-*
inunde. Juvabit, ni fallor, Erudicum Lectorem
Vecii locum, quem his verbis indicat Pachyme-
res, videre. Reperit illum Oratorem 1. in To-
mo Cypril pag. 227. & 228. Tomi ſecundi Græ-
cæ Orthodoxæ ab Ill. Leone Allatio editæ Romæ
An. 1639.

A D C A P. III.

Pag. 69. lib. B. *Ter* *ſecundum* *Nicæ* *datur* *divinitas*:
Via tanti est admonere, comparari hic Vec-
cum poſt damnationem, & rejectionem ſuam,
Gregorio Cypro Perſecutori ſuo graviter, & pe-
riculoſe moleſtiam facientem, cum illo ex fabu-
la notiſſimo Neſſo Centauro, qui dum rapiens De-
janirum emima telo Herculis tranſiſſus eſſet,
ſuo ſanguine miſto cum veneno Hydra, quo eſſet
tincta cuſpis vulneraſſit ipſum jaculi, vellem in-
ſerere, quam deinde induens Hercules, ex ea pe-
rierit. Illud forte opportunus notabitur: ſcribi a
Pachymere hoc nomen cum unico ſigmo: cum ta-
men & paſſim ab aliis cum duplici ſcribitur: &
ita fieri debere doceat Euaſtathius ad illud.

A D C A P. XV.

Pag. 14. lib. B. *Quæ* *ſententia*. . . *ſententia*, *quæ*
ex *circa* *per* *gram* *alte* *diſpoſita*, *ſententia* *in-*
venitur *ſapienter* *ſpeſſantem*, . . . *ſententia* *conſeſſa* *ſunt*,
ut clariſus intelligatur hic motum ſeneſtarum circum
ſuperne imminentiſſi Throno Patriarchali apud S.
Sophiam, ex quo, ut hic docet Pachymeres,
conſueverant Græci captare augurium eventus com-
probatur de fortuna Inaugurali, curæque delinea-
dum proſpectum Inſcriptionis Templi S. Sophiæ ex
Imagine ejus perantiſſa, perque elegant, quam
reperi in Cod. veſtiſſi Bibliothecæ Barberinæ.
Habet Lector hic ſubjunctam Iconem ejus Proſpec-
tus, in qua Feneſtras hoc loco memoratas facile
intelliges eas eſſe & pluribus illis expreſſis, quæ Be-
niam, ſive Preſbyterio in media, & ſubſima Tem-
pli parte ſito, circum undique adſtantem iconem, &
inter has, illas præcipue quæ Throno Patriarchæ
ſuperſtabant.

Tom. II.

Lib. Rom. turbacionem indicat. ut æque timor, & audacia, si non spontanea, sed vi divina impressa fuerint, maneat auditor.

A D C A P. XII.

PAG. 135. *It. C. Pater Constantiopolis Letitiam Romanam.* Hic quem Pachymeres Rontesium nominat, non videtur esse posse alius a Rogelio Luria, de quo multa tanta splendida narrat Thomas Fazellus, in Opere de Rebus Siculis, Lib. 12. posteriori Decade.

Pauli pot. Et qui pater prefatus, prout audiuit, solo; quod habuerat a veteris patre, non fuit per, sed quod est a patre, non culpatur. Merito quæ delinquit testis de Rogelio Pachymeres habuit ipse suspensa; præstatque fidem illorum testat. Færent enim, quantum e Latinis monumentis illorum temporum potest intelligi, falsa perierat; a Grecis videlicet odio in Rogerium sui indubitanter coactis. Porro, illum fuisse militem & Religioso Soldatum Templarium. Deinde illius Religiosis habitu æquale, ac professione imple preta, piratæ scilicet. Inde etiam Romanorum Potestati, & ab eo ad penam peritum. Et similia: quorum nec vola, nec vitigium in ejus rebus præliæ a pluribus tractatis, apparet. Imo invenimus literas hinc a Romano Pontifice perhonorificas scriptas. Petrus d'Ostremans Noster in Libro singulari, de Ecclesiis Græcorum, ait: Hinc Rogerium ab Hispanis Brunisium dicit, Germanum vero filio fuisse, filium Ricardi Flori. unde & ipsum Monachum Florem cognominat. Ibidem: præferat hunc Parentem Tiberi. Hic vero omnino dubius est Ferrandus Ximenes, nisi nos docet Petrus d'Ostremans Libro modo laudato, auctorem citant Monachum, qui & paulo inferius, Cap. xiv. memorat a Pachymere Ferrandi & Cypriæ recessit, meminit.

Ibidem *It. E. Tiberius Nepos Manfredi Ecclesiam aliam.* Agitur hic fine dolo de Friderico Aragonio, cujus ut Noster balbutit in nomine; ita in genere peregrinatur. erat enim genere Hispanus, non Germanus; & non Manfredi Nepos, sed Petri Regis Aragonie filius.

PAG. 136. *It. A. Nam Eleuterius in consilio fuit ipsi Regi Fratri.* Quando Fridericus cum Carolo Rege Neapoli pacem fecit, tamque assensum firmavit, Anno Christi 1301. quæ de hoc loco notat, Fridericus ipse non ejus frater, duxit uxorem, non Eleuterium, sed Eleonoram Caroli filiam. prout ex ejusdem Friderici publicis literis dicit apud Calurn Novam Ann. Chr. 1301. mensis Augusti die 19. ab Olerico Raynaldo in eo Annali descriptis constat. Sed videtur Pachymeres in hoc articulo occurrere suspensum, ex eo quod Ann. Chr. 1299. traditum fuerat consensum Friderici huius cum Catharina, ex Filia Regis Caroli Neapolitani, & Balduino, qui Constantinopolitanum Imperium amiserat, nata. Id matrimonium vehementer urgebat Bonifacius VIII. Rom. Pont. cujus plures de illo argumento literas recitat Olericus ad illum annum. Non successit tamen nuptio, & illa Catharina deinde nupsit Carolo Philippo Regi Francorum fratri, Ann. Chr. 1301. quod ipsum alieno loco, prout obiter audierat, videtur esse commemorare Pachymeres, parum attendens pertinere id nec ne, ad rem, de qua nunc agit. ad Pacem videlicet inter Carolum Regem Neapolitanum, & Fridericum sanctum Ann. Christi 1301. cum jam Anno superiori Carolus Frater Regis Francie evocatus in Italiam a Pontifice at Carolo II. Regi Neap. adversus Fridericum Siciliam occupantem auxilium, conciliata ipso Bonifacio matrimonium iussit cum modo memorata Catharina, impetrato in doctem Imperii Constantinopolitani titolo, ad quod Catharina juxta Patrem trahebatur. Narrat hæc Joannes Villani Lib. 13. Cap. 10. Iordan Temporum illorum Historici, cujus Opus M. S. servatur in Bibliotheca

Vatic. ann. 1360. de hac re verba hæc recitat Diligentissimus Olericus Raynaldus An. Chr. 1301. num. 13. *Morizæ Conjugis Caroli* (Fructus Regis Francie) *deinde Catharinam, cui juxta Imperii Constantinopolitani debetur.* Idem cum Friderico impetravit per Constantinopolitanum Imperium recipiendam, & venit Romam MCCCI. & a Papa Bonifacio benedictæ suscepit, Plerumque, & Desiderio Ecclesie constituta, quo Sacris potest verisimile est Catulm istam, simul Catharinam duxit, sumptisse titulum Imperatoris Constantinopolitani, collatum ipsi a Pontifice Corosam Imperialem et tribu ut. Id istum nunc videtur illa continere subyunda Nodis verba: quoniam Papa communi Imperatorem fuit Tiberi commisit illi. Item Constantinopolis recipiendam, in jure quod scilicet trahebatur a Pontia Nipor (Imo Filia) Balduino. quid hic dicatur Imperator fuit Tiberi, vide explicitam in Glossario verbo TEPA. Verum hæc cuncta, ut dixi, pertinent ad tempus superioris pacis sicula, cujus occasione Rogerius Cretensis, qui in Sicilia militaverat, volentes causa Friderici, in Orientem abibat. De quo audierat Fastellus Lib. 12. Dec. Post. pag. 477. *Papa Siciliam bellum movit libera, in Militem Capitanum duxerunt, & Scularum regnum, & depredationes incider. quæ Friderici, ad insulam expurgant, tunc Tunc, qui Constantinopolis insubstant, multantes missi.*

A D C A P. XV.

PAG. 137. *It. D. Nominis per hoc præfatus doctus fuit, id quod et ipsa verum erat, quæ per ipsa declaratur, Joannem illum etiam Imperatorem cognominat Bataram, & de ipso Magnæ Civitatis.* Quod hoc facile præciter crediderit, & Historicus ita esse revera judicaverit; non continuo rem evidentem, & indubitabilem opinor redder potest judicii severioris viros. Motus ille, ac spiritus ex utero, miro prodigio repente audis, & loquens, qui tandem affirmavit? neque id folum, quod paulo superius positum est: se videlicet *Vires Imperatoris notari solent, quæ se se ejus ipsam, Debi sibi tandem curam assumer.* nominavit hunc Joannem Bataram? aut vice sibi Imaginis illius, formam sibi conspiciendam afferere fuisse similem? non illi horum. Nam Pachymeres si quid tale duxisset, non taceret. Fundamento igitur caret. Idcirco hæc quæ exprimitur hoc loco, tum librorum Magnæ Constantinopolis, tum Pachymeria opinario ipsius. Nam foras Viri Insignibus Imperatoris ornati, qui magis Joannem Bataram: convenit, quam Theodoro ejus filio Imperatori ibidem quoque Magnæ seipso, aut, si Constantinopolitani Imperatores laudate memorie, & in fide Orthodoxos, ac Catholicos commone indubitanter constanti querimus, quam Constantino Mæpno, quam Marciano, aliusve patris meriti? Nam Joannem Bataram enim multas virtutes commendabant; tamen præter commendationem Græci Schismatis, & circa S. Spiritus ex Filio Processionem Hæretici erroris invidiam, libidinem etiam in irate senili, probos deformabat. Vide summum aliqui ejus admirationem Acropolis Historie sue num. 171. pag. 26. Ed. Reg. ubi enim infamem amorem cum aliam tum Marcianæ cujusdam Pedisepus Anne Alexanoræ Augustæ secundæ filius conjugia, fatur. Quæro verisimilius credi posuisset, isti nato, & Turco formam Viri Imperatoris ornati infensibus oblatam representasse S. Archangelum Michaelen Proedictorem Christianorum contra Barbaros? Hunc Græci nuntium *Agapetorum* appellant, qui Titulus Imperatoris totum Imperialem non disceverunt insignibus.

A D C A P. XVII.

PAG. 140. *It. A. Ad finem hujus Capituli, ubi dicitur de Michaelis Augusti Junioris: & de ipso, quædamque etiam illius in dicitur; non tenet*

PAG. 140.

laudat Auctorem istam Cassani fratrem matre Christiana edum, & ipsum Christianum, Nicolai nomen in Baptismo accepisse, perieveratque in vera Religione, quoad vixit mater; sed ea mortua, quod post annos lex contigit, ad Mahometismum devolvit.

A D C A P. 11.

[illegible][illegible]

Libri ubi superius haec adstraximus, post octavam de-
finit Synodus hoc de cunctis anliis in Historia,
definita in Occidente verum successerunt in Ori-
ente Praefulum, ex quo sequitur Romanos Pontifi-
ces totis anliis dacentes, & fuisse legitimos Pontifi-
ces, & recte ut tales a Graecis libi agniti, cu-
tamen Orthodoxos non esse: illud modo quo: ta-
lia esse manifestum: Hosseii, inquit, lapsum
in mera talia haeretic impudentia; ad fidem ac-
cigmas quippe personae. Sergius Patriarcha
Constantinopolitana, condum apud pro Hae-
retico, scriptis ad Hosseii Romanos Pontificem Au-
thenticis litteris, in quibus magis tamque ex-
plicite: *dicat ut ea non fuisse in Graecis agnoscenda esset
voluntas, & opera locuta*; quibus talis compendi-
osopportunity interm fidei videtur fuperebat, im-
poni a Pontifice ex quo uniusque fupere tali altera-
tione Clericam. Fecit quod rogavit Haeoretus;
& qua tale confilium exequitur nuntius Catholicus,
commodum Haeretica deprehensum effe, multum
polita querela, & criminatioque nomen fal-
litur, & memoria notata, quasi temere credendo
fuisse, & quod non fuisse, & quod non fuisse,
fuisse, Haeetic Monothelitarum fententiam impu-
digne. In quo tota quoniam non vider, ne primam qui-
dem speciem defensionis ab orthodoxa fide appa-
rentem ullam, aut vel finis percipere? An enim Gi-
lensis ad tempus quidam inter fe contendentis
inducendo, damnavit aliunde recte asserunt,
aut prae dictum aliud fancire? nihil minus. Si-
leri quippe de se etiam verum sine ullo erratis pro-
ponendo, potest; & interdu propter communi-
cationem, & quod non fuisse, & quod non fuisse,
a Viris doctissimis, bodieque eruditissimis tractata
ita a me non potuit hic locus.

pag. 278. *Et si alius qd. dixerit, sit in ordine
 in pace rursus qd. avertatur.* Hic error Libani
 Defensoris negat excedere, quae sententia
 error flagrans, refutanda fuit, nunc dicitur
 etiam diffusi. Sonat enim avertatur, ut patet,
 et Hefysia dicitur saltem, *aperitur, avertitur*,
 et sic est veritas, quod non est in eo, sed
 contrarium de Sacrosancto Ecclesiae, graecis
 Arianis, ut et hoc loco, et alibi Pacherius
 docet, affirmabile; afferentes, videlicet
 ducunt factum, et non manifeste iurandum
 ordinationem eorum esse, qui a Patriarcha tunc Constantinopolitano Ecclesiam regente, sacris incedunt.
 Scriptis ergo fide debet Pacherius, prout
 est, et sic iusta confessio, si plures ibi
 avertatur.

Pan. 199. *vagulae tristes iuue et iuue*. Sancti in hac Oratione peccatūra, & *diuina immensitas* quādam, nisi, quod interdum factum est a me, paraphrasi ex antecedentibus, & consequentibus necessaria diuinae suppleantur. In illis peritentiatis locus hic fuit, in Cod. Allat. sic scriptus: *vagulae tristes iuue et iuue*. Cod. Barb. habet *tristes*: *metra lectio cum sequentibus coheret*. Repetit *tristes* *tristitia*. *Geometria iam tolerabilis*.

[illegible]

A D C A P III

P Ag. 284. *Et 709 agi Platonis in Nipae vi puden-*
temur Duranopisera. Loca hic indicantes a
Pachymis extat apud Platonem Lib. 1. de Legi-

A D C A P. XXXIII.

P Ag. 322. *It. B. Catelet circiter frangit. S.* peria dixerat, eorum quinquaginta Cateletis comitatus illo Romerium ad Michaeliem eorum, tum eisdem illo ihericho capess. Nimirum multi primo tumulm fugerint, multi longi carceris incommodis absumpti perierint, ut tunc tantum frangit superessent. Gregoras, & Phrantzes comites huc Romerium liberaliter multiplicat, namque ad ducentos rotundando.

A D C A P. XXXV.

P Ag. 324. *Quæ hic referuntur de Smilitana, hoc est, uxore Smilitæ, quæ Nepes erat Imperatoris Andronici ex Fratre Constantino Seba-*

thoratore, respiciunt prius narrata a Nostro Historico Cap. xviii. Libi v. cum quibus ut intelligatur, comparanda sunt.

Ibidem C. Sessus acceperat quædam ab Imperatore (Ophenthilab) tolerat, cuiuslibet hanc (quæ iam serva fuit) esse postea temporibus advenit) necessitati suppetit cum Domino Augusti. Hoc ex occasione Pachymetres attulit ultra metas ejus Historiæ excursionem. Nam sub hinc vix Imperatoris Michaelis Junioris, quem Libro harum Obiter. 111. Cap. r. num. xv. demonstrabimus mortuum fuisse Octobri mensi Anni Chr. 1210. undecim ferme annis post id tempus, in quo Historia Pachymetria desinit, hic Ophenthilabus Rex Bulgariae Theodorum alteram Filiarum ejusdem Augusti Michaelis Junioris duxit uxorem, prout discrete testatur Gregoras ipso principio Libi viii. pag. 229. quæ de longe prius petiisse, Noster memorat infra Cap. xxviii. Libi vii. Porro (ut & hoc obiter attingam) quod hic inter dum nominatur Pachymetres O litteram pervertit, hoc loco, & quædam alia Ophenthilabum vocant, quem alibi Spenthilabum nominat, faveat, ut fallor conjectura Vossii, Notæ ad Gregoram pag. 271. suspicamus, a Græcis Spenthilabum scribi nomen a Pænonibus hodie ac Sarmatis Pænonibus esset solitum.

A D L I B R U M V I I

C A P. V.

P Ag. 339. *It. A. vixit illam non exierat videri, ut & si aliter non exierat videri. Omnes homines natura sunt desiderant, ut, quæ ex ipsa sensum percipiunt, desiderant scire. quinquæ priora hujus commata verba notissimum sunt, & delectationem Asitroloxi essent, ex initio Pri- mi ejus Metaphysicorum Libri. quæ autem Comitus memoratur a Pachymetres dicitur & adducit, non eam solum, quam in interpretatione expressi delectationem in usu percipiendi objecta per sensus designat, sed præterea, juxta notionem propriam græci verbi ἀγωγή, satisfactionem, & quasi plenam satisfactionem hominis contenti, desiderare plus non valens dum hinc vegeta facultate fuerat omnino sensuum. Hanc quætem humanæ curiositatis in usu capiendo sensuum, eleganter declarat Cicero Lib. ix. Quæstionum Academicarum his verbis: Quædam... sensus; quoniam ita clara judicet & certa sunt, ut, si opto natura nostra dicit, et ab ea Deus aliquis regatur, contenta ne sit suis legibus incognitisque sensibus, ut possit melius aliquali, non videtur quid querat amplius. Hædæus Tullius.*

Ceterum (de quo scilicet admonendus hic Le- ctor est) Codices optimi Barberini hic desinere non incipit, crebris in reliquo Libri hujus Lacunis hians, & ubi continuat utcumque inscriptionem, in-

certam irreparabiliter corruptus. unde affusilli ad eadem suppletur, ex aliis exemplaribus, diligenter attentione magna, quæ probabiliora videbantur, uti sape sumus, & ex Codice quoque etiam illo Vaticano, etsi evagari auctoribus verbis libere solito, ubi melius non occurrat, exceptis, unde sententiam tolerabilem efficeretur.

A D C A P. XI.

P Ag. 342. *It. E. Præterquam solus, & jura præcepta Mentis Gani valde servata scilicet prædicta viginti sexa servata. Postquam hæc erant edita, dubitari, an non græcia his respondentia i & vixit prædictis vixit & alia respondenda, potius significarent, Jura præcepta Gani adhuc a Romanis fuisse custodita, quare Barbari tunc tantum potuerint incuriare, quæ circa Ganum fuit. cui opinioni favet quod infra Cap. xxi. tantquam eventum his posterius referret: atque fides Gani Montis ab Amogabari fuisse penetrata, & Assem in Jugo positam, capam. Jura istam sententiam restitui debet mea interpretatio in hunc modum: Duxit illam Gani, non solus, & jura præcepta Gani Montis valde adhuc custodita, tunc non auderet, vixit ex abundantia verba constata manet quæqueverum valuerat, & hoc indicare voluit; etiam adhuc sentiam: non carere penitus veritatis, quam expressi in edicti sententiam. Porro enim Amogabari, ne tempo irremediabilis Prædictis Actis Gani carderet, custodes ipsi angustiarum fœnem & suis opponere.*

C A P. XVII.

P Ag. 342. *It. C. Sequitur talis conventio fuit quidam Spitalis. Ex Movimenti Genouum habeo; vixit tunc Opicium Spitalam, potentissimum Ducem Gibellinorum, Generum Principis Antiochia Filii Frederici II. Imperatoris, ut affirmat Constantius Capite octavo in Illustriis Sicilie. Porro Zurita Tom. 1. Cap. xii. & Corius Cap. clxx. ajunt, Palæologus expulso affinitate cum modo memorato Opicio Spitala, ut per illum Gibellinos alii adingerent, quod idem affirmat Foglietta in Elegia, & in Trifano Calco Lib. xix. Cap. cccxxv. qui & ait: ob potentiam Opicii omnes Italie Civitates in eo oculis fissæ.*

Paulo post. Qui (Spitalis) filius Imperatoris Despotæ Theodori Generum fuit filii data in matrimonium filia fœnerat. Hæc filia Opicii Spitalæ Theodoro Palæologo Manificerat Marchioni nupta, Argentina vocabatur.

Ibid. lib. C. Præterea in edicti, fuit proly mascula. Age de Theodoro. Vocem græcam deum non debui vertere: fuit liberis: sed, fuit proly mascula: quoniam Historici Itali affirmant, natam ex Argentine Spitalæ cum Theodoro Palæologo conjugio filiam Salomon dictam, quam postea nupsit

Aymoni Comiti Sabaudie. Videtur hic fuisse filius Amadæi IV. cui postea morienti in Comitum successit: quando, quasi ut ostenderet quam non eum ponit esset affinitas cum Domo Palæologia contracta, libentissime consentit in propositum ipsi conditionem foretis fide Joannæ (quæ Gani Annem vocabatur) Andronico Juniori, Michaelis (scilicet hoc opere memorari filio, in imperii consensum adfœcto, collocande. prout fide narrat Constantinus Lib. i. Cap. xl. Hædæus Annæ fide Joannæ Sabaudie Imperatricis, nati a Mæstro Emin. Card. Francisci Barberini veram esse sententiam, quam illustrat & rectissime D. Comes Lacretius Nomen, Primum Præfex Cameræ Serenissimi Sabaudie Ducis, & eas olim in Manificentiæ Conventu Legatus Philopocentus, ex Archie Serenissimi Domus Sabaudie deponam Emmentia Sæc. missi, ejus hic Edypum damus.

74
PETRI POSSINI
E SOCIETATE JESU
OBSERVATIONUM
PACHYMERIANARUM

Ad Historiam

ANDRONICI
LIBER III.

Quæ ad Tempora, & ad Chronologiam pertinent
tractans.

CAPUT I.

De numero Annorum, quos hæc Rerum Andronici Historia com-
plectitur. hujus finis quantum absit ab initio Historiæ
Cantacuzeni.

Edo. Rom. I.
pag. 161.

A Nte omnia operæ pretium duco figere utrinque metas hinc Historiæ,
& ex quo limine procedens, in quem excurrat limitem, definire
metiendo, Scribit Noster Cap. 5. Lib. 1. pag. 10. lit. B. Andronicum
Palæologum capessentem solum, extincto jam Patre habenas Imperii, *annos natum*
fuisse quatuor supra viginti ac Cap. xxxv. & ultimo Libri vii. hujus Operæ po-
stremi, affirmat desinere hanc Historiam in Anno undequingagesimo ætatis Andro-
nici ejusdem. unde inferitur, Res gestas ann. sex, & viginti, hujus Secundi Pa-
chymeriani Historiæ voluminis argumentum facere: annos quippe sumimus exple-
tos, ad expeditiorem calculum: id quod citra magni detrimenti periculum pos-
se nos facere, ex iis quæ numero mox tertio; de nato circa Juliani anni princi-
pium Andronico dicemus, apparebit.

pag. 162.

II. Restat explorandum quoti numerentur in Æra vulgari Christiana duobus anni,
qui spatium temporis, in quo explicando hæc Historia versatur, utrinque termi-
nant. Eorum prior quidem uode principium ducitur, cum statim a Michaelis
Palæologi Augusti morte inchoetur: & hæc, ut demonstratum est Tomo priore
Libro 115. Nostorum Observationum Cap. 12. die 15. Decembris Anno Christi
1282. contigerit; fuit sine dubio Annus idem Æræ vulgariæ 1282. sed postrema
dumtaxat sui parte, diebus videlicet viginti. Huic anno si 25. solidos addamus,
fiat annus Christi 1307. in ejus die undecima Decembris, necesse sit meram de-
figere ultimam temporis hæc Historia descripti. Quia vero in collectione majo-
rum summarum fere minutæ contemnantur: haud magnopere repugnaverim,
si quis malit a Kalendis Januariis Anni Christi 1283. hujus Historiæ initium du-
cere, ac finem ejusdem in Kalendis eisdem Anni 1308. statuere, neglectis utro-
bique viginti diebus, qui supra priorem Epocham abundant, posteriori desunt,
ad perfectam pleitudinem.

III. Et commodum ad istam perendi rationem satis apte quadrant anni rita

2. . . 7

Andronici, quos insigniendo principia spatii narratarum a se hoc Opere Rerum Notæ adhibet Historicus. Nam editum in lucem, vel mense Januario, vel Februarii principio Aandennicum hunc Imperatorem, dudum collegimus, Lib. 111. Observationum ad Tom. priorem Cap. 1111. ex illis Nicephori Gregoræ verbis Lib. x. pag. 114. quibus in Monodia de Andronici ejusdem obitu, affirmat, eum die duodecimo Februarii morientem explevisse annum ætatis quartum supra septuagesimum. *ἡμεῖς μὲν ἴδωμεν ὅτι ἡμεῖς ἀποβύθιστον ἔσται τὸν χρόνον ἀπὸ τοῦ γεννηθῆναι αὐτοῦ. ὁ δὲ ἡμεῖς ἀποβύθιστον ἔσται τὸν χρόνον ἀπὸ τοῦ γεννηθῆναι αὐτοῦ. ὁ δὲ ἡμεῖς ἀποβύθιστον ἔσται τὸν χρόνον ἀπὸ τοῦ γεννηθῆναι αὐτοῦ.* Quartus, & septuagesimus annus a natiuitate ipsi merenti absoluebatur. Cum autem eum natum definuerimus ibidem, anno Christi 1158. intelligimus ipsum ingressum annum quartum, & viceſimum ætatis, primo ſeſquimeſe Anni Christi 1181. cujus anni meſe ultimo Patri decedenti ſolus in Imperio ſuccedens, extremos trahebat meſes anni ſux vitæ quarti & viceſimi; poſt non multos dies viceſimum quintum initurus: ex quo tempore cum annos quinque ſupra viginti evulſiſſet, quando ea gerebantur in quibus narrandis deſinit hæc Hiſtoria Pachymeris, quadageſimum nonum Andronicus vitæ annum prope abſoluebat, quinquageſimum proxime inchoaturus.

IV. Atque hic declarandi locus eſt, quod obiter dixi Præfatione ad univerſum hoc Opus, quæ in fronte Partis Prioris propoſita, & ad hæc nihilominus extenditur; ſcripti autem illic: per hanc nunc prodeuntem Pachymeris Hiſtoriam, expleri velut quedam hiatus publicæ memoriæ a Niceta, & Acropolita, ad Cantacuzenum. id quod non ἀποφάτις accipi, aut reſecari ad vivum volui; quaſi ἀπὸ τοῦ, & protinus contigue, initium Cantacuzenianæ Hiſtoriæ ſini Pachymerianæ committatur. Inchoat Cantacuzenus narrationem ſuam a morte Imperatoris Michaelis Secundi Palæologi, quem Nepotem Prioris Michaelis Andronici Senior Michaelis Primi Filium, Secundi Patrem, Primogenitum ſuum Imperii Collegam habuit. Hunc Cantacuzenus primo ſtatim Libri primi capite, diem ſuum obſiſſe Theſſalonice, ſcribit; *ἡμεῖς μὲν ἴδωμεν ὅτι ἡμεῖς ἀποβύθιστον ἔσται τὸν χρόνον ἀπὸ τοῦ γεννηθῆναι αὐτοῦ. ὁ δὲ ἡμεῖς ἀποβύθιστον ἔσται τὸν χρόνον ἀπὸ τοῦ γεννηθῆναι αὐτοῦ. ὁ δὲ ἡμεῖς ἀποβύθιστον ἔσται τὸν χρόνον ἀπὸ τοῦ γεννηθῆναι αὐτοῦ.* Tercium & quadageſimum annum ætatis; anni noni, & viceſimi ſupra octingenteſimum, & ſexies milleſimum, duodeſima meſis Octobris, feria prima Theſſalonice. Ut anni Æræ Græcorum ad Æræ noſtram vulgarem reducantur, perpetua methodo ex illis tollendi ſunt Anni ſolidi 5508. Tali ſubtractione facta reperietur annus, quo eſt mortuus Michael, Chriſti 1311. Sed in his diligenter obſervare oportet diſcrepantias initii annorum. Nam Græci annos ſuos Æræ Mundi a Septembris, ſicut & Indiſtionem, inchoant: nos vero a Kalendis Januarii. Itaque quando per methodum modo indicatam comperimus annum Græcorum 6819. reſpondere anno Chriſti 1311. intelligendum id ex majori duntaxat parte; non autem ut alter alterum perfecte adæquet. concurrunt enim in octo duntaxat menſibus, quorum primus Januarius ſit. ab hoc enim ineunt Chriſti anni, quando jam a Kalendis Septembris ſuperioris annus Æræ Græcorum, qui reſpondere tali Chriſti anno creditur, inchoaverat. Id niſi quis animadvertit, in hoc ipſo, quod tractamus exemplo ſe lapſum ſentiet. Ecce enim ait Cantacuzenus, diem duodecimum Octobris, quo eſt mortuus Michael, illo anno Æræ Mundi 6819. fuiſſe Dominicum. Id vero anno Chriſti 1311. minime convenit. Eſt enim hic in Periodo Julianæ 6034. qui numerus per 18. diviſus dat Cyclum Solis 14. ei Chriſti anno 1311. proprium. Cyclo porro Solis 14. cni Littera Dominicalis, D, competit, duodecimus Octobris dies Lunæ fuit. Nimirum Octobri præcedentis Chriſti anni 1310. Michael obierat. Nam is annus Cyclo Solis 13. & Littera Dominicali gemina F, E, quia biſſextilis fuit, inſignitus a meſe Martio Litteræ E, feria primæ indicem habuit. Hæc autem littera duodecimum Octobris diem ſignat. Unde Character Chronologico certa redditur Epochæ obitus Imperatoris Michaelis junioris in Octobrem anni Chriſti 1310. exacte incidens. Ex quo limine cum procedat Hiſtoria Cantacuzeni, caput ejus, a ſine Pachymerianæ, deſinentis, ut eſt dictum, ſub exitum anni Chriſti 1307. diſtat ſpatio annorum tredecim, quod non impedit quod minus populari, & minus ſcrupuloſo numerandi more dici poſſit, excipi Pachymerianam a Cantacuzenianam, & hæc illi continuari Hiſtoriam, ſicut Thucydideſem Herodotianæ ſuccedere multi dixerunt, licet ille proprie ducat initium ab exordiis Belli Peloponneſiaci, quæ competunt anno Periodi Julianæ 4183. hæc in Plateenſi clade Perſarum, Mardonio Duce, & ſine Belli Medici deſiciat, anno Periodi Julianæ 4235. Intervallo medio inter Epocham utramque annorum 58.

Joannis Vecchi ejectio e Patriarchatu, Exilium, Carcer, Obitus, suis annis assignantur; tempus definitur secundi Patriarchatus Gregorii Cyprii: denique prioris quoque Patriarchatus Athanasii.

I. Jam demonstravi Libro 111. Observationum ad Tomam priorem, Cap. vii. num. xv. Joannis electionem in Patriarchatum Constantinopolitanum, con- vigisse die 25. mensis Maii Anno Christi 1275. inaugurationem vero ejusdem factam Dominica Pentecostes; quæ incidit illo anno in diem secundam Junii. De hujus e Throno dejectione narrat Noster hoc Tomo secundo Libri Primi Cap. xv. Veccum animadversâ mutatione rerum, & propensione novi Principis ad restituendum Schisma, cui obstare nequirit, ultro abire Patriarchio paratum, expectasse tamen dum a Satellitibus ab Imperatore missis, abduceretur; quos libens secutus est, anno ipso, & mense, quo erat mortuus Michael, concordia cum Latinis Auctor, & nique ad obitum defensor. Id gestum postridie Natalis Domini tradit ibidem Historicus. Decembris igitur die 26. Anno Christi 1282. desit Veccus fe pro Patriarcha gerere. quare septem solidis annis, & totidem integris mensibus, in ejus dignitatis possessione Veccus perstitit. Sic igitur intelligenda sunt illa Gregorii Cyprii verba de Vecco ab Ill. Leone Allatio descripta Col. 766. Operis de Perp. Conf. *πάλω ἐξέδωκεν τὸν ἡγ. κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτοῦ ἕως. ὅς πορεύετο δι' ἀρχιεπίσκ. & πατριάρχης θρόνου πῶς ἢ καλῶς ἐκκαρπύνας εἶχε ἐκείθεν*: ut non plane absolverit Veccus in Patriarchatu octavum annum, sed is in cursu fuerit, & majore ex parte transactus, cum est Throno dejectus.

V. du. Rom.
pag. 164.

II. Docet capite mox sequenti 1. Libri v. Pachymeres, Josephum die Decembris tricesima, eodem anno, iterum in *Ædes* Patriarchales reportatum. Ostendit priorem Observationum Libro 111. Cap. vii. num. 111. Josephum e Patriarchio secessisse die undecima Januarii anno Christi 1274. Annis igitur octo, minus duodecim diebus, extra Palatium Patriarchale cum privatam egisset vitam, in id est denno relaxatus. Ibi non rotis duobus mensibus Patriarcham egit. Nam affirmat Noster Libri 1. Capite 13. mortuum fuisse illum ineunte Martio Anni sine dubio 1283. dixerat autem capite precedenti, eum morbo, & senio gravatum paulo ante Patriarchatum abdicasse, cujus abdicationis scriptum rite formatum prodierit. Oportuit id factum mense Februario ejusdem anni. Quare brevior bimestri secundus Josephi Patriarchatus fuit, quem vitæ finis est secutus paucorum dierum intervallo.

III. Ad Veccum redeamus. Is mense Januario anni 1283. variis Schismaticorum exagitatus calumniis, & quod Capite x. narratur, citatus ad Synodum; brevi post ab Imperatore Prusum relegatur. Docet id Noster Capite xi. enipus non exprimens: sed colligitur ex serie Actuum, id actum sub initium Februarii. Revocatio Vecchi e Prusa in Urbem Capite Libri ejusdem primi xxxiv. refertur. Sed ejus tempus divinandum est. Si Codex antiquus ex quo Sirmoodus Noster Acta Pseudosynodi qua est, post colloquium Capite hujus Libri 1. 35. relatum, damnatus Veccus, quorum Actuum Apographa misit ad Henricum Spondanum, & ad Odoricum Raynaldum continuatores Annalium Baronii, ut illorum uterq; testatur Prior Anno Christi 1283. cum. x. Posterior an. seq. n. xl. 111. Si Codex inquam ille integer fuisset, haberemus ex eo tempus, hoc est diem, & mensem celebratæ istius Synodi, quæ statim a Vecchi revocatione Constantinopolim e Prusa est habitæ. unde intelligeremus quo mense talis in urbem Vecchi reditus contigerit. Sed ut observat Spondanus, Titulus Synodi in quo tempus ejus, & locus verissimiliter notata fuerant, magna ex parte obliterata in eo Codice fuere.

IV. Restat ergo via unica indagandi finis exilii, quod Veccus apud Urbem Prusam perulit, ex serie rerum, quæ inter ejus abductionem illuc, & postliminio retractionem intervenisse ab Historico Nostro memorantur. Sunt hæc mors Josephi Cap. 13. Ejectio in Patriarchatum Georgii, sive Gregorii Cyprii, Cap. 14. & 15. Professio Imperatoris in Orientem Cap. 21. & conventiones Adramytii per ignem habitæ Sabbato ipso Sancto pridie Paschæ, ut Cap. 22. pag. 37. sub finem expresse dicitur. Fuit hic annus Christi 1283. in Periodo Juliana 5996. su-

meravit Cyclum Solis 4. Lunæ autem 11. qui Pascha assignant Aprilis 18. Fuit ergo dies, qua Arsenianorum, & Anti-Arsenianorum utroque ex æquo Schismaticorum, scripta probationis gratia in ignem injecta pariter arserunt, decima septima mensis Aprilis, quem & Sabbatum fuisse oportuit, quoniam 4. Cycli Solaris annus litterarum Dominicarum indicem habet C. quæ cernitur in Calendario notata ad diem sequentem octavam decimam ejusdem Aprilis. Memorantur inde ostentum pluvie sanguineæ mense Majo, Cap. xxvii. Expeditio Protovestiarum in occiduos Tractus Cap. 25. Exercitus strages ex lue, & Ducis ipsius Protovestiarum mores Cap. xxvii. Consecrati panis in Sacra Pyxide deprehensa corruptio Dominica *Tyrie* vocata, Cap. xxviii. ubi pag. 46. lit. A. discrete traditur eam particulam putrefactam, fuisse illic depositam anno superiori feria quarta hebdomadæ majoris. Annus ille superior sine dubio fuit Christi 1283. quo cum, ut diximus, Pascha incidit in diem 18. Aprilis, feria quarta Majoris hebdomadæ fuerit omnino 14. ejusdem mensis. Annus post hunc sequens Christi 1284. Cyclum Solis numeravit 5. & Aureum numerum 12. Hæc notæ Pascha conferunt in diem nonum Aprilis. unde cum Dominica *Tyrie*, eadem cum ea, quam Nos Dominicam Quinquagesimæ vocamus, illo anno bissextili in diem convenerit 19. Februarii, quo mens superioris anni relegatur Præfixum Veccum vidimus, liquet istud ejus exilium annuo diuturnius fuisse. Siquidem post illam consecrati panis corrupti reperti mentionem; quæ ante narrationem revocationis Vecci, ordinem, ut apparet, gestarum rerum sequens, interfert Historicus, aliquot facile mensium tempus expleverint. nempe debellatio Scytharum Cap. 29. conatus Imperatoris ad Factiones Ecclesiæ componendas Cap. 30. Reportatio in Urbem Reliquiarum Patriarchæ Arsenii Cap. 31. Clades Christianorum in Syria, seu *Edi. Rom.* initium Belli a Sultane Babylonis Latinis Antiochiam, Tripolim, & Ptolemaidem *PG. 161* tenentibus illati, cujus sæcni posterius ultimi eventus a nostro per occupationem memorantur Capite 32. Denique secundum Matrimonium Andronici Imperatoris, de quo Cap. 33. His cunctis circumspèctis, non temere videbimur affirmare: Evocationem Vecci Præfixa Byzantium, Anno Christi 1284. circa mensem Majum, Juniumve contigisse. ipsum vero Synodo tunc habita damnatum, ab Imperatore frustra diu conato eum ad partes trahere, in custodiam Arcis a Sancto Gregorio nominatæ traditum, quod sub finem Capituli 35. pag. 58. docet Pachymeres. Hæc faciant ne assentiri possum Henrico Spondano, dum Vecci damnationem, sub quam mancipatus est carceri, Anno Christi 1283. tribuit.

V. Perstitit quidem Veccus usque ad mortem in ea Arcis San-*Gregorianæ* custodia, sed conditione non semper eadem. Nam initio durissime habitus est in summa inopia, sine ulla provisione necessariorum ad victum. Ejus incommodi laxamentum aliquod quando, & quomodo acceperit indicat obiter loco non suo Pachymeres, ad calcem modo memorati Capituli 35. cum ait: a proficiscente in Orientem Athanasio jam creato Patriarcha, & fretum ad Helenopolim transiente, missum ex itinere in Arcem S. Gregorii Magnum Logothetam, qui Vecco centum aureos, Meliteniæ quinquaginta donaverit: Metochita Sociorum Vecci altero jam antea propter morbum, in domum propriam relato. Investigemus si qua possumus istius geitæ rei tempus. Successit Gregorio Cyprio in Constantinopolitano Patriarchatu Athanasius, nec statim, ac nullo interregno medio, successit. Primum igitur videndum, quamdiu Gregorius in Sede perstitit. tum quo inde intervallo suscectus ipsi fuerit Athanasius. postremo, Professionis hujus in Orientem tempus. Primum quod attinet, Gregorius in Abdicatione Throni scripto expressa, quæ recitatur Libri 11. Cap. 9. pag. 76. sub finem, ait se annos sex, & quod excurrit, in possessione Patriarchatus perdurasse. Creatio hujus, & inauguratio, Capituli Libri prioris 14. & 15. narrata, contigit, ut illic innuitur, paulo post Josephi mortem, quam superiori capite demonstravimus sub initium Martii anno Christi 1283. evenisse. Initum porro a Gregorio Patriarchatum ante medium Aprilis, cogit sustinere, quod Historicus cap. 15. pag. 21. memorat, feria jam tum secunda majoris hebdomadæ fuisse Cyprium in plena possessione Patriarchalis Potestatis. Fuit enim illo anno, ut Capite superiori ostendimus, Pascha die Aprilis 18. unde majoris hebdomadæ feria secunda diem Aprilis 12. infederit. quo anteriorem inaugurationem Gregorii fieri necesse sit: ex qua si sex anni pleni, & aliquid præterea excurrentis temporis numerentur, reperimus ejus abdicationem in Annum Christi 1289. post medium Aprilem con-

ferri oportere. Ponamus ergo licet abdicationem Cyprii, & secessum ejus in Monasterium Arithinæ Cap. x. Libri 12. narratum, mense Majo, aut Junio Anni modo memorati a Christo nato 1289. accidisse. Hinc duo, tresve menses fluxerint in altercationibus, & disquisitionibus a Nostro Historico relatis a Capite 11. Libri ad 15. quo tandem scribitur, Athanasium jam antea electum Patriarcham, die 24. mensis Octobris in Templo rite fuisse ordinatum. Procegit ergo prior Patriarchatus Athanasii a pridie Iduum Octobris anni Æræ Christi vulgaris 1289.

VI. Paulo ante memoratam Athanasii Patriarchæ transmissionem facti ad Helionopolim, & professionem in Orientem communem illi fuisse cum Andronico Imperatore docet Noster hoc Libro 12. cap. 18. dum Imperatorem se contulisse Nymphæum narrat, & eo itinere Partes Bithyniæ transgressum, ibi obiter egisse circa Veccum, & ejus Socios, quæ paulo ante (nimirum Cap. 35. Lib. 1.) se memorasse ait. quibus verbis innuit Athanasii quidem Patriarchæ nomine Imperatorem Andronicum comitantis; missum Magnum Logothetam ad Veccum: cæterum id totum esse actum instinctu, & jussu Imperatoris. Nec enim erat verisimile, Patriarcham, austerum hominem ac serum, sponte initurum cogitationem Vecci, & Sociorum ejus, quos pessime oderat homo scismatici addictissimus, subterandorum. Unum hic quamdam male coherentis, & secum ipsa collisæ narrationis speciem habet, siquidem illo priori loco Capitis 35. Libri 1. affirmat Historicus: Magnam Logothetam, qui ad Veccum ab Athanasio missus est, nondum fuisse Protovestiarium: Capite autem 18. Libri 12. diserte scribit, Andronicum Imperatorem ibi obiter cum Vecco transactis, quæ paulo ante diximus Nymphæum pervenisse, comite secum ducto Muzalone, super antiquum honorem Magni Logothetæ, nova Protovestiarii dignitate decorato. Sed hæc facilem conciliationem habent, si dicatur, statim postquam a præscripta sibi professione ad Veccum Muzalo rediens Imperatorio Comitatu se iterum adjunxit, ab Augusto in ipso itinere, prius quam Nymphæum perveniret, fuisse Protovestiarium declaratus. Nihil ergo causæ est cur illud laxamentum ærumnarum Vecci, non ad illud pertineat affirmemus tempus quo Andronicus ex Urbe regia Nymphæum se contulit, prout Libri 12. Capite 18. memoratur. Explorandum ergo nobis est quando contigerit ista professio. Narrat Capite superiori Noster Historicus mortem Expatriarchæ Cyprii, & circa ejus sepulturæ formam præscriptiones ab ipso Augusto ad fune- ris curatores missas, quæ satis indicant non abuisse tunc illum ab Urbe: Nam si jam tunc peregrinaretur, non tam cito perferri ad eum Nuncii mortis Cyprii potuissent, ut exiguo illo spatio, quod ab obitu ad funus interest, per crebros tubinde missos tam distincte caveret, ne modus excederetur sepulcralium privati hominis honorum. Erat ergo Constantinopoli Andronicus, quando mortuus, & sepultus est Cyprius: & primus post istum notabilis eventus fuerit discessus Imperatoris ejusdem ex Urbe: propterea sequenti mox Capite a Pachymere narra- ta, circa mensem Junium Anni Christi 1289. Post tres, aut paulo plus menses, pridie Idus Octobris Athanasius in Thronum erectus est. Novembri, Decembri, Januario insequentibus verisimiliter acciderit, quod Capite Libri 12. 17. refer- tur, nempe Cyprium gloriæ avidum hominem, cum se tandiu neglectum in se- cessu ac solitudine doleret, ringi, ac confici ægitudine coepisse; ex quo ei ta- lidio languor ille multorum dierum extiterit. quo consumptus demum est circiter mensem, ut apparet Martium. Aprili mox insequente, apta regiis expeditioni- bus tempestate, Andronicus Augustus ex Urbe movens, amœnæ, ac circumdu- ctæ peregrinationis metas Nymphæi denique defixerit, eo perveniens sub men- sem Junium. Circa Majum igitur Anni Christi 1290. laxata custodia Vecco fu- rit, postquam egestatis cum captivitate junctæ incommoda tolerasset annis sex integris a mense videlicet Majo, aut Junio Anni Christi 1284. juxta prius de- finita num. v. hujus Capitis.

VII. Hac eadem in Orientales Tractus peregrinatione Andronici contigisse præ- terea oportuit, accessum ejus Dacibyram, ubi sub custodia tenebatur Joannes Theodori Laskatis Filius, quem Michael Andronici Pater immani fraude circum- scriptum Imperio dejecit, & excecavit. Huc profectum Andronicum narrat Pachymeres Libri 2. Cap. 36. petisse a Joanne cæco veniam injuriæ ipsi a Michaeli Patre suo illatæ, & multis benevolentis significationibus, ac donis blandi- tum ab eo fuisse cessionem juris ad Imperium sui. Ratio, quæ cogit dicere tunc

ad aſſum, hac eſt: Noſter illa capite diſerte aſſerit; poſt conventum ab Andronico Joſonem, miſſum fuiſſe ab Athanaſio jam Patriarcha Provelliarium ad Veu- cum: quod idem alibi factum aſſerit eo itinere, quo Nymphæum ſe denique, illic diu commoraturus, Imperator contulit. Igitur & hac eadem via per Dacibyzam Andronico ducta eſt. Nno enim bis Patriarcha Athanaſius Provelliarium ad Veu- cum miſit. Recte itaque admonet ſub ſinem Capituli Hiſtoricus: hæc ſe io *Edi. Rom. aoteceſſum* hoc loco ex multa poſteriori memoria præliſſe. Dicit aliquis. Quare *P. 167.* igitur Pachymeres ipſo initio illius Capituli 36. Libri r. ſic loquitur: *Sed me præterierat quod paulo prius contigit. Imperatorem videlicet ex Urbe ſe contuliſſe Dacibyzam, &c.* Reſponden: non hæc referenda ſunt ad Colloquium Veci cum Patriarcha Gregorio habitum, toto præcedenti Capite 35. deſcriptum: ſed ad obiter adtextum ad calcem illius Capituli mentinem laxatæ multa poſterius Veci cuſtodiz, in quam poſt id colloquium eſt conjeſtus. Id ergo tantum illa Capituli 36. prima verba ſignificant: paulo ante quam in ſupius memorata Imperatoris Andronici profectio in Orientem, per miſſum in Arcem S. Gregorii Provelliarium, Veu- ces in paulo tolerabiliorẽ conditionem tranſferretur, aditum Dacibyzæ ab Andronico Joannem Theodori Laſcaris Auguſti Filium.

VIII. Mars iode Veci narratur Libri 111. Cap. 29. ſed quo anno contigerit diſquirendum nobis Hiſtoricus relinquit. Experiamur ergo, æquid, ſequendis veſtigis rerum ab illo ſerie continis, qua geſtæ ſunt, narratarum, poſſimus certoprehendere, quantum præciſe ſpatii interceſſerit a modo memorata relaxatione acerbitate in Veci carcere, ad perfectam ejus, quæ ſelici demum obitu ei obigit, liberationem ab ærumnis omnibus. Primam certum eſt, Andronicum Imperatorem Nymphæi perſiſſe ſpatio plus annuo. Refert enim Noſter Cap. 9. Libri 11. fuiſſe eom illic *undertrigehnte menſis Junii die quo Sanctarum Apoſtolorum (Petri nempe, & Pauli) feſtum celebratur, altero currente anno ex quo Imperator caſtra ibi habebat: ſervitius præcipue ſeparcvorduplyz nþ ſtardū.* Cum ergo numero ſuperiori verifiſimiliter ſtatuimus Andronicum Auguſtum perveniſſe Nymphæum circa initium Junii Anno Chriſti 1290. quod illo Cap. 12. Pachymeres memorat diſſidit Principum Matronarum contractum occasione Panegyris Apoſtolorum, contigerit 29. die Junii Anni Chr. 1291. quando jam annum alterum ſuæ apud Nymphæum commorationis Andronicus inchoaverat. Reditus ejus inde in Urbem notatur cap. 20. & aſſignatur diei duodeſigefimæ Junii, anni videlicet ſtatim ſequentis 1292. Chriſti vulgaris 1293. cum jam reparata fuiſſet dama incendi; quo biennio ante abdicationem Athanaſii ut diſerte traditur capite 22v. Forum magnum conflagraverat.

IX. Abdicationis porro mndo memratz Athanaſii tempus ſatis diſerte Pachymeres exprimit, dum Cap. xxxrv. ſcribit: ipſum *exalte quadriennium in Patriarchata expleviſſe, ita ut initio, reliſſeque regimini Eccleſia tandem ſerme numeraverit diem ſextadecimam Octobris.* Alludunt hæc ad prius ſcripta Cap. xv. Libri 11. ubi dicitur, quartadecimam Octobris diem, priam Athanaſio Patriarchatus inici fuiſſe. pertinet hoc ut dixi num. v. ad annum Chr. 1289. ex quo anni vterentes quatuor in diem 14. Octob. An. 1293. deſlere. biduo poſt Throno ceſſe Athanaſius, geſta Patriarchali dignitate annis omnino quatuor, & duobus præterea diebus. Incendium ergo Magni Furi Anno 1291. ſub medium Novembrem venit cuſus ruion ſpatio menſium fere octo, adeo ſtreoue a Civibus reparatæ ſuot, ut rediens in Urbem Imperator extremo Junio anni 1292. granularetur quod Hiſtoricus ait Cap. 25. extremo: *ſolo ſibi aurum indicio conſtare notitiam Incendi; nullo jam ulla ſuperſite ſui reliſſe ſenſibilis.* Ab hoc loco, quæ uarrantur a Noſtro Hiſtorico ſerie continis res prout evenere declarante, uſque ad Cap. 29. Libri 111. quoque fere annorum explent ſpatium. unde quod ſcribitor illo Capite 29. martuum eſſe Veccum ſub ſinem Martii, ad annum ſine dubio pertinet Chriſti 1298. octo igitur annis poſt laxatam aliquanulum cuſtodiam, peritans nihilominus Joſnes Veccus in carcere, quoniſm Imperatori aſſentiri ad ſchiſma revocandi, conſtantiliſſe ſemper reſuit, ad ſuorum, ut ſperare licet, præmia laborum a Deo vocatus in Cælum eſt. At Meliteniotes, alter ejus Sociorum, non prius quam poſt decem evolans inde annos, pari laude commendatus invictæ in Fide Romana *pag. 168.* conſtantiz, deceſſit. tempus ſic exprimit Pachymeres Lib. 7. Cap. 31. *junio ſequentis 27. diei martii martialis, menſe Aprilis circa notam Dominicæ.* Inter Dominicas Græcorum nullam in horum Eccleſiaſticis Libris reperio, quæ proprio

nomine *καὶνὸς* vocetur. Puto sic dictam a Pachymere Dominicam Paschalem, cujus hebdomas *ἡγασμένη* illis dicitur. Sic enim aliqui vocem illam scribunt. Fuit ille annus, ut ex *scire* verum in Synopsi demonstro, Christi 1308. quo Pascha incidit in 14. Aprilis. Cuius illum ergo diem obierit Melitenensis.

CAPUT III.

Definitur Tempus Evectionis ad Imperium Michaelis Palæologi Andronici Filii, nec non hujus Conjugii cum Maria Filia Regis Armeniæ.

I Scribit Pachymeres Lib. 111. Cap. 1. cum videret Andronicus Michaelē filium suum primogenitum jam ultra puberem provecum ætatem, & edentem specimina bonæ Indolis, morumque proborum, quæ digressum eum Augustus fastigio monstraret, adificandum ipsum sibi putasse in Imperio Collegam; ideoque solemnem ejus inaugurationem in Templo Sanctæ Sophiæ a Patriarcha celebrari curasse; quam describit illo Cap. 1. Libri 111. fuisse illum Patriarcham Joannem Colimam ex rebus, quæ ante, ac post narrantur, manifestum redditur, unde cum is Ecclesiæ Constantinopolitanæ præfuisse ceperit, ut Capite sequenti, & in Synopsi Chronologica hujus Historiæ demonstrabimus, kalendis Januarii Anni Christi 1293. non videtur dubium quin statim post illic memoratus Michaelis coronatio ministerio Patriarchæ facta die festo Magni Constantiniani, ad illum quem dici annum pertineat; & ad mensem ejus Majum. Nam ut diserte Historicus memorat, & ex usu etiam hodierno Græcorum, ac Ecclesiasticis eorum Libris, quos editos habemus, patet, anniversaria memoria Magni Constantiniani, simulq; Matris ejus S. Helenæ, die Mensis Maii vicissima prima recolitur in Ecclesiâ Græcâ. unde verisimile est traditione veteri Constantinopoli acceptum, tali die. factum sanctum Constantinum: quamvis Socrates Lib. 1. Hist. Eccl. Cap. 16. diserte scribat illum obiisse 22. Maii; *ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἣν οὐκ ἔστιν ἐν Μαιῷ πρώτη*.

II. Ex his sequi videtur Imperium Michaelis Junioris Palæologi a mense Majo Anni Christi 1294. procedere. Sed huic obstat quod Pachymeres Capite 1. Libri 111. duodecimum Michaelis hujus annum cum Andronici Patris ejusdem tertio supra vicissimum comparat. Cum autem, ut Cap. harum Observationum primo demonstravimus, solus imperare Andronicus ceperit sub finem Anni Christi 1282. unde est consequens, ut Anno Christi 1294. duodecimum is Imperii annum egerit sit manifestum est, si primus Michaelis cum Patris ejus duodecimo concurreret; duodecimum Michaelis ejusdem cum Andronici vicissim quarto fuisse concursurum. Ergo ut duodecimus Michaelis, Andronici vicissimus tertius sit, promovendæ necessario est in annum præcedentem, Christi 1293. Andronici undecimum, Epochæ Principatus Michaelis; & fatendum, ante coronationem solemnem, quæ anno Christi 1294. celebrata est, jam illum a Patre adscitum fuisse in consortium Augusti Potestatis. nec illud proflus Pachymeres tacuit. nam in titulo capitis 11. Libri 111. Michaelē jam tum Augustum Juniores vocat, cum de ejus Matrimonio tractaretur longe ante adductam ex Armenia Mariam, quam deinde duxit. Credibile igitur est jam a principio anni Christi 1293. Michaelē ab Andronico Patre fuisse Collegam assumptum.

III. Et sic illud sane verisimile ex ætatis mentione qua obiter indicat Historicus invitatum Andronicum, ad Imperatoris communicationem Dignitatis filio abunde jam adulto non ultra differendam. Scribit illic videlicet Pachymeres ipso proximus ingressu Libri hujus Historiæ Tertii: *ὅταν δ' ἀρτίτως ἦν ὁ πῶς Μαρκῆλ υἱὸς τοῦ Βασίλεως, ὃς οὐκ ἔστιν ἐν τῷ βιβλίῳ ἡμῶν. ὅταν γὰρ ἦν ὁ πῶς Μαρκῆλ υἱὸς τοῦ Βασίλεως, ὃς οὐκ ἔστιν ἐν τῷ βιβλίῳ ἡμῶν. ὅταν γὰρ ἦν ὁ πῶς Μαρκῆλ υἱὸς τοῦ Βασίλεως, ὃς οὐκ ἔστιν ἐν τῷ βιβλίῳ ἡμῶν.* Quamvis vero erat Imperatori filius jam ultra puerum adultum ætatem Michael. ἀρτίτως Græcis ὁπῶς dicuntur Adolescentes annorum ætatis supergressi quantumdecimum. Atqui sit longo intervallo provecum ulterius Michaelē hoc tempore oportuit: cum enim, aut anno Christi 1273. aut non multo post, natum fuisse sit verisimile. Nam Andronicus ejus Pater auspiciis enim ejus Matre celebravit anno Christi 1272. juxta dudum a nobis constituta Libro 111. Priorum Observ. Cap. 1111. Ponamus Christi 1274. aut, quo vix recedi

ulterius potest: 1295: ortum in Lucem Andronici Primogenitum Michaelē: jam ergo quando Andronicus Imperii undecimam, Christi anno 1293. numerabat, Michael siletem octavumdecimum vitæ annum attingerat. unde causa non erat cur differret Pater jam pridem decretam ejus Assumptionem in Collegam Principatus. Apparet igitur jam tum illū Anno Christi 1293. erecūm a Patre in consensum Augusti soliti fuisse Michaelē, licet, forte propter nutantem illū Anno Patriarchæ Athanasii mox exarchonem dignitatem, differendam Andronicus putaverit Imperatoris secum ex tunc Filii se debere inaugurationem in illud tempus quo novus Patriarcha Joannes Colimā, in pleno, ac pacifico aliquot jam mensibus perstitisset Exercitio Patriarchalis Pontificatus, & ad augustiorem illam ceremoniam redendam, expectatus esset dies Constantinii Byzantini Imperii fundatoris anniversaria celebritate insignis; Nupsit deinde ejusdem Michaelis Augusti Junioris cum Maria filia Regis Armenie, Lohno 121. Capricibus, & 17. a nostro Historico relatq̃, ad diem 16. Januarii Anna Christi 1296. pertinent, prout ex serie rerum in Synopsi monstramus.

CAPUT IV.

De Joannis Colimæ Patriarchatu, & restitutione Athanasii.

INter Athanasii Constantinopolitani Patriarchæ dejectionem & Throno, & restitutionem, in Thronum Joannis Colimæ Patriarchatus insinuat, multis vicissitudinibus varius: per quas tamen sat longo spatio duravit. Ejus quas innotuit, qua definitis definitis monumentis, sparsimque totius duracionis exacte dimetiri cum est hujus Historiæ callere Chronologiam volens, necessarium, tum idem propter confusum perplexum, miserum rerum, Historicique Nostri ambiguum alicubi de his affirmatorem, band sane obvium facileque explicatu fore sperandum est, Lectori præsertim primum ad hæc advertenti, & desungi, ut fere sit, obiter cupido. Hujus Ego studio, ut pro mei ratione officii serviam, cuncta hæc ejus generis, quam brevissime, & clarissime potero exponam.

II. Id agenti ante omnia considerandum occurrit, quod a Pachymere scriptum extat principio Libri v. Athanasium Expatriarcham, quando eum die Januarii decima nona Imperator Andronicus cum Episcopis, & Populo convocat, transgressisse in illo Monasterii secessu annos decem, minus novem mensibus. In eo assertio sibi egregie constat Historicus, dixerat enim Lib. 11. Cap. 1212. & 1217. Athanasium, renunciatō Patriarchatu, Monasterio Cosmidii fuisse inclusum die 16. Octobris, cum ante annos quatuor die quartadecima mensis ejusdem, Patriarchatus possessionem adisset. Est ille Annus, quo Athanasius in Monasterium Cosmidii & Patriarchio migravit, Christi Æræ 1293. prout in Synopsi subiicimus oculis: alter autem annus, cujus Januarii 19. conventus illic idem ab Andronico Athanasius fuit, in eodem Christi Æræ, sine dubio millesimus trecentissimus quartus numerabatur, quia vero nonus annus privatæ commoracionis Athanasii apud Monasterium Cosmidii evolutus fuerat die 16. Octobris anni præcedentis Christi millesimi trecentessimi tertii; & si decimus a tali Epochâ fuisset explendus annus, perseverare idem clausus in illo loco debuisset usq̃ ad 16. Octobris insequentis diem, a quo dies 19. Januarii novem fere solidis abest mensibus apparet, quam ad verum exacte definita Athanasii in Cosmidii Monasterio secreta habitatio fuerit, spatio præciso decem annorum, minus novem mensibus.

III. Hæc utcumque non inutiliter in rem nostram annotata sunt, non absolvunt tamen propositam de principio, & fine Patriarchatus Joannis Colimæ questionem. Siquidem is nec inchoavit statim a recessu Athanasii in Monasterium Cosmidii: nec eo momento desit, quo Andronicus Athanasium eumdem ibi convocavit. Sed de initio quidem clare tradit Pachymeres Libri 11. Cap. 28. kalendis Januarii Joannem Colimam rite fuisse inauguratum Patriarcham. nec dubium ex toto contextu rerum ante ac post ibi narratarum est, quin ista kalendæ Januariæ fuerint proxime secute post discessum Patriarchio Athanasii, & hujus inclusionem in Monasterium Cosmidii, quam 16. die Octobris, anni Christi 1293. contigisse vidimus. Maneat igitur pro certo: Joannem Colimam a Kal. Januarii anni

Christi 1294. Præfesse Patriarchali potestate Constantinopolitanæ Ecclesiæ cepisse. Quia verò quando novem annis, & octodecim diebus inde vententibus, Andronicus Imperator Episcopos, Clerum, & Populum secum ducentis Athanasium adit, nondum manifeste Cosmas abiecit possessionem Patriarchali honoris; quem nec ipse Athanasius, utcumque tunc delatum, admisit; & Cosmas postea, ipso fatente Imperatore, adhuc Patriarcha verus, etiam, ut talis anathemati subiecti quemcumque qui moliretur Athanasium in Throno reponere; querendus alibi est verus, & indubitatus finis Patriarchatus Cosmæ.

IV. In porro non alibi reperietur, quam Cap. xxi. Libri v. ubi refert Pachymeres, Andronicum abscindentem nodum quem solverè nequibat, dum Episcopos in Synodo, sine modo aut spe conventionis, de Abdicatone Joannis Cosmæ, & restitutione Athanasii altercantes videt, assumptis secum iis, qui Athanasio favebant, eum furis secum, infu, ac facto in Patriarchatus possessione constituisse; multis Episcoporum, & ipso Joanne Cosmæ nequidquam reclamantibus; & hoc quidem (et si vi majori cedens Sozopolim in Patriam recessit) verum se adhuc Patriarcham arbitrans. Ex tunc tamen ab Imperatore, ac plerisque Joannes Cosmas haberi pro Patriarcha dicitur; & Athanasius functiones ejus Potestatis, (quo jure, quæve injuria) Deus scit exercuit. Habemus autem hanc Epocham insignitam Characterè Chronologico, sed propter affectatam a Pachymere quandam in verbo ambiguitatem, indigente declaratione non persufficientia.

V. At nimirum Noster Historicus Illo Capite xxi. Libri v. diem, quo est ab Andronico Imperatore vi, & manu Throno impositus Athanasius, fuisse vicissim tertium mensis Atheniensibus Menaetherionis dicit; & ejus primus & vicissimus dies illo anno in Parasceven, hoc est, modo loquebatur Ale. Auzeri usitato, in festam hebdomadis sextam incidere. Menaetherionem alibi Pachymeres constanter, ut in priori observavimus Glossatio, Junium mensem vocat hic autem non uti cum hæctenus consueta notatione; illud ipsum subindiat, quod non *δευτέρα*, & absolute, sed *αυτὴ δευτέρα* juxta Athenienses istum de quo agitur mensem fuisse Menaetherionem asserit. Sane si esse hoc loco Junius non potest, quoniam, quo hæc gesta esse anno series narrationis fateri cogit, Christi milleimo recentissimo quarto, cum Cyclos Soli numeraretur 251 cui competet pro mensibus Februarium sequentibus littera index Dominicæ D. vicissimus primus Janii dies dominica, non autem feria sexta fuit. nec credetur huic incommodo, postquam illud animadvertisse visus est, Paraphrastes Vaticanus, dum sollicitus semper alias Menaetherionem Pachymeris *ἴονος* Junium interpretari, hoc dumtaxat loco *ἴονος* Julium reddidit: nam neque Julii mensis dies vicissimus primus affixam latere litteram B, habet in vulgari Calendario, prout oportuerat ut feria sexta censeretur; sed litteram F, feriat tertiam indicem quando D, feriam primam, sive diem Dominicam designat. Omnino unus in toto anno est Mensis Augustus, cujus diei vicissimæ primæ littera B, anno tali feriam sextam indicans ad satum appicta cernitur. Hoc igitur ipso mense contigisse oportuit memoratam Cap. xxi. Libri v. a Pachymere promotionem Athanasii. ac sane funder idem ille vehemens Solis flagrantis æstus quo excelsum fuisse Andronicum dum hoc ageret Pachymeres innuit verbis illis, *ὅτι αὐτὸς ὡς πύρρον καὶ ἀσπὰς πύρρον*, Sub are igneo spirante, ac prout tali tempestate solet fieri, pene suffocante trahentes halitum. quæ nemo non futebitur, sextiti sive Augusto mensi, sub Leonis signo, & Caniculæ sydere longe omnium ardentissimo, eximie convenire.

VI. Idem adstruit ordo gestarum, & a Pachymere memoratarum rerum, quæ exacte totum spatium inter diem 29. Januarii, & Mensis Augusti. 21. complent, ut breviter demonstrato. Refert Historicus Lib. v. Cap. 11. statim a refrigerato primo illo ardore, quo in Athanasii repositionem in Sede, die 29. Januarii passim omnes abrepti fuerant, non paucos Antistitem adversa ei promotioni studia monstrasse. quæ contentione durante, addit Pachymeres mox Cap. 111. Andronicum diebus Tyrophagie, qui proxime quadragenarium jejunium præcedunt, adfuisse Jo. Cosmam. Fuit illo anno feria quarta Cinerum dies undecima Februarii. unde illa profectio Imperatoris ad Joannem, aliquo septem dierum undecimam Februarii diem *ἀπὸ τῶν* præcedentium contigisse debuit. Narrat postea Historicus, perculsum Andronicum excommunicatione a Joanne; postquam illum ipse verum adhuc Patriarcham agnovit, in eos intentata, qui Athanasium reponere in Sede molirentur, multum remisisse de studio in eam restitutionem suo supervenit

his morbus, & mors Theodori Augusti Matris Andronici, rebus humanis subtra-
cta feria secunda secundę Juniorum Hebdomadę, hoc est, die Februarii decima
sexta, ut rr. Capite refertur: significaturque ibidem curas universas Impera-
toris ad curandam dum ægrotavit, & postquam fato functa est, magnifico, ac re-
gio funere honorandam Matrem esse conversas. Post Paschales non magno inde
intervallo secutas ferias aliz urgentes domesticorum afflictuum sollicitudine An-
dronici animum a cogitando de Athanasio averterunt. cura nimirum adornandę
profectionis Irenes suę Conjugis Thessalonicam cogitantis, & Nuptiarum Joan-
nis Despotę sui Filii cum Filia Chinnii sui Primarii Ministri celebrandarum: quę
capite quinto memorantur; & facile dies a Pascha quindecim expleverint. Inci-
dit autem illo anno Pascha in diem 29. Martii. Adulto igitur jam Aprile resump-
tum Ecclesię negotium est; & longę illę Capite vi. indicatę institui ab Episco-
pis deliberationes cepit circa Excommunicationem a Joanne Cosma coram in os
Andronico Augusto intentatam: quibus absumptum Majum mensem, & Junium
non temere prudens æstimator ex Historici verbis autumaverit. donec mense Ju-
lio, nihil ab iis sibi sperandum Andronicus videns ad exemptionem scrupuli quę
ejus animo inieciat molestissimum inopinata illa Joannis Cosmę comminatio ex-
communicationis, se vertere statuit; & longo tempore per missos varios ehlandiri
a Joanne ipso conatus est revocationem anathematis illius; cujus tandem voti com-
pos est factus, in optatam ipsi sententiam edita declaratione remissionis ab eodem
impetratę Joanne Cosma; quam scripturam Imperator accepit feria illa sexta, ean-
demque die vicesima prima mensis Augusti, supra memorata sæpius, unde tri-
duo post, die mensis ejusdem vicesima tertia Athanasium in Sedis Patriarchalis
iæstam possessionem Imperator induxit. En ut Successio, & contextus Actorum
illius anni, eundem nos in locum pedetentim ducit, quem procul quasi signave-
ramus indicio alte se ostentantis Characteris Chronologici; hoc est conjunctio-
nis ferię sextę cum die Augusti 21. quę conjunctio cum annum exigat Cyclo Solis
25. insignitum, qualis nullus isto temporum tractu alius est ab anno, qui in
Aera Christiana numeratur quartus supra trecentessimum, & millesimum, restat
demonstratum: anno Christi 1304. die 23. Augusti delisse Patriarchatum Joan-
nis Cosmę; Athanasium autem Constantinopolitanę Ecclesię prægidere iterum
cepisse. Unde consequitur: Joannem Cosmam a Kal. Januariis an. Christi 1304.
ad diem 23. Augusti an. Christi 1304. annis novem, septem mensibus, & 22. præ-
terea diebus Patriarchatum tenuisse.

VII. Restat hic definiendus annus eventi notabilis a Nostro Historico relati
Lib. 111. Cap. xxiv. quod sine dubio ad Patriarchatum Joannis Cosmę hic a nobis
Chronologica ratione definitum pertinet. Refert loco laudato Pachymeres: Pue-
ros quosdam dum mense Septembri nidos columbarum in Cathedraeoneis scruta-
rentur, testas reperisse intra quas Athanasius Patriarchio excessurus scripta quę-
dam inculerat, prout idem narraverat Cap. xxi. & xxxi. Libri rr. His sic pro-
latis Chartis turbatum vehementer Andronicum fuisse propter memoratum illic
Anathema ab Athanasio intortum in adversantes sibi. Itaque allegasse certos ho-
mines ad Athanasium privatim in Monasterio degentem, qui ex eo resisteret, an
& quo animo ista scripisset. Hiscum tradidisse scriptum, quo Imperatorem omni
exolvit scrupulo. Scriptum autem istud fuisse consignatum nota temporis ait,
mensis Aprilis, & indictionis xi. Igitur id contigerit anno Christi 1298. quo cer-
tissimum est Indictionem xi. fuisse numeratam Gręcis a Septembri anni præce-
dentis, Latinis a kal. Januariis. Illud hic occurrit incommodum, quod literę
istę Athanasii declaratrices mentis ejus, mense demum Aprili post inventionem
Chartarum absconditarum octavo consignentur cum tota narratio Historici de-
monstret multo brevius spatium intercessisse inter scrupulum insertum, & evul-
sum animo Imperatoris. Omnino credo mendum hic esse in duobus alioquin opti-
mis Codicibus Pachymeris B. & A. diserte habentibus *puri Augustij*, & apud nunc
Vaticanum veram hujus loci extare lectionem. In eo enim legitur, *puri Augustij*
indictionis xi. hoc est Mense Septembri Indictionis xi. Septembris igitur initio anni
Chr. 1297. quo jam Gręci Indiç. xi. numerare suo more occupabant, repertę
Chartę istę fuerint: post paucos vero dies eodem mense literę Athanasii quas
diximus conscriptę. Fuit autem is annus Cosmę Patriarchatus quartus.

De Lunæ defectione totali Constantinopoli visa die 14. Januarii Anno Christi 1301. quam describit Pachymeres Lib. IV.

Cap. XV.

Fuit Joannis Cosmæ Patriarchæ alia quoque conspicuus cælesti nota, eo hic a nobis pertractanda diligentius, quod ejas consideratio speretur redandatura in non vulgare stabilimentum Chronologicarum hujusce totius Historiæ rationum. Loco modo indicato, Capite nimirum xv. Libri iv. scribit Noster Historicus: eodem anno cujus post Æquinoctium autumnales Cometa præcedente Capite descriptus appaernerat, Januario corrente, cum primus Lunæ à Novilunio progressus simul cum illo mense incepisset, eum Planetam Plenilunio in Deliquium incidisse, prout Imperatori prædixerant Astronomicarum periti rationum: nempe ita ut obscurari cepit fere tertia noctis hora, a parte disci Lunarisi Orientali; paulotimque per horæ spatium caliginis subintrare, progressus intra umbram Luna tota absorpta, nigra perstiterit horæ triente. post quod refusus lento progressu, a Limbo Cæli parti Orientali obverso, perditum lumen, tota sensim hora tenebris emergens, para denique plenum est, ut antea lucens ostendit. His fere verbis autor istud Phænomenum exprimit: quotus is annus ab orbe condito, (qua solet interdum uti xrx) numeratus fuerit tacens. Consului ego super hoc domesticum oraculum doctissimi humanissimi mihiq; amicissimi Patris Joannis Baptiste Riccioli Societatis Nostræ, datis ad illum bind Romæ literis circa initium Aprilis Anno Christi 1667. ad eas mutuum ejus Epistolam hic describere operæ pretium duxi.

Epistola Joannis Baptiste Riccioli Soc. Jesu, ad Petrum possum ejusdem Societatis.

Reverende in Christo Pater.

Pax Christi.

Cum Pachymeres Lib. iv. Cap. xv. narret visam Constantinopoli Eclipsim Lunæ totalem mense Januario, hora noctis 3. ita ut Luna post horam fore tota intra umbram telluris immersa fuerit, & emergere visa sit ab umbra post horæ trientem, tandemque post horæ intervallum tota emergeret neque vero diem neque annum exprimat; sed solum id accidisse tempore Andronici Palæologi reserat; jubes me, Pater doctissime, & Amantissime, inquirere ex meâ Astronomia Reformata quomodo Christianæ Epochæ anno talis Eclipsis contingeret: supponisque ex contextu Rerum gestarum, annum hujusmodi consistere inter 1198. & 1310. dictæ Epochæ. Ut votis tuis obsecundarem, examinavi Plenilunias Januarii omnium prædictorum annorum; & respondeo distincte per tres conclusiones; supponoque pro certo, ex mea cum Geographia, cum Astronomia Reformata, Constantinopoli Altitudinem Poli esse Graduum 41. 56. ejusq; Meridianum Orientaliorem esse Bononiensi (cui affixæ sunt meæ Tabulæ) hora min. 20. 36.

I. Conclusio.

Inter annos Christi 1198. & 1310. nullus fuit, in cujus Januario fuerit Plenilunium Eclipticum, nisi ann. 1301. 1302. & 1303.

Ratio est quia, ut Lunæ Eclipsis sit naturaliter possibilis, Lunæ distantia a proprio Nodorum non debet excedere Gradus 17. 30. ut docui Libro 3. Almagesti Novi. At in Plenilunio Januarii omnium annorum ab anno 1198. ad 1310. demptis annis 1301. 1302. 1303. Luna distat, a proprio Nodo plusquam Gradus 17. 30. ut ex prima Tabella infra scripta liquet. Ergo &c. & ad id discernendum sufficit adhibere Plenilunia media.

TABELLA.

<i>Anni magistri Epache Christi.</i>	<i>Menſes.</i>	<i>Plenitudo mediæ Conſtantinopol. poſt meridien.</i>	<i>Longitudo veras tempore Plenitudinis.</i>	<i>Num. d. Horæ Lunæ veras.</i>	<i>Distantia Lunæ a nodo præpore</i>
Anni	Menſes	Dies . H. . a . n.	Signa Gr. Min.	S. G. M.	Grad. Min.
1198		18. 8. 48. 15.	4. 15. 46.	0. 20. 59.	64. 4.
1199	Janua-	17. 17. 37. 19.	4. 9. 35.	11. 13. 13.	42. 38.
1200	rius.	7. 2. 16. 7.	3. 28. 42.	11. 13. 27.	44. 45.
1201		24. 23. 58. 48.	4. 16. 6.	10. 23. 8.	8. 1.
1202	Janua-	14. 8. 47. 16.	4. 1. 26.	10. 4. 22.	2. 56.
1203	rius.	3. 17. 36. 4.	3. 16. 53.	9. 5. 36.	11. 17.
1204		22. 15. 8. 46.	4. 4. 23.	8. 25. 16.	39. 7.
1205	Janua-	11. 0. 57. 24.	3. 25. 7.	8. 6. 30.	48. 37.
1206	rius.	0. 8. 46. 2.	3. 17. 32.	7. 17. 44.	59. 48.
1207		18. 6. 18. 33.	3. 28. 0.	6. 27. 18.	89. 28.
1208	Janua-	8. 15. 7. 22.	4. 0. 9.	6. 8. 39.	68. 30.
1209	rius.	26. 12. 40. 3.	3. 18. 50.	5. 18. 19.	59. 28.
1210		15. 21. 28. 41.	4. 3. 31.	4. 29. 33.	26. 1.

Edit. Rom.
pag. 174.

II. Conclusio.

Ex tribus Plenitudinibus Eclipsium mensis Januarii Annorum Christi 1201. 1202. & 1203. solum Plenitudo Annus 1202. respondet conditionibus a Pachymere relatis.

Plenitudo enim annorum 1201. & 1203. Januario facta, neque totalem Eclipsim cum mora notabili in umbra terre habuerunt; neque aut initium in eis aut medium Eclipsium fuit circa tertiam noctis horam, sed longe pluribus horis post. At Eclipsium Anni 1202. Januarii die 14. fuit totalis, cum insigni mora Lunæ in tenebris; & ejus initium fuit paucis hora tertia noctis Constantinopoli, ut patet ex calculo infra scripto: & quoad hoc respondet exacte relationi Pachymetis.

III. Conclusio.

Recuperatio luminis post Horæ tridentem asserta a Pachymere non fuit vera recuperatio luminis radiorum Solis directe Lunæ illuminationem: cum Luna morata sit revera in umbra Terræ hora 1. 42. 24. Sed ob radios Solis refractos rubicunda cepit apparere, licet intra ambra esset, ut plerumque evenit in Eclipsibus totalibus; juxta ea, quæ Demonstravi in v. Libro Almagesti Noxi, cap. v.

*Edic. Rom.
1715.*

CALCULUS

*Eclipsis Lune totalis cum mora, visa Constantinopoli Anno Christi MCCCII.
Januarii die 14. nocte sequenti.*

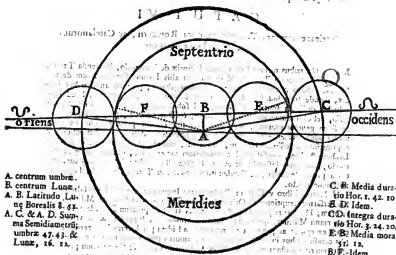
Altitudo Poli Constantinopoli.	Grad. 42. 56.
Meridianus Constantinopolis Orientalior Bononiensi Hor.	1. 20. 26.
Tempus æquale Plenilunii post merid.	Hor. 10. 37. 32.
Tempus apparens Plenilunii post merid.	Hor. 10. 25. 20.
Solis verus locus in Aquario post Signa	Signa Grad. min. 1. min. 2.
Apogei Solaris locus.	10. 2. 33. 18.
Anomalia Solis æquata	3. 2. 29. 38.
Lunæ locus verus in Leone, seu post signa	6. 29. 55. 58.
Anomalia Lunæ conuata	4. 3. 33. 18.
Nodi ♄ Borealis Lunæ locus medius	5. 29. 14. 44.
Et Nodi Australis ♄	10. 4. 21. 31.
Distantia Lunæ a nodo Australi	4. 4. 21. 31.
Verus igitur locus Nodi ♄ Australis	0. 1. 18. 13.
Lunæ latitudo maxima	4. 4. 25. 46.
Argumentum latitudinis veræ Lunaris	0. 4. 58. 30.
Latitudo ergo veræ, & Borealis Lunæ in medio Eccli- plis, seu in momento Plenilunii	5. 28. 17. 32.
Semidiameter apparens Lunæ	0. 0. 8. 52.
Et Diameter	0. 0. 16. 18.
Semidiameter umbræ correctæ in loco transitus Lunæ	0. 0. 32. 24.
Scrupula deficientia	0. 0. 47. 43.
Digitis eclipsati	0. 0. 55. 3.
Horarius Lunæ motus a Sole.	20. 39. 4.
Scrupula incidentia, aut septionis	0. 0. 35. 30.
Scrupula sumimoræ in umbra.	0. 0. 62. 21.
	0. 0. 30. 13.
Semidiurnum tempus Constantinopoli	Diei Hora min. 1. min. 2.
Initium Ecclipsis in horis post meridiem	0. 5. 42. 20.
In horis noctis sequentis	14. 8. 43. 30.
Initium totalis immersionis post Meridiem	14. 3. 0. 10.
In horis noctis sequentis	14. 9. 34. 28.
Medium Ecclipsis, seu plenilunium post Meridiem	14. 3. 51. 8.
In horis noctis sequentis	14. 10. 25. 20.
Initium veræ recuperationis Luminis post Meridiem	14. 4. 42. 0.
In horis noctis sequentis	14. 11. 16. 32.
Finis Ecclipsis verus post Meridiem	14. 5. 33. 12.
In horis noctis sequentis	14. 12. 7. 30.
Tota mora Lunæ in umbra Terræ.	14. 6. 14. 10.
Tota duratio Ecclipsis	0. 1. 42. 24.
	0. 3. 24. 20.

Bononiæ 16. Aprilis 1667.

R. V. SERVUS in Christo
Joannes Baptista Ricciolus.

pag. 176.

Hasætenus Epistola R. P. Riccioli, cui ad notitiam perfectam deliqui Lunæ a Pachymere memorati nihil addi potest nisi forte Typus Ecclipsos ejusdem, quem a summo Amico talium peritissimo meo rogato delineatum, hic, cum bona R. P. Riccioli venia, ne quid Lector e solitis tali occasione præfari, desideret, apponam.

A. centrum umbræ.

B. centrum Lunæ.

A. B. Latitudo Lunæ Borealis 8. 51.

A. C. & A. D. Summa Semidiametri umbræ 47. 43. & Lunæ, 16. 12.

C. & Media duratio Hor. 1. 42. 10.

D. Idem.

E. Idem.

F. Idem.

G. Idem.

H. Idem.

I. Idem.

J. Idem.

K. Idem.

L. Idem.

M. Idem.

N. Idem.

O. Idem.

P. Idem.

Q. Idem.

R. Idem.

S. Idem.

T. Idem.

U. Idem.

V. Idem.

W. Idem.

X. Idem.

Y. Idem.

Z. Idem.

III. Primus usus hujus deliqui Lunaris est certa indicatio Anni, quo memoratus capite præcedenti Cometa comparuit. At Pachymeres eodem anno, quo post Æquinoctium autumnale visus Cometes fuerat, mense Januario conspectum Eclipsim Lunæ. Scribit; & numerat more Græcorum: Hi enim Mundi annos, quæ Æra vulgo utebantur, à Septembri mense inchoabant: unde non est dubium quin per Autannum anni Christi 1301. nova illa trinita stella conspecta in Cælo fuerit; quin à vernis mensibus ejusdem anni ad finem Septembris prodigiosa illa, quam describit Historicus extremo Capite 14. exarserit Cælis ariditas, præs, & segetes, plantæque omnis generis adurens; puteos quoque perennes, & vivas uberrimorum fontium scaturigines exsiccas. Denique, quod inter hæc, hoc est, circa hoc tempus contractum Historicus memorat Cap. 111. Michaelis Despotæ cum Terteris Filia à Cræte Serbiæ repudiata concubium, ad hunc quoque ipsum 1301. Christi annum haud dubie pertinere putandum est. Et confirmatur idem Character Chronologico, quo antè narrata superiori anno Christi recentissimo supra millesimum vindicantur. Refert siquidem Pachymeres Capite 111. Patriarcham Joannem Cosmam se contulisse ad Andronicum Imperatorem; & cum eo simul ad Palæologorum Monasterium ivisse die xxv. Octobris; quo tunc numerata fuerit Feria Hebdomadæ tertis. Nempe anno Christi 1300. Bissextili Cyclus Solis 11. litteras Dominicales habet duas, C. & R. quarum posterior cum insignis 23. Octobris diem, ostendat eam illo anno Dominicam fuisse, demonstrat pariter 13. ejusdem mensis fuisse festam tertiam. Ac quæ cætera eventa tum ante tum post istam Eclipsim ea sere, quæ gesta sunt serie in hac Historia referuntur eorum ferme omnium verum tempus ex hac cælesti nota designari possit: quod facili experimento demonstrarem, si tanti esset in iis immortalis diuturni Sufficit, quod in eo genere ad Lectoris solatium conati sumus Capite ultimo hujus Observationum Libri Tertii; ubi pleraque Libris septem Pachymerisæ de rebus Andronici Historia descripta sub unum velut aspectum in annos digesta conjicimus. Est tamen ex istis eventis unum paulo intricatius, implicatiorne casum, & ambiguis affirmationibus Auctoris, quam ut relinquā Nobis, evolvere perplexita-

Edi. Rom.
Pag. 177.

res chronologicas hoc loco professis, intactum debeat. Elio igitur id argumetum Capituli sequentis.

CAPUT VI.

Intricatæ rationes Temporum circa Rontzerii, ac Catelanorum Res, & Acta explicantur.

I. **Q**Uæ tribus ultimis Libris hujus Historiæ de Rontzerio, Pharenda Tzime, Mpyrigerio Tentza, & quibusdam aliis Latinis Ducibus; tam de militibus, quibus præerant, Catelanis & Amogabaris, primum auxiliariis indidis, deinde ferè hostibus Andronici, & Romanorum, referuntur, haud satis dilucide ordinatæ sunt ab Historico, vel sub finem longi, & laboriosi Operis fessio, vel ob indignationem in Catelanos; & Duces eorum, propter atrocissimas in suam gentem injurias, nunquam sere sine indicio perturbationis ex vehemènti pectore, eorum recordante; ideoque impetente defungente diffinitione, & explicatione necessaria. Huic ut, pro virili, mediamur incommodo, in gratiam Lectoris studio, consulam istam congeriem hic evolvere, & Chronologica methodo, vixis actus ejusmodi, & eventa singula alligare Epochis aggredimur, initio a prima Rontzerii, & Catelanorum e Sicilia in Terras Orientalis Imperii evocatione ducto.

II. Narrat Libro v. Cap. 12. Pachymeres: Imperatores parum præditi adversus Persarum irruptiones in Orientales Imperii Regionēs in Romanis Militia repertum; ideoque respicere eorum externa auxilia, primum Farendam Tzime cum manu Militum, quos e sibi subditis armaverat, suppeditatos ultero venientem præparare excepisse: ac posterea offerentem se ad idem per Literas Rontzerium, amplis conditionibus invitasse, quibus ille permotus postea cum magno navali exercitu venerit Constantinopolim. Illius Andronici inter & Rontzerium per litteras in vicem scriptas initæ stipulatæque conventionis tempus non discrete notatum a Nostro Historico, ex causa, qua inductum ad eam tractationem Rontzerium ait: divinandum est. Scribit autem ille Rontzerium ex Milite Templi post captum ab Æthiopiis (hoc est Saracenis duce Sultane Ægypti Melec Seraf dictis) Ptolemaidem, ditissimam & munitissimam Urbem Phœnicie (quod anno Christi 1291. die 18. vel ut alii 19. Maii contigisse, accurate Spondanus illo annos docet, ex Scriptis illorum temporum) manu collecta sibi obnoxiorum, quatuordecim aliquandiu per illa maria Piraticam fecisse; partisque magnis opibus, Ducem jam classis validæ, Friderico Siciliam obtinenti (Teuderichum hunc perperam vocat Pachymeres) militarem longa tempore certi pactione stipendii operam navasse, bello quod ille adversus Ecclesiam rebellis contra Carolum gerebat Apuliam Regem. Cæterum hoc tandem bello nuptialibus conditionibus diremto, quibus Ecatherina Regis Caroli filia Regis Siculi fratri Collocata sit: Rontzerium habere amplius in Sicilia non valentem, quod cum Romanus Pontifex dedit sibi puniendum a Rege Siculo poscebat: pactum de quo diximus inisse cum Andronico.

III. Ita ibi Pachymeres, in rebus quæ de alienis terris, aut gentibus obiter memorat, suo more balbutiens. Voluit enim sine dubio illic indicare Pacem factam Anno Christi 1302. inter Carolum Regem Neapolis, & Fridericum in Sicilia dominantem, qua non Ecatherina, sed Eleonora Regis Caroli filia, non Fratri Regis Siculi, sed ipsi Friderico desponsa conjux est, prout Fridericus ipse attestatur in Instrumento. Conventionis istius publice per ipsum edito, ad Castellum Norum die 19. Mensis Augusti Anno Christi 1302. Indictione xv. quod totum recitat Odoricus Rainaldus eo Annali, unde manifestum est, ab illa jam tempore inchoatæ cepit tractatum inter absentes, hinc Rontzerium, inde Andronicum Imperatorem, de auxiliari classe ab illa ad hunc adducenda. Sane præsens status rerum impellere vehementer Andronicum ad admittendum oblatum auxilium debuit. eo quippe anno Michael Augustus Junior ejus filius, omnes se cum Imperii copias ductans tergum inhonestè Persis verterat, fugaque præcipiti se incluserat Magnesiæ, ubi & deserabatur a militibus, & omnium rerum extrema laborabat inopia, cui subvenire Andronicus Pater cum maxime cuperet, ob

faculis ineluctabilibus prohibetur, prout prius narraverat ipse Pachymeres Lib. iv. Cap. xviii. consequenter inde referens miseriam desolationem omnium Imperii regionum per illos Orientales Tractus ex his secutam; præsertim post novam & luculentam Cladem Romanorum Duce Muzalone Hetziarcha, die 27. Julii circa Baphæum prope Nicomediam a Persis Duce Atmane illatam, quæ Lib. iv. cap. 25. describitur. Extremis ergo mensibus An. 1302. & primis anni sequentis 1303. fuit conversio ista, commentibus ultro citroque Nunciis conclusa; russumque aliquot inde mensibus in Classis apparatu impensis, tandem eamense Septembri Constantinopolim appulit.

IV. Mense inquam Septembri Anni Christi 1303. diserte siquidem attestatur Pachymeres Lib. v. Cap. xii. Insecuto mox Septembri, post mensem Augustum, cuius die octavo Terræmotus incepit, quo subversa est Rhodus, appulisse Rontzerium Constantinopolim cum classe auxiliari, Indictione secunda, verba ejus sunt *κατὰ τὴν ἐν τῷ Γαμλίῳ δέχεται ἐπισημαίνου, ἔδω ἡ Κωνσταντινὴ τὴν Λατίνους Παύσαν, &c.* Gamelion, hoc est, usu perpetuo Pachymeris, September Indictionis secunde, est, sine ullo dubio, September a quo incepit more Græcorum numerari Indictio secunda. Indictiones autem, quas Latini Kalendis Januariis numerare incipiunt, Græci semper a quarto retro mense inchoant, unde & initium ducunt annorum *Æra* suæ a Mundi principio juxta calculos ipsorum. unde cum viderimus superius num. 111. Fridericum literas publicas, quæ Pacema se cum Carolo Rege Neapolis initam promulgavit, consignasse anno Christi 1302. die 19. Augusti Indictione 15. intelligere debemus fuisse illum annum ultimum Cycli Indictionis complectentis annos quindecim. ita ut Septembri post illum Augustum mox secuto, Græci numerare primam Indictionem ceperint: Latini vero id facere distulerint usque ad primum diem Januarii sequentis, quo Christi annus 1303. calculo ipsorum est initus. Rursus hujus anni Christi 1303. mense Septembri Græci secundam Indictionem numerarunt; dum Latini Indictio adhuc prima per spatium quadrimestre curreret. Nec aliud ab hoc September Indictione secundæ Græcis insignis reperiri hoc tractu temporum potest, nisi quis retrocedat annis quindecim ad annum Christi 1288. aut progrediatur pari spatio consequentis temporis usque ad annum *Æra* Christianæ 1318. quorum item annorum duorum *Edw. Rex. P. 179.* mense Septembri apud Græcos *δὲ ἡμεῖς ἐπισημαίνου* Secunda Indictio numerari cepta est, quam vero est manifestum ad neutrum illorum Annorum pertinere potuisse appulsus Rontzerianæ Classis Constantinopolim, tam certum haberi debet, illum esse assignandum mense Septembri Anni Christi 1303.

V. Et ecce hoc Assertum tam diserte Pachymeris affirmatione constitutum; contrario ejusdem testimonio evertitur. Scribit ille in hunc modum Capite 1. Libri viii. *Αὐτοὺς jam Imperatoribus. Seniori quidem tertium, & vicissum, Juniori autem duodecimum annum Imperii evolvi contigit, quando, &c.* eventa varia memorat, quæ in illum inciderunt articulum temporis, quo Andronici annus Imperii 23. Michaelis autem ejus Filii 22. evolvi erant, hoc est, expleti numerabantur, sequentibus jam inchoatis. Inter alia vero istius generis eventa, paulo post recentem inclusionem Michaelis Augusti Junioris intra Didymothicum, munitam Arcem in qua se necessario continebat, quod milites Romani, quibus præerat, fracti animis ob acceptas clades, inde progredi, & os Hostibus obvertere non audent. Hostes hic non alios intelligere Historicus, quam Catalanos potest. & ipse statim clare de iis se loqui demonstrat, dum continue subiungit; Andronicum expectantis evidentibus perhafum, vinci non posse Marte aperto suorum armis Catalanos, alias eorum debilitandorum, aut alliciendorum ad conventiones Pacis, rationes iniisse. Clades igitur, quarum Pachymeres hic meminit Romanis militibus Exercitus cui Michael Junior Augustus in occiduo Tractu præerat, a Catalanis illatarum, non aliz fuerint quam quas idem prætulit Lib. Cap. 30. & Libri ejusdem Cap. 32. quorum in priori narrat: Progressum contra Catalanos aliquanto post necem Rontzerii Cæsaris, Adrianopoli Pamphylum usque, Michaellem Augustum Juniorem, cum toto Romano Exercitu, partem hujus sub tribus Ducibus, Duce, Umpertopulo, & Bospila, contra Calliopolim misisse, ubi Catalani, & Anagabari suas copias habebant: sed hi obiecta Romanis armentorum præda, cum sic eorum ordines solvissent, immisso in discursantes inordinate Equitatu, fuderunt eos sagaruntque, ducentis interfectis, vulneratis ipsi Ducibus Posteriori autem loco, nempe Libri vi. Cap. 32. Idem Historicus fusc describit, commissum postea a Mi-

chaele Augusto, digestis in aciem universis Romanis copiis, adversus Catelanos praelium, eo successu, ut Romanus quidem Exercitus fugatus, ipse vero Michael fortiter pugnans periclitatus de vita fuerit; & vix denique fuga ipse quoque servatus Pamphylum primum se receperit; Paulo vero post, juxta ea, quae deinde Cap. x. Libri vii. nostro idem Auctor tradit, Didymothicum se transulerit; ubi exanimas metu ex cladibus acceptis Romanas copias, intra muros munitque Arcis continere coquebatur. Id porro si contigit quando evolvebatur, aut potius evolutus jam erat, Annus Imperii Andronici vicissimus tertius Michaelis duodecimus, oportuit sine dubio contingere anno Christi 1306. Tunc enim Andronicus, cui primus a Patris morte Imperii annus fuit 1283. vicissimum tertium Principatus annum absolverat, & vicissimum quartum inchoaverat: Michael vero, cujus primus annus Imperii cum Patris undecimo Christi 1293. concurrebat, Principatus duodecimum annum evolvebat, decimum tertium iniverat.

Vt. Atqui cum hoc quidem constare nequit quod Pachymeres ex publica memoria conscientia, tamquam certissimum, & a se visum esse verat: Rontzerium Mense Septembri secundae Indictionis appulisse Constantinopolim. Hoc nunc demonstratur ex serie, ac nexu rerum intervallisque temporum discrete memoratis a Pachymerc. Rontzerius Septembri secundae Indictionis, hoc est An. Chr. 1303. in Urbem appulsus ab Andronico magnifice excipitur; Magnus Dux creatus, oronem dicit Imperatoris Neptem, Cyzicum in Hiberna missus, in digressu ab Urbe a Gennensibus oppugnatur. Haec narrata Lib. v. Cap. xvi. facile reliquum anni 1303. expleverint. Igitur circa initium Anni Christi 1304. excepti a Cizycenis Catelani oberi & copioso hospitio, nihil minus cogitarunt, quam cujus causa missi erant, Persas ulterioribus Imperii Provinciis infestos oppugnatum ire. Itaque pestiterunt a *torre illuc ad arcturum*, ut scribit Pachymeres, hoc est, ab Aprile ad Septembrem, quo mense oritur Arcturus Stella *undecim diebus ante Aequinoctium Autumni*, verba sunt Plinii Lib. xi. Cap. xlvi. iis verbis significat Historicus universam eos tempestatem aptam expeditionibus in stativis consumpsisse, non tam desudando, quod ipsum esset flagitiosum; quam depredationibus, ebrietatibus, extortionibus, stupris, & nullo non injuriarum maxime intolerabilium genere miserimos hospites vexando. quae scelera non ferens Farendia Tzimes unus a Latinis Ducibus, pars militum illius, sed non subiectus Rontzerio, ut sibi proprie auctoratos milites ductans una cum iis recessit Patriam repetens, ut tradit Pachymeres Lib. v. Cap. xvi. Eaestate per totam partem Orientalem Imperii ditionem licentissime Persae Barbari agebant ferebantque cuncta; quod suse describitur a Nostro Lib. v. Cap. xxi. quare sollicitati Rontzeriani, ut suppetias oppressis accurrerent, cum ab aliis tum a Marule Imperatorio Duce, qui cum aliquibus Romanis copiis adveniens Catelanis Cizyci debebat, variis semper praetextibus protectionem discebant. & cum ipse Marules cum Suis, frustra invitato Rontzerio, adversus proventus in viciniam Hostes movens prospere pugnasset, praeda quam de Persis ipse, & ejus milites tulerant, redeontia Catelanis est extorta. Cum propter hac, & multa talia in Aula nuntiata, gravi Rontzeriani infamia apud Imperatorem laborarent, profectus in Urbem sub anni finem (ut videtur) Rontzerius facile omnia credulo, & sibi addicto Andronico purgavit; grandemque ab eo pecuniam accepit in stipendia, ut aiebat, Alanorum, quos etiam admixtos suis Cizyci habebat, expendendam; & promissa ingentis alterius summae ex collatione Tributorum intra quadragessim inde diem numeranda, prout ex fide factum est: sed quoniam Thesauris Rontzerius ad suos rediit circa initium veris an. 1305. ut apparet, mox videlicet, uti sperabat Imperator, eos contra Persas ducturus. verum intentum non pauci & Catelanis, convasata in naves praeda quam Cizyci, & locis circumvicinis, Romanos diripiendo, corraserant, domos proprias injussu repetierunt, inde secuta stipendiorum per Rontzerium iniqua divisio est, Italici large donatis, Alanis maligne aspersis imperatoria pecunia. Hinc inter hos & illos ortus simulacros, diu suspitionibus, odiisque rixisque inter ipsos mutuis exercitae sunt. per haec decredata variis elusionibus in hujus quoque annuitatem expeditio in Persas est; Catelanicativa commoda relinquere nolentibus, quantumvis urgente Imperatore; quem maxime premebat obsideri cepta, Alisyrz Persae Satrapae Validis copiis, Philadelphia; quod sub Autumnum An. 1305. evenisse crediderim.

VII. Initio annus Christi 1306. quando sollicitus Imperator pro Philadelphia jam acie famelaborante, frustra per missos, & litteras expertus duobus primis me-

Edic. Rom.
pag. 180.

sibus emoliri Cizyco Rontzerium, mense tertio Socrum ejus Irenæ, Alanis vidnam, Sororem suam, ad eum allegavit nave celeri, quod factum ait Pachymeres Capite 21. *capta jam hebdomada majore sub finem Martii mē, πυλάδες ἰσθμιάδης καταλαβόντες, Κρητίου ἰωάννης Λαγάρης* Hæc Caraciterem certum habuit hujus anni Christi 1306. quo Pascha incidit in diem 3. Aprilis nec convenire superiori possunt, qui Pascha habuit, Die Aprilis decima quarta. unde finis martii Hebdomadam Majorem nequivit attingere. Nihil omisit artis, & industriæ Irene ad persuadendum Rontzerio, ut contra Persas tenderet, sed Cateiani prætextus querebant hærendi loco sibi grato, interimque superbissime insultantes Alanis, in ipsos per jurgia minatos, grassatione nocturna irruunt. unde atroci commissa pugna vincuntur Alani, filio Ducis ipsorum Georgi occiso. sed posttridie, quæ fuit dies Aprilis nona, vicissim insurgentes Alani, circiter trecentos e Cateianis petemerunt. Placatis utcumque Alanis, mense tandem Majo procedere cepit Rontzerianus Exercitus e Romanis, Cateianis, Alanis consans. Hæc ex Pachymere consans Lib. v. Cap. xlii. Cap. vero xxxix. Idem memorat, solutam Rontzerii adventu Philadelphiz obliationem, commisso ad Aulicem prælio, ex quo vulneratus dux Persarum, & Carmanorum Alifyras matura sibi fuga consuluit, Amurii suarum Partium Ducis Castris se admovent. Ex hoc successu late inclutus Rontzerius, avarissime pecunias a Romanis extorquebat, Lib. v. Cap. xxvi. Partem prædæ deponens apud fidam sibi ut putabat Magnesium, ejus occupatorem Attaleotam Imperatori reconciliaverat: sed hoc ipso auctore Magnesienses in Rontzerium rebelat. & ab eo totis viribus nequidquam oppugnantur. Alani ex ejus Castris fugiunt. Lib. v. Cap. xxxi. Andronicus multis missis, & literis frustra diu conatus Rontzerium a Magnesiæ oppugnatione avellere, tandem ei persuadet tractatum in occidentum Tractum, ut ibi copias cum prius eo profecto Michaele Augusto Juniore conjungeret. Ergo ille cunctis Romanis Regionibus quaque transiit vastatis, copias denique tradidit partim Mitylene partim Lampfaco Madyrum, & in alia Continentis occidui loca, ubi Romanos hostiliter Cateiani depredati sunt. Narrat hæc Pachymeres Lib. vi. Capite 122. quæ sine dubio pertinet ad Octobrem, aut Novembrem An. Chr. 1306. quando nondum Andronicus 24. Michael 13. Imperii annum expleverant. unde ultimum id tempus est, quo verum esse potuit illud quod scribit Noster in fronte Libri septimi: *Ανδρέας ἄρτι ἰμπερατορικῆς, Σενιὸν γὰρ τρίτην, & νεφέσσαν ἰουῖον αὐτὸν δωδεκάμηνον αὐτοῦ ἰμπερὶ ἐξελθὶς ἐπέτιγ'*. progressi enim uterque multum erant in anno ille 24. hic 13. sed neuter illum absolvetat: desinunt enim anni æque amorum extremo Decembri. Usus ergo repetitione: quadam est dum ista scripsit Pachymeres, & retro ex ea quam tum tractabat memoria resiliit. insignire, ut opinor, volens verum initium Belli Cateianici quod si quis recte consideret, ex hoc tempore processit. Est enim adhuc Rontzerius, & ejus milites se stipendiarios Imperii ferebant, tamen non dubie apertam defectionem machinabantur, ejus cetera indicia Genuenses degentes Galatz Andronico detulerunt, ut Noster refert Libri vi. Capitibus vi. & xi. & sane res id ipse loquebantur. Nam ex hoc præsertim tempore reliquæ oppugnationis Magnesiæ, nihil minus contumaciæ in Imperatorem, servitiæ in Romanos omnes, & Cateiani monstrarunt, quam ipsi Hostes Petzæ Barbari. Ac quamquam eos Andronicus tractare adhuc ut socios pergebat, ignavo constrictus metu; tamen alter Imperator Michael pro veris eos, quales erant, palam habuit Hostibus, adjungere illos sibi renuens, jubente licet Patre, & irruere in ipsos se paratum ferens, ut docet Noster Lib. vi. Capitibus 122. & 123.

VIII. Verum quidem est, gericeptum a Cateianis in Romanos multo apertius, & immanius bellum post necem Rontzerii, quæ anno sequenti contigit. Sed inde aliud non conficitur; nisi, dno quasi fuisse initia Cateianici Belli, quorum alterum ad Autumnum Anni Christi 1306. alterum ad Veri Anni 1307. pertinet. unde credimus Pachymetem cum secundo referendo se accingeret, in ipso limine Libri vi. Prioris Epocham ex retro actis retraxisse, eique mentione conjunxisse eventa multa quorum quædam posterioris erant memoriæ; & non ad annum Andronici 23. expletum, 24. currentem. Michaelis 12. expletum 13. currentem, qui fuit Christi 1306. pertinere, sed ad sequentem Chæ. 1307. quo Andronicus 25. Michael 14. inierant. Hæc igitur solutio est objectionis superius num. v. propositæ. Concedo secuturum, quod opponitur incommodum submotiōis adventus in Urbem Rontzerii retro in Indictionem primam, si Michaelis Augusti du-

Edic. Rom.
Pag. 181.

plex a Cateianis Clades, & inde secuta ejus intra Didymoticum inclusio in annum Andronici 23. expletum, 24. inchoatum; Michaelis 12. evolutum, 23. initum conveniret. Nego autem id ita esse. & ajo commemorari tempus illud ex transacta memoria per anacephalosisim: & ex multis eventis, quæ simul ibi conglobantur, pleraque non illius, esse anni, qui fuit, ut sæpe dictum est Christi 1306. sed sequentis 1307. Nunc cetera quæ ad Rontzerium pertinent, reddamus.

IX. Satis diligens Noster fuit in hujus, & promotione in Cæsaream dignitatem, & eadē non nullo post secuta, referendis; adjunctis etiam notis temporis, sed quarum aliqua subobscura est. Tradit Pachymeres Lib. vi. Cap. xxxi. Rontzerium ad se missa ab Andronico Cæsareæ Dignitatis insignia induisse, acrite acclamatum Cæsarem fuisse die qua Lazari resurrectio celebratur. hic dies in Calendario Græcorum est Sabatum contigue præcedens Dominicam Palmarum. Porro cum illo anno Chr. 1307. Cyclum Solis 28. Lunæ 15. numerante, Dominica Resurrectio nis septiduo prior Dominica Palmarum, incidere in 26. Martii, Sabatum Lazari pridianum Dominicæ Palmarum, omnino fuerit 18. Martii dies. Adjungit his noster Historicus Cap. sequenti hoc est, Lib. vi. Cap. 23. novum Cæsarem Rontzerium, adeundum sibi putasse Michaelē Augustum Junio rem qui apud Adrianopolim Castra habebat: præmisisseque ideo ad illum Asanem uxoris suæ fratrem a quo air primum indicium venturi Rontzerii perlatum ad Michaelē *die scilicet supra vicefuerunt Boedromionis. Boedropiares, τοῦ αἰῶνος ἐξ ἑλῆς δὲ γένος ἦν.* Boedromion alibi semper a Pachymere dicitur Aprilis mensis. sed ne hac ita intelligatur, prohibet, quod mox addit: *quarta feria post Hebdomadam Thomæ, admissum fuisse ab Augusto Cæsarem.* Hebdomas Thomæ est apud Græcos sine ullo dubio ea quæ sequitur octavam Paschæ, a nobis dictam in *Albis*, aut *quasimodoi*: in qua Dominica post Pascha prima Græci item ut Latini, inter sacra recitant Comma Evangelii ex Cap. xx. Joannis, quo narratur dubitatio Thomæ Apostoli de resurrectione Christi, convicta curataque ratiō Sacrorum ejus vulnerum, unde nomen Hebdomadis Thomæ, contiguis isti Dominicæ diebus, usu Græcorum adhæsit. Manifestum porro est Hebdomadam Thomæ illo anno, qui, ut ostendimus, Pascha 26. Martii habuit, se qui non potuisse diem 28. Aprilis: sed neque sequenti anno Christi 1308. nam hoc Pascha in Aprilis 14. incidit. igitur aliud quam Aprilem nomen Boedromionis hoc loco expressit Pachymeres. Nec est novum illum variare in appellationibus mensium, utpote quem certo deprehenderimus, Januarium, quem solet vocare *Heptateuchionem*, aliquando *Leontem* appellasse; & Augustum, cui consuevit Poseidonis nomenclationem adaptare, semel designasse vocabulo *Mammoterionis* quo alibi est solitus Junium exprimere. Itaque necessario intelligendum Boedromionem nunc Pachymeri Martium dici. cujus die 28. tertia post Pascha feria, monitus de Rontzerii adventu Michael, ubi eum se benevole excepturum declarasset, dedit se hic in viam, & nono ab hoc die feria quarta hebdomadæ Thomæ, primæ post Paschalem, admissus est. Fuit ea dies Aprilis quinta. Sexta insequenti Cæsar Rontzerius una cum Augusto Michaelē in Urbem Adrianopolim solemnī occurſu invehuntur. Sed paulo post idem Cæsar in limine cubiculi Augustæ, quam salutatum ihat, ab Alanis, necem Filii Georgi Cizyci a Careianis paratam ulciscens, interfecit, prout Lib. vi. Cap. xxxiv. distinctius narratur.

Pag. 181.

C A P U T VII.

Quæ Pachymeres in utraque Parte hujus Historiæ sparsim tradit, de Rebus & Principibus Muguliorum, ex Monumentis Arabicis illustrata, ordine temporum digeruntur,

I. **M**uguliorum Imperii late per Asiam ab anno Christi circiter ducentesimo supra millesimum, ad millesimum trecentesium quadagesimum clari, sed, quod jure nonnulli quæsti sunt, Græcis Latinisque Scriptoriis nimis persufusioris memorati; non facile quisquam alius horum temporum nota per Europam lingua usus Historicus, crebriorem, distinctioremque suis scriptis mentionem infertit, quam Pachymeres hic Noster. Cui propterea illustrando additum du-

dum habens operam, fugere, salvo officio, non potui, quin illigare certa ratione Chronologica conarer quæ, varie ille ac confuse indicans, patium de Mugulis plurima congerit: ad quod parum utique subsidii in Græcis, Latinisque Historiis repertis, consulere sum Arabas coactus. Ex his Gregorius Abulpharagius, Christianus auctor, accurati Chronici, nuper ex arabico latinatim donati, atque ueroque conjunctum idiomate Londini editi ab Eduardo Pocockio, in hoc de re literaria optime merito, me quod grate fateor, juvit insigniter. Vixit & scripsit is Chronographus, prout colligitur e variis ejus Operis locis, incipiente dominari Constantinopoli domo Palæologa, sub primis ejus nominis Imperatoribus Micbaele, & Andronico Seniore, quorum Acta duorum Pachymetianæ hujus Historiæ Voluminum argumentum sunt: scripsit autem & ad rerum vere gestarum exactam indicationem, & ad temporum ordinationem, quantum ex collatione cum optimis quibusque explorare potui, fidelissime. quare accurate, quam præstat in iis quæ possunt alieno testimonio congrui, dignus videtur, cui fides secure habeatur in his, quæ affirmat solus.

II. Hic igitur sui Chronici in Arabico quidem contextu pag. 427. in latina vero Interpretatione pag. 280. ait: Anno Hegiræ 599. cujus initium fuit dies 20. Septembris in Anno Æræ nostræ Christi vulgaris 1202. cepisse Imperium Mogulensium, desisse autem Imperium Præstijannis sive Presbyteri Joannis. Joannes erat commune nomen Principum latissime quondam Dominantium super Scythas Asiaticos, ad montem Imaum; adeo ut quidam scribant duos & septuaginta Reges ipsis aliquando fuisse rectores. Christianam autem Religionem sed juxta Nestori Hæresim, colebant, Crucemque in bellis præ se duplicem ferebant, alteram auream, altetam gemmeam. Huic Imperio qui ultimus præfuit, ut docet Abulpharagius, præter commune Joannis nomen, proprie *Uay Chan* vocatus: cum quemdam, Tamujinum nomine, quo fuerat ultus du, in bellis præsertim, strenuo & felicissimo Ministro, calumniis Emulorum inuisum sibi factum comprehendere aggrediretur, ab eo fortissime repugnante victus ipse, occisusque est. quo tempore quidam inter Mogulenses magnæ auctoritatis, apparuisse sibi Deum assermans, & declarasse: electum a se Tamujinum in quem Orbis Terrarum Imperium atque in ejus Posteros transfere decrevisse; universam illi conciliavit Muguliorum Gentem; cujus consensu creatus Imperator, a Deo ipso, ut ille quem dixi Pharnaticus sivebat, impositum ipsi accepit *Gingizchan* nomen. Hactenus Abulpharagius, cui satis consentaneæ Noster Pachymeres prioris Tomo Capite xv. Libri v. pag. 124. Legislatorem Tocharorum, qui se ipsi Mugulos nominant, nomen habuisse *Tziaristan* asserit, addens eum ex Fabro ferrario ad Imperium evectum. Tum eorum instituta, mores, & Acta fuisse memorat: Sedem etiam novi hujus Imperii indicans, Portas Caspias, qui locus in Mediæ, ac Parthiæ confiniis situs est.

III. Pergit Abulpharagius, referens: Anno Hegiræ 600. captam a Latinis Constantinopolim. Est annus Hegiræ 600. in Æræ Christi 1203. sed a die dumtaxat decima mensis Septembris Juliani, quam in diem Neomenia Mubarram Primi Arabum mensis incidit. Cum autem Nos demonstraverimus Tomo superiore, occupatam a Latinis Constantinopolim fuisse die 12. Aprilis anni Christi 1203. eam Epocham retrahere aliquot mensibus cogimur, & ad quadrimestre ultimum Anni Hegiræ 599. conferre. ut magnæ illæ conversiones duæ, Imperii a Præstijannensibus ad Mugulos translati, & redactæ in Latinorum Potestatem Metropolis Imperii Græcorum, in unum eundemque Æræ Arabicæ, quam *Hegira* vocant, annum undecentesimum conveniant. Anno inde 606. Hegiræ, qui init 6. Julii Anni Chr. 1209. Gingizchanes Imperio suo subjunxit Regionem Caracatasjæ quæ videntur Tartarorum Sinensi Regno confinium. Anno Heg. 610. cujus est initium a Maii 23. An. Christi 1213. Gingizchanes bello indicto Sultani Mohamedi, in ultionem injustæ Necis quorundam Mercatorum, Urbem maximam Orarum post quinque mensium obsidionem vi cepit, cum infinita hominum cæde, ut & anno 617. cujus kalendæ in 2. Martii incidunt, Bockaram, & Samarkandam Urbes longe amplissimas, quarum huic præsidio fuisse imposita a Sultane Mohamede centum viginti Equitum millia tradidit Abulpharagius. sed bis prælio cruentissimo profligatis, dedita & direpta Samarkanda est, erigata hominum milibus occisis, toridem in servitutem abductis.

IV. Anno Heg. 618. ineunte a Februarii 25. Anni Christi 1221. Balkam, Talakanum, & Albamiyanum, reliquas e Chorazani ditione Civitates opulentissimas

linas & munitissimas, expugnavit Gingizchanes; & ad Sendiam annem acie Jalalodinum vicit: hujus tamen admirans, prædicantq; fortitudinem, quod cum illum vivum ad se perducere jussisset, is e strage circa se fuorem intelligens, quare sibi Hostes parcerent, eques fluvium tranavit, & ex eo medio natans conversus, sagittam est ejacularus in Mogulenses, contigisse hoc ait Abulpharagius mense Rajeho, qui in Anno arabico mensis Septimus est, Ex hoc miro successu fortitudinis Jalalodini, natum asserens proverbium arabicum, quo dici solet: *Vive ad Rayham, & vident mira*. Ex occasione hic ponam experimentum confessionis Abulpharagii cum Nostris Chronographis a me cum voluptate observatum. Ait: hoc eodem Anno Heg. 618. Sultanem Ægypti Damiatam de Francis recuperasse die mercurii, Rajebi 19. postquam in ea subsisterent Franci annum integrum, & undecim menses. Vix alius eventus est cujus plures & certiores e nostris spectatæ fidei Scriptoribus habeamus nuctores. Joannes de Vitriaco, Sanutus, S. Antonius, Nauclerus, Blondus, Æmilius, & alii, summa concordia memorant: Anno Christi 1219. nonis Novembris, post menses octodecim obsidionis, captam fuisse Damiatam ab Exercitu Crucifigentorum, eandem autem Sultanem redditam Anno 1221. die Natali B. Virginis Mariæ octavo Septembris. Vides quam exacte tempus detentæ a Latinis Damiatæ desinuat Abulpharagius anno uno, & undecim mensibus. nunc inquirendum an pari fide seriam quartam, & 19. mensis Rajebi diem, illi restitutioni assignet. Hic 618. Hegiræ annus, Muharrami primi sui mensis Kalendas, ut dixi, habuit eodem die anni Juliani Æræ Christi 1221. qui vicelesimus quintus Februarii numeratus est. Hioc patet Kalendas Rajebi, Septimi, ut monuimus, Arabum mensis, in diem Augusti vicelesimum primum illo anno incidisse. ex die Aug. 21. Si novemdecim dies numeres, pervenies ad octavam Septembris. De quo si velis scire quanta feria fuerit: quare quotus isto anno numeratus fuerit Cyclos Solis. Fuit annus Christi 1221. Periodi Julianæ 5934. Divisus hic numerus per 28. reliquos facit 26. qui fuit Cyclos Solis hujus anni. Cyclo autem Solis 26. competit littera Dominicalis C. quæ cum in Juliano Calendario respondeat diei quintæ Septembris, ostendit, illam eo anno fuisse primam seriam: ac consequenter, diem octavam ejusdem mensis, diem Mercurii, ut Abulpharagius notat, sive seriam quartam, necessario esse debuisse.

Ed. Rom.
p. 112.

V. Anno Hegiræ 614. cujus Muharram incipit a die 22. Decembris Anni Christi 1226. mortuus est Gingizchanes primus Imperator Mogulensium die 4. mensis Ramadanis, noni ordine in anno Arabico. Incidit ea mors in autumnum Anni Christi 1227. Addit Abulpharagius: imperasse illum circiter viginti quinque annis, quod verum est: cum, ut vidimus, imperare cepit Anno Christi 1202. Hegiræ 599. Anno inde Hegiræ 626. cujus Muharram incipit a die 30. Novembris Anni Christi 1228. congregatis comitiis universæ gentis Mugulicæ, ex Testamento Gingizchani, creatus est Imperator Ogtaï tertius ejus Filius, qui præ modestia per dies quadraginta recusans, quod suos Patruos, aut Fratres natu majores præferendos sibi diceret; tandem consensu victus, ab Utacino Patruo, & Jogaï fratre majore collocari se in Throno passus, cognomen ab iisdem impositum *Kaan* accepit. Anno Hegiræ 627. cujus Kalendæ Mubarrami occupant diem vicelesimum Novembris Juliani Anno Æræ Christi 1229. expeditionem suscepit novus Imperator Mogulensium Kaan in Regem Cathajæ. Cathaja porro quid fuerit, qui ex hoc discere auctore idoneo malet, quam e nugacibus fabellis Insectorum illudentum credulitati valgi, non dubitabit amplius quin Sinense Regnum hodie in Europa notissimum navigationibus Lusitanorum, idipsum revera sit cum eo quod Aitox Armenus, Paulus Venerus, & si quis alii Scriptores Rerum interioris, & maxime Orientalis Asiæ, nomine Cathajæ significaverunt. Docet. enim hic Abulpharagius, *Anam Chan* ea tempestate Cathajæ Regem in Urbe sua primaria *Nam Cui*, sive ut vulgo alii scribunt, *Namquæ*, expectasse successum irruptionis bujus Tartariæ, missis ad arceos sinibus Mogulenses centum milium fortissimorum militum exercitum. Sed has copias a *Kxane*, numerosissimas per se doctissime Mogulensium Legionibus, cruentissimo fuisse prælio deletas alia longe sperans, inopinatissime Alkua Chan audivit; inde adeo consternatus, ut filios & uxores in suo secum Palatio incendit, ne vivus in Mogulensium manus veniret: qui paulo post venientes, & Namquinum, & cæteras maximas Cathajæ Urbes sibi subjecerunt. Notissimum porro est, Namquinum nomen esse alterius urbis Regiæ Imperii Sinarum, quam tum fuisse captam a Tartaris videri incredibile non debet, cum hac pòlla græte simi-

lem irruptionem Tartaricam in Sinenſe Regnum contigiffe, certiffimis Nunciis cognoverimus; qua etiam hæc eadem Namquinenſis Civitas capta, & vaſtata fuiſſe diſcretiſſime traditur; itemque altera Pequium, ubi deprebenſus Sinenſium Rex, non minus tragico, quam tunc Altun Chan exitu deſperationem offendit. Nam ne Victoribus ludibrio eſſet, nobili prius ſilia obtruncata, ſe ſe ipſe ex arbore ſuſpenderit, Anno Chriſti 1644. ut legitur in Hiſtoria Martini Martini Noſtri Teſtis pene oculati, hæc de re edita, quæ & eadem ex ejus ore, & P. Michaelis Boymii item noſtri, hic Romæ dum viſa referrent audivimus. Sed & Catayum non aliud eſſe quam Sinam, miſſus Goa An. Chriſti 1603. 16. Januarii Benediſtus Goz Noſter ad hoc iplum explorandum, trienni peregrinatione clariſſime deprebendit, in Urbem Sinenſis Regni Suceum ſub finem Anni Chriſti 1605. petvens. denique idiplum diſerte Abulpharagius alibi teſtatur, nempe pag. 351. huius ipſius ſui Chronici.

VI. Hic cætera breviter Secundi Mogulenſium Imperatoris Acta reddemus, eo libentius quod quæ hocum proxime occurrunt, illuſtrande huic noſtræ Pachyme-^{Edi. Rom. ex-pag. 116.} rianæ Hiſtoriz non parum accomodata deprehenduntur. Revertum e Sinenſi expeditione Kaanem Abulpharagius memorat, *Batu*, ſive Batuo Tuſbi fratris ſui natu maximi nuper mortui Filio, numeroſas, & validas dediffe copias, cum mandato expeditionem ſuſcipiendi in Tractus Septentrionales, & ſubjugandi Sclavoniam, Alaniam, Ruſſiam, Bulgariam. Hiſce obtemperans mandatis Batuus ingentes mortalium ſtragis edidit. nam, ut ibi ait Abulpharagius, cum Kaan proficiſcentibus ad hoc bellum militibus edixiſſet, ut hominum quos quiſque occideret anrem dexteram, ad iudicium numeri, recitam & cadavere ſecum auferret, qui ferali huic cenſui habendo præſecti erant, ducenta ſeptuaginta hominum milia, totidem exhibitum dextrarum auricularum argumento competerunt neci tradita fuiſſe. Addit Arabs Chronologus, re bene in Sclavonia geſta, decreviſſe Batuum adoriri Conſtantinopolim, & eo animo in Bulgariam moriſſe. Sed illic habuiſſe obvios Francorum Reges, hoc eſt Duces Latinorum qui tunc Conſtantinopolim tenebant, qui frequentibus præliis victos Mogulenſes terga dare coegerunt (verba ſunt Abulpharagii) adeo ut ab his incurſantibus reverſi Mogulenſes, haud iternum ad hunc aſque diem Græcorum Francorumve Reges aggreſſi fuerint. Tali narratione multorum annorum bella, & incuſiones in varias Imperii Romani Orientalis partes, diverſo ſucceſſu a Mogulenſibus tentatas, innui ſatis apparet: unde non vana conjeſtura ſit, hunc circumſtantem Romanis Provinciis Tocharicum tumultum, ab anno circiter Hegiræ 628. ad 638. hoc eſt ab anno Chriſti 1230. ad 1240. inquietante, partim Nicææ Dominantes Græcis Laſcarim, aut Batatzam; partim Imperantem Conſtantinopoli Balduinum ejus nominis ſecundum. Fortius porro ac feliciter reſiſtiſſe Tocharis Latinos, quam Græcos eo bello, quod forte parum candide Pachymeres diſſimulavit, diſerte hic affirmat Abulpharagius. ex quo etiam diſcimus, debuiſſe Græcos fortitudinē Latinorum, victoris in Bulgaria de Mogulenſibus telatis probare, reſeſſum Tocharorum ab ipſorum ſinibus: a quibus bello tentandis, niſi tetrore Latinorum cohibiti temperaſſent, quantum profecturi forent, conſtetnatio Græcorum ad ſolam mentionem belli Tocharici ſæpe, ac ſuſe a Pachymeres memorata ſatis augurandum præbet. Huc eam ſine dubio pertinent, quæ ille Parte Priore Libro 11. Cap. 25. narrat de tetrore Imperatorum Nicæenſium, quonties rumor Tocharorum increbuerat: tum quæ Cap. 28. reſert de conſtetnatione Panica Nicææ Urbis ad octum ex vano murmure irruptionis horum. Videntur autem repulſi metu a Romanis tunc Provinciis Mogulenſes incubuiſſe in Perſidem; ubi navale ipſos operam, Calypha illic dominante victo, & oppreſſo, narrat ibidem fuſe Pachymeres Capite 24. adjungens, hos in Perſide belligerantes Tocharos vulgo *Avaris* vocatos. quod nomen forte haud temere ſuſpicetur quippiam, e nomine Ducis ipſorum detortum, ut qui ſe ipſi *Batarii* a *Batu* dicerent, quod huius auſpiciis militabant, Populati corruptione vexatarum ab ipſis linguis diverſæ Gentium, *Avarii* nominarentur.

VII. Interim quæ alii Mogulenſium Duces alibi agerent exequens Abulpharagius tradit: Anno Hegiræ 633. cuius eſt initium a die 16. Septemb. anni Chriſti 1235. captam fuiſſe a Mogulenſibus Carmaliſiam Urbem maximam in regione Arbelæ, & anno ſequenti iplam Arbelam, poſt quadraginta diernm obſidionem, magna pecunia taxatam. Anno Hegiræ 635. Chriſti 1237. ab Auguſti menſis die 24. Mogulenſes in Bagdadi fines procurrentes, primum acie victi ſunt, ſed

postea cum novis copiis redeuntes, ad locum Canekinium vocatum, Bagdadensium Exercitum crenato praelio profligarunt. Anno Hegiræ 639. Christî 1241. a die 12. Julii, Mogulentes Duce Jarmagano Urbem Arzen Rumam vi ceperunt. Anno Heg. 640. Christî 1242. a kalendis Julii, Mogulentes Sultanem Giartodinium acie vicerunt, ejus Urbes Sivasam & Cæsaream, & Azenganum ceperunt: & his ma-
Edm Rom
p. 412
lus fracto Sultani tributum imposuerunt. Anno Hegiræ 643. Christî 1245. a Maii 29. Kaan secundus Imperator Mogulensium vivere desit. designato prius successore, & accersito ad hoc dum adhuc viveret, Cayuco suo filio: qui in itinere nuncium accepit de Patris morte. Mater Cayuci, dicta Turacina, quæ Chutun, hoc est Domina, sive uxor primaria, Kaanis fuerat, Imperium administravit, donec comitis Gentis universæ convenirent. Anno Heg. 644. Christî 1246. a Maii 19. celebratus est Magnus conventus Principum, & Ducum Mogulensium tempore ver-
p. 413.
ne, ait Abulpharagius, hoc est, ut opinor, mense Aprili An. Chr. 1247. adhuc currente 644. Hegiræ. His Comitibus Cayucus filiorum Kaanis nam maximus, non sola ætatis prærogativa, aut Patris judicio, sed & præstantium virtutum ac do-
mo
cium merito prælatus Cubano, & Siramuno minoribus Fratribus, Imperator declaratur; titulusque ipsi additus est Cayuc-Chanis. Hic duos præcipuos Ministros Christianos habuit: quorum alteri Kala Ko, alteri Gin Kai nomen fuit: quorum favore Episcopi, & Monachi a Cayuc Chane Matre ipsius, universaq; regia fami-
mo
lia impense honorabantur. unde contigit adeo illic crescere Christianam Religionem, quantum his verbis Abulpharagius ostendit: *Falluntque est* (inquiens) *Imperium Christianum: & magni habita sunt Græci qui hanc Religionem nomen dederunt, & Franci, Russi Syri, & Armeni. ac eo redolli sunt tam melius nata quam e Plebe Mogulensi; alique iis permixti, ut inter salutandum dicere; Barceb Mor, quod verbum est compo-*
mo
sum Syriacum, sonans: Benedic Domine. Ad hujus ego Mogulensis Imperatoris Cayuc-Chanis tempora referendum puto quod Pachymeres narrat, Toma Prio-
mo
re, Capite 111. & 12. Libri v. de Noga uno e Ducibus Exercitus quem a Kaane Secundo Imperatore Mogulensium missus diximus in Septentrionales Tra-
mo
ctus ad eos subjugandos, præpositum cunctis Batuo fratris sui filio, a quibus Sclavoniam, & Russiam fuisse occupatas superius num. vi. hujus Cap. ex A-
mo
bulpharagio indicavimus. Sed improspere a Mogulensibus teutato Constantinopoli-
mo
tano Imperio, propter acres in ipsos impetus, victoriasque Latinorum By-
mo
zantii Dominantium, Battus non ab iis solum, sed & a Græcis lacessendis abstinens, cum præcipua parte copiarum videtur in Perlidem primum, deinde
mo
ad suos in Orientis interiora recessisse: proxime ad Cayuc-Chanis sui Propin-
mo
qui Comitatum, relicto in Sclavonia, & Russia, qui parta illic tueretur, No-
mo
ga. Hic autem, ut refert Pachymeres, cum auctis ex Indigenarum Juventute in
mo
suos mores traducta copiis, satis se instructum putaret, ad defendendas suis
mo
auspiciis uberes eas fertileque regiones, ex Præfecto se Principem supre-
mo
mum declaravit, obedientia deinceps Mogulensibus Imperatoribus negata. quam
mo
contumaciam diu impune tulit; aut negligentibus eam rem illis, aut non suf-
mo
ficientes rebelli damando copias contra Nogam mittentibus: unde illum in
mo
Principatu perfidia quæsito corroborari contigerit, florereque potentia; qua
mo
motus Michael Palæologus recuperata Constantinopoli totum Orientale Imper-
mo
ium obreines, ejus amicitiam, & affinitatem ultero ambierit, data Nogæ in
mo
uxorem propria filia Euphrosyne, prout fuisse narrat Noster Cap. 12. Libri v.
mo
Partis Prioris. ubi possessione diuturna, & crebra prosperitate Successum,
mo
partim in eludendis arte ac dolo, partim in vi repellendis conatibus Domio-
mo
rum veterum fugitivum repetendum, sensim fuisse confirmatam Nogæ Dyna-
mo
stiam Pachymeres insinuat. Unde non incongrue suspicari licet, ab anno ma-
mo
xime Christi 1250. quoniam Battus, ut mox dicemus, negotiis majoribus Reipub-
mo
licæ Mogulicæ a cura Septentrionalis limitis, avocatus in longum tempus est,
mo
cepisse Nogam res illis suas agere: perseverasseque crescendo semper, quousque
mo
duodecim post Annis, anno scilicet Christi circiter 1262. cum talem Imperator
mo
Michael judicaverit, cujus affinitas intima, qua tunc cum sibi generum faci-
mo
ens admoveat, & honori & præsidio rebus suis futura videretur.

VIII. Anno Hegiræ 647. cujus primus dies fuit sextusdecimus Aprilis Juliani, annu Christi 1249. mortua primum Turacina Matre dilectissima Cayuc-Chanis ipse præ dolore locum mutans, in itinere versus Partes Orientales fato functus est, nono die Rabie Prioris, tertii mensis in Anno Arabico, hoc est, die quinquagesi-

mo septimo a Kal. Muharrami, quæ nota numeri diem Junii undecimum designat. Turbatus eo inopinato casu Mogulensium Rebus, tota cura Imperii ad Batum & Egiptum Gingizchanis natu maximum devoluta est. Is per interregnum regimine in manus sumpto dabat operam congregandis, de more, Gentis Comitibus: quæ res ob distantiam locorum, Principumque ac Ducum occupationes in Provinciis, longiores nunc solito moras habuit. In hanc eundem annum, recte ac consentaneè nostratibus Chronologis confert Abulpharagius priorem in Syriam, & Egiptum Expeditionem Sancti Ludovici, quem sono vocis, fama jactata in litteras arabicas confecto, *Redefrans*, appellat. Ab hoc refert captam Damiatam: tum cætera, ad illo eadem plane, parique ordine ac nostri exequitur Historici, quæ obiter, ad specimen veracitatis hujus Chronici, tanti fuit indicasse. Anno dehinc Hegiræ 648. cujus kalendæ Muharrami a die Aprilis quinta procedunt in anno *Æræ* vulgaris Christianæ 1250. evoluta jam biennia a morte Cayuc-Chanis, cernens Batum frustra se hæcenus laborasse in accersendis & longinquo congestis, que in legitima comitia Mogulensium Principibus, de consilio præsentiam, & assensu absentium per Missos & litteras declarato. MunKakaum & Gingizchanis stirpe magnis dotibus insignem rite Imperatorem declaravit, adjuncto ei Kaanis titulo. Neque hic tamen prius quam verni tempore anni sequentis, Hegiræ 649. in Solio solemnibus ceremoniis collocatus est. Incepit is annus arabicus a die 26. Martii Juliani in Anno Christi 1251. unde intelligimus auspicia Imperii MunKakaum, diei nono Rabie primis, ut diserte alierit Abulpharagius, assidue procedere a kalendis Junii Juliani, anno Christi memorato 1251. Videtur hæc MunKakaum Kaan aliquod, quod observare nostra interest, primus innovasse in Regimine Imperii. adscivit enim sibi veluti Collegas & suis fratribus septem, duos autu maximos *Kakla*, & *Hulac*: quorum priorem in ultimos Orientis fines, Cathajam videlicet, & Sinenfes Provincias misit, tuendo illic Mogulensis Imperii limiti; alterum *Hulac* moderandis occiduis tractibus Imperii ejusdem. hoc est Regionibus, Persidis, Babylonis, & aliis Romano Imperio confinis præfexit supremam potestate: quam multis annis illic exercuit, unde a Pachymere Tomo Priori Cap. 111. Libri 112. *Kakla Chalan* (nam ita *Hulac* vocabulum deformat) *Apogon Texdæus Princeps Techarorum* absolute dicitur: & apud Abulphatagium pag. 337. Consiliiarii Caliphæ Bagdadi de modo resistendi copiis ingentibus quas *Hulac* ducebat, deliberantes, eum *Regem præpotentem* vocant. Videtur ad id consilium partiendi cum Fratribus Imperii MunKakaum kaan descendisse, doctus experientia quam esset difficile tot tam late patentes Provincias unum regere. Anno quippe secundo sui Imperii, Hegiræ 650. cujus kalendæ Muharrami processerunt a die 14. Martii Juliani in anno Christi 1252. is vix salvus effugerat conjurationem adversum se validam Principum suæ Gentis, post quam oppressam statim refert Abulpharagius destinatus ab eo *Kakla* Fratrum maximum in Partes Cathajæ, & *Hulac* secundum ab hoc, in Occiduum Mogulensis Imperii Limitem.

IX. Anno Hegiræ 651. cujus primus dies in anno Juliano *Æræ* Christi 1253. est tertius Mensis Martii, capessivit *Hulac*, sive *Chalan* commissam sibi anno superiore præfecturam Provinciarum Occiduarum Mogulensis Imperii, ad quas profectus est ducens Exercitum numerosissimum atque letissimum. Nam & singulis decadibus militum, duos elegit. Suppeditavit etiam ei MunKakaum-kaan in gentem apparatus armorum, & machinarum cum Fabris earum. Duxit quoque secum *Hulac* filium suum natu maximum (*Akakum*, inquit Abulpharagius) est is sine dubio, quem Pachymeres *Apagam* vocat, & primariam uxorem Christianam *DuKasam* nomine quæ cuncta juvat memorare, quodiammiis, quæ de *Chalan* Pachymeres tradit, fidem adtribuunt. Annis Heg. 653. & 654. recenset Abulpharagius quædam Acta *Hulac* satis conspicua: sed parum ad nos pertinentia. unde ad Annum Heg. 655. promovemus gradum. in eo quippe nimis etiam multa ad nos spectantia Abulpharagius memorat. Incepit is annus Arabicus a die 19. Januarii Anni Chr. 1257. unde locus fore cum hoc commensuratur. eo scribit Abulpharagius pag. 334. & deinceps: *Ejratasse Theodorum Imperatorem Græcorum in Urbe Nicæa: intercomque vexasse Patricium quendam & suo socium Michaelem cognomento Palæologum, quos & quosdam vaticinios qua ferebantur, suspicaret regnatum: jussisse illum in territorii Thessalonicensis Castro quodam comprehendere, ducere in carcerem a quodam Geline, qui tamen ei prædixit Imperium, exequendo nihilominus jussu Imperatoris Theodorici. Hanc addidit addidit ad se Michaelis infirmitate moram*

rum liberasse, & suorum parvo, quem relinquebat, filio Calo-Joanni vocato præfuisse. ac paulo post mortuum, in Mensuario Magnesi fuisse sepultum. Addit Muzalonis Cadem, Michaelis Paleologi promotionem ad Imperium, circumscriptionem Pueri Calo-Joannis; ejectionem Arsenii Patriarchæ in Exilium iussu Michaelis, quod is ipsum de Pupilli oppressione reprehendisset: denique accumulatis super omnia recuperationem Urbis Constantinopolitane, & ejectionem ex ea Latinorum; modum rei gestæ referens, in quo, ut & superius memoratis, quædam non adeo magis momenti discrepantiz, a Pachymeriana narratione, facile cum deprehendi, tum corrigi poterunt ex collatione cum Libro 1. Partis prioris hujus nostræ Historiz. unum necessario hic emendamus, quod sit spatium temporis, quo Urbs Constantinopolis, tunc Græcis reddita, permansit in potestate Latinorum, fuisse ætatem circiter quinquaginta trium. Verius quippe Georgius Acropolita, quem descriptimus & recte numerasse demonstravimus Priorum Observationum Lib. 117. Cap. 17. num. 3. detentam a Latinis Constantinopolim per annos octo supra quinquaginta affirmavit. Cum ab iis expugnata fuerit Anno Christi 1203. die 12. Aprilis, & Græcis reddita An. Christi 1261. die 25. mensis Julii. Fraudis nimirum Abulpharagio fuit, quod hæc cuncta, prout simul audierat, uno sæpe in annum sui Chronici unicum congestit: quæ si distingueret, perduçurus fuerat ad annum Hegiræ 659. cujus Kalendæ Muharrami cum inferiar a die sexta Decemb. Anni Christi 1260. majori sui parte unus ille arabicus cum Juliano in Æra nostra vulgari 1261. concurrir.

X. Ignoscamus autem censeo Abulpharagio culpam istam qualemcumq; confusum in nam annorum quatuor, quam excusat in domine arabe peregre degente vix evitabilis ignorantia rerum græcarum hæud per se magnopere insignium, & locis a commercio abruptis transactarum. cum præterit eodem tempore mentes ad se omnium per interiorem Asiam raperent, prodigiosi Mogulensis Imperii, sub auspiciis Hulacû sive Chatai, progressus; nec ita ipsatum alia longe minora distinctius observandi relinquerent. Nam statim post annum illum Hegiræ 653. (quo egrotasse Theodorum Græcorum Imperatorem tradit Abulpharagius, non male ad nostram Chronologiam Tomo priori Cap. ultiano Libri 117. Observationum expansam. Et si enim illic nos Anno Christi 1258. respondente Anno Hegiræ 656. primam morbi Theodori mentionem posuerimus, quod tunc ingravescere magis cepit, superius tamen inolevisse non negamus; imo id Historiz fecius indicat. Statim inquam post, nempe anno Hegiræ 656. cujus fuit initium dies Januarii octavus in anno Christi modo memorato 1258. Hulacû mense ipso anni primo Muharramo, oppugnavit expugnavitque vi summa Urbem longe maximam Bagdadum, olim Babylonem dictam, Metropolim Regni Calyphæ, quo in ordine redacta, ditioneque ejus in Imperii Mogulici Provinciam conversa, finitimi Dynastam Mausetq; Dominum, minis territorii sibi tributarium fecit; & Astraphum Dynastam, arcis munitissimæ fiducia jugum subire detrectantem, in ipsa illa sua Urbe Mibapharekino, licet inexpugnabili, fame domandum obsideri jussit a suis. Duravit obsidio plus biennio. tandem An. Hegiræ 658. Astraphus plerisque suorum fame absumptis dedens sese, ad Hulacû perducitur, & iussu ejus interficitur. Eodem autem an. Heg. 658. qui cum inceperit a 18. Decembris An. Chr. 1259. usque in Decembrem an. Chr. 1260. excurrit, Hulacû ponte Euphrati impolito trajecit in Syriam, duces secum formidabiles copias millium quadringentorum, quibus Damascus obiter cepit, Halebum post dierum paucorum oppugnationem, cum cæde innumerabilium illic repletorum, expugnavit. Al Naler Halebi Dominus cum Uxoribus, & Liberis jam ante profugus, captus deinde, & occisus est. Sub hæc a recedente e Syria Hulacû relictus ab eo illic qui Provincie præflect Cethuga cum decem millibus equitum, prælio victus & interfectus est a Kutuzo Turcomanno Præfido Ægypti. Eodem anno MunKakausa-Kaan supremi Imperator Mogulensium prælio adversum Regem Sinarum rebellantem commisso, sagitta iactus occubuit. De hujus successione inter duos ejus fratres per annos inde octodecim certatum, est; succumbente denique, & cedere coacto Arighuga natu minore; & Kiblaï præter ætatis prærogativam præstantibus quoque commendato deoribus, nimis etiam prævalente. quo civili tam longi temporis discordia, tanto videlicet certius confirmatus est Hulacû in absoluto Traçuum Occiduorum, quibus præerat, Imperio.

· XI. Ego si ut amissam clade Cethugæ Syriam recuperaret, Anno Hegiræ 659.

qui cepit a die 6. Decembris An. Chr. 1260. & consequenter excessit in partem maximam an. Chr. 1261. ingentem suorum Exercitum eo misit Duce quodam *Gagale*, qui cuncta primo adventu facile subegit Halebum usque, plurimis passim obstitentium occisis. Sed cum prepropere ad suos revertisset, supervenientes *Ægyptiorum* magnæ copiæ, Mogulensibus denovo Syriam eriperunt. Interest nolira hic obfervare, cujus auspiciis hæc tam felix *Ægyptiorum* expeditio sit suscepta. De hoc enim non perfunctorie agit Noster Pachymeres Libro 111. Cap. 3. xv. & v. Tomi Prioris, res exequens a Michaelæ Palzologo gesta statim a sole-mni sua Coronatione, quam accepit ministerio Patriarchæ Arsenii, prout narratur ibidem Capite 11. demonstramus autem Lib. 3. Observationem Nostram ad eum Tomum Capite xv. & x. eam Coronationem celebratam fuisse Anno Christi 1261. hoc est illo ipso in quo nunc versatur Abulpharagius, eum numerans Hegiræ 659. Scribit igitur loco modo indicato Pachymeres, sollicitum Michaelæm de sibi stabiliendo recens parte Imperio, quos maxime Potentes circa se Principes videbat, sibi conciliare studuisse. ac facile videntem eminere tunc Opibus inter finitimos Dynastas Chatau Principem Tocharorum, hoc est *Halebum*, cujus crebro meminit Abulpharagius, & Sultanem *Æthiopum*, utriusque gratiam ambire officii legationibusque affecisse. Ea occasione de Sultane *Æthiopum* memorat: fuisse illum genere *Cornuam*, quæ Regio est prope Pontum Euxinum, hinc olim venditum in ferviutem *Ægyptio* Domino, sua illic industria ferviles catenas in regium diadema commutasse. Eundem addit in primis prudentem habitum; & quod in *Ægypto* natos parum habiles bellicis laboribus videret, emisse Pueros magno numero e *Scythia*, & aliis Regionibus trans Pontum, quibus apud se nutritis, fortibus deinde militibus utebatur, permittente id commercium, magno illic Christianæ detrimento, Imperatore Michaelæ. Hinc enim anticum opibus *Ægypti* Sultane Latinos Palæstinam occupantes, illinc expulisse. Hæc Pachymeres. quæ multum illustrantur comparatione cum iis, quæ Abulpharagius hoc loco scribit. Ait enim; postquam Kutuzus Turcomannus *Ægypti* Dominus Cethugam Mogulensium in Syria præfectum acie victum occidisset, quod ait contigisse die 17. Mensis Ramadan, Anno Hegiræ 658. hoc est, die 3. Septembris An. Chr. 1260. factis gnarum illum, haud quieturos Mogulenses abulione cladis illius re-poscenda, properasse in *Ægyptum* ut copias illic pararet, quibus ipsis obfisteret. Sed eo itinere prope Gazam progressum, a quodam *Bahari* vocato fuisse interfectum; addit hunc *Bahari* conciliatis, & adjuvantibus sibi copiis quæ Kutuzo militaverant, cum iis ingressum *Ægyptum* eam occupasse. Tradit ibidem istum *Bahari* servum antea fuisse Magni ejusdem in *Ægypto* Ducis, cui *BondoKdar* nomen fuerat: unde initio *BondoKdar minorum* nominatum. At postquam Sultan *Ægypti* factus est, cognominatum a suis fuisse *Arcondinum Al Malek Al Dhaher*. Eum tamen pergit in frequentibus Abulpharagius vocare *BondoKdarem*, successus ejus maximos recensens contra Christianos Latinos Antiochiam, & Syriæ maritimæ obtinentes, quos illinc expulit, ut etiam deplorat Pachymeres Tomo 1. Lib. 111. Cap. v. culpam earum Cladium ex parte impuans imprudenti avaritiæ Michaelis Palzologi, qui propter quantum modicum, permittebat e Ponto exponari in *Ægyptum* *Scythica* mancipia teneræ ætatis, quæ deinde illic in robustos, & Christianis rebus exitiales bellatores addoleferent. quem igitur Pachymeres e Servo apud Cornuam nato factum *Æthiopum* Sultanem expulisse Syriæ Latinos Christianos ait, is sine dubio fuit, quem Patrio vocabulo *Bahari* dictum, Domini cui serviebat nomine *BondoKdarem* nuncupatum, Abulpharagius docet.

XII. Referamus nos jam ad res intermissas *Halebum* live *Chatau*, & subjecto-
rum ipsi Mogulensium, cum deinceps narratis a Pachymere, utihter; comparandas Tradit Abulpharagius: eodem hoc modo indicato anno Hegiræ 659. cujus fuit initium dies sextus Decembris an. Christi 1260. Missum in Syriam ab Hulebum Mogulensium Exercitum Duce Samdagu Christianis favente, obsequio, auxilio Mauselam Urbem, incluso in ea Al Sale ho Syriæ Principe, & copiis & Syriæ obfessis suppetias venientibus, per longe illis occurrentes Mogulentes circumventis, & occisione deletis, Mauselam cepisse, plurimis in ea repositis occisis, aliis servitum abductis, ipso Principe Al Salhebo ad Hulebum pertecto, hujusque jussu interfecto. Hæc tantæ Chatau victoriæ moverunt Michaelæm Palzologum Augustum ad omni ope fatigandum in paranda sibi benevolentia tam Potentis, & pene finitimi Principis. Igitur, quod narrat Pachymeres Lib. 111. Cap. 3. Partis Prioris, Le-

gatos ad eum misit, qui ipsum a se salutarent, & ejus amicitiam poscerent, oblata in sponsam propria filia Maria. Incidit Pachymeres venisse a Chalu ad Michael mutuum Legationem, qua si significaret placere sibi conditionem oblatam. Idem vero distinctius expressum in Abulpharagii Chronico legitur pag. 355. ubi narrata Hulacu morte, de qua mox dicitur, Scribit eum jam antea misisse Legatos Constantinopolim, qui filiam illic Imperantis in uxorem sibi poscerent. Has mutuas Michaelis, & Hulacu Legationes obitae apparet ab an. 667. Heg. ad 667. quorum annorum prior incipit a die 15. Novembris An. Christi 1262. Posterior a 24. aut 25. Octobris An. Christi 1264. Perspecta porro Michael Hulacu voluntate, filium suum Mariam apparatu magnifico deducendam ad eum streuve curavit per Archimandritam Monasterii Pandocratoris nomine Principem, ex illustri familia Peloponnesiensium Dynastarum, quem ait loco proxime laudato Pachymeres, in eo itinere Nuncium accepisse mortis Chalu; nec tamen re infecta rediisse; sed perduxisse Sponsam illi destinatam ad filium ejus, & successorem Apagam, qui cum sibi junxerit uxorem. Hec eadem distinctius etiam exprimit Abulpharagius, memorans: Legatos Imperatoris Constantinopolitani, qui hujus filiam Hulacu desponsam comitarentur, ubi Cæsarem pervenissent, accepisse Nuncios de Hulacu obitu: nec tamen ideo retrocedendi consilium inivisse: sed puellam perduxisse ad *Abakam* in Patris *Hulacum* jam Solio Regio locatum; qui eam sibi rite conjugem sociavit. hoc sine dubio pertinet ad annum Hegiræ 664. cujus Kalendæ Muharrami diu infederunt tertium decimum Octobris an. Christi 1265. & quia quæ multa & molis magnæ ab Abulpharagio in hunc annum congeruit, nempe mors *Hulacæ*, & aliquo intervallo secuta mors etiam DuKæ Christianæ conjugis ipsius, cum post hanc Comitia Mogulensium Principum, qui *Abakam* ob perspectam ipsius, ut ait Abulpharagius, ejus prudentiam, *insinceritiam*, *evadendum* &c. liberis suffragiis in Supremum suæ Gentis Imperatorem elegerant, & subinde rieu ipso coronantur, non videntur posse in primum anni Arabici trimestre facile compingi, verisimilius differimus Auspicia Imperii *Abakæ*, hujusque cum Maria nuptias in annum Christi 1266. Observandum hic est *Abakam*, sive ut Pachymeres *Apagum* titulum supremi Mogulensium Kanis rite delatum accepisse, cum ejus Pater tale Imperium exercere satis habens, vocabulo ejus abstinuerit. Hoc eo videri potest mirabilius, quod satis constabat vivere adhuc Kublai qui Munkakao Kani occumbenti successerat in Imperio, Anno abhinc retro quinto, aut sexto, Hegiræ 659. ut paulo superius num. x. retulimus. verum quia, ut ibidem dictum est, Arighbuga fratre minore Kublai successionem sibi Imperii vindicantem, bellum inter eos civile constatum est, quod annos ipsos octodecim tenuit, ac consequenter ad duodecim aut tredecim ab hinc annos propagatum est, totum inslar Imperii Mogulici ex Orientalibus fraterna dissensione turbatis Tractibus, in Occidentis, & fundata dudum illi Hulacu (qui & ipse Munkakao Kani frater suus) domo, & potentia constitit: successioque Mogulensium Principum hinc deinceps a Chronologicis Arabibus est deducta; neglecto Kublai quem tandem prævaluisse Arighbugæ Abulpharagius tradit, & in quadam specie absoluti Imperii aliquamdiu pacifice indicat vixisse: & si qui post in extremo illo limite Mogulensium Kanum titulum sumpserunt. quos ne mentione quidem dignandos putaverint aut Noster hic Abulpharagius, ane e quibus supplementum concinnatur hujus Chronici, Al Jannabius, Abulfeda, & Ebn Yusephus, Arabes & ipsi Chronologi. Unde Munkakao Kani *ejusque* continuare possumus *Abakam*, numerando eum quartum a Ginzichane, & absolute quintum Imperatorem Mogulensium.

XIII. *Abakæ-Chan* (sic enim illum nominat Abulpharagius ex quo est inanguratus Imperator) misit ad recuperandam Syriam Exercitum, cui ducem præfekte fratrem suum natu minorem, vocatum *Kulportai*, *Bandakæ* *Egypti*, & Syriæ Sultani, paulo ante victo & mortuo. Mogulenses duce Kugortai cuncta statim illic subegerunt, facile progressi Halebum usque, & illa ipsa Urbe subjurgata: verum, ut alias fecerunt, nimis cito recesserunt: ideo mox coacti eo redire Duce Mungo Tinuro, corroborato copis Regis Armeniæ, prout consequenter illic exponitur distinctus. Sed ego harum rerum, prout in Chronico digeratur seriem attentius explorans conturbatis paululum deprehendo Abulpharagii rationes. quod equidem, propter in aliis probatam hujus fidem ac diligentiam errori, Librariorum in numerorum notas irreperiti libentius imputaverim. Scriptum vi-

delicet legitur pag. 360. hujus Chronici: Anno Hegiræ 679. missum in Syriam Kungortai. Kalendæ Muharrami Anni Arabici istius cadunt in diem tertium Mali Juliani in Anno Christi 1280. statim post additur: hanc Exercitum Duce Kungortai rem in Syria gessisse hyeme Anni Hegiræ 680. quem inchoasse certum est ea die quæ Aprilis vicesima secunda in anno Christi 1281. numerata est. hic illud primum inopinabilissimum occurrit: quod mora solidi fere biennii interitum inter initium expeditionis e propinquo susceptæ, & rem per eam gestam. Addit Abulpharagius, Kungortai cuncta peragratæ Syria, & usque ad Halebum facile subacta, reculisse, Verum rebellantibus denuo videlicet illic gentibus, missum eodem ab Abaka alium Exercitum quinquaginta millium Anno Hegiræ 681. præposito illi Ductore Munga Timuro fratre suo natu minimo; cui comitem seadiunxit Rex Armeniz cum propriis copiis. Hi duos simul juncti Exercitus obvios inter Hamam & Hemesam habuerunt Syros simul & Ægyptios prævalidis copiis instructos, cum quibus statim acri, & cruento prælio commisso, nec plane victores Mogulenes, & Armenii, nec tamen prorsus victi fuerunt. Post illud dubium eventum, Munga exercitu in Mesopotamiam deducto, in itinere versus Nisibin Veneno extinctus est. His continuis Abulpharagius attestat: eodem anno, nempe Hegiræ 681. AbaKam, postquam Hamdani festum Paschæ cum Christianis celebrasset, posttridie, die lunæ, convivio exceptum a quodam Persa nomine *Sandam*, missum ab hoc cibus venenum hausisse. ex quo, die martis statim sequente graviter ægrotare cœperit, die mercurii contiguo mortuus sit. Hunc porro die Mercurii ait fuisse vicesimum mensis Dhul-Hajæ, hic est mensis ultimus in anno Arabum. Habemus in his Characteres duos: Paschæ Christianorum, & feriz quartæ concurrentis in diem 20. Dhul-Hajæ, quorum neuter anno Hegiræ 681. competit, prout clarissime demonstrat. Annus Æræ Christianæ vulgaris 1283. in cuius mensem Ialem ultra tertium necessario excurret annus Hegiræ 681. Aprilis undecimo die anni præcedentis 1282. inchoatus, cum fuerit Periodi Julianæ 5996. Cyclum numeravit Solis 4. cum littera Dominicali, C. Cyclum vero Lunæ, 11. Hæc signa Pascha Christianorum indigitur in die 18. mensis Aprilis, qui dies necessario extra Hegiræ anni 681. fines excessit. Hoc insciari non poterit qui sciet, quod certum est, annum Arabum Julianum esse minorem diebus saltem decem. unde manifestum est: Si annus Arabicus 681. die 22. Aprilis an. Chr. 1282. init, desinere illum debuisse ante 18. Apr. an. Chr. 1283. quoniam a 22. Apr. die ad diem ejusdem mensis 18. non intercedunt dies decem. En ostensum evidenter Pascha Christianorum anni Hegiræ 681. in mensem Dhul-Hajam ultimum anni Arabici non potuisse convenire. Deinceps pari evidentia demonstrat: Vicesimum Dhul-Hajæ diem, eodem illo anno Hegiræ 681. feriam quartam non fuisse. Fuit ille annus arabicus Embolimus, ac consequenter 355. dierum, & Dhul-Hajæ mensis ejus ultimus in annis ordinariis cavius, in eo plenus fuit, dies numerans triginta. Tollantur 355 qui est numerus dierum anni Heg. 381. de 365. a die 22. Aprilis An. Christi 1282. incipientibus, ultimus residuorum cadet in undecimum Aprilis An. Christi 1283. hic est tricesimus Dhul-Hajæ; a quo si retro decem diebus promoveas, invenies vicesimum ejusdem Dhul-Hajæ primum Martii, qui dies Jovis & quinta feria, eo anno litteram Dominicalem C. habente, fuit; non autem, ut ait Abulpharagius, dies mercurii, sive quarta feria.

XIV. His Lector adactus ad fatendum Characteres istos duos Chronologicos, Paschæ incidentis in mensem Dhul-Hajam, & feriz quartæ insignientis vicesimum Dhul-Hajæ diem, minime convenire in annum Hegiræ 681. quaerit forte, num in alium conveniant? Non longe abibitur; Ajo aptissime ambos quadrare in annum *ajuræ* præcedentem, videlicet Hegiræ 680. Hic annus initium duxit a die 22. Aprilis Juliani Anno Christi 1281. Desiit autem die decima ejusdem Aprilis anno Christi sequenti 1282. Fuit annus Christi 1282. Periodi Julianæ 5995. Cyclum Solis habuit 3. cum littera Dominicali D. Cyclum vero Lunæ 10. Ex his patet Pascha ejus anni occupasse diem 29. mensis Juliani Martii. Hæc dies desisse non potuit quin ambitu mensis Arabici Dhul-Hajæ in anno Hegiræ 680. clauderetur, quoniam is annus a 22. Aprilis an. Chr. 1281. inchoatus, usque ad 20. Aprilis an. Chr. 1282. protenditur: Dhul-Hajæ vero ultimus mensis anni Arabici viginti novem postremos ejus anni dies continet, qui cum retro numerati a 10. Aprilis ad 23. Martii perveniant, ibi desigunt Neomeniam Dhul-Hajæ. Prior legitur Character manifeste competere anno Hegiræ 680. nec minus evidenter po-

Edi. Rom.
Pag. 594.

flexior eidem adaptatur. Nam vicesimus nonus dies Martii, quem fuisse diem Pasche ostendimus in anno Christi 1282. fuisse necessario decimusseptimus Dniut-Haję mensis Arabici, siquidem is incepit, ut est dictum, a die 23. Martii. Porro ad diem 29. Martii; quę Pasche Dominica fuit, si tres serias adjungas secundam, tertiam, & quartam, hanc profecto ultimam residere deprehendes in Kalen. Aprilis Juliani, in quas incidit vicesimus dies Arabici Dul-Haję. Ergo vicesimus Dul-Haję Anno Hegirę 680. fuit dies Mercurii, sive quarta seria: qui erat secundus Chronologicus Character annum, quo est Abaka mortuus, insigniens: quare hunc Imperatorem Mogulenſium, non auno Hegirę 681. ut perperam in Abulpharagii Chronico scribitur; sed præcedenti Hegirę 680. vivere, ac regnare deſuisse tenendum pro certo est. unde quę proxime antecessisse illic dicuntur ejus obitum expeditiones Mogulenſium in Syriam duę, sic verisimiliter ordinandę sunt, ut prior duce Kungurtaí cepta verno tempore an. Hegirę 679. hyeme anni ejusdem terminentur. Postea vere anni seq. Hegirę 680. nuntiata nova Sutorum defectione, eo Munga Timurus Minimus Abakę frater, cum Exercitu Mogulenſium quinquaginta milium munerit, habens præterea secum sociales Armenorum Copias, Rege ipſo Armenię duſtante. Hi simul omnes cum Syris, & Egyptiis dubio Marte inter Hamam, & Hemeſam conſiſſerunt. Inde Munga Timurus se ad Abakam recipiens, cum in Meſopotamiam perveniſſet, ibi ex veneno per fraudem propinato in itinere verſus Niſbin exinctus est, eorumdem videlicet inſidiis, qui non multo poſt Abakam ipſum pari ſcelere, ac dolu peremerunt. Nam effectus tam gemini recte uni & eidem imputentur cauſę, odio quorundam conjuratorum in Abakę domum. At de his pro inſtituto plus ſatis.

XV. Abakę mortuo ſucceſſit ejus Inſidiator Ahmedes & ipſe filius Hulacu, ſed alia matre natus, ex qua præterquam novercalem in Abakam animum trahere potuit, etiam inſinctus videtur ad eundem Abakam perdendum odio Chriſtianę Religionis, cujus cultorem fuiſſe Abakam clare affirmat Abulpharagiſ, dum eum celebrante ſcſum Paſche una cum Chriſtianis, ſcribit. Hujus Ahmedis Acta Principatus omnia rediguntur in unam prolixam Epistolam in commendationem Alcorani, & ſuperſtitioſis Mahometicę ad Sultaneſem Egypti ſcriptam, quam Abulpharagiſ recitat. continuo referens, indulgentem Ahmedem dudum conceptu in Abakę familiam ſutori, dum Argunem Abakę filium ſudet opprimere, ab eo, & ei ſudentibus fuiſſe comprehenſum, & cuſtodiz mancipatum die mercurii Jomadi prioris undecimo, Anni Hegirę 683. qui incepit a die 20. Martii Anno Chriſti 1284. Eſt Jomadi Prior quintus ordine menſis in anno Arabico: cujus Kalendę a 20. Martii numeratę incidunt in decimum ſextam Julii ejus Chriſti anni 1284. Biſſextilis, cujus Cyclus Solis fuit 5. & littera Dominicalis B. A. unde pater undecimum Jomadi prioris revera fuiſſe diem Mercurii. talis enim fuit ſeria, 26. dies Julii, cum undecimo die Jomadi prioris coincidens. Jam tum a claſſo in carcere Ahmed cepit Mogulenſium conſenſu imperare Argun titulo Chanis aſſumpto. nam deinceps Argun-Chan eſt dictus. meminit hujus Pachymeres Libro xv. Cap. 25. Arganen Kanin vocans. Conſuerunt autem Principes Ahmedem, ut Cadis Abakę-Chanis reum, jure poſſe interfici, idque auctores ipſi jubendi erant. Verum ille reſuſcitavit, ſatis habens Ahmedem Matri Kungurtaí, & bujus filiis dedere, qui eum occiderunt in ultionem paternę cadis, die 2. Jomadi poſterioris, quę dies in ſeriam item quartam incidit, ut ait Abulpharagiſ, & verum cernitur. Siquidem Jomadi poſterioris, ſexti menſis Arabum dies ſecundus in diem eo anno Chriſti 1284. cedit ſextundecimum menſis Auguſti. cui diei ad marginem adjacet in Romano Kalendario littera d, nota quartę ſerię, quando, ut tunc, littera ſerię primę, ſive Dominicę, index eſt, A. Hic deſinit Chronicon Abulpharagii: cui Latinus Interpres perutiliter ſupplementum attexuit ex Al Janabio, Abulſenda, Ebn Yufeph, & aliis Chronologiſ Arabibus expreſſum, unde hic Mogulenſis Imperii extrema tempora, quantum ad rem noſtram conferret, reddemus.

pag. 595.

XVI. Argun-Chan Anno Heg. 690. qui a die 4. Januarii Anni Chriſti 1295. duxit initium, ſinem imperandi & vivendi ſecit, veneno, ut eſt creditum, ſublatus a Judęis, menſe Rabia prior: hic tertius eſt in anno Arabico, & tunc majori ex parte Martio Juliano reſpondit. Huic ſucceſſit Chachau, vel, ut alii ſcribunt, Gachau, cui communis cum Argun-Chane Pater fuit Abaka. Hunc morum improbitate ſuis exorſum factum, Mogulenſium plerique facta conjuratione, cujus

Dux fuit Baidu filius Targihi fratris Abakæ, fugientem affecit trucidarunt. Anno Hegiræ 694. cujus kalendæ Muharrami, diem occupavit 21. Novemb. in anno Christi 1294. unde mensis Rabia Posterior, quo *Cochin* dicitur occisus, extremam Juliam Februarii, & priorem Martii partem infedit in anno Christi 1295. Puto extremo Argun-Chanis Principatu cogitatum ab eo de recuperandis Septentrionalibus Europæ Provinciis ultra Bulgariam; quas, ut est speritus dictum numero vi. Auspiciis Kazanis, secundi Moguleosum Imperatoris a Batuo subjugatas, Noga eis tuendis a Batuo Persidem versus recedente prefectus, progressu temporis suas fecerat, obsequium Imperatori Mogulio reculans; diu; prout multis locis Pachymeres significat, istam Rebellionem impune tulit; in ea etiam Michaelis Primi Palzologi Augusti affioitate firmatus, ducta ipsius filia Euphrosyne. Talis ab Argun-Chane suscepti consilii vestigium in hinc Abulpharagiani Chronici reperio, ubi scriptum legitur: *Argun-Chanem Imperio sibi stabilit, unicuique filiorum Prefectorem alicuius Regni sui Exercituum commississe*. Filii Argun-Chanis fuerunt Kazanes, Carpantans, Tustains. Ex his Kazanes videitur Exercitui, & Provinciæ loco ubi debebat Imperator Propinquæ præpositus. Nam occupato postmodum, ut most dicitur, a Baidu Imperio, primus qui obfisteret, vicior, prout apparet, beneficio exitit. Alii duo Kazanis fratres longius a Patre leguntur amandati. Siquidem Carpantanem Pachymeres Libri vi. Partis Posterioris Capite 1. ait. Exercitum in India ductasse: Tustainem idem refert Partis ejusdem Libro xii. Cap. 26. & 27. longum, difficile, atque anceps cum Noga gessisse bellum, quoad cum jam senem acie postrema victum occidit: funditusque prostravit factionem ejus, restituit Imperio Mogulenſium, præteritis Eunxio, ex parte Europæ, Regionibus, quas iode Nogæ rebellio alienaverat, & iis ipse Patris Argun-Chanis primum, deinde Fratris Kazanis auctoritate regendis præsentem impendens operam, cujus tam potentis vicior Andronicus Imperator, Patris Michaelis imitatione, gratiam sibi firmare affioitate studuit, filiam ei Mariam volenti despondendo, quod narrat Noster Cap. 47. Lib. xii. Hæc longa Tustainis bella videntur tenuisse ab anno circiter Chr. 1290. ad 1296.

XVII. Sublato e medio Cæchu successore Argun-Chanis, Baidu, qui cum oppresserit, in ejus fe solum intrusit. Sed ei obfistit Kazanes Argun-Chanis filiorum, ut viderit, natu maximus, avitum paternumque Imperium sibi armis vindicans. commissio itaque inter Regni candidatos prælio, Baidu prodicione suorum victus, & occisus, liberum Emulo Kazani reliquit Imperium, postquam illud per octo circiter menses occupavit. Contigit mors Baidu mente Ubul-Haja ejusdem anni Heg. 694. hoc est, circa finem Octobris, aut initium Novembris anni Chr. 1296. Hinc procedit Imperium Kazanis, cujus dotes præclaras, Infinita laudabilia, Acta illustria effuse laudans memorat Pachymeres Cap. 1. Lib. vi. Res gestæ sic summam perstringuntur in Supplemento Chronici Abulpharagii. An. Heg. 697. qui cæpit a die 19. Octob. An. Chr. 1297. occiso Niruz, cujus prodicione Baidu fuerat oppressus *Atakezi* Dignitatem (erat id oomen illustris in Imperio Mogulenſi Magistratus) qua Niruzos suocus fuerat, tranſtulit in *Katla Sabum*; quem eundem esse suspicor cum *Chutuchaimo* nominato a Pachymere sub finem modo laudati Cap. 1. Lib. vi. ubi pag. 320. lit. B vocat *χελυχάϊμ* κατὰ τὸν Ἰβν-Ἰν-Ἀρρα Prætozem Provinciarum Imperii Mogulici ad Eunxium sitarum. Fuerat ista, uti diximus, Prefectura Tustainis. Quare hinc licet intelligere, circa quartum, aut quint. *Edle Rom.* tum Principatus Kazanis annum Tustainem ad fratris Imperantis Comitatum sepe 1296. tranſtulisse, forsitan eo vocante, ut mores ejus observaret, statueretque an dignus is foret quem Imperii successorem designaret. quæ probatio parum e Tustainis voto succedens, hunc excludit Imperio. Scribit enim Pachymeres sepe iudicato Capite 1. Libri vi. Kazanem in dubia sue valetudine successioni Regni consulem, cum mores Tustainis, quem in propinquo haberet, fratris, iis dissimiles notasset, Carpantanem alium fratrem ex India, ubi exercitui præerat, evocasse, eumque ad id accurata institutione præparatum, Imperii hæredem designasse. Igitur decedenti ex Partibus Eunxio vicioris Tustaini, successum in istarum Provinciarum Regimine Chutuchaimum arbitror, quem illic tali officio fuisse sanctum quando est mortuus Kazanes, affirmat Pachymeres.

XVIII. Pergit Continuator Abulpharagiani Chronici Acta Kazanis exequi, scribens: anno 699. moventem cum Exercitu in Syriam Kazanem; cum occurrente sibi Sultane *Ægypti*, qui vocabatur Al Malec Al Naser Mohammedes, con-

fixisse praelio, enimque fufum in fngam vertiffe; dein Damafco pofitum: quibos geflis, relicto in Syria Prefecto Капекъ vocato, in Regione Orientales rediffe. Habuit Annus Hegiræ 699. initium a die 28. Septembris anni Chrifti, 1299. quia vero dies 140 quo acie victus eft Sultan Aegypti dicitur illic fuiffe vicifimus feptimus Rabiæ Prioris, indicat nota illa dieni vicifimus fecundum mensis Decembris ejuſdem Chrifti anni 1299. quod autem addit Continuator Abulpharagii diem illum fuiffe mercurii, baud ulquequaque quadrat. Siquidem illo Chrifti anno Cyclicus ſolis 20. litteram attulit Feriz primæ indicem D. quæ 22. Decembris diem feriam fuiffe tertiam demonſtrat. Crediderim mendum irrepiſſe in numeros, & pro 27. Rabiæ prioris ſcribi oportere 28. qui dies fuit 23. Decembris feria 4. Fundamentum mihi ſic opinandi eſt teſtimonium oculatum Scriptoris illorum temporum Aythoni. Extrat huius Opus titulo Hiſtoriz Orientalis, cuius Capite xli. affirmat: ſe fuiffe comitem Expeditionis quam Caſſanus (ſic enim vocat) *Res Tartarorum* Chriſtianus, una cum Regibus Armeniæ, & Georgiæ pariter Chriſtianis, ſuſcepit in Syriam contra Melechnaſerum Sultanem Aegypti Syriæ dominantem, quem & habuit obvium prope Hamam, antiquis Emclam dictam. Ducebat Sultan ſecum Equitum centum millia cum infinita pedum multitudinem. Caſſanus autem Exercitum ducentorum millium, magnam partem Equitum habebat. commiſſum fuiffe Prælium inter hos Exercitus Aythonus, qui præſens interfuit aſſerit, *diei mercurii ante Feſtum Nativitatis*. Cadit aptiſſime nota hæc in diem 23. Decembris, quæ illo anno, ut eſt dictum, feria quarta fuit. Addit Aythonus prælio victum, & fugere compulſum fuiffe Sultanem. tum die poſt victoriam 45. deditam Caſſano fuiffe Urbem Damafcum, in qua Caſſanus præſectum pro ſe Syriæ cum parte exercitus reliquit quendam Ducem Saracenum ad ſe a Sultane Tranſfugam, nomine Capcakum: cui dedit in mandatis, ut ſi Chriſtiani ab Occidente venirent, eis Syriam traderet. Sed cum Europæ Principes ire illuc, aut Exercitus mittere neglexiffent; Capcakus rebus ſuis conſulens, impetrata a Sultane Tranſfugii venia, Syriam illi rursus, expulſis Tartaris, ſubjecit. Hæc Aythonus de hac Expeditione: quæ quam ſint conſeſcentanea traditis a Continuatore Abulpharagii ex collatione patet. Etenim apud hunc legitur: Agyptios audito Kazanis abitu, reſuſcitatos in Syriam fuiffe, & Capcako in Partes eorum tranſeunte, Tartaros, qui erant in Syria ea relicta in Orientem contendiffe, & Damafcum iterum in Aegyptiorum poteſtatem rediſſe.

XIX. Anno Hegiræ 700. cuius initium fuit dies ſextusdecimus Septembris in anno AEræ Chrifti vulgaris 1300. Kazanes ſecundam expeditionem duxit in Syriam, ait Continuator Abulpharagii: ſed cum tribus circiter menſibus in Halebi ditionibus ſubſiſtiſſet, re infecta iterum ſe ſubdixit. Ita ille. Ad hoc tempus equidem retulerim, quod ſcribit Pachymeres loco ſepe memorato de Cazane his verbis: *caſſanus quibus etiam Aegyptum, cladeſque illis Arabibus non levis inferens; longe pluribus, & gravioribus ſine dubio damnis illis aſſecturus, niſi ei ne penetraret interius, locorum, arenarum inſanis & aqua inopibus late ſqualentium, inſuperabilis difficultas obſtiſſet*. Haſtenus Pachymeres: unde licet ſuſpicari vel ipſum Cazanem, vel partem ejus Exercitus, ipſo apud Halebum interim morante, Aegyptum tentaffe, ut ob impedimentum memoratum, cæpto abſtiſſet. Reſero etiam ad hanc ſecundam expeditionem illa quæ paulo ſuperius idem Pachymeres dixerat: *neque Cazanem Hieroſolymis hoſtiliter admoſum, parum abſuiſſe ab Urbe illa tanta, cui Sultan Chriſtianis erepta dominabatur, expugnanda*. Ita ille. Longe veriſimilius quam quidam Latinis Scriptores citati ab Henrico Spondano in Continuazione Annalium Baroni An. Chrifti 1300. num. 2. qui ajunt tunc a Caſſano Hieroſolymam fuiſſe captam, & Sacris Locis magna ſanctitatem viſitatis, reſtauratis, & dotatis, habitandam conceſſam Chriſtianis Armenis, Georgianis, caterisque ex Cypro, & latebris convalescentibus. Nam id, ſi vere contigiffet, non videtur aut ignorare poſuiſſe Aythonus tunc vivens, aut in Hiſtoria de his ſcripta ſilere voluiſſe; in qua tamen nihil tale reperitur. Anno debinc Hegiræ 702. (pergit ſupplementum Abulpharagii) Kazanes copias in Syriam miſit Duce Kotlu Saho, ſive ut Pachymeres vocat, Chutlu Chaimo. Primus dies illius Anni Hegiræ 702. fuit vicifimus ſextus Menſis Auguſti in Anno AEræ noſtræ vulgaris 1302. Ex his, quæ reſert de morbo Cazanis diuturno Pachymeres, necesse eſt dicere: jam tum illum ægrotaffe, atque adeo morbo impeditum a per ſe obunda expeditione neceſſaria, hominem cui maxime fideret vice ſua miſiſſe Chutluchaimum, ſive illum evocavit e Partibus Septentrionalibus circa Euſinum, quibus cum, in locum Tuſſais, ſive Tuſſainis, fuiffe jam antea præ-

Edm. Rom.
P46-197

præfatum, paulo superius fufpicabamur, five illum adhuc in Officio Atabegi cie-
ca fe habuit: & tantum poft ipfius reditum e Syria, ad illum Septentrionalem li-
mitem deftinavit, ne occasione fecuræ brevi (quod præfentiebatur) mortis fux,
Tuclai, quem exclufum Imperio volebat ex illis fibi dudum obnoxiiis Provinciis
opes ducere poffet ad negotium Carmpantani, fibi in fucceffione Prælati, facien-
dam. utrumque fit, utrumque idoneis auctoribus difcimus, & bellum in Syria pro
Cazane gefiffe, illo jam ægrotante, Chutluchaimum; & Cazane non multo poft
mortuo, eundem Regionibus circa Euxinum prius a Tuclai poffeffis præfuiſſe.

XX. De Succellu porro Syriacæ hujus Expeditionis Chutluchaimi, & breviter
Collector Supplementi Abulpharagii tradit. Primum Equites decies mille Exerci-
tus Mugalici, a Ducibus Copiarum Egyptiarum, inter quos fuit Abulfeda, prout
ipfe teftatur in Hiftoria de his fcripta, fuiſſe profligatos: deinde univerſum Exer-
citum, fractum, fegatum, & pellumdatum. unde credibile eſt Chutluchaimum
cum reliquis copiarum revertiſſe quamprimum ad Cazanem, a quo ingraveſcere
languorem fuum ſentiente, propter cauſam ſupra indicatam miſſus ad arctum
limitem fuerit. Eodem anno, Hegiræ 702. die 13. menſis Shavalis, ut ait Janna-
bius, Cazanes eſt mortuus. Eſt Shavaldecimus Arabum menſis, cujus diem tertium
decimum incurriſſe oportuit in diem 31. menſis Maii anno Chr. 1303: ſiquidem
ut eſt dictum, Kalendæ Mubarrami ſextumviceſimum Auguſti menſis anni ſuperio-
ris inſederant. Hinc definire certo poſſumus controverſiam; quæ inter quosdam
imox referendos auctores de numero annorum Imperii Cazanis agitur. Si enim,
quod ſuperius num. 17. ſtatimus, cepit Cazanes imperare circa initium Novem-
bris Anno Chriſti 1296. moriens in fine Maii anni Chriſti 1303. utique ſex in Im-
perio annos explevit, & menſes inſuper ſeptem. Plus ergo juſto ſpatii Cazanis
Principatus tribuit Arabs Chronologus Jannabius, dum enim regnaſſe dicit *sex
anno, & menſes circiter decem*. Joannes Villanius Libro viii. Cap. xv. Sanctus Lib. *Edit. Rom.
111. Part. 13. Cap. viii.* & Aythouſis Hiſt. Orientalis Cap. xlv. eſſe diſerte ſpa-
tium Regni Cazanis non exprimunt, quædam tamen affirmant unde ultra præ-
ſcriptos a Nobis limites illud haud paulum exceſſiſſe ſit conſequens. Nempe duo
priores ajunt cepiſſe illum imperare anno Chriſti 1294. & Aythouſis obitum ejuſdem
conſert in annum Chriſti 1304. ex quibus inferendum eſſet, eum ultra novem ple-
nos annos Mogulenſe Imperium rexiffe. Sed de vera Sede Epocharum iniri a Ca-
zane Principatus & mortis obitu, tutius, opinor, creditur Arabibus Chronogra-
phis, quam aut Aythono Armeno, aut Villanio, & Sanuto Europæis Scriptori-
bus: præſertim cum ad Arabum Chronologiam ſe accomodat Noſtri Pachymeris
aſſertio mortuum Cazanem affirmantis, cum ad ſex annos imperaſſet, quod ſi de
annis expletis agitur, exactiſſime ſcripſerunt eſt. Ejus qui Cazanem ſucceſſit nomen
ſic eſſet Jannabius: *Ghathaddin Chudabandah Mohammed, filius Argunis, filii Aboga.*

Abulfeda, & Ahmed Ebn Yuſeph, propius ad Pachymeris *Carmpantan.* *Chorban-*
dam hunc Principem appellant. Is poſt Fratris deceſſoris funus, die 23. Dhul-
Hajæ ſolemnibus Ceremoniis inauguratus, poſt *Chavis* titulo majoribus uſitato,
Ahais ſe dici voluit, quæ vox, teſte Jannabio, *Magnus Imperator* ſignificat.
Vereor ne mendum ſit apud Jannabium, ubi Coronationem Carmpantanis die
23. Dhul-Hajæ celebratam, conſert in annum Hegiræ 703. hoc eſt in menſem
ſere quintadecimum a Deceſſoris obitu, quod parum eſt veriſimile: præſer-
tim cum, ut Pachymeres videtur ſignificare, non ſolum designatus a Cazane
adhuc vivente fuenit unicus heres Imperii, ſed & jam tum in poſſeſſionem Re-
gni miſſus. Id me invitavit ad credendum eodem quo eſt Cazanes mortuus an-
no, ſed altero ſere poſt menſe, nempe die 23. Dhul-Hajæ coronatum Carmpan-
tanem. Cum autem dies 13. Shavalis, ultimus vitæ Cazanis, fuerit in anno Ju-
liano 31. Maii: oportuit diem 23. Dhul-Hajæ anni ejuſdem concurrere cum 29.
Julii anni Chriſti 1303. Vitam, & Principatum produxit Carmpantan uſque
ad annum Hegiræ 716. quo vivere ſimul & imperare deſiit menſis Ramadanis die
27. cepit annus Hegiræ 716. a die 26. Martii anni Chriſti 1316. unde Ramadanis
menſis Arabum noni dies 27. coincidit cum die 13. Decembris ejuſdem anni Chri-
ſti 1316. Carmpantan ſucceſſus eſt *Bahadur-Chan*, puer undecim annorum: quo
Imperante quique Præfeſſorum Provinciis, eas ſibi jure ſupremo coeperunt
uſurpare. unde hoc moriente (quod contigit anno Hegiræ 736. qui cepit
ab Auguſti 21. Anni Chriſti 1335.) Bahadur-Chane, inquam, decedente nul-
lus deinceps eſt creatus Imperator Mogulenſium; tanta illa Dyuſticia in partes

minores fracta, & penitus dissipata. Hactenus brevem Synopsim dedimus Imperii Mogulici, quod ab anno Christi 1202. ad Annum Christi 1335. per annos 133. sub Imperatoribus undecim, Gingizchane, Kanne, Cayuc-Chane, Munka-Kao, Abaka, Ahmede, Argun-Chane, Caichu, Gazane, Campantane, Bahadur-Chane, magnis per Asiam rebus gestis inclaruit.

C A P U T VIII.

Origines Imperii Ottomanici a Pachymere indicatæ
distinctius explicantur.

Edic. Rom.
p. 2. 199.

1. **U**T Regum quibus in interiore Asia commune nomen Presbyteri Joannis fuit, vultum & diu florens Imperium, Mogulicæ ortu deletum est: ita ipsum Mogulicum magna ex parte in Ottomanicum defecit, rebellionem primi hujus fundatoris Ottoman, quem Noster Pachymeres Atmanen nominat, contra Gazanem, & Carpantanem, primum impunita remanente, inde sensim invalescente in justum instar Regni proprii: audibus postea stupendis usque ad extinctionem Imperii Romani Orientalis, & Regni Mamelucorum in Ægypto, profectari in terrorem Europæ, cui minatur, hodieque universe. Hujus Novæ Dynastie, quasi cunabula, obiter a Pachymere perstricta, desiciente scilicet in quantam ex his illa molem foret immaniter crescendo surrectura; operæ pretium duxi considerare hic paulo attentius, & Epochas Originum illarum, in principiis parum notabiles, ex inopinato deinde successu, momentum & estimationis meritum nactas, suis exacte locis figere.

¶ II. Ottomanis sive Ottomanis genus Historici Arabes deducunt e quodam *Selimano Sabo*, quem ajunt circa Annum Hegiræ 612. cujus fuit initium Maii dies 13. in Christi Anno 1214. præfuisse Provinciæ Persiæ subjectæ, quæ vocabatur *Mohen*. Hic cum a Mogulensium potentia, tunc sub primo illorum Imperatore Gingizchane irruptionibus in omnem partem vehementibus fines distantæ, tueri suam Præfecturam desperaret posse, convalescit, quæ potuit asserere, assumpsiq; locum quæ & Principibus, quæ & Populo, qui novas alibi querere Sedes mallet quam in Patria ferrere, in Asiam Minorem iter intendit. Sed, dum incerto vado Euphratem trajicit, aquis banho Solimanshaho, & tribus, qui ejus fugam comitabantur, Filiis, duo Priores *Saukar Zengi*, & *Cao Tugdi*, redierunt in Persidem; Tertius *Ortogrulus* ibidem ad ripas Euphratis domicilium fixit: illicque diu moratus res educavit Filios *Candazum*, *Sarubanoem*, & *Othmanem*. Verum cum anguste incommodoque habitarent, Sarubano filio ad Aladinum Iconii Satrapam Legato missio supplices petiit, ab eo assignari sibi locum ubi cum Liberis degeret in terris ipsius ditionis. Annuit Satrapa, & Ortogruli permisit ut cum suis migraret in Regionem sitam inter montes Tunalagi, & Armeniæ. *Karajaprag* ei loco nomen fuit, quem insedit Ortogrulus tanto numero suorum, ut quadringenta tentoria illic fixa explerent. Rem ibi strepue multis annis, limitem tutans, & auspiciis Aladini Principis Iconientis feliciter militans, Ortogrulus gessit, magni ob hoc ab illo habitus: & desideratus cum fato functus est, quod contigit Anno Hegiræ 687. qui cepit a die 6. Februarii anno Christi 1288. Hæres Ortogrulus Othman fuit, cui ut in Karajapragi Principatu Patri succederet, prono favore Aladinus indulgit, & eum, quoad ipse perstitit in potentia, beneficiis fovit. Verum Aladino, & annis jam fracto, & opibus diminuto, ut jam amplius armis Mogulensium sub Chalaui, & Apaga in istis Partibus prævalentium ac cuncta subjugantium, per sustinendis haud foret, Res sibi suas agere Othmanes cepit, & propriis auspiciis in Romani Imperii Provincias irrumpere, non prædii solum inde abigendis intentus, sed & Arcibus atque Urbibus ibidem occupandis. quod ceptum cum ei ex voce successisset, expugnat, & præsidio suorum infestis validis quibusdam Munitionibus, unde Regionum illis adjectum facile Dominium sibi perpetuum assereret, Sultanis tum demum Othman, hoc est Supremi Principis, titulum palam usurpavit, Anno Hegiræ 699. cujus Kalendæ Mubarram inciderunt in diem 28. Septembris Anni Christi 1299.

III. Hactenus relata de Othmanis primordiis tradunt Arabes Scriptores: cum quibus comparare sparsim de his asserta a Pachymere, ac quam hactenus apte con-

gruas ostendere, labor deinceps meus sit. Principio rapto quæ in ipso sui Operis lumine Noster Historicus Partis 1. Lib. 1. a Cap. 11.2. ad v. 1. fuisse dilectis de Arcibus Limitis Orientalis Romanæ Ditionis contra Persidem: de quibus illarum momento ad tutelam Imperii; tum de cura, quæ eas amplexi Dominatores Nicæ post amissam Constantinopolim Imperatores Græci, optime consuluerint Reipublicæ numerosis Virorum fortium Prædiis in eo limite auctoritatis, cum largorum stipendiorum fide solutione ad diem, tum assignatione Agrorum in illa vicinia, & concessione prædæ omnis quam ex hostili agro infestis incursionibus possent correre. Innotuitque ad id adhibitis a Byzantinis Augustis Exteros probatæ virtutis & experientiz bellicarum rerum; quorum multos illic, quæ spoliis ex hoste rapis, quæ pensionibus cum fide numeratis, quæ fructibus datorum ipsis agrorum, magnas adeptos divitias ait, unde tanto terribiliores Hostibus fierent, ac fortius propugnarent Romanas Provincias, Barbaris procul intra ipsorum terras, vel terrore continendis, vel vi armisque, si erumpere conarentur, retrudendis. Non videtur dubium quid par in contrarium cura fuerit infestorum Romano omni & Christianæ Religioni Saracenorum Principum, aut Persidem aut vicinas ei limitis Provincias sub sua ditione habentium; inter quos Alodinus fuit Dynasta sedem Imperii habens Iconii, quæ est Urbs Lycæonæ Primaria. Quare cum apud Arabes Historicis legimus, evocatum ab hoc ex trans-eufrateni regione Ortogrulæm cum familia, & inter montes Tumulagii & Armeniæ, in loco cuius ipsi Toparchiam concesserit collocatum, intelligere debemus illam *Karajaptagum*, Regionem attributam Ortogruli ab Alodino, fuisse confinem Romanis illis modo memoratis Arcibus; & Militiz illic dudum constitutz lateque formidande stipendiatorum Exterorum Romanis Augustis militantium, oppositam a Sultane Alodino illam Cohortem sequentium fortunam Ortogrulis peregre appellis Turcorum, qui quadringenta illic Tabernacula completerent, quod si tempus iocagemus quo migrasse Karajaptagam & ripa Euftratis ulteriore Ortogrulis familiam Arabes indicant, repertis fere convenire in Principatum Joannis Batatzæ qui Nicæ Græcis imperavit ab anno 1228. ad 1255. quo moriens successorem habuit Theodorum filium. Per illa tempora & inde ad receptam & Latinis Constantinopolim, vigentibus, & numero atque alacritate prævalentibus Prædiariis limitaneorum Arcium Imperii Romani contra Persidem, facile ab illis sustinebatur impetus Barbarorum in quotidiais velitationibus plerumque inferiorum: quod pessimo consilio suggesto a Chadeno, Michael Palzologus postquam in Imperium invasit, circumscripto Pupillo Joanne Theodori Lascaris filio, ubi se potitum Constantinopoli Latinis erepta vidit, isti Prædiarii Romæi limitis ventari fiscalibus columnis, & ad iocipiam redigi, minuique inde cum animis, tum viribus & numero cœperunt, ut observat Pachymeres ibidem, quando potissimum conigisse credibile est, quod Arabes indicant, ut Ortogrulæ cum suis prospere in Romanos pugnando, laudem ab Alodino, cuius auspiciis militabat, mereretur.

IV. Nec vero istam Ortogrulæ, & Filiorum ejus adversus Prædiarios Romanarum Arcium comparatam operam, & quædam in vicinia ex parte adverse Persidis stationem Pachymeres ipse dissimulat. En ejus vera e Principio Sexti Cap. Libri 1. Partis 1. *Post hac Viri fortibus inter Persas, quibus omnis vivendi spes, & conditio in Armis erat, ceteris inclinati ad Tiberiam, qui super Imperium Persarum occuparent, Retellensibus visum opportunum est refugere ad claustra castelleque Mosonum, & inde vicina incursante, rapto ac prædæ vicium querere.* Hæc ille, quæ quin Ortogrulis familia conveniant Karajaptagæ prope arcem Romanas in finibus Persidis collocatz, negare nemo poterit, qui præsertim attendit ad hic indicatam ejus averfionem a Tocharis invalforibus Persidis, quibus ne parere cogeretur Soliman-Shahus Ortogrulis Pater, inde, relicta Provincia, fugerat. Addit istam Pachymeres: Prædiarios Romanarum Arcium utcumque agris multatis, & prædæ parte spoliatos imprudenti avaritia Michaelis Primi & Palzologi Imperatoris, abstinuisse quidem ab incurfando fines Hostium, quod antea utilissime fecerat: tamen Arces ipsis commissas fide constanti tenuisse, quamdiu annuus pensiones ad vicium necessarias præbitæ ipsis & fisco sunt: Has vero ipsis suppeditari de fisco post mortem Michaelis, solo jam Andronico imperante, diserte noster asserit Libro 11. r. Partis 1. Cap. 8. ubi *Aliorum fuisse conversationis Imperii fuisse scribit, Pachymenium plene solvendarum ex fide Pensionum, quæ Prædiarii Arcium in limite sitarum olim statuta fuerant in mercedem opera militarii, adeo illis ad communem salutem necessa-*

ria. Ha maligne nunc suppeditabantur, auxilia Persæclorum erogationi pecuniis pulcra, quorum apponatur laus quod per altissimas frostationem artes dignissima prestantibus vestris solutionis die, miseri militibus subtrahatur, pretium sanctorum & sanctorum: ita ille ibi qui & multis inferius locis significat, non jam solum per Fiscalium calumniosas fraudes, sed edicto ipso ac iussu diserto Andronici Augusti, Pensiones & auxilia iustitiam istiusmodi fuisse interversa. unde necessario contigit Arcium cunctodiam negligi, ac quoddam ipsarum in Militum ex Parte Persidis contrarias Romano limici Stationes obtinentium venire potestatem. Sustinuit quodam tempore labem illam, ac Ruinam felix Alexii Philanthropeni per illos Traçus militia, circiter annum Christi 1295. Andronici 13. eo missi cum valida Exercitu, prompt fuisse narrat Pachymeres Lib. 112. Partis 11. Cap. 12. Sed postquam is rebellans a Libadario est oppressus, & Persæ, qui sub eo militaverant, male mulctati reverte domum, & causa cladis ulciscendæ, & fiducia nullius fidei valide occurrunt Romanæ Potentiz, Philanthropeno quem unum timebant, amoto, Arcibus jam cunctis potius, licentissime in subjectas Imperio Regiones passim inandantur. Hoc memorat Pachymeres Lib. 112. Part. 11. Cap. 22. & cepisse videtur ab anno Chr. 1297. Imperii Andronici xv. durasse vero sine intermissione, imo cum atrocioribus subinde malorum augmentis, usque ad finem hujus Historiæ, intelligitur ex frequentissimis ea de re nostri Historici querelis, ac Lamentationibus per cunctos fere consequentes hujus Operis Libros sparsis.

V. Ex his patet quam consentaneæ ad nostræ hujus Historiæ memoriæ Arabum Annales referant quod superius exscripsimus, Orthogremum Orthomus Patrem obiisse Anno Hegiræ 687. qui ex parte coincidit cum anno Christi 1288. indyctum bellis successibus, de Romana videlicet Persici limitis militia relictis, quippe quæ jam tum a recepta de Latinis Constantinopoli, hoc est ab annis retro sedecim, debilitari valde cæperat. Quare succedens Orthogri Othman filius, aliquot jam tum habuit loca de Romanis manu parata, quibus plura majoraque, postquam annorum plurium continua felicitate ad Paternam Karajaptagz adjecisset ditionem, Sultanis denique, hoc est Supremi Principis, nomen haud dubitavit usurpare, tunc se illud posse sperans. Hujus primæ ac quasi fundamentalis Epochæ Otomanici Imperii, sedem ex vero in ordine temporum statuere nostrum est; quod efficeret conabimur comparatis Arabum Chronologorum, & Nostri Pachymeris testimoniis. Refert Pachymeres Libro xv. Partis hujus secundæ cap. 25. Aimanem invaluisse Opibus adjectis sibi manu fortissima B. maiorum acerrimorum & Paphlagonia, & obfistere sibi comatum Muzalonem Romanum Duce acie vicisse prope Nicomediam Bithyniæ Metropolim, quam inde Urbem velut obfessam campi Dominus tenuerit. Hæc contigisse circa Bapheum prope Nicomediam die vicima septima Mensis Julii, diserte Pachymeres tradit, annum ex serie rerum verisimiliter affirmamus in Synopsi hunc fuisse, Christi 1299. sequenti 1300 putarim evenisse quod Noster narrat Lib. v. Cap. 22. videlicet quoddam Romanas copias Duce quodam Siuro, ab Imperator ad eam tenendam Provinciam missis, collectas, ab Atmane occisione fuisse deletas; unde videtur Atman progrediens Belocomam (verba sunt Pachymeris) insilens vi capis, & ibi repositus interitus. ipse autem immensis opibus ea clausis munitione potius, prætoris inde est habitus. Arcis quippe illius munimentis sita & arte validis, ad quæstas præmia custodiam usus, magnos sibi thesauris, unde belli ac Principatus expediret sumptus, securæ cunctas ad manum habuit. Harum magna pars calamitatem in Præsam redeundæ, sic notatam possessione Argi sui, & intra novem annorum redactam, &c. Hæc Pachymeres: quæ satis clare indicant mutationem hoc tempore in Aimanem factam, quasi & privato in Principalem statum. Audiamus jam Arabes. Hi magno consensu affirmant: Othmanem & Toparcha Karajaptagz & simplicis Satrapa, Sultanis seu Supremi Domini nomen adscivisse Anno Hegiræ 699. Hujus anni cum Kalendæ Mubarram infederint diem 28. Septembris Juliani in anno Christi 1299. & quam memoravimus & Pachymeres Belocomæ expugnatio ad menses æstivos pertinuisse fideatur, intelligendum relinquimus regnare Atmanem, sine ulla jam dissimulatione vocabulum Imperii palam usurpando, cepisse Anno Christi 1300. idque in Bithynia ad Urbem Prusam, quæ paulo post ei fuisse subjectam tributariæ Pacis nomine, revera dedicatione ac subjectione plena, iunxit Pachymeres dum sic scribit Libro vii. Cap. 17. *Præsa ipsa calamitatis subacta ingratibus, eorum a Persis numerate immensis pretis, abstram Pacis, pro vera, quam mendacibus promissis ostentabant, Pace. Ita ille.*

VI. Hæc tamen non eo traho ut existimem Prusam Atmani jam tum Regni principio plene possessam; cum eam quidam Arabum sub finem tantum Vitæ Atmanis, quidam nonnisi post ejus obitum a Filio ejus, & successore Urchane, penitus subjugatam tradant. Verum cum eam Urbem arcibus undecumque a se possessis cinctam, & rectigalem ad libitum haberet, æquo ioterim animo ferebat ejus se ingressum exclusum, quem sibi, ac suis aliquando, ut restum se habebant, libere pandendum, certa præfamebat spe. In hoc igitur incumbabat; ut agri ac Provincie illius, nempe Bithyniæ universæ, sibi Dominium assereret quod consequeretur Arcibus Primariis, & unde Urbium Magnarum salus & securitas penderet, occupandis, & validissimo præsidio tenendis, sicut modo eum vidimus in Belocoma fecisse; in qua Claves Prusæ reperit: uti & Niczam sibi subjugalisse visus est, capta & suis firmissimis copiis infesta Tricoccia. qua de rejuvat nostrum hic Pachymerem audire Libro hujus Operis ultimo Capite 33. scribentem in hunc modum: *Circa Niczam male sane hæc res erant; Atmane cuncta illis agente sequebatur. Ac paulo post: Itaque infestum Exercitum Nicæa adveniens (Atman) agros priusquam circum undique vastaret, vineis excidendis, segetibus corrupendis. Mox appropinquare aggrediens Tricocciam, Arcem in Nicæa vicinia munissimam, & velut Propugnaculum ejus Civitatis. Arcis igitur, omnibus circum suis capis despectis, obsidione circum. Obviabant eam Arcem Præsidio fortissimi. & ex longo exercitissimæ Armitæ. Unde ab his summa vi repugnantibus, multa & gravia pati damna milites Atmanis tentig. Tamen non trans omnia obstantia pergentes, usque ad fossam procefferant profundam & latam, qua Obsidæ magnopere fiduciam. At eam Persa decussatis cuneis irabibus super illa quasi pontem suspendentes, tum petras desuper, arbores, terræ cumulas & rudera mole ingenti decuboscentes, traiecerunt, tandem, & per illam se constanter inflantes in arcem; Tricocciam vi caperunt, eade immensi repletorum intus edita. Ea in munitione a se illustrata, & præsidio sibi fidissimorum prævalide infesta, persequi habere se intum, & paratam adversus omnes casus Belli quod imminere ipsi diceretur a Tacharis suppetit Augusto venientibus, Atman credidit. Hæcenus Pachymeres, ex cuius triplici modo memorata narratione rerum ab Atmane, ad Nicomediam victo Muzalone; ad Prusam capta Belocoma, ad Nicæam expugnata Tricoccia gestarum, manifestum est habuisse illum in potestate universam Bithyniam, tribus illis primariis ejus Provinciæ Urbibus, etsi non plene possessis, saltem undique circumdatis & lenta sic obsidione, eum interim pro libito macerandis, & pecunia milandis, tum denique certissime trahendis sub absolutum integrumque Dominium. Id quod non ipsi quidem obtigie Atmaoi. Verum illius hæres, & filius Orchanes, quem Cantacuzenus Lib. 3. Cap. 9. statum in quo eum Pater moriens reliquerat. exprimens *Sarapam* Orientalis Bithyniæ appellat: brevi se Bithyniæ totius Principem ostendit Prusa, Nicomedia, & Nicæa plane domitis, postquam huic ultimæ periclitanti Suppetias Andronicos Junior accurrens, repulsus & vulneratus in semore recessit. cuius pugne ac vulneris meminit Cantacuzenus Lib. 11. Cap. 11. inde secutam tamen Nicææ dedicationem parum candide dissimulans, quam ingenue fatentur Gregoras Libro 12. & Phrantzes Capite 11. Libri 1. ut omittam idem disertè affirmantes Arabes Scriptores, inter quos omnes convenit, *Ienicid* & *Ienic* (sic illi Nicomediam, & Niczam nominant) ab Urchane Othmanis filio post Patris mortem captas fuisse. Prusam vero (ita Prusam appellant) quidam illorum Othmanoi adhuc viventi, alio eorum mortuo, Urchani deditam ajunt. Fato vero sanctum Othmanem omnes li magno consensu tradunt, anno Hegiræ 726. cuius fuit initium dies 8. Decem. anni Christi 1325. adeo ut mors Othmanis in annum Christi 1326. videatur differenda.*

VII. Hæcenus dictis liceat mihi per benignam Lectorem Mantissæ loco apponere considerationem duorum veterum Oraculorum, quæ per hæc fuisse patrata eventis, non immerito credi potest. id quod eo minus alienum ab hoc loco forte fuerit, quod eorum alterum est implicatum cum rationibus Chronologicis quibusdam, numeros a nobis hic subductos recto positos calculo adtinentibus. Recitat antiquus Scriptor Zosimus, Historiarum Lib. 11. Erythrææ, vel Epyroti, cæ Sybillæ hoc Vaticinium.

Δι τῆς Βιθυνίας γαίης λίαν ἐκτενέως
 Ζηὸς ἐκστρέψαντος. καὶ δ' ἐκιστάνου ἀρχῇ
 Ἀρδύρης, αἱ Βιθυνίας ἰδὲ παραυτανόου.
 Τὴν Βιθυνίαν τὴν τῆς Λαφὴν ἔχουσαν
 Διὸς ἐκστρέψαντος. celeriter autem super veniet (borum)

Editt. Rom.
 pag. 401.

*Principatus**Viris quibus Byzantii solent incolunt.*

Hujus eventum Prophetiz conatur Zosimus adaptare ztati Constantinensi, & re-
 stauracioni atque amplificacioni per eum factiz Byzantii. quam recte, ipse vi-
 derit. non enim satis apparet, quid ista mentio *Lapenei Bithyniani habitantium*,
 cum exortatione Byzantium Urbis commune habeat. Dicamus nos licet accom-
 modatius ad speciem veri, per abyssum Divino afflatam Spiritu, tanto ante
 his fuisse pronuntiatum verbis exortum Othomaniaci Imperii a Prædonibus avi-
 dis, & Lupina voracitate ac crudelitate præditis, in Bithynia fundati, cui
 non multo post tempore succumbere deberet Byzantium Urbis Imperantis Po-
 tentia & splendor, barbaricæ deinceps servitutis Jugum gravissimum, & pro-
 brofissimum laruræ. Græci Byzantini in penam impij, & pertinacis ab Eccle-
 sia Romana omnium matre inde usque a Photii temporibus continuati Schisma-
 tis, duram a Latinis, Constantinopolim per annos octo supra quinquaginta obtinen-
 tibus, servitutem passi fuerant: ex qua profecisse visi sunt, dum ea liberati, Roma-
 ni Papæ Primatum agnoverunt. At ubi Michaelis idius concordiz auctorem mortuus,
 filius ejus Andronicus, pessimo consilio, quæ Pater saluberrime statuerat rektin-
 dens, se suolque iterum a Sede Petri contumaciter abruptit, statim Dei ultoris
 Providentia preparari cepit, sensim in Bithynia concrefcere Othomanica ty-
 rannidis, a qua diris continenter cladibus flagellati Byzantini, cum minime respicere-
 rent, sed magis magisque in Hæresi ac Schismate obfirmarentur, vj tandem fe-
 va subacti ab uno ex Atmanis Successoribus Mahomete Secundo, anno 1453,
 captivitatem Babylonica Judæorum eo tristitorem, quod Cyrum nullum qui eam
 solvat, expectant, ducentis jam & quod excurrit annis, infelicitissimi tolerant, fidem
 ingenti suo luctu facientes Sybillini, quod retulimus, Oraculi.

VIII. Aliud de his habemus suspitioni fclionis minime obnoxium Vaticanum;
 quippe quod in Sacro, & Canonico Libro, clarissime legatur Apocalypsi S. Jo-
 annis. In ea N. vi Testamenti Prophetia, eventa complectente præcipuum rerum, quæ a
 Christi Resurrexione, & prima fundacione Ecclesiæ, ad hanc usque diem Dei Re-
 gnum attinentes contigerunt, postquam Persecuciones Imperatorum adunbratæ
 sunt a Cap. xxi. ad xx. in hoc jam per symbolum alligationis Satanæ, tempus illud de-
 scribitur quo Constantinus, victo & occiso Licinio Impetii Romani plene potens,
 liberalissimis, & quasi triumphalibus Edictis Religionem Christianam studuit orna-
 re. Ista Edicta recitantur ab Eusebio Lib. 11. de vita Constantini, a Cap. xxv. ad lx.
 In horum uno (tria enim sunt) nempe in Rescripto ad Eusebium Capite xlv. de-
 scripto, quo imperatur ut Ecclesiæ Christianorum ubique sumptu publico ædifi-
 centur, sit distincta mentio Draconis, quem hic Joannes Ligatium memorat. Sic
 enim illic Constantinus loquitur: *οὗτος δὲ τις ἰδιωτὴς ἀνεδεδωκένος, ὃς τὸ δόκοντος
 ἡμῶν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀνέστηναι, καὶ οὗτος τὸν μαγικὸν αὐτοῦ, ὑπερπὰν ὑπερπερὶ ἰδιω-
 τῆτος, Νυνὶ αὐτὸν libertate readito, & Draconem illo (Licinium) iunxit Idol-
 olatriæ promotorem) ab administratione rerum, Dei maximi providentia, & nobis uni-
 versis decessit. Contigerunt ista circa Christi Annum 320. Inde per mille annos
 in plena possessione liberæ pacis intra Imperium Romanum Christiana Religio
 permansit, nempe usque ad annum Christi 1320. quo tempore, ut vidimus,
 Othomanes exitiale Christi Religioni fundavit Imperium, fœdissimam Mahumetis
 Superstitionem Orbe ferme toto propagaturum; ex qua non minus fere Dei Re-
 gno detrimentum quam ex invalescente, ac subnixâ olim Regum opibus, Idolola-
 tria illatum est. Accessit circa idem tempus emergens VViclei Hæresis, in Joan-
 nem deinde Huis, Lutherum, Calvinum aliosque propagata. Denique circa idem
 tempus femina sunt iacta longi Schismatis post obitum Gregorii XI. per annos lu-
 pra sexaginta Romani Sedis auctoritatem, quæ eatenus Ecclesiasticæ Monarchiæ
 salus steterat, perniciosissime labefacturæ. Hæc simul tria mala millefimo ver-
 tente post pacem a Constantino datam anno exorientia; solutione prius ligati
 Saracæ, a Sancto Vate designantur. Id vero, quod ad nostram propriam rem attinet,
 adstruitur ex eo quod Turci Othomaniaci ab omnibus habentur Originis Sytybiæ.
 Scythæ autem ex Magog secundo filio Japheti memorato Gen. x. 4. propagati
 haud dubie creduntur. Idem porro Magog Gog quoque dictus per Apocopen,
 occupata colonis Lydia, Gyges Græcorum litteris appellatus fuerit. Hinc Plinius
 Lib. v. Cap. 23. Hierapolim Syriæ dictam a Syris Magog testatur; nimirum quo-
 niam ea Civitas, ut docet Lucianus Libro de Dea Syria, a Deucalione Promethci,*

Ed. Rom.
 pag. 604.

sive Magog, aut Gog filio Scytharum auctore sit condita. quæ his adjungit Joannes de Actis Gog & Magog magnam habent cum paratis de Gestis Othomanicorum Principum similitudinem. Primum ait: *congregandi in prælium, quorum numerus sicut arena maris*, motem istorum iongens numerosissimos armandi exercitus. Addit & *ascenderunt super latitudinem terra*, Europa originis Græcæ nomen est ex *Δωρ latitudo*, & *ἄνω*, *ἄνω* terra, nam hoc vocabulo designatam Cybelen, quæ eadem Tellus, & mater magna, apud Veteres videmus. unde *imperi defunctos* insepultos qui terra carent, Virgilius in *v. Æn.* vocat illo versu

Hæc omnis quævis cernis imperi inhumatæque turba est.

Et Aufonius in Mosella, de ossibus insepultorum in Campi superficie jacentium

Infestæque jacent imperi super arva cæteræ.

Igitur transitus Othomanidarum in Europam bis verbis innuitur. Is primum contigisse ab Arabibus traditur anno Hegiræ 758 qui pene totus coincidit cum anno Christi 1357. quippe cum cæperit a die 25. Decembris anni Christi 1356. Tunc enim iussu Orchanis filius hujus Solimanes *concedit tradendi cepit in Græciam transire*, & *anno sequenti cepit Urbem Callipolim.* verba: super Continuatoris Adulphragiani Chronici. Quod autem ex Asia in Europam; nempe septentrionalem ad Callipolim *ascendi* dicitur, recte quadrat ad naturalem situm. Nam venit Maro scriptum:

Mandus ut ad Scythiam riphasque arduas iriri.

Confergit, &c.

Pergit Sacer Vates adjungens de Gog & Magog, hoc est Turcis Othomanicis: & *Edn. Rom. circumstanti Castra Sanctorum.* voci *Castra* in Originibus Græcis respondet *ναυαγόρη* p. 601. locum singularem designans. Ego per *Castra Sanctorum* Terram Sanctam, & Hierosolimam intelligo, tot Christianorum sacris expeditionibus, & bellicis facinoribus quæsitam & diu possessam. Hanc Othomanica potentia circumit *ἡνέκα* illinc Aegypto, hinc Asia majori, inde Phœnice Cyproque occupatis, ut jam ne adiri quidem a Privatis causa Religionis, nisi empto sibi ipsius transeu, possit. Ultimæ Othomanidarum facinus S. Ioannes his verbis exprimit: & *capiens Civitatem dilectam*: quænam hæc intelligi possit alia quam Constantinopolis, a Mahomete Secundo An. Chr. 1453. expugnata, & ab ejus successoribus hætenus pro Imperii Othomanici primaria Sede habitata? *Dilectam* vocat, quia eam fundator Constantinus, non ut Patriam in qua esset natus amaverit, sed naturali situ & præstantibus ejus Cæli ac Soli dotibus, præ cunctis delegerit & dilexerit, Sedem in ea Romani collocans Imperii, & veteris Romæ splendorem cum novæ Romæ nomine in eam transferens. Ita utraque tam Sybillæ, quam S. Ioannis Prophecia, excidium Urbi Constantinopoli a Domo Othomanica denunciat: hæc vero id illa plus facit, ut tempus invalescentis Othmanidarum potentie distincte prodar, millesimum scilicet annum a Pace per Constantinum Ecclesis data. Deinceps nihil, operis, Chronologicæ Operæ circa Pachymeris Historiam superest aliud, nisi ut Res hac secunda Parte in ea memoratas, sicut in priori fecimus, suis annis assignatas, & expansas in tabulam, Lectori proponamus; cui rei Caput sequens Operi ultimum impendimus.

CAPUT IX.

Synopsis Chronologica Præcipuarum Rerum hoc Secundo Historiæ Pachymæris Tempore memoratarum; eas assignans Annis suis.

Anni Chri.	Romano- rum Pon- tificum Marci IV.	Imp- Ro- man. Androni- ci.	Andronicus Michaeli Imp. xi. Decemb. mortuo suc- cedens, solus Imperare incipit. Lib. i. Cap. i. Tocharos a Patres evocatos, in Triballios immittit. Ibid. Sponte propendens in abrogationem concordiz Ecclē- siarum Latine ac Græcæ Michaelis ejus Patris studiu initiz, consiliis præterea Eulogie Amitæ, & Theodori Mura- lonis Magni Logothetæ ad idem impulsus, veniam pe- tit quod in eam consenserit. Lib. i. Cap. ii. Joanni Vecco e Patriarchatu dejecto Josephum dudum exauctoratum sublevarit. Lib. i. Cap. iii. iv. & v.
1182	2	1	
1183	3	1	Ecclesiastici, & Laici, qui Ecclesiarum concordiz ac- censerant, multis & piaculis subiecti, vix tandem in communicationem recipiuntur. Cap. vi. & vii. Veccus, & alii concordiz Auctores in Synodo accu- santur. Cap. viii. Veccus condemnatus relegatur Prusam. Cap. x. & xi. Arseniana Factio revalescit. Cap. xii. Josephus moritur mense Martio. Cap. xiii. Georgius Cyprius, nomine in monachatu sumpto Gregorius vocatus, creatur Patriarcha, citra initium Aprilis. Cap. xv. & hujus Observ. Libri i. Cap. i. ii. num. v. Mense Aprilis Stella Saturni per diem apparet. Cap. xvi. Antistites qui Paci Ecclesiarum consenserant, conde- mnanantur, & gradu dejiciuntur. Cap. xvii. Mense Maio sanguis de Cælo cadit. Cap. xviii. Augusta Theodora renunciare cogitur obedientiæ Pa- triarchæ. Cap. xix. Ab Athanasio Patriarcha Alexandrino exigitur da- matio Actorum in causâ concordiz Ecclesiarum. Ibid. Fodus Imperatoris Andronici cum Tertre, quem pro legitimo Rege Bulgariz agnoscit. Cap. xx. Seclas Josephitarum, & Arsenianorum Imperator con- ciliare studet. Cap. xi. Inito inter hos tali conventionis pacto, ut utrique chartas jura ipsorum complectentes in ignem injicerent, & ii superiores agnoscerentur, quorum scripta non arsi- sent; utroque libelli pariter consumpti flamma sunt. contigit id Sabbato Sancto pridie Paschæ 23. Martii, præsentis Imperatore. Cap. xi. & hujus Observ. Lib. Cap. xi. num. iv. Percolli eo successu Arseniani, cum se Patriarchæ Gregorio obedituros promississent, statim a Pactis resiliunt. Ibidem. Andronicus olim Episcopus Sardenis ex multum gra- tioso apud Imperatorem, reus læsæ Majestatis peractis, ignominiosissime ejicitur. Cap. xii. Cotanitzia Monachus ex Latroue factus, Prusâ fugit. Cap. xiv. Tarchaniota Protovestiarius mittitur ab Imper. cum

Exer-

Edi. Rom.
pag. 426.

Anni Chil.	Romano- rum Pon- tificum Martini IV.	Imp-Ro- man- Androni- ci	Exercitu in Occiduos Tractus. Cap. 25. Classis Romana negligitur pessimo consilio, & sen- sim aboletur. Cap. 26.
1284	4	3	Panis consecratus in Sacra Pyxide corruptus, & pla- ne putrefactus reperitur in Magna Ecclesia Constanti- nupoli, Dominica Græcis <i>Tyrine</i>, Latinis <i>Quinquagesima</i> dicta, die 23. Februarii, Lib. 1. Cap. 28. & hujus Observ. Lib. 112. Cap. 21. num. 19. Imago Deiparæ picta in pariete domus privatæ Con- stantinopoli multis diebus lacrymas fundit. Cap. 30. In ædibus Charitz apud eandem Constantinopolim ex effigie S. Martyris Georgii sanguis copiose mana- vit. Ibidem. Arsenii Patriarchæ dudum mortui reliquie in Urbem solemnî pompa reportantur. Cap. 31. Sultan Babylonis Christianos Syriam obtinentes bello vexat. Cap. 32. Andronicus Imperator viduus secundam ducit con- jugem Irenen filiam Marchionis Montiserrati. Cap. 33. Veccus Prusa evincatus congregitur cum Schismaticis in Alexiaci Triclinio, & rationem reddit fidei suæ, & Actorum. tamen ab infestis condemnatus, deportatur cum Sociis duobus Archidiaconis, in Arcem S. Gregorii ubi nulla victus provisione, durissima custodia detinen- tur sex annis integris. Capitibus 34. & 35. Vide præ- terea Cap. 11. hujus Libri Observ. 112. num. 11. Ex neglectu et debilitate Romanæ Classis licentia Pi- ratarum increbescente, littorum Accolæ migrare in me- diterranæ jubentur. Cap. 37. Scythis Danubii accolis incurSIONem in Thraciam, et Macedoniam minantibus, cadaver Michaelis Imper. ne ab illis ablatum, redimendum foret postea, ex Al- lage Selybriam transfertur. Ibid. Blachi ne se Scythis adjungerent, ex Occidua con- tinue in Orientalem transfretare coguntur. Ibidem
1285	Honoril. IV. An. 1.	3	Martinus IV. Sum. Pont. Perusii moritur 19. Kalen. Apr. hoc est 29. Martii. Huic suffectus est Jacobus Dia- conus Card. e Familia Sabella, qui coronatus est Romæ 17. Kal. Maii, dictus Honorius IV. Curopolates Umpertopulus Scythas Danubii Accolæ acie vincit, et fugat; in ejus rei bene gesta præmium Magnus Papias creatus. Cap. 29. Disceptatur inter Ecclesiasticos de allegatis Patrum Testimoniis a Vecen, dum in Colloquio Synodali au- ditus est; quibus multi non bene satisfactum iustitia- bant Lib. 11. Cap. 1.
1286	3	4	Plurimi e Blachis altero ab hinc anno ex Occidua continente in Orientalem transire compulsi, cum et parvuli ex greges ipsorum ei Cæli non alluissent, quod crebre utriusque generis mortes testabantur, re- ditum in priores sedes ab Imperatore pecunia redi- munt; Lib. 1. Cap. ult.

Editt. Rom.
pag. 607.

Anni Chal.	Romanorum Pontificum Honorii. IV.	Imp-Romanorum Andronici	Ad sedandos circa Vecci Allegationes multorum scrupulos, negotium datur Tomi scribendi Gregorio Patriarchæ. Lib. 11. Cap. 1.
1187	3	5	Honorius 11. moritur Romę die Cenzę Domini: quę tunc 3. Aprilis, ut Spondanus, et Rainaldus recte observant. Illo enim anno, qui Cyclum Solis numeravit 8. Lunę autem 15. et lit. Dom. habuit E. Pascha incidit in Apr. 6. Vacavit Sedes a Cena Domini hujus Anni usque ad 22. Februarii anni sequentis, per menses fere undecim.
1188	1	6	Die Cathedralis S. Petri 22. Februarii, creatur Romanus Pontifex F. Hieronymus Ord. S. Francisci, Card. Prænephinus, dictus Nicolaus ejus nominis 11. Tomo anno superiori a Gregorio Patriarcha conscribi coepus editur, & publice legitur in Ecclesia. Lib. 11. Cap. 1. Multi e Clericis ei subscribere recusant. Propter hoc varie vexantur. Ibidem, Athanasius Patriarcha Alexandrinus degens Constantinopoli vehementer, sed frustra, urgetur ad subscribendum Tomo Gregorii. Lib. 11. cap. 7. Arsenius Patriarcha Antiochenus Constantinopoli damnatur, & e Sacris Diphycis eraditur, quod auditus esset, consensisse in negotio Ecclesię cum Rege Armenię. Ibidem. Veccus in Carcere scribit contra Tomum Gregorii: & ejus Liber Constantinopoli lectus multorum animis scrupulum iniecit, vitia Tomi detegens. Lib. 11. Cap. 11. Tomo accusatur a Quinqueeclesiensi, & Exarchophylace Moschampane; insurgunt in eundem Alii quoque. Cap. 111.
1189	3	7	Exardefcit Antistitum scandalum in Gregorium occasione Commentarii a Marco ejus Discipulo editi, ipso probante Cap. 11. Imperatore Tomum corrigi oportere judicante, Gregorius id facere recusat. Gregorius invidię ferendę se impasem sentiens, Patriarchio recedit. Cap. 111. Tandem Patriarchatum abdicat circa mensem Junium, post transactos in ea Dignitate sex annos, & paulo plus. Cap. 12. Lib. 111. Observationum, Cap. 11. Corrigitur Tomus Gregorii sublata ex eo expositione sententię S. Joannis Damasceni. Cap. 11. Athanasius Monachus e Monte Gano, eligitur & inauguratur Patriarcha, die 14. Octobris. Cap. 11.
1190	3	8	Gregorius Expatriarcha moritur. Cap. XVII. Imperator Andronicus ex Urbe se confert in Arcem Nicestiarum Dacchybizam, ubi contodiebatur Joannes Theodori Augusti filius & hæres, olim excommunicatus a Michaelē Patre Andronici, ab eoque officiose salutato, &

LIB. III. CHRONOLOGICUS. 113

Anno Christi	Romanorum Pontificum Nicolai IV.	Imperatores Romanorum Andronicus	liberaliter munerato, celanditur cessionem juris ad Imperium. Lib. 1. Cap. 36. Inde idem Andronicus per Athanasium Patriarcham, quem comitem ducebat, mirri curat ad Veccum, & Socios in Arce S. Gregorii eustodio, Theodorum Muzalonem, qui eorum sublevavit egestatem. Lib. 1. Cap. 35. & Cap. 36. Præterea Lib. 11. Cap. 17. Andronicus Veccum, & Socios carcere educitos humaniter admittit, comitate illa præparare illos studens ad amplectendum Schisma. quem in finem iterum quoque Lopadii eos allocutus est. Lib. 1. Cap. 36. sed tractatu non succedente relinquuntur in carcere, ut intelligitur ex Cap. 29. Libri 111. Imperator collata Theodoro Muzaloni magno Logothetæ Protovestiarîi Dignitate, Nymphæum pervenit sub finem Maii. Lib. 11. Cap. xviii. Ibiq. spatio plus annuo moratur, ut intelligitur ex Cap. sequenti. Vide & Caput 11. Libri hujus Observ. 111. nom. vii. Constantinus Porphyrogenitus Imperatoris fratres Nymphæi Augusti gratia excidit, & diu ac contemptim ab eo tractatur. Lib. 11. Cap. 19.
1190	3	8	
1191	4	9	Constantinus Porphyrogenitus affectati Imperii delatus mense Martio hujus anni, custodiæ traditur, una cum Strategopulo. Lib. 2. Cap. 19. Constantinopoli circa medium Novembrem Forum Magnum casu exorto incendio conflagravit. Lib. 2. Cap. 25. In restaurandas ejus incendiî ruinas Cives strenque incumbunt. Ibidem. Athanasius Patriarcha Alexandrinus injurias ipsi ab Athanasio Constantinopolitano illatas non ferens, Rhodum secedit. Lib. 3. Cap. 5. Circa hoc tempus Melec Masur Azatini Sulranis filius, post Patris mortem, auxilio Arganis Tocharorum Kanis, Thymenz ultra Pontum Euxinum, & locis circumfictis dominatus, magis deinde cladibus, ab Amurio Satrapa Tocharorum validis copiis adjuto, affectus: supplex ad Andronicum Imperatorem cum Uxore ac Liberis confugit. Sed eo Constantinopoli non reperto, dum uxore in Urbe relicta Nymphæum se ad eum, acito ipse, a Prothieracario Imperatoris Abrampace ducitur, offensus in itinere observari se deductore curiosius quam suæ dignitati conveniret, Adramyttii noctu a Comitatu se abjungens, fugit ad Persas, & horum auxilio Amurium oppugnat. Lib. 4. Cap. 25. Filia ejus in Urbe obfess recentis, illic educatur. Lib. 7. Cap. 22.
1192	5	10	Hoc anno Andronicus Imperator natam sibi filiam, metuens ne non vitalis esset, quod erat aliquoties expertus infelicem in feminis uxoris partem, superstitiosa cerimonia præmonire studuit ab ejusmodi periculo, Simonidem eam vocans, ex occasione eventû narrati. Lib. 3. Cap. 32. Nicolai IV. Romanus Pontifex Romæ moritur circa festum Paschæ, quod incidit illo anno bissextili, Cycli Solis 13. Lun. 1. in Sextum Aprilis. cum inchoasset an-

LIB. III. CHRONOLOGICUS.

121

Anni Christi.	Romano- rum Pon- tificum Sedes vacat.	Imp. Ro- man. Androni- ci Andr. 11 a. Mich. 1.	
1294			Kalendis Januariis prima hujus anni die, Coſmas, qui & Joannes alio nomine vocabatur, rite ante electus, conſecratur Patriarcha Conſtantinopolitanus. Lib. 2. c. 18. Tzaca Noga filius Bulgariz Regnum invadit, fugiente Tertere. Lib. 3. Cap. 26. Imperator ſub initium Martii Conventum in Alexico Trichinio celebrat in quo cauſas damnati a ſe Conſtanti Deſpota fratris ſui, & cum eo Strategopuli, exponit, & plerique approbat. Cap. 29. Quidam Lachann dudum a Noga occiſi nomen uſurpans, ab Imperatore conjicitur in vincula. Cap. 30. Theodorus Muzalo Protocveſtarius moritur. Cap. 30. Ei ſufficitur in cura primaria Principallium Negotiorum, Nicephorus Chumnuſ Canicleo Praefectus. Cap. 32. Die 5. Menſis Juſii eligitur in Roma Pontifex a Cardinalibus Peruſii congregatis, Petrus de Murphone, qui agere honorem admittens, Aquile in Veſtini coronatus 4. Kal. Septembris Ceſtini V. nomen accepit. Sed mox pridie Idus, aut Idibus Decembris Idem Neapoli in publico conſeſſu Cardinalium Pontificatum abdicavit, recitata Ceſſionis ex ſcripſe formula. In cujus locum ibidem electus eſt Benedicteus Cardin. Cajetanus, qui Bonifacii nomen aſſumpſit.
1295	Bonifacii 3 VIII.	Andron. 13 Mich. 1.	Bonifacius Papa coronatur Romæ in Baſilica S. Petri 17. Kal. Februarias, Andronicus Michaelenſem Filium, jam anno ſuperiori in Collegam Imperii aſſumptum, 21. die Maii coronari ſolemniter curat in Templo S. Sophiæ, opera Joannis Patriarchæ. Lib. 3. Cap. 1. Ales, Amuricus ex Patre cognominatus, Melechum Patris interfeſſorem, ſingulari certamine victum occidit. Lib. 4. Cap. 25. Joannes Andronici Imperat. ex Irene ſecunda conjuge primogenitus filius, creatur a Patre, & Fratre Michaelenſe novo Auguſto, Deſpota Lib. 3. Cap. 2. Cum Patriarcha, & Epifcopi Auguſtiſ petentibus negaſſent Expeditionem Conſtitutionis Eccleſiaſtica, qua diris & anathemati ſubjiceretur qui obedientiam negaſſent Michaeli Juniori Auguſto, in ultionem ejus repulſe Andronicus Imp. Novellam promulgavit qua diſtributiones Sportularum ab Epifcopo dum conſecrabatur Suffragatoribus, & Ordinatoribus ſuis fieri ſolitas ut ſimoniacas damnavit, & in poſterum prohibuit. Lib. 3. Cap. 3. Matrimonium Michaelis Auguſti cum Ithamae filia defuncti Nicephori Angeli Deſpota, ambitum ab Anna Puella matre, licet Imperio utile, ob ſextum inter deſtinatos conjuges conſanguinitatis gradum, rejicitur. Lib. 3. Cap. 4. Veneti, & Genuenſes Conſtantinopoli ſe mutuo inſeſtant, implacabilibus commiſſi odiis. Lib. 3. Cap. 15.
1296	2	Andron. 14 Michael 3	Michael Auguſtus Junior die 16. Januarii apparatu ſplendido nuptias celebrat, cum Maria Regis Armeniz filia, paulo ante Conſtantinopolim appulſa. Lib. 3. Capitis 5. & 6. Novus Imperatoris conſtitutus in reconſolidandis Eccle-

Bell. Rom.
pag. 412.

Anni Christi	Romano- rum Pon- tificum Ratiocini VIII.	Imp. Ro- man. Androni- ci	fix Arsenianis, irritus. Lib. 3. Cap. 7.
1296	1	14 Michael 3	Desperata Crete Insula adversus Latinos eam acriter oppugnantes defectione, copiis inde evocatis Persis Aliam incurfantibus opponuntur. Lib. 3. Cap. 8. Alexius Philanthropenus Dux Asiae Minoris ab Imperatoribus declaratus, illic aliquandiu contra Persas limitem Romanum irruentes, rem bene ac prospere gerit. Lib. 3. Cap. 9. Opiphentisthlabus Terteris Regno Bulgariae pulsus filius paulatim invalescens; Tzacam solo captum interficit, Joachimum Bulgarorum Patriarcham precipitio necat. Lib. 3. Cap. 16. Radossthiabus Sebastocrator Bulgariae, ejectione inde ab Opiphentisthlabo, ad Imperatorem confugit. ibidem. Alas Amurius ex patris exdis ultione clarus factus, collectis copiis, primum bello palam non indico latrocinii infestat Romanum limitem: deinde cum repentino casu, Martio mense, Sangaris fluvius alveum mutans, Arcium illic Romanorum Praediciarios, munimento amnis invadabilis obiecti hostibus, nudatos, fugere inde compulset, transgressus in mediterranea, minori jam verecundia Romanos hostiliter infestat; insinuatus ad hoc amulatione Atmanis, alterius Satrapae loca Niceae vicina prosequere incensantis. Lib. 4. Cap. 25. Muzalo Dux Romanorum capitur ab Atmane, sed mox liberatur. Ibidem. Kalendis Junii Terremotus ingens & exitiosissimus Constantinopolim & ejus Trahas Provincias concussit, duravit vario tenore usque ad desinentem Julium, dampna ejus memorantur. Lib. 3. Cap. 15. Ea occasione Andronicus Imperator Deo propitiando, supplex cum Populo procedit, & prolixam habet concionem... moxque corruptelas Judiciorum Constitutione Bulla aurea munita, de his edita, emendata nititur. Ibid. Cap. 16. & 17. Veneti cum 75. longis navibus infesti Constantinopolim adversus Genuenses illic degentes appellant, die Dominica 22. Julii ingressi Galatam, non repertis illic Genuensibus, domos eorum incenderunt, Urbemque ipsam variis locis oppugnant. & comperto, pugnare pro Genuensibus Romanos, Galatam reversi, Aedes insuper illic sitas Romanorum, flammis absumperunt. Cap. 14. Imperator Nicephorum Ep. Cretensem, qui de his exposcularet Venetias mittit, interimque Venetis Urbis inquilinis, in reparationem damni per ipsorum Cives illati, multam nummorum octoginta millium indicit; oppigneratis in eam summam omnium illorum bonis. Lib. 3. Cap. 19. Mense Decembris Genuenses Venetos Constantinopolim degentes, initio a Bajno facto, trucidant: Primores Venetorum Urbis inquilinorum omnes ea carnificina interempti. Vilius ipsorum Plebs, & mechanicarum professores artium, nece primo latebris vitata, deinde clam Venetias recedunt. Lib. 3. Cap. 20. Ob hanc Andronicus Imperator Monachum Maximum Planudem & Praefectum Orphanotrophii Leonem, Aquilejam misit, sui apud Senatum Ventum purgandi gratia. Alexius Philanthropenus rebellat, & paulo post capus excutatur a Libedario Procovestiarie, sub finem

LIB. III. CHRONOLOGICUS.

119

Anni Carist.	Romanorum Pontificum Bonifacii VIII.	Imp. Ro- man. Androni- ci	15	Decembris. Lib. 3. Cap. 10. & 11. Ejus successus tanta strenue in Urbem perlata extre- mis anni diebus, Imperator Deo, & Deipara solemniter gratias agit. Lib. 3. Cap. 13.
1297	3	Michael.	4	Andronicus Imperator nactus clam iactum famosum Libellum in quo de multis accusabatur, ad Episcopos, Clerum, Monachos, & Populum convocatos, longam Orationem habuit, qua se purgare ab omnibus objectis solicite contendit. Lib. 3. Cap. 22. Hoc anno mense Septembri, quando jam, more Græc. Edit. Rom. corum, incipiebat Indictio undecima, quam Latini can- tum inchoabant a Kal. Jan. anni sequentis Christi 1298. reperita sunt Scripta ab Athanasio, antequam Patriarcha cederent, composita & recoudita, quibus anathema in- torquebat in sibi adversantes. Horum Lestione exarbat Patriarcha, & Imperatore, conventus ipse Expatriar- cha Athanasius, novum Scriptum dedit; quo illa prio- ra emendabat, aut revocabat. Lib. 3. Cap. 24. Joannes Tarchaniota mittitur cum exercitu ad limitem Imperii firmandum adversus minas & incurSIONES To- charorum, Triballorum, Serborum, & Persarum: quo in negotio, prudenter & strenue versatur. Lib. 3. C. 25. Michael Constantinii olim Regis Bulgariz, & Mariz Andronici consobrinus filius, ab hoc mittitur ad recupe- randum paternum Regnum: sed factione; illic Oshpen- tisthlabi prevalente, exclusus Ternobo, circum errat. Lib. 3. Cap. 26. Diluvium perniciose inundans ex imbre vehementi & longo, die 29. Augusti cadente, videtur hoc anno con- tingisse, narratum. Lib. 3. Cap. 27.
1298	4	Andron. 16 Michael.	5	Joannes Lazorum Princeps moritur, succedente illi filio Alexio. Lib. 3. Cap. 29. Matrem hujus Eudociam a Viri morte ad Fratrem Andronicum Imperatorem profectam, hic collocare Cra- li Serbie cogitat. Lib. 3. Cap. 30. Joannes Vecus olim Patriarcha, moritur in carcere apud Arcem S. Gregorii, sub finem Martii. Lib. 3. Cap. 29. Eudocia in viduitate perflare certa connubium Cra- lis Serbie recusat. Lib. 3. Cap. 30. Ea spe dejectus Andronicus imp. cum necessarium putaret devincire sibi Cralem affinitate intima, propriam filiam Simonidem, non multum Sexenni majorem, ipsi of- fert in sponfam Lib. 3. Cap. 31. Theophano Soror Mariz conjugis Michaelis Augusti junioris Theodora nominata in memoriam Matris An- dronici sic dictæ, despondetur Joannis Sebastocratoris filio, item Joanni dicto. Lib. 3. Cap. 6. Sed ante nuptias moritur. Lib. 4. Cap. 3. Perse irritati cæde suorum qui Philanthropeno rebelli adhæserant, universas Orientales Regiones sævis excu- sionibus desolant. Lib. 3. Cap. 24.
1299	5	Andron. 17 Mich.	6	Maxima & rigidissima omnium quæ homines me- minissent hyems primis hujus anni mensibus deservit.

Anni Christi	Romano- rum Pon- tificum . consilii VIII.	Imp. Ro- man. Androni- ci
1399	5	17 Michael. 6

unde contigit destinatam Imperatori protectionem Thes-
salonicam, necessario differri. Lib. 3. Cap. 33.

Tandem ineunte Februario die Parasceves, hoc est
feria sexta, quam incidisse oportuit illo anno Cyclum
Solis 20. & lit. Dominica indicem D, habente, die sexta
mensis ejus, sub vespere Andronicus Imperator Urbe
exiens, Driream se confert, unde reliquam protectionem
adornavit, nonnulla illi mora: Lib. 4. Cap. 1.

Joannes Patriarcha dissuadere Andronico volens con-
jugium Simonidis cum Crate, Driream tendit: sed a gna-
ro quorsum veniret Imperatore, praecedere Selybriam
per missos obviam rogatur. Ibidem.

Selybria elusus ab Andronico Joannes, nec permis-
sus quae volebat de Simonidis conjugio differere, ibi
perilare decernit, Imperatore abeunte, nec redire in Ur-
bem, donec ille Thessalonica redisset. Lib. 4. Cap. 2.

Thessalonica Imp. Andronicus Radostilabum cum Ro-
manis copiis in Bulgariam remittit, unde is pulsus ab
Osphentisthlabo fuerat. Lib. 3. Cap. 26.

Eltimeres pro Osphentisthlabo pugnans Radostilabum
prelio victum capit, & excoecatum ad uxorem remittit.
Ibidem.

Osphentisthlabus Terteren Patrem ab Andronico Imp.
custodia detentum, permutatione Romanorum Ducum
ab Eltimere captorum redimit; nec tamen ei Regnum
Bulgarie reddit, sed Civitatem attribuit, ubi liber pri-
vatus vivat. Ibidem.

Imperator Thessalonicae, tractatu affinitatis cum Crate
Serbie conclusi, ab eo Cocanitzam transfugam, & prio-
rem Cratis conjugem filiam Terteris accipit: vicissim
que Crati propriam filiam Simonidem sponsam confi-
gnat, puellulam vix octennem Viro prope quinquage-
nario, & plurium jam uxorum marito; custodiendam
videlicet intactam usque ad puberem aetatem (quem ta-
men Gregoras Libro 7. scribit: festinanda per incepe-
rantem expectandi impatientiam defloratione virgus-
culae, inhabilem illam gignendis postea liberis reddidisse.)
Lib. 4. Capitibus 4. & 5.

Venetorum Legatio Andronicum Imperat. Thessalo-
nicæ convenit, petens remitti mulctam Venetis Urbis
Constantinopolitanae Inquilinis indictam, & relaxari op-
pigneratinnem bonorum jam dudum factam, propter
incendium Galatae: sed nihil impetravit. Lib. 4. Cap. 6.

Imperator Andronicus frustra conatur conciliare ma-
trimonium Alexii Principis Lazarii, sui ex Sorore Ne-
pocis, & pupilli, testamento Patris, cum Filia Praefecti
Caniceo, & irritare jure tutorio prius conjugium ab
eodem Alexio; sive Auctoribus Matre aut Avunculo, con-
tractum cum quadam unius e Primoribus Iberorum filia
Lib. 4. Cap. 7.

Hinc dejectus, nequidquam tentat eandem Praefecti
Caniceo filiam collocare Filio suo Joanni Despotæ, ma-
tre juvenis Augusta Irene repugnante. Ibidem.

Die 22. Novembris Andronicus Imper. e Thessalia
redux in Urbem Constantinopolim solemniter occursum in-
vectus est. Lib. 4. Cap. 8.

Atman Persarum Satrapa, aliis Ottomanes dictus, au-
thor Dnms hodie regnantis apud Turcos, invalescit
opibus, adjunctis sibi numerosis copiis ferocium e Pa-
phlagonia Latronum. Lib. 4. Cap. 25.

Joan-

LIB. III. CHRONOLOGICUS. 127

Anni- Christi.	Romano- Pontificum. Bonifac. VIII.	Imp. Ro- manorum. Androni- cus.	
1300	6	18 Mic. 7.	Joannes Patriarcha dolore iniuriae ab Andronico sine suo consilio noxiarum turpis, ut putabat, affinitatis cum Crale Serbie, in Pammacaristi Monasterio quasi privatus degit. Lib. 4. Cap. 8. Imperator postquam eum placare per multos a se missos frustra tentasset, denique Kalendis Februarii multa nocte illum ipse convenit, & ei circa tria querelarum de se Capita plene satisfecit, persuadetque ut in Patriarchales remigrans Aedes, regimini Ecclesiae se reddat. Lib. 4. Cap. 9. Post Paschales ferias Imp. Andronicus palam revocavit latam a se in Joannem Epbesinum sententiam, eumque declaravit innocentem criminis ob quod falso impetum Throno deiectionis & datus in custodiam fuerat. Lib. 4. Cap. 10. Tamen Joannes Patriarcha cum Episcopis Philadelphiensi & Smyrnenfi, Joannis Ephesani restitutioni obstitit. Ibidem. Jurgis inde exortis offensus Joannes Patriarcha, iterum e Patriarchio in Pammacaristi Monasterium recedit. Ibidem. Contra illum Antisites Libellum querelarum plenum Imperatori offerunt. Lib. 4. Cap. 11. Joannes Patriarcha ultro Imperatorem adiens 25. Octobris feria tertia illo anno Cycl. Sol. 22. numerante cum litera Dom. CB. ex ejus voto functionibus Patriarchatus se reddit, quod sibi per Angelum imperatum aiebat. Lib. 4. Cap. 12.
1301	7	Andron. 19 Mich. 8.	Michael Despota repudiatam a Crale Serbie Terteris filiam uxorem ducit. Lib. 4. Cap. 13. Hoc anno sub Aequinoctium Autumni Sole, in Virginem ingressu, apparet Constantinopoli Cometa, descriptus a Pachymere. Lib. 4. Cap. 14. Precesserat exortum Cometae siccitas insolita, ex qua fontes perennes exaruerunt; unde terrae fructus, & segetes perire funditus contigit; ventis etiam crebris, aridis & procellosis, aerem vix spirabilem reddentibus. Ibidem. Alani qui sub Noga militaverant, numero sexdecim milium, in Partes Imperatoris transeunt. Lib. 4. Cap. 16. Missi in Asiam Romanos vexant, & spoliant; tamen juncti copiis Imperatoris, ad locum Chenam dictum Hostes Imperii egregie vincunt, praeda inde non modica ditati. Ibidem. Circa hoc tempus Atman, sive Ottomanes, Regium nomen sumpsit, & occupata postea Prusa, Regni Sedem illic posuit. Is moriens deinde Anno Hegirae, ut tradit Aliannabius Chronologus Arabs, 726. hoc est anno Christi circiter 1327. Urchanem filium, Regni in Urbe Prusa recens capta inchoasti, reliquit Haedrem. Prusae obsidionem innuit Pachymeres. Lib. 5. Cap. 22. pag. 296. Expugnationem autem. Lib. 7. Cap. 27.
1302	8	And. 20 Mich. 9.	Die 24. Januarii visa est Constantinopoli Eclipsis Lunae horribilis. Lib. 4. Cap. 15. Michael Augustus Junior, primo vere circa Paschales ferias, cum valido exercitu in Orientem movet, & magnam consternationem sui fama Persis injicit. Lib. 4. Cap. 17.

Edi. Rom.
pag. 617.

Anni- Christi.	Romano- rum Pon- tificum. Bon. fac. VIII.	Imp. Ro- man. Androni- ci.	Perſæ tandem eliciuntur ad certamen, ſed io proci- ſu Prælii Imp. perſuſus a Ducibus Romanis, ignave pugnam detrectat: unde in contemptum Hoſtibus ve- nit: a quibus univerſæ mox illorum Tractuum Ro- manæ Regionis, ſcylis & avariâ Incurſionibus deſola- tæ ſunt. Lib. 4. Cap. 18. & 21.
1302	9	21 Mic. 10.	Muzalo Hetziarcha Dnx copiarum Romanorum io Bitbrynio, dum Atmani cuncta vaſtanti ſe adverſum ferens, obſiſtere nititur, militum Romanorum, rædio, livore ac deſperatione ignave pugnantium, degeneri languore vincitur; & vix Alanorum forti opera reli- quias fuſi exercitus ſecum intra Nicomediam recondit. Contigit hæc Clades die 27. meoſis Julii circa Bapheum prope Nicomediam. Lib. 4. Cap. 25.
			Tredecim Venetæ Triremes cum ſeptem Piraticis Na- vibus meridie Conſtantinopolim infeſtæ invadunt. por- tum Ceras diſtans ineunt, e regione Imperialis Palatii ſtatione fixa hoſtiliter graſſantur, igne ac telis in obvia immiſſis. ſicque Imperatorem cogunt, concedere: quod Legatis Venetis Theſſalonice negaverat, nempe remiſ- ſionem multæ & expignorationem Boborum occupa- torum. Lib. 4. Cap. 23.
			Eodem tempore Piratæ Inſulâ Priocipum occupata, cogunt Imperatorem ad redimendos præſenti pecunia Captivos plurimos, quos illic fecerant. Lib. 4. Cap. 24.
			Claudio Magnæſis Michaelæ Auguſto Juniore, Alani qui ſub eo militrabant, miſſionem petunt, ægre tandem blanditiis verborum trimeſtre morę ſpatium ab iis im- petratur. Monitus de his Andronicus ſubmiſiſtrare Filio ea quibus egeret, cum maxime vellet, nequit Lib. 4. Cap. 19.
			Quæ impediunt Andronicum a providendis quæ neceſ- ſaria erant Exercitui Auguſti Michaelis fuerunt, præter modo memoratum bellum Veœtæ, turbæ tunc coor- tæ Eccleſiaſticorum in Urbe, quæ narratur Lib. 4. a Cap. 27. ſere ad finem Libri.
			Hoc anno inter Carolum Regem Neapolitanum, & Fridericum Dominantem in Sicilia, poſt bellum diutur- num, pax coaluit, Eleonora Caroli Filia Friderico in ux- orem data. Filiam hæc Caroli Pachymeres Æcatherinam, perperam vocat, cujus erroris occasione in Notis teſero Pontifex Bonifacius eas Nuptias, & Pacem approbat: li- cet io conditionibus mutari aliquid volnerit. Vide ac- curatiſſimum Odoricum Raynaldum hoc anno a nu- mero 1. ad 8.
		And. 21. Mich. 10.	Alani trimeſtri, quod cum Imp. Michaelæ pepige- rant, ſpatio claſſo, miſſionem armatis precibus extor- quent. Lib. 4. Cap. 30.
			Imp. Michael, nullo a Patre ſubſidio interim accepto, Barbaris Satrapis Ale Amurio, Lamiſe, Atmane ac plurimis aliis ipſum Magnæſis claſſum circum undique oppugnantibus, noctu inde, perturbatione accoſuſo-

Anni Christi.	Romano- rum Pon- tificum - Bonifac. VIII.	Imp. Ro- man. Androni- ci.
1303	9	21 Mic. re.

ne maxima, aufugit Pergamum ibidem.

Inde omnes Orientales Imperii Regiones in prædam Barbaris cedunt. Cap. 12.

Alani e ditione Imperii in jussu abentes, retinere conantem in trajectu ad Calliopolim, Magnum Domesticum Raulem Alexium interficiunt. Cap. 11.

Post hoc, excusantes factum, Alani iterum ab Andronico in gratiam recipiuntur. Ibidem.

Patriarcha Joannes Cosmas variis Episcoporum Joanni Ephesio sarentium machinationibus clam palam oppugnatus, prout fusc narratur Capitibus Libri quarti 27. 28. 29. ad extremum die quinta Julii, eademque feria sexta (quæ nota est hujus anni Cyclum Sol. 24. cui convenit lit. Dominicæ index F. numerantis) e Synodo indignatus excedens; Patriarchio in Monasterium Pammacaristi migrat; unde postmodum scriptam Patriarchatus abdicationem ad Imperatorem mittit.

Imperator trepidus simul undecumque Nancis turbatus, non unius alteriusve Urbis aut Provinciæ Barbaris succumbentis, sed universi ubique Imperii uno tempore oppressi: utique cum Persæ universæ Orientalis continentis sine controversia Domini, mare classibus Piraticis ingressi, Tenedo occupata, inde Chium, Samum, Carpathum, Rhodum subitis excensionibus depræderentur, causa Patriarchæ, & deliberationem ecquid valida esset ejus Abdicatio, Episcoporum suffragiis permittit. Ibidem.

Edi. Rom.
pag. 619.

Ipse interim procuranda clam affinitate inter Cuximpaxim Tocharum sibi fidum; & Solymampaxim Ducem Exercitus Barbarorum Nicomediæ minantis, servare illam Urbem satagit, & minuire aliquantulum belli atrocis mala; qua in re non multum proficit. Lib. 4. Cap. 30.

Post Synodicas deliberationes circa Joannis Cosmæ Patriarchæ cessionem, & varias utrinque illa occasione tricas Capitibus 31. 32. memoratas, re adhuc indecisa Imperator, spe asrahendorum Arsenianorum in suas partes ostendit se non abhorreere a promotione Episcopis Marmariciensis, ab iis ad hoc nominati, in Patriarcham. Lib. 4. Cap. 35.

Michael Augustus Junior, vehementissimis insultibus Persarum resitendo impar Pergamo Cyzicum recedit; ac ne illic quidem se tutum sentiens, Pegas, quæ erat Urbs maritima munitissima, se recipit. Lib. 5. Cap. 20.

Bonifacius VIII. Summus Pontifex moritur Romæ 5. Idus Octob. cum sedisset annos 8. menses 9. dies 18. Eligitur ei Successor 11. Kal. Nov. Fr. Nicolaus Bocasinus Ord. Prædicatorum, Cardinalis Episcopus Ostiensis, qui Dominica sequenti 6. Kal. Nov. vigilia Apost. Simonis, & Judæ; coronatus apud S. Petrum, benedicti nomen assumpsit. hunc IX. inter Romanos Pontifices siq appellatos Spondannus numerat, et si perierit; XI. censent.

Septembri hujus anni, compta jam numerari more Gregoriorum Indictione 2. Ronzerius cum Exercitu auxiliari Constantinopolim appellat. Creatur, ab Imp. Dux Magnus; & Filiam Alani ex Augusti sorore natam, uxorem accipit. Mictitur Cyzicum. In digressu oppugnatur a Genuensibus, Drungarius Muzalo missus ab Imp. ad rixam dirimendam, interficitur. Lib. 5. Cap. 24.

Annal. Chri.	Romano- rum Pontificum. Benedictus IX.	Imp. Ro- man. Androni- cus 22.	Menas Monachus Cognomento Scolices, Discipulus Athanasi Expatriarchæ, die 25. Januarii sub Solis oc- casum, Andronicum Imperatorem adiens ægre tandem audientia impetrata, denunciat ei: dixisse Athanasium se præsentem: Iræ Dei Urbi, ac populo imminere pro- ximam: & cupere se ut statim Augustus juberet per ora- nia Urbis Monasteria nrari, & pervigilari a cunctis ro- to triduo. Arripiente consilium Augusto statim ipsa no- cte mandata preces indicantur. Postridie mane ani- madversit Imp. lenem Terræmotum, idque esse initium mali ab Athanasio prænunciati censuit. Deo mox septi- madecima Januarii Terræmotus exitit vehementior: non tamen qui usque ad ædificiorum subversionem in- valeretur. Tunc non dubitavit, quin revelatum Atha- nasio fuisset ingruens Urbi periculum; & quin supplica- tionibus ab eo præscriptis, noxia vis terræmotus debi- litata fuisset, unde ipsum tanquam hominem Deo ca- rum suspexit, & in Throno reponere decrevit. Die 18. Januarii convocatis Imperator Episcopis, Ecclesiasticis, & Monachis, disseruit de consilio sibi suggesto, & secuto post hoc eventu, nomen Athanasii reticiens. Inde die 29. ejusdem mensis, ad cunctos non solum Ecclesiasti- cos; & Monachos, sed & Cives convenire iussos, con- cionem in eandem sententiam habuit, commendans in- nominatum adhuc illum Vaticinii & Consilii salutaris auctorem. Tum ex ipsa concione, professus adire se pro- tinus velle Prophetam Beneficum, ut se sequerentur in- vitavit universos; sicque fere cunctis comitantibus, se confert ad Athanasium, quem primo visu Episcoporum plerique Patriarcham acclamaverunt, ad regimen Eccle- siæ relinendum hortantes; ipso sicla modestia recusante; & tantum petente impetranteque statim ab Impera- tore, auctoritatem sublevandi oppressos: unde contigit omnium pæne in Urbe rerum supremam potestatem ip- si deferri, cunctis ad illum ex quocunque judicio pro- vocantibus. Narrantur hæc fufius tribus ultimis Capitu- libus. Libri 4. & 1. Libri 5.
7304		Mic. 22.	Dissentio exarscit inter Episcopos circa Athanasium, an rite is & prudenter in Throno reponi posset, Lib. 5. Cap. 2. Andronicus Imperator resistentium Athanasii promo- tioni Antistitem eluctari auctoritatem studens, assen- sus Joannis Cosmæ in eam impetrando, tum adiu diebus Thyrophagiz, qui sunt 7. festam 4. Cinerum præceden- tes (fuit hæc illo anno, 11. Februarii) & ab illo interro- gatus, equid se putaret Patriarchalem adhuc obtinere potestatem; obnoxie assentiens, audivit: <i>Argui, syro- cum Patriarcha ego vere sum, mea nondum abdicatio, vel præbata, vel accepta, perseverantque adhuc in magnæ Eccle- siæ & Monasterii commemoratione mei memini; auctoritate sanctæ Trinitatis Excommunicationi majori subicio eum, qui volet Damnum Athanasium in Patriarchali rursus Sede consti- tueret.</i> Lib. 5. Cap. 3. Theodora Augusta Imper. Andronici Mater instituit feria 2. secundæ juniorum Hebdomadæ, Februarii de- cimasexta; & ab eo magnifice sepelitur. Lib. 5. Cap. 4. Post Pascha, quod illo anno incidit in 29. Martii, Nuptiæ Joannis Despotæ cum filia Præfæcti Canaleo ce- lebrantur. Lib. 5. Cap. 5. Irene Augusta uxor Imp. Andronici, ex Urbe Thessa-

Edit. Rom.
pag. 69.

Anni- Chri.	Romano- rum Pon- tificum. Sedes vacat.	Imp. Ro- mano. Androni- ci.	adit. ei quæ vult persuadet; magna insuper pecunia donatur. Lib. 5. Cap. 21. Ho anno contigit mors Cazanæ Kanis Tocharorum memorata Cap. 1. Libri 6. Vide Notas nostras ad illud Caput, & Cap. 7. Libri 5. notarum Observationum. Paulum eam præcellerat Carphantanæ Cazanæ Fratris succedentis Coronatio.
1304		23 Mic. 22.	
1305		Andron. 23 Mic. 22.	Michael Augustus Junior ex Orientali Expeditione reduz die 24. Januarii, solemnî Patris & Urbis occurſu Constantinopolim ingreditur. Lib. 5. cap. 17. Die 13. Martii Michael Despota perduellionis dam- natus perpetuo carceri addicitur. Lib. 5. Cap. 19. 1 Sphenthilabo Bulgaro bellum Imperio indicente, Andronicus Imp. præſidiis illum limitem firmat; Elte- merem Sphenthilabi patrum donis præoccupando con- tinere in fide fatagit. Denique Michaelẽ Augustum juniorẽ eq̃ destinat, attribuit ei Poſſeſſionibus Mi- chaelis Despotæ. Lib. 5. Cap. 18. & 19. Mense Martio instantẽ nrgens Andronicus Imper. abſciſſos ab Athanasio Antistites, ab iis impetrat, ut ei reconciliari velint. unde mox proximo Palmæ festo, quod incidit in 7. Aprilis, convenientes in Templum, Athansium, ut Patriarcham agerent, cum eo com- municantes. Lib. 5. Cap. 20. Solus Athanasius Alexandrinus communicare Athasio Constantinopolitano inflexibiliter reſpuit. Ibid. Ex univerſa Orientali continente impune a Perſis direpta, concurrunt in Urbem Constantinopolim, inde gravatam numero immenſo egentium Advenarum. Lib. 5. Cap. 21. Nicæa, Nicomedia, & aliz magnæ Urbes, circum- ſiſtis Arcia, & suburbanis Pagis in Barbarorum po- teſtatem redactis, obſeſſis vix durant. Ibid. Atman in Carocia Paribus Copias Romanas ſub Siuro Stratopedarcha, interneſione delet. inde Arcem Bo- locoma dictam, munitiſſimam & omni apparatu inſtruſtiſ- ſimam occupat: qua præda ditiffimus evadit. Ibid. Perſæ a Marule Duce Romano ad Turrim Gulielmæ dictam ceduntur: ſed parta ex his ſpolia Catelani vi- ſtoribus Romanis eripiunt. Ibidem. Horrenda exempla crudelitatis, avaritiæ, libidinis & Catelanis edita Cyzici. Ibidem. Vigilia Pentecoſtes, Nonis, ſive quito die Junii creatur Peruſii Pontifex Bertrandus de Agutis Archie- piſcopus Burdegalenſis, qui ſumpſit nomẽ Clementis V. Rontzerius ſciens ſe & ſuos gravi infamia in Aula laborare, quod Cyzici occiſe, & flagitiõe deſiderent, ipſerum dum Hoſtes impune per Imperii Provincias ejus Traſtus volitantes, etiam Philadelphiæ Caſtris cir- cum poſitis comestu excluſam, fame ad deditiõem compellere conarentur; Constantinopolim ſub finem huius anni proſciſcitur, & ibi Auguſto allegat, recu- ſaſſe milites in Hoſtem tendere propter ſtipendia non ſoluta. Hoc intelligitur ex Cap. 21. Libri 8.
1306	2	Andr. 24 Mich. 23	Rontzerius huius Anni primo, vel ſecundo menſe, ſa- cile purgatis apud credulum & ſibi ad dictum Imperatorem

Anni- Carli.	Romano- rum Pon- tificum. Clemen- tis. V.	Imp. Ro- man. Androni- ci.	criminationibus sui ac suorum, grandem etiam ab eo impetravit pecuniam (cujus partem praefens accepit, alterius vero certa promissa intra diem quadragesimum Cyzici numerandae, prout factum est) qua non solum suis Catelanis, sed Alanis etiam stipendia plene solveret. Lib. 5. Cap. 21.
1306	2	Andr. 24 Mich. 13	Cyzici Rontzerius dum pecuniam Imperatoriam suis large, Alanis maligne dividit, causam querelarum, & simulatum inter ambas Nationes praebet. Ibidem. Irritati Catelani Alanos contemptim tractant, nec vim abstinentes. unde ad pugnam venit, vincentibus primo Catelanis occiso Georgi Alanorum Primoris Filio; sed postea Catelani trecenti ab Alanis perimuntur die 9. Aprilis. Ibidem. Alisyas cum Exercitu Carmanorum Philadelphiam arcta obsidione cinctam in extremam famem adigit. Ibidem. Andronicus pro Philadelphia sollicitus, Rontzerium urget, ut cum iis, quas Cyzici habebat, suis & Alanorum copiis eo suppeditas accurat. Ibidem. Sed iis moras adhuc neccentibus, adulto jam Martio, Andronicus Germanam suam Irenem Alanis viduam Rontzerii Socrum; cepta jam Hebdomada majore sub finem Martii (Pascha enim illo anno fuit 3. Aprilis) Cyzicum proficisci jubet, & illic apud Generum insulare, ne tam necessariam expeditionem ultra differat. Ibidem. Tandem mense Maii, reconciliatis utcumque Alanis, Rontzerius universum Exercitum Achirum promovit, indeque Germę admovet, quam Arcem fuga Persarum desertam capit. Romani res suas in Præda Persica agnitas recipientes, male a Rontzerio mulctantur. Ea occasione Chranisthibus magnus Tzausius periclitatur de suspensio. Lib. 5. Cap. 22. & 23. Constantinus Porphyrogenitus Andronici Imperatoris frater in carcere moritur die quinta Mensis Maii. Lib. v. Cap. 22. Rontzerius ad Aulacem prælio vincit Alisyram quo <i>Edo. Rom.</i> vulnerato fugiente, Philadelphia liberatur. Lib. 5. <i>pag. 424.</i> Cap. 23. Antea Tripolis ad Mazndrum stratagemate capta per noctem a Persis. Lib. v. Cap. 25. Magnus Dux Attaleottam occupatorem Magnesiæ, Imperatoris, cui suspectus erat, gratiz restitutum suum intimę fiducię admovet. Lib. 5. Cap. 24. Noistogus Magnus Heteriarcha, Praefectus illi Provincię, injuriis Ducis Magni cogitur, injussu Imperatoris redire Constantinopolim. ubi a Praeoccupato in favorem Rontzerii Principe male accipitur, & Dignitatibus privatur. Ibidem. Dux Magnus ingentes a Romanis pecunias crudeliter extorquet. Lib. 5. Cap. 26. Magnesia Duce & suafore Attaleotra deficiens a Magno Duce, ab eo summa vi, sed frustra, oppugnatur. Ibidem. Arx, Chencbrez, dicta, quo multi Romanorum confugerant, diu a Barbaris oblecta, & auxilio a Choroobosco illato ad breve tempus recreata, siti ad extremum compellitur ad deditionem. Lib. 5. Cap. 27. Michael Augustus Junior cum exercitu in Tractus occiduus praefectus, Regionem Jugo exteriori subiectam,

Anal. Cast.	Romanorum Pontificum Clementia. V.	Imp. Roman. Andronici 24.	que Bulgaris Hostibus parebat, Die mensis Augusti viciesimatercia hostiliter ingressus, late vastat. Lib. 5. Cap. 28. Alexius Princeps Lazorum Trapezunte prospere contra Genuenses pugnat. Lib. 5. Cap. 29. Anna Regina in Occiduis Traclibus a Genaro Philippo, cui dotales terras dare iuxta pacta distrebat, bello impetitur. Lib. 5. Cap. 30. Mutus lingue usum subito recuperat interfectione Sanctæ Theodolæ Martyris. Lib. 5. Cap. 31. Alani e Castris Magni Ducis fuga elapsi, prope Pegas Perfas nongentos, ipsi multo pauciores interfectione ceciderunt. Lib. 5. cap. 31. Andronicus Imperator Ducem Magnum ab oppugnatione Magnæ, iteratis sepe iussis nequidquam conatur avellere. Ibidem. Tandem Is in Occiduum, ut jubebatur, Traclum, cuncta in itinere vastans, copias traducit. Lib. 6. Cap. 3. Cazanes Tocharorum Kanis, Romanorum Amicus, moritur, successore sibi prius designato Carpentane fratre, quem ad hoc ex India accersiverat. Lib. 6. Cap. 1. Amurius cum Andronico Imperatore de Pace tractat. Ibidem. Die 29. Septembris Imperator longam concionem ad Arsenianos pertinaci dñum Schismate a cæteris discissos habet, reducere illos ad confessionem in casum studens. Lib. 6. Cap. 1. Trajecti in occidentum continentem Amogabari crudelissime Romanos diripiunt, pretextu non solutorum ipsis stipendiorum; & victoriam a se apud Philadelphiam de Carmanis partem sine fine prædicantes. Lib. 6. Cap. 3. Cap. 13. Cap. 14. & Lib. 7. Cap. 1. Hunc enim puto esse locum Epochæ Libri 7. initio descriptæ. nam revera hoc tempore contrigerat evolvi 12. Michaelis, 23. Andronici annum. Et si enim titulus hujus anni in hoc nostro Indice Mich. 13. And. 24. habet, nihil obstat; quoniam Nos in titulo inchoatos annos ponimus, Pachymeres vero de absolutis manifeste loquitur. Utrumque igitur Annus 13. Mich. And. 24. in cursu esset, expletos quidem annos numerare non poterant, nisi ille 12. hic 23. Voluit autem, opinor, Historicus illa insolita sibi diligentia, Annorum, quibus Principes imperaverant, exprimendorum, insignire principium Belli Catelanici. Vide dicta superius hujus Libri Chronologici Cap. 6. num. 8. Genuenses Galatz degentes Imperatorem Andronicum admonet, parari a Catelanis contra Romanos bellum, expectarique ad hoc auxilia e Sicilia. Sed Imperatore fidem indicio non tribuente, ipsi ad bellum illud propulsandum se comparant. Lib. 6. Cap. 6. & Cap. 9. Mpyrigius Tentza Catelanis cum novem longis navibus ad Madyti portum appellit, accitus a Magno Duce, quem is, ut conciliaret Andronico, & auctorari honoribus, stipendiisque suaderet, ad eum accessit sub fine Octobris: & suis quidem militibus trecenta numerorum millia in stipendiorum debitorum solutionem poposcit, Tentzæ deinde suffragatus, honorari eum petiit. Imperator tantæ pecuniæ flagitatione perculsus primo assentiri negat; postea tamen, iterum adeunti illum Ronzerio, ac stipendiorum petitionem in summam moderatio.
1306	2	Mic. 13.	

Edi. Rom.
p. 643.

Annus Chri.	Romano- rum Pon- tificum Clemen- tis V.	Imp. Ro- man. Androni- ci.	rationem contrahenti, utrumque indulget. Lib. 6. a Cap. 4. ad 8.
1306	2	24 Mic. 13.	Andreas Pirata Imperatori militarem operam cum duabus armatis navibus offerens, admittitur. Sed ab infensu Andree Venetis altera ejus navium comburitur, ipso cum altera fugiente. Lib. 6. Cap. 10. Mpyrigerius Tentra circa medium Decembrem Constantinopolim accitu Imperatoris appellit, exiensurum se e navi negans, nisi obsides darentur. tandem persuasus ad festum Christi Natalis exscendere, creatur Dux Magnus, & eidem Imperatori, sed cum exceptione, jurat. Lib. 6. Cap. 11. & 12. Adhibitus inde ad Consilium super petitionibus Catelanorum, ubi audire ab Imperatore, quantum ipse jam dedisset Catelanis, & quantum adhuc dare paratus esset; queri coepit, avarae secum agi, cui tam pauca, ceterorum comparatione, donarentur. Indeque defectionem ab Imperatore cogitavit. Lib. 6. Cap. 14. & 15.
1307	3	25 Mic. 14.	Mpyrigerius invitatus ab Imperatore ad comparandum secum simul in festo Luminum, hoc est Epiphaniae, celebrando 6. Januarij, proterre recusat ire, irridens etiam contemptim concessa sibi ab Augusto insignia honorum: ac tertio post die vela fecit Calliopolim ad Catelanorum Castra, insalutato Augusto, qui eum satis compertum parare defectionem, invadi, detinerique a suis vetuit. Lib. 6. Cap. 15. Imperator videns Catelanos plane certos belli palam Romanis inferendi, quod Genuensibus dudum, & recentius Michaeli Augusto indicantibus credere noluerat: ut id quoquomodo impediret, Caesarem dignitatem per Legatos offert Rontzerio, qui emcertis agro tandem conditionibus admittit. Lib. 6. Cap. 16. Theodorus Chumnus portans ab Imperatore ad Rontzerium Insignia Caesaris Dignitatis, cum Diplomati- bus auro bullatis, & triginta nummorum millibus audiens in itinere Catelanos non exequi pacis, & vim ab iis metuens, re infecta redit. Lib. 6. Cap. 17. Insula Chiosa Persiscapen, direpta vastata est, plerisque Incolarum barbarica immanitate trucidatis. Ibid. Rontzerius apud Calliopolim injuriosam Imperatori & superbe minacem concionem habet. Ib. Lib. 6. Cap. 18. Post decem inde dies litteris ad Andronicum datis Rontzerius, poenitentiam a se contra illum Actorum & diſtorum simulans, & necessitatem ex vi a suis in seditionem concitatis excusans, veniam petit. Lib. 6. Cap. 18. Die nono Martij ad Legationem a Catelanis missam Andronicus, magno coetu congregato, orationem habet, qua eos officij admonitos, etiam minis detertere a contumacia tentat. Cap. 19. Andronicus Imperator filium Constantini Porphyrogeneti Fratri sui, Panhypersebastum creat. Lib. 6. Cap. 20. Athanasium Patriarcham ob immanem in omnes fixitiam cunctis exosum, & ideo clam sparsis libellis famulos proscissum, adversus invidiam monire studens Imperator, concionem habet de ejus laudibus; addens exemplum cujusdam Armeni, qui postquam Athanasio

Ed. Rom.
pag. 626.

Anni- Chri.	Romano- rum Pon- tificum Clemen- tis V.	Imp. Ro- man- Androni- ci.
1307	3	25 Mic. 14

*Edic. Rom.
pag. 427.*

maledixisset, casu crus fregerat. quod ipse poenam esse divinitus illatam persuadere conabatur. Lib. 6. Cap. 22.

Inter hæc die qua Lazarus excitatus per Christum et mortuus Evangelium inter sacra recitatur in Ecclesia Græca, quod certum est fieri Sabato contiguo Dominicæ Palmarum, five pridie ejus festi, quod illo anno Pascha habente 26. Martii, omnino incidit in 29. ejusdem mensis, ac consequenter præcedens sabbatum 29. Martii diem infedit, Rontzerius Cæsaris insignia ab Andronico Imp. ad se missa, cum tribus, & triginta numerorum aureorum millibus, sollemniter induit. Lib. 6. Cap. 23.

Rontzerius jam Cæsar, cum 150. lectis et suorum numero, Adrianopolim se confert, salutaturus illic Michaëlem Juniozem Augustum, a quo magnifice excipitur. Lib. 6. Cap. 23.

Rontzerius Cæsar ab Alanis interficitur Adrianopoli in ipso aditu cubiculi Augusti, ad quam salutandam admitterebatur. Lib. 6. Cap. 24.

Ejus comites in custodiam tunc dati, postea fuga evadere conantes, obfessi, oppugnati, igne absumpti sunt. Lib. 6. Cap. 33.

Catellani Callipoli, ubi dominabantur, Romanis ibi crudeliter interfectis, obsidentur ab Exercitu Romano, Duce Magno Primicerio: sed obsidione, fraude impetratis induciis, laxata, Arcem illam comestibus, & prædiis muniunt; tum auxilii copiis Regiones Romanas incurstant, Perinthum die 28. Maii vi capiunt, Puberibus ibi repertis occidis. Et eadem die trajecto freto, ignem tellis rusticis per Campos injiciunt, obvios quoque obruncantes, & terrorem Urbis ipsius portis admovent, confugientium in tutum vix capientibus turbam. Lib. 6. Cap. 25.

Consulam Catellani ad Imperatorem Transfugæ, quem is Admiralem creaverat, proditio detegitur Lib. 5. Cap. 26.

Inde seditione in Urbe concitata, Plebs querendorum Catellanorum latentium prætextu, Ædes Civium diripit, & inflammant. Ibidem.

Freres, hoc est, Monachi Latini, Domo & Templo, quæ consensu Imperatoris intra Urbem habebant, per Athanasium Patriarcham expelluntur. Exarchus Pisanus, qui ei executioni præfuerat, per submissos a Galatinis Genuensibus Sicarios vulneratur. Eam ob rem Andronicus Galatenses Urbis ingressu arceat. Lib. 6. cap. 28.

Andronicus reconciliatur Genuensibus, & appellentes in Urbem longas eorum Naves sedecim contra Classem Catellanam Duce Mpyrigerio Urbi minantem, pugnare persuadet. Omnes, præter unam, Catellanorum Naves in Genuensium potestatem. veniunt. Dux ipse Mpyrigerius capitur. Lib. 6. Cap. 29.

Duo Romani Duces, a Michaële Junio Augusto, cum parte exercitus, contra Catellanos missi, ab his in insidias pertracti vincuntur. Lib. 6. Cap. 30.

Plebem in Urbe tumultuantem Imper. Andronicus concione habita, minis, & monitis coercet. Lib. 6. Cap. 32. Junior Imperator Michael universum Exercitum contra Catellanos acie instructum ipse ductus, vincitur, & de vita periclitatus egre fugit. Lib. 6. Cap. 32.

Maturæ Segetes in campis, collectæ fruges in arvis

LIB. III. CHRONOLOGICUS: 237

Anni- Chri	Romano- rum Pon- tificum Clemen- tia V.	Imp. Ro- man. Androni- ci.	& villis a Rusticis undique in Urbem fugientibus reli- ctis, in prædam Catelanorum cedant. Ibidem. <i>Ed. Rom.</i> Dux naves bellicæ Genuensium magna mercede in <i>pag. 612.</i> himerem militiam ab Andronico Imperatore conda- cuntur. Ibidem. Andreas Muriscus pro Imperatore Tenedum obsi- dens, procurata per Genuenses deditione, Arce illa positur. Lib. 6. Cap. 34. Manuel Zacharias Phocæ imperitans, Insulas illi objacentes, custodiæ suæ immunes permitti, ab An- dronico impetrat. Ibidem. Mpyrgerius a Genuensibus captivus in Italiam ab- lucitur. Lib. 7. Cap. 7.
1307	3	25 Mic. 14	Incluso Didymothici Michaelæ Augusto Juniore, post pugnam adversam, & hinc Oisphentisthlabo Bul- gario Romanum limitem vexante; inde Catelanis cum- cta instantibus, Andronicus Imperator de Pace cum Catelanis per Legatos Callipoli tractat, sed frustra; illis condiciones intolerabiles exigentibus. Lib. 7. Cap. 1. & 2. Perfæ qui Catelanis militabant, dum iis offensæ, se ad suos in Asiam recipientes, traiciunt fretum, ab Andrea Murisco Imperatoris Navarcho intercepti peri- muntur. Lib. 7. Cap. 3. Inde Muriscus in præmium operæ creatur Ameralis. Ibidem. Alani, & Tarcopuli ab Imperatore deficientes, Ro- manos impugnante. Lib. 7. Cap. 4. Attaleota in Oriente contra Imperatorem rebellat. Ibidem. Catelani late omnes Romanas regiones populantur. Lib. 7. Cap. 3. Madyto longa obsidione Catelanorum fame labo- ranti, Andreas Muriscus frumentum importat. Lib. 7. Cap. 11. Paulo post ab Augusto deficit. Ibidem. Madytus tandem ad deditionem compulsa, capitur a Catelanis Duce Pharendæ Tzime. Lib. 7. Cap. 6. & 11. Athanasio Patriarcha Constantinopolitano cunctis exo- so, Litanias Deo in tot malis propitiando quotidianas celebrante, ferale incendium casu aut Dei iuræ preces illas se avertari declamantis sub vesperam exortum, a Porta Cynegorum ad Monasterium Prodromi, frequen- tissime habitatum, & diuissimum Urbis Tractum in ci- nerem redigit inextimabili jactura. Lib. 7. Cap. 10. Athanasius Alexandrinus Patriarcha irrevocabiliter insensus Athanasio Constantinopolitano, ab Andronico Imperatore frustra sæpius conato hunc illi reconcilia- re, in suam Ecclesiam redire jussus, solvens Cretam versus, deferitur in Euboeam, ubi graviter periclitatus a Latinis illic Dominantibus, Thebis deinde conjectus <i>pag. 619.</i> in carcerem, tandem Liberemittitur Lib. 7. Capitibus 8. & 16. Mense Aprili, Dominica quæ neos vocatur, Melite- niota constans in fide Romanæ Ecclesiæ moritur. Lib. 7. Cap. 31. Cubulea Arx Mygæ in Olympo sita, per Amoga- baros Perfis perfidiosissime ac crudelissime proditur

Anni Chri.	Romano- rum Pon- tificum Clemen- tis V.	Imp- Ro- man. Andro- ni- ci.	ipfi Lampſacum ſalvi deducuntur. Lib. 7. Cap. 9. Turci Arceſem Examili occupant, Duce Romoſorto Larino, cujus in Imperatorem adornata prodigio detegitur. Lib. 7. Cap. 12. Arx Tyrzorum per longam obſidionem famis neceſſitate, cogitur ſe dedere, & poſt illam Ephieſus a Perſaracha Salane capitur: ubi Templum S. Joannis Evangelizæ, opulentiffimum ſacræ ſuppelleſtilis, tali occaſione diripi contigit. Lib. 7. Cap. 13. Viginti millia militum a Charnpantane xani Tocharorum in Auxilium Imperatori miſſa, Iconium per-veniſſe nunciuntur. Ibid. Catelani Turcopulis adjuncti Thraciam univerſam deſolant. Lib. 7. Cap. 14. Imperator Andronicus auxilium a Genneniſibus, Legatis ad eos miſſis, implorat. Ibidem. Monachus Hilarion manu & armis adverſus Perſas feliciter rem gerit; ideo vexatus a Patriarcha, proteſtus ab Imperatore. Lib. 7. Cap. 16. Præſta tributum pendere Perſis cogitur. Ibidem. Primo vere naſes longe circiter novemdecim Genua Conſtantinopolim appellant. Lib. 7. Cap. 18. Iis uti contra Catelanos negligit Andronicus, ſpe conveniendi cum illis de Pace: quam ad rem Legatos Callipolim fruſtra mittit. Ibidem. Turcopuli juncti Amogabaris Alanos prælio vincunt in finibus Bulgariz, & multam iſ prædam ereptam præmium victoriæ inter ſe partiuntur. Lib. 7. Cap. 19. Amogabari ab Oreſtiade diu nequidquam oppugnata recedere coguntur, multis ſuorum amiſſis. Lib. 7. Cap. 19. Pars Amogabarici Exercitus e Perſis maxime conflata, Gani Montis faucibus, & Arce occupatis, ſubjectam regionem vaſtat, ſegetibus maturis demetendis, menſe Julio. Lib. 7. Cap. 20. Alias Aices ejus Traſtus Romoſortus cum Latinis capit. Lib. 7. Cap. 16. Iſtaſcius Melecus Perſa, Perſarum, qui Amogabaris militabant, ab iſs abducendorum data Imperatori fide, hoc viciffim ei promittente nuptias filiz alterius Meleci, Nepris Sultani Azatinis, deprehenſus dum quod erat pollicitus tentat, oberuncatur. Lib. 7. Cap. 15. 22. & 29. Magnus Prinicerius Caſſianus contra Imperatorem rebellis, proditus a Chellenſibus, ducitur Conſtantinopolim, carceri mancipatur. Lib. 7. Cap. 24. Societas cum Iberis ab Imperatore, ſuccellu irrita, tentatur. Lib. 7. Cap. 25. Arx Rhedeſti dedere ſe Romoſorto cogitur. Lib. 7. Cap. 26. Imperator, Legatis ſuis cum Genuenſibus ad Catelanos miſſis, impetrare ab iſs pacem nequidquam tentat. Lib. 7. cap. 27. Romani ad Byziam ab Amogabaris caduntur. Poſt eam cladem, ne Arx Byziz caperetur, mulieres pro viris oſtentatæ prohibent. Lib. 7. Cap. 28. Graviſſimæ oppreſſiones omnium, præſertim Eccleſiaſticorum, ab Athanaſii Patriarchæ immanitate, deſcribuntur. Lib. 7. Cap. 22. 28. & 35. Pharende Trymis in Imperatorem prodicio, ſpecie
---------------	---	---	---

Anni- Chriſti.	Romano- rum Pon- tificem . Clemen- tis V.	Imp. Ro- mano. Androni- ci.	
1308	4	26 Mio. 13.	translagii adornata, deprehenditur. Lib. 7. Cap. 30. Maria Soror Imperatoris, Sponsa Champaignani Ka- ni Tocharorum destinata, Nicæ degens, impetratis a Sponso armorum triginta millibus ut famia ferebat, adventantibus, frustra conatur deterere Atmanem a Romanis Arcibus Tractuum illorum oppugnandis. Nam ille eo ipso tempore Tricoctiam, minutissimum Ni- cæ propugnaculum, vi expugnat. Lib. 7. Cap. 31. Tharsi Arcem a Manuele Genuensi, Zachariæ fratris ant Sororis filio, occupatam, nullis summa nitate de- cem navibus, Præfecto Marule, recuperare Imperator nititur. Ibidem. Ænus Arx Romana, frustra oppugnatur a Latinis, Duce Tzime. Ibidem. Duces Catefanorum inter se desidentes, ne amisso quidem a Rege Siciliæ proprio filio, consiliari queunt. Lib. 7. Cap. 34. Tandem ad Cassandream Catefanorum Duces inter se pugnant. Mpyrgerio interfecto, Pharenda Tzime fugato, solus Romofortus rerum potitus, universas Ca- telanicas Copias in Thessaliam ducit. Libro 7. Cap. 36. Finis hujus Historiæ, in Anno vitæ Andronici unde- quingagesimo desinentis. Ibidem.

LAUS DEO.

INDEX RERUM MEMORABILIUM. In VII. Libros II. Partis HISTORIÆ PACHYMERIS.

A

ABRAS Magistratus Genouenſium miſſus a Senatu ad preſidendum Colonieſum apud Perſam. 361. Similem habet poſteaſtem ejus quam obſidebat apud Romanos Prætor Populi. 362. Sufficit Legationem ad Amogabarios ad pacem inter ipſos, & ſuis Genueſes conciliandam. 363. Fruſtra conatus Imperator diſſuadere idem Legationem, tandem ab eodem Abba impetrat, ut pro ſe quoque pacem cum Amogabariis tradet. 363. Pri Genouenſibus facile ſeu Abbar conſtitit. 364. Androſico renuſciat, Pacem cum Romanis, niſi ſatiffimis conditionibus, Amogabarios facere nollet. 363.
Abdicatio Athanaſii credita ſubdola. 363.
Abdicatio Joannis Coſime valida necne ſit, ſententia certatur. 367. 368.
Abramapz Prothierſarius Imperatoris, ſive Priſmus Accipitum Præſectus. 367.
Acacius cum ſiduaſſet concilio Ecclieſiarum neutrum ſe habuit. 368.
Adrianopolitani Amogabarios cum turci qua clauſdebatur incendunt. 368.
Arcetraxia ex Baljuſi Fillo & Filia Canoli & Agaliſ nati, deſtinata Sponſa Michaeli Andronici Fillo. 368. ſed negotium diſſoluitur. 368.
Æol Arx oppugnata a Caracacia. 369. Ex Æoli arce fugit Sultan Alaricus. 369.
Æquivalentia præpoſitionum Ex & per in explicatione Dogmatis de Proceſſione S. Spiritus a Vecco adſcribitur Teſtimoniis irreconciliabilibus. 369.
Aparthopolis cum Ophentheſilabo de deditioe tranſiit. 369.
Alacca vxor Nogæ, Tæmæ mater. 369.
Alia Dax Perſiarum Romanas terras infeſtantes Cananici Kaniſ Tocharorum edicto id prohibente terretur. 369. Cum Romanis Præſidibus Arcis Saſidum de Inducia, & recepti in eam Arcem Ionoxio tranſiit. 369. Poſtmodum ſalutem ſedem parare præoccupatus a fraudem animos ventenſibus Romanis opprimunt. 369.
Alani ad Imperatoris militiam tranſeunt. 369.
Magni ab eo ſunt, & in Orientalem Tractum liberaliter authoritati mutantur. 369. Cito Barbaros mores producit vexanda Romanoſ. 369. Forſiter ſe gerunt in quadam pro Romanoſ penna ad locum Chancam didam. 369.
Michaelen Imp. cogunt ad miſſionem ipſis dandam. 369. Tranſeunt ad Callipolim pariter, Alaricum Rædem id prohibere conantem occidunt. 369. Veniam ejus cadit ab Imperatoria petam, arma, & equos reddentes. 369. Forſiter pugnam prælio contra Amannem dudu Muzalolia. 369. Ob iniquam ſperationem diſſiſionem Romænoſ graviter facerent. 369. Inprimis paſſi gravem a militibus Romænoſ, ipſum ſe minantur occiſuros. 369.
Romænoſ Alaricum Cyrici hoſpicio domo oppugnat. 369. Cade Filii Georgii Ducis Alarorum a Romænoſ ſaſa, Alani atrociter inſultant. 369. Fugiant a Caſtris Romænoſ

zelli oppugnatis Magnetiſm. 369. Perſæ prope Pegæ ſuadent fugatque. 369. Cæſarem Romænoſ circumventum iſterſicant. 369.
Prælio ab Auguſto Michaeli cum Caracacia commiſſo perpropere fugientes, Romanoſ cladiſ magnæ cauſa ſunt. 369. Palam deficientes a Romanoſ, locis tuis præoccupatis, & ſteris Imperii prædes agunt. 369. Tæmopolis hoſtiliter impetunt, & eorum uxores ac liberos captos, Imperatori, ſic ſe illi reconciliant, tradunt. 369. Ab his vicum hoſtiliter impetunt. 369. Ophentheſilabo ſa adiungunt, acceptis ab eo Præſectis Belgariis. 369. In conſpectibus Belgariis græto prælio ab Amogabariis, & Tæmopolis vincunt. 369.
Alexius Joannis Lætorum Principis Filloſ mortuo Patri ſuccedit in Principatu. 369. Reſtat ducere ſiliam Præſecti Canicio. 369. Dux uxorem Iſeram, fruſtra conante Imperatori id cogitum lritum decernit. 369.
Alexius Ræd Magnus Domestici militum cum copulaſ revocandos Alaricos fugere parant. 369. Ab iſiſ Iſerliſi plaga vulneratur. 369.
Alexius Tarchaniota Proceſſariſiſ fillo Philanthropenſis dicitur ex Avo materno primo Præſectiſſo. 369. Pincernæ Imperatoriſiſ tulo inguſſit. 369. Declaratur Dux Alaric minoris, & Lyſie. 369. Iſerem ſerunt, & bello ſerunt. 369. Prodeſt Avo & publicoſ ſilia gubernatio. 369. Liberalitas ejusdem, & comitia. 369. Arcem duorum Collum diſſam, vi ad deſtinationem cogit, & ſervatis ex Salampaciæ Perſis theſauris potius. 369. Gratiam ſibi apud milites ſummam liberalitatis comparat. 369. Petens ſa liberatſa Provincia, nos impetrat. 369. Ob id peſtiam a ſine majori viſperant. 369. Inducitur a Moſnachis ad affectionem Imperii. 369. & 369. Eſerſitus inſenſus Imperatoriſiſ, & ejus Miſtriſiſ, vehementer arget Philanthropem ad rebelſum. 369. Poſt melioris animi aſſut tandem ſeditioſa concione Rebelſionem inchoat. 369. Nomen Imperii aſſunt, ſed Auguſtiſiſtulum, & inſignia ſuperæ poſteſtatis reſtituit. 369. Jubet Iſerem ſuam reſtatuſ nomen, vice nominis Andronici. 369. Alacritatem Exercitus pugnare pro ſilio ſerſianſiſ poſticiſiſ ipſi candoreſione fruſtratur. 369. Uſorum & ſilium cum pecunia turæ includit poſſidendo manna. 369. Acie contra Libadarum diſſeda circumventus a Cæreſiſſiſ hoſtiſiſ deditur. 369. Spoliatus opibus, ſolus excedendus traditur. 369. Fruſtra ab illis ſupplex poſcit, ut aliter ſibi oculum ſerent. 369.
Alaricus Dux Germanorum per fraudem Tripolim ad Meandrum capie. 369. Philadelphiam obſedit & diſra ſane premit. 369. Vulnerans prælio ad Alacem cum Romænoſ commiſſo fugit. 369. Turam in Amerſi Duciſ Amiciſiſ ſicſia locum quaſ. 369. In ſum Tripolim ſe recipit. 369.
Alaricos vaſſantur. 369.
Alaricis præparatiſiſ locus apertus Phocææ Maruſſi Zachariæ, ſue ejus Maſterſiſ a Michaeli Auguſto datus clauſariſiſ iure. 369.
Amogabari. Vide, Caracacia.
Amuleta ſacra de collo ſuſpenſa in pignus ſibi commutari inter tranſiſgentes iſerem ſolita. 369.

INDEX RERUM

Amuraz Dux Persæ erexit lacustribus Mefo-
thumam vixit. 307.
Amuraz Halius Pater opacitatis sibi Terharu
Meleum Mafum Aratur filium multu pri-
tis vinct. 309. A Melecoq poimodip revale-
fecit pacem ingressi pñci. occidit. 310.
Anapridi, Persiarum fessitit subiacet. 310.
Anchulu ad Ophentilibo capitur. 310.
Andreas Pirata Venetis multa damna infert. 317.
Musicus cognominatur. 322. 324. Navem
Persiarum captam Imperatori offert. 321. Ob
id honoratur Xenus, & Dignitate Vestibit.
324. Una ex eius navibus a Venetis incenditur.
324. Arcem Tenodi oppugnat, & in deditionem accipit. 321. Persia ex Occiduo Tradit
reverentem in Aliam in Navi capto occidit.
324. In huius facinoris praemium Ameralis Di-
gnitate honoratur ad Augusto. 322. Madyen-
sibus obestis inuentionem importat. 320. Spo-
liis Romanos, & ab Imperatoris obsequio re-
cedit. 327. Vincitur navali pugna, & capitur
a Philippo Duce Siculorum. 326. Redemptus a
Patru liberatur. 326. In Callipolis oppugna-
tione vulneratur. 328.
Andronicus imperare solus incipit anno etatis vi-
cesimo quarto. 30. Turbatur animo ob do-
mesticas discordias & Religionis raris. 329m.
Animo desinit ab auctoritate Ecclesie, etis cor-
pore ac subiectione perit. 329m. Primum
subscribit regias litteras cum appositione men-
sit. 32. Manum habet in scribendo manus Pa-
ternis simillimas. 329m. Consensum suum
in concordiam Ecclesiarum Patre viresce
significatum, lapsum & peccatum suum vocat,
eisque excusationes allegans penitentiam pro-
fiteri. 32. Cum propria ipone, tum consiliis
Eulogie Amur, & Theodori Metropolitae ad
pacem reficiendam impellitur. 329. Articulo
diffimulat decretum a se Veceli Patriarchæ
causationem. 32. Iosephum Episcopum Patriarcham
reponere in Throno statuit. 329. Excusat apud
Veccum id agendi necessitatem. 329. Schis-
maticorum suaditionibus adducitur ad retandam
ne Pater mortuus, quod in Auctor fuisse Pacis
Ecclesiarum, contra sancti Piamorum, &
Ecclesiastica legataria dignatur. 32. & 32.
Ea de re ipse plorat in concione tamquam
de heretico facinore. 329. Inter Iosephum, &
Armenios meliorem se prebet, neutrum plare
reprobans, neutrum se totum addicens. 32. Cui
Georgium Cyprium destinaverit Patriarcham.
32. Summa cura, & arte subsidia Cyprio co-
rogat, & obituale electionis amoret. 329m.
Andronicum Sardinem vani honoris, & falsæ
spei obiectu, a cogitatione Patriarchatus
aruit. 329m. Episcopum Coxytes qui pen
ceteris delegerat, ad succedendum Georgium e
Laico Monachum, & Lechozo Diaconum. 32.
Pacem facit cum Tertore Regnum illi Bal-
garia concedens, & uxorem eius, quam in care-
re detinebat, reddens. 32. Aliam ciuliam De-
pore Romand in computationem Regni Bal-
garia confert. 329. Tribus Factionibus Ar-
meniarum, Iosephitarum, & nondum satis
expulsum maculam Latine cõmunis querent-
ium, pacandis conventum indicit. 32. Por-
torem Quadragesimam statit quavis hebdoma-
de dilecti ad Armeniam conciones habet. 329.
convenit cum Armeniis ut controversis ipso-
rum divitiis obno deciderent. 32. Granda-
tio eius magna de reductis ad frugem Armeni-
as. 32. Hos statim ad successu combusturam
chartarum percussu affecerunt, ipse pedes ca-
lo nungente ad Patriarcham ducit. 329. Pos-
terius resiliens a pacis accipit quæsto im-
plicat. 32. Qualescumque responsum expolien-
tes a Patriarcha Gregorio accipiant oburga-
tionibus, & minis terrent frustra curat. 329.
Quosdam eorum vis duris aliis conditionibus
adducit ad pacis speciem. 329. Multum du-

let de fuga Cotanitzæ. 39. Metuens sibi a
Michael Joannis Duxi Sebastocratoris filio,
cum Anna Regina pacificus qui prodicionem.
329. Ad ejus exactionem pñci promovendam
Tarchaniani cum Exercitu, alio peracto,
verius Domesticiam mittit. 329. Penlio-
nem Declinas in hujus expeditionis fessum
exitit. 329m. Pessimo consilio trimesis,
& Classem negligit. 329. Michaeli Joanni
Sebastocratori filium fraude propinquorum ca-
pum carere detinet. 329. Mores portione
Iacrypas, nat insuprem fundentium lacrum
Imaginem, Armenianos reconciliare de-
mo tentat, sed frustra. 329. 329. Excipit cum
Patriarcha Clero & Senatu Calaver Arseni
& Proconso reportatum. 329. Alium ejus
translacionem e Templo S. Sophie in Eodem
Sacra Monasterii Sancti Andree magno sum-
pse celebrat. 329. Secundas nuptias cogitans
cur Regem filium non querit. 329. Duci
secundam Conjugem Irenem Marchionis Mon-
tifferratenis filiam. 329. Evocat Præsa Con-
stantinopolim Veccum ad dilectandam co-
ram se cum Patriarcha. 329. et sep. Joannem La-
seris filium exactionem addit, & ab eo petra-
venis, cessionem jura ad Imperium impetra-
re. Veccum, & Socios ejus duci benignè re-
cipi. 329. Præsa classem quam opposuerit non
habens, maris accolis in mediterranea fessum
jubet. 329. Blachor ispebus habens ea Euro-
pa in Aliam migrare cogit, eoque dire vexit.
329. Olla Patris sui transiret Selybriam curat.
329. Sanderi Gregorio per Athanasium Alexan-
drinum curat, abicationem Patriarchatus. 329.
Judicio decisi causam Gregori decernit, sed
postea timens eorum, rem disipit. 329. 329. Ab
per Missi petra, ut Scleremur. 329m.
Joannem Ephesinum, & Danielum Cypriensem
oburgationibus, & carcere coarctat, quod falsi
consilii oblatore. 329. Gregor. Cyprium Ortho-
doxum declarari solum convenit curat. 329.
Amato Gregorio raris sperat, & tentat recon-
ciliationem Arsenianorum. 329. Joannem Tar-
chanianum deportatum in Insulam Cistello Ce-
les includit. 329. Inde illum transfert in Ar-
menianorum Blachernarum. 329m. Labo-
rat in reconciliandis invicem dubis factionibus
sede Arsenianis. 329m. Constatum
In hoc respectum Joannem Tarbanianum re-
tradit in carcerem tamquam reum deprehensum
affecti Imperii. 329. Hyacintho blandi-
tur, & Arsenianus in ejus gratiam indulget Mon-
asterium Mofe. 329. Nymphium se confert,
ibi attendens ordinandis Rebus Tractus O-
rientalis. 329. Andronici tolerantia laborum,
vigilantia, singularitas. 329. Petens con-
firmari decreto Ecclesie, & Anathematis mili-
tibus, erediorem in Imperium Michaelis filii,
repulsum accipit a Patriarcha. 329. Ob id a-
tionem de Ecclesiastica sumit editione Novellæ
de Ordinationibus. 329. Omnes scribere
ad Papam Romanum de re suscitata, ne il-
lum vocare Sandilimum cogat. 329. Le-
vitæ ejus & facilitas nimia perniciosa Repu-
blice. 329. Cretenis militis utitur. 329. Subdi-
tos tribus finibus exhaure. 329. Philan-
thropi rebellionem audita Legationem ad eum
declinas, qui Cæsarem ipse offerret dignetur. 329.
329. Audito nuncio rebellium oppressi, eum
solicitem acceptum fuit Patrocinio Deipare.
329. Supplex procedit pedibus ad Templum
Hodegorum, veneraturus illic Sacram Iconem
Matris Dei. 329. In Terra motu Urbis timens
in eam revertitur. 329. Supplicatione celebri
peracta ad Concionem dicit, adhorrens popu-
lum, ad penitentiam. 329. Confusionem
elic de Justitia, qui Collegium Judicum no-
vum instituit. 329. Nicephorum Cretensem
ad Vancos Legatum mittit. 329. Scythia Va-
meto per Legatos excusat eandem Vencorum
Cor.

MEMORABILIUM.

Constantinopoli per Genesios factam, se prohibere non valente. **119.** Criminationes sibi obiectas in libello clam pado, accurate diluit oratione ad populum habita. *ibid.* Fratrem littera appellare Sultaneum hominem Atheum non gravari, Romanum tamen Pontificem Partem vocare non sibi licet. **120.** **121.** **122.** Constantinopolim ab Athanasio abscindit a locorum. **123.** In deliberatione quod de his agendum, tunc partem sequitur. **124.** Joannem Tarchanensem Orientis praeficit. **125.** Ophenthilabo Regnum Bulgariae invadenti auxiliam salubriter Michaeli Constantinensi Regi Bulgariae filium et Mariae Logotheta filiam. **126.** **127.** **128.** **129.** **130.** **131.** **132.** **133.** **134.** **135.** **136.** **137.** **138.** **139.** **140.** **141.** **142.** **143.** **144.** **145.** **146.** **147.** **148.** **149.** **150.** **151.** **152.** **153.** **154.** **155.** **156.** **157.** **158.** **159.** **160.** **161.** **162.** **163.** **164.** **165.** **166.** **167.** **168.** **169.** **170.** **171.** **172.** **173.** **174.** **175.** **176.** **177.** **178.** **179.** **180.** **181.** **182.** **183.** **184.** **185.** **186.** **187.** **188.** **189.** **190.** **191.** **192.** **193.** **194.** **195.** **196.** **197.** **198.** **199.** **200.** **201.** **202.** **203.** **204.** **205.** **206.** **207.** **208.** **209.** **210.** **211.** **212.** **213.** **214.** **215.** **216.** **217.** **218.** **219.** **220.** **221.** **222.** **223.** **224.** **225.** **226.** **227.** **228.** **229.** **230.** **231.** **232.** **233.** **234.** **235.** **236.** **237.** **238.** **239.** **240.** **241.** **242.** **243.** **244.** **245.** **246.** **247.** **248.** **249.** **250.** **251.** **252.** **253.** **254.** **255.** **256.** **257.** **258.** **259.** **260.** **261.** **262.** **263.** **264.** **265.** **266.** **267.** **268.** **269.** **270.** **271.** **272.** **273.** **274.** **275.** **276.** **277.** **278.** **279.** **280.** **281.** **282.** **283.** **284.** **285.** **286.** **287.** **288.** **289.** **290.** **291.** **292.** **293.** **294.** **295.** **296.** **297.** **298.** **299.** **300.** **301.** **302.** **303.** **304.** **305.** **306.** **307.** **308.** **309.** **310.** **311.** **312.** **313.** **314.** **315.** **316.** **317.** **318.** **319.** **320.** **321.** **322.** **323.** **324.** **325.** **326.** **327.** **328.** **329.** **330.** **331.** **332.** **333.** **334.** **335.** **336.** **337.** **338.** **339.** **340.** **341.** **342.** **343.** **344.** **345.** **346.** **347.** **348.** **349.** **350.** **351.** **352.** **353.** **354.** **355.** **356.** **357.** **358.** **359.** **360.** **361.** **362.** **363.** **364.** **365.** **366.** **367.** **368.** **369.** **370.** **371.** **372.** **373.** **374.** **375.** **376.** **377.** **378.** **379.** **380.** **381.** **382.** **383.** **384.** **385.** **386.** **387.** **388.** **389.** **390.** **391.** **392.** **393.** **394.** **395.** **396.** **397.** **398.** **399.** **400.** **401.** **402.** **403.** **404.** **405.** **406.** **407.** **408.** **409.** **410.** **411.** **412.** **413.** **414.** **415.** **416.** **417.** **418.** **419.** **420.** **421.** **422.** **423.** **424.** **425.** **426.** **427.** **428.** **429.** **430.** **431.** **432.** **433.** **434.** **435.** **436.** **437.** **438.** **439.** **440.** **441.** **442.** **443.** **444.** **445.** **446.** **447.** **448.** **449.** **450.** **451.** **452.** **453.** **454.** **455.** **456.** **457.** **458.** **459.** **460.** **461.** **462.** **463.** **464.** **465.** **466.** **467.** **468.** **469.** **470.** **471.** **472.** **473.** **474.** **475.** **476.** **477.** **478.** **479.** **480.** **481.** **482.** **483.** **484.** **485.** **486.** **487.** **488.** **489.** **490.** **491.** **492.** **493.** **494.** **495.** **496.** **497.** **498.** **499.** **500.** **501.** **502.** **503.** **504.** **505.** **506.** **507.** **508.** **509.** **510.** **511.** **512.** **513.** **514.** **515.** **516.** **517.** **518.** **519.** **520.** **521.** **522.** **523.** **524.** **525.** **526.** **527.** **528.** **529.** **530.** **531.** **532.** **533.** **534.** **535.** **536.** **537.** **538.** **539.** **540.** **541.** **542.** **543.** **544.** **545.** **546.** **547.** **548.** **549.** **550.** **551.** **552.** **553.** **554.** **555.** **556.** **557.** **558.** **559.** **560.** **561.** **562.** **563.** **564.** **565.** **566.** **567.** **568.** **569.** **570.** **571.** **572.** **573.** **574.** **575.** **576.** **577.** **578.** **579.** **580.** **581.** **582.** **583.** **584.** **585.** **586.** **587.** **588.** **589.** **590.** **591.** **592.** **593.** **594.** **595.** **596.** **597.** **598.** **599.** **600.** **601.** **602.** **603.** **604.** **605.** **606.** **607.** **608.** **609.** **610.** **611.** **612.** **613.** **614.** **615.** **616.** **617.** **618.** **619.** **620.** **621.** **622.** **623.** **624.** **625.** **626.** **627.** **628.** **629.** **630.** **631.** **632.** **633.** **634.** **635.** **636.** **637.** **638.** **639.** **640.** **641.** **642.** **643.** **644.** **645.** **646.** **647.** **648.** **649.** **650.** **651.** **652.** **653.** **654.** **655.** **656.** **657.** **658.** **659.** **660.** **661.** **662.** **663.** **664.** **665.** **666.** **667.** **668.** **669.** **670.** **671.** **672.** **673.** **674.** **675.** **676.** **677.** **678.** **679.** **680.** **681.** **682.** **683.** **684.** **685.** **686.** **687.** **688.** **689.** **690.** **691.** **692.** **693.** **694.** **695.** **696.** **697.** **698.** **699.** **700.** **701.** **702.** **703.** **704.** **705.** **706.** **707.** **708.** **709.** **710.** **711.** **712.** **713.** **714.** **715.** **716.** **717.** **718.** **719.** **720.** **721.** **722.** **723.** **724.** **725.** **726.** **727.** **728.** **729.** **730.** **731.** **732.** **733.** **734.** **735.** **736.** **737.** **738.** **739.** **740.** **741.** **742.** **743.** **744.** **745.** **746.** **747.** **748.** **749.** **750.** **751.** **752.** **753.** **754.** **755.** **756.** **757.** **758.** **759.** **760.** **761.** **762.** **763.** **764.** **765.** **766.** **767.** **768.** **769.** **770.** **771.** **772.** **773.** **774.** **775.** **776.** **777.** **778.** **779.** **780.** **781.** **782.** **783.** **784.** **785.** **786.** **787.** **788.** **789.** **790.** **791.** **792.** **793.** **794.** **795.** **796.** **797.** **798.** **799.** **800.** **801.** **802.** **803.** **804.** **805.** **806.** **807.** **808.** **809.** **810.** **811.** **812.** **813.** **814.** **815.** **816.** **817.** **818.** **819.** **820.** **821.** **822.** **823.** **824.** **825.** **826.** **827.** **828.** **829.** **830.** **831.** **832.** **833.** **834.** **835.** **836.** **837.** **838.** **839.** **840.** **841.** **842.** **843.** **844.** **845.** **846.** **847.** **848.** **849.** **850.** **851.** **852.** **853.** **854.** **855.** **856.** **857.** **858.** **859.** **860.** **861.** **862.** **863.** **864.** **865.** **866.** **867.** **868.** **869.** **870.** **871.** **872.** **873.** **874.** **875.** **876.** **877.** **878.** **879.** **880.** **881.** **882.** **883.** **884.** **885.** **886.** **887.** **888.** **889.** **890.** **891.** **892.** **893.** **894.** **895.** **896.** **897.** **898.** **899.** **900.** **901.** **902.** **903.** **904.** **905.** **906.** **907.** **908.** **909.** **910.** **911.** **912.** **913.** **914.** **915.** **916.** **917.** **918.** **919.** **920.** **921.** **922.** **923.** **924.** **925.** **926.** **927.** **928.** **929.** **930.** **931.** **932.** **933.** **934.** **935.** **936.** **937.** **938.** **939.** **940.** **941.** **942.** **943.** **944.** **945.** **946.** **947.** **948.** **949.** **950.** **951.** **952.** **953.** **954.** **955.** **956.** **957.** **958.** **959.** **960.** **961.** **962.** **963.** **964.** **965.** **966.** **967.** **968.** **969.** **970.** **971.** **972.** **973.** **974.** **975.** **976.** **977.** **978.** **979.** **980.** **981.** **982.** **983.** **984.** **985.** **986.** **987.** **988.** **989.** **990.** **991.** **992.** **993.** **994.** **995.** **996.** **997.** **998.** **999.** **1000.**

se eadem Matrem propiam ad scripto dammandam memoriam Patris sui. **202.** Item se unorem morem iusta fidei obsequia praestare, quod maculam Latinae communionis non elidit ante morem. *ibidem.* Plurimum se debere Arsenio profiteri, quod se Imperatorem Patri adiacere viventi loco facere voluit. **203.** Athanasii Patriarchae auctoritatem consensu exaltare. **204.** Et Iosaphum & Michaeli Patriarchae Anathemati subiectos ab Arsenio, negat. **205.** Indignatur ob seditiones Arsenianorum vocat. *ibid.* Rontzerium, & Catalanos in concilio obijungit. **206.** Indicium a Gemonibus delatum adversus Rontzerium, & Catalanos negligit. **207.** Et Trechordio confectam pecuniam in Rontzerium perducit. **208.** Monestam publicam adulterat. *ibidem.* Accersit, & splendide excipit. **209.** Rontzerium Tentum. **210.** **211.** **212.** **213.** **214.** **215.** **216.** **217.** **218.** **219.** **220.** **221.** **222.** **223.** **224.** **225.** **226.** **227.** **228.** **229.** **230.** **231.** **232.** **233.** **234.** **235.** **236.** **237.** **238.** **239.** **240.** **241.** **242.** **243.** **244.** **245.** **246.** **247.** **248.** **249.** **250.** **251.** **252.** **253.** **254.** **255.** **256.** **257.** **258.** **259.** **260.** **261.** **262.** **263.** **264.** **265.** **266.** **267.** **268.** **269.** **270.** **271.** **272.** **273.** **274.** **275.** **276.** **277.** **278.** **279.** **280.** **281.** **282.** **283.** **284.** **285.** **286.** **287.** **288.** **289.** **290.** **291.** **292.** **293.** **294.** **295.** **296.** **297.** **298.** **299.** **300.** **301.** **302.** **303.** **304.** **305.** **306.** **307.** **308.** **309.** **310.** **311.** **312.** **313.** **314.** **315.** **316.** **317.** **318.** **319.** **320.** **321.** **322.** **323.** **324.** **325.** **326.** **327.** **328.** **329.** **330.** **331.** **332.** **333.** **334.** **335.** **336.** **337.** **338.** **339.** **340.** **341.** **342.** **343.** **344.** **345.** **346.** **347.** **348.** **349.** **350.** **351.** **352.** **353.** **354.** **355.** **356.** **357.** **358.** **359.** **360.** **361.** **362.** **363.** **364.** **365.** **366.** **367.** **368.** **369.** **370.** **371.** **372.** **373.** **374.** **375.** **376.** **377.** **378.** **379.** **380.** **381.** **382.** **383.** **384.** **385.** **386.** **387.** **388.** **389.** **390.** **391.** **392.** **393.** **394.** **395.** **396.** **397.** **398.** **399.** **400.** **401.** **402.** **403.** **404.** **405.** **406.** **407.** **408.** **409.** **410.** **411.** **412.** **413.** **414.** **415.** **416.** **417.** **418.** **419.** **420.** **421.** **422.** **423.** **424.** **425.** **426.** **427.** **428.** **429.** **430.** **431.** **432.** **433.** **434.** **435.** **436.** **437.** **438.** **439.** **440.** **441.** **442.** **443.** **444.** **445.** **446.** **447.** **448.** **449.** **450.** **451.** **452.** **453.** **454.** **455.** **456.** **457.** **458.** **459.** **460.** **461.** **462.** **463.** **464.** **465.** **466.** **467.** **468.** **469.** **470.** **471.** **472.** **473.** **474.** **475.** **476.** **477.** **478.** **479.** **480.** **481.** **482.** **483.** **484.** **485.** **486.** **487.** **488.** **489.** **490.** **491.** **492.** **493.** **494.** **495.** **496.** **497.** **498.** **499.** **500.** **501.** **502.** **503.** **504.** **505.** **506.** **507.** **508.** **509.** **510.** **511.** **512.** **513.** **514.** **515.** **516.** **517.** **518.** **519.** **520.** **521.** **522.** **523.** **524.** **525.** **526.** **527.** **528.** **529.** **530.** **531.** **532.** **533.** **534.** **535.** **536.** **537.** **538.** **539.** **540.** **541.** **542.** **543.** **544.** **545.** **546.** **547.** **548.** **549.** **550.** **551.** **552.** **553.** **554.** **555.** **556.** **557.** **558.** **559.** **560.** **561.** **562.** **563.** **564.** **565.** **566.** **567.** **568.** **569.** **570.** **571.** **572.** **573.** **574.** **575.** **576.** **577.** **578.** **579.** **580.** **581.** **582.** **583.** **584.** **585.** **586.** **587.** **588.** **589.** **590.** **591.** **592.** **593.** **594.** **595.** **596.** **597.** **598.** **599.** **600.** **601.** **602.** **603.** **604.** **605.** **606.** **607.** **608.** **609.** **610.** **611.** **612.** **613.** **614.** **615.** **616.** **617.** **618.** **619.** **620.** **621.** **622.** **623.** **624.** **625.** **626.** **627.** **628.** **629.** **630.** **631.** **632.** **633.** **634.** **635.** <

INDEX RERUM

ad Blachernas coenae servitio se gerit ad verus
Anatolius, quibus erat infestus. 37. Defertur
a Discipulo Galatiae ad Imperatorem, ut
petitus in eum machinatus, & loquens. 39.
Punius periculum subijcit. *ibidem*. Proci-
dus convicia pignus conceditur. *ibidem*. Ex-
quo ignominiosissime, oculis per Judibrium
injicitur. *ibidem*.
Andronicus Palaeologus Penthorator confectus in
carcerem ob causam Ecclesiasticam, & dedum
mortuus aetna memoria honoratur ab Augusto
Andronico legatarii Armeniarum. 120
Argeli non bovi, sed mali cruciatus peccatori-
bus adhibuit. 127
Angelocoma capitis a Persis. 127
Angelorum veneratio tentis feris custodia hoc-
domae in Templo S. Sophie, concursu in-
frequenti solita. 48
Angelus Logarithes Asiae sub Joanne Batata
Imperatore, superflus adhuc Imperator
Andronico. 120
Anna Eulogie filia, Nicephori Despoce Occi-
dendi Trachis uxor, positionem Michaelis Do-
cae, viri sui fratre octo geniti, Andronico Impe-
ratori sponset. 40. Eandem exequitur viri
Nicephori auxilio, captum dolo Michaelem
Imperatorem vendens. 41. Is cum fratribus fue-
rat ejus tunc commiseratus. 42. Martini-
anum filie sue libamur cum Michaelis An-
dronici filio conatur procurare. *ibidem*. Sed
ob confagiositatem ea propositio rejicitur.
127. 124. Filiam dat uacem Philippo Caroli
Nepti. *ibidem*. Assignatus in dorem Urbis
& Terras aveneri conata, bellum a Philippo
patitur, & viribus propria tolerat. 125. Tho-
mas filium cum filia Michaelis Augusti Ju-
liori conubio jungere cogit. 126. Iste tam-
dem perit. 126
Antiochia capta, & solo repleta a Salazne Ar-
chiepiscopo. 48
Antiochus Imperatoris Rescriptum laudatum de
servis non agnoscendis supra vites. 127
Apsa filius Chalaz avui Canalis. 129. Me-
moris lapsu dictus a Pachymene frater Cha-
lan. 127
Aquileja residit Senatus Venerem. 129
Archidiaconi Melitensis & Merochita Vecco
adjuvanti constantem doctrinam sanam propu-
gant. 47. & sequen. Ob id carcerem, exilio
misit. 48
Areopagus novus utiliter instructus ab Androni-
co, cito exolevit. 126
Argantes Tocharum Kanda Melico Masoti per
dona conciliatur. 127
Armenia Principes, dum Rege progrederet Soro-
res Legatis Imperatoris tradunt, ut ea his al-
teram eligat filiosponfam. 129
Armeniani prodentes & laetitia convivente Impe-
ratore. 124. Dacem sibi praeficiunt Andronicum
olim Episcopum Sardinum. *ibidem*. Adco nemo
auguratur, ut ipsum Imperatorem testetur.
ibidem. Dividuntur in duas factiones 127. & 128.
Petio ab Imperatore templo non posito Sa-
ceris ab excommunicato Patriarcha, velico-
municantibus, celebratis, Templum Sandio-
rum consilium dudum vacans imperant. 47.
Fidem pollicentur se divino miraculo com-
probatores equitatem suae causae. *ibidem*. In-
tra eadem ad hoc ipsi captam in qua erat cor-
pus S. Joannis Damasceni Scriptura suas ab
ipsis ad pedes Sancti positas, affirmata repen-
dendis sublevaris eoque ad manus. 46. Non
permittitur ipsis hanc experientia, verente pe-
riculum Augusto. *ibidem*. Armenianae par-
tem tantum Andronicus Imperator (saver, simul et-
iam contrariam Josephitarum Sectam fovens.
47. Armeniani vehementer invalescentibus pla-
candis convetibus indicitur. 35. Armeniani susci-
piunt Imperatoris crebris, & vehementibus in-
stigationibus resistunt, ne videri possint humanis ra-

tionibus cessisse. 36. Miracula edidit divinitus in
sua Sectae compositionem sperant, & polliceri
audent. 37. Quas defensionis ipsorum, &
accusationes Josephitarum continentes illas
in igne perfluras iactant, Adversarium scri-
ptis contrarium flamma itatim eadem abolendi.
ibidem. Sed utraque pariter scriptura consumitur.
37. Ea re perit Augustus cedens in Pacem
conferentibus. *ibidem*. Ipsa die facti eos per-
tinet, & postmodum palam a Padis restitit. 127.
Interrogari cum Patriarcham Gregorium a-
gnoscent, ubi verbo assequere, a Gregorio e-
laetitia productio increpatur, & minis cen-
surarum frustra remanet. *ibidem*. Multi eorum,
in his Hyacinthus, & Lependentes, inortum
in ipsos avaritia ignem, palam contra
Gregorium rebelant. *ibidem*. Quidam palam
stantes durissimas condempnent perit. *ibidem*.
Persecutionem vocat quicquid ipsis ingratum
sit, audient; ideo enim gravi poena ca-
stigare possunt. *ibidem*. De novo invadit ad
Pacem Imperatoris pertinacissime secuntur ob-
sequi. 47. Hyacinthus fieri Patriarcham po-
tuit. 124. Imperant & magno ambitu
celebrant solemnem translationem in Urbem
Reliquiarum Armeni. 47. & 48. Qui scripta
sua igne probanda obtulerunt, Pyroclatit di-
di. 127. Inconciliablem in factiones divisi,
trouant ipsos inter se conciliare Andronicum
eundem. 37. 40. Ab eo imperant Monast-
erium Mosei. 127. Penant synodice decla-
rant; non fuisse Josephum verum Patriar-
cham, & S. Spiritum non procedere a Pa-
tre per filium. *ibidem*. Voluit ipsis per-
mitte totum regimen Ecclesiae. *ibidem*. Iterum
servati ad concordiam ab Imperatore, con-
tumaciter resistunt. 120. Mortuo Hyacintho
invalescent opibus, etiam Andronico ad fer-
vendum ipsi prompti. 121. In modum
Imperatore colloqui omnes qui tunc essent
Ecclesiastici praeter se deponi tanquam il-
legimos perunt. 121. Marmariorum Ep-
iscopum vocari ea Occidit Trachis ad Sacer-
dotes de novo ordinandos voluit. 121. Hinc
erit non regarent Simoniacum, & aliorum
enimium scum, tamen accendendum, & hono-
randum judicabant. *ibidem*. Fidem Armeni
Testamentum producit. 127. Seditionis
in modum concione vocibus Athanasium Patri-
archam prodicunt. 128. Confidit appo-
sit prohibetur Synaxen facere. 127
Armeni dudum mortui corpus a Proconso in Ur-
bem reportatur. 48. Excipitur solum pompa
ab Imperatore. Patriarcha, Clero, Senatu &
populo universo. *ibidem*. Liturgie in ejus honorem
celebratur. *ibidem*. Minibus Antistitem in Thro-
nam Patriarchalem portatur. *ibidem*. Die servatur
in Templo S. Sophie expulsum ad venerationem
Fenis tentis Arcua aperta. 49. Translatam
inde in Monasterium S. Andree. *ibidem*.
Armenia Hagioemecita eligunt in Patriarcham
Antiochenum. 127. Nomen epi Constan incopo-
lit & Sacra Diply his recharur. *ibidem*. Sed mo-
do accusato communio cum Rege Armeniae in
honore temere ahragatur. 127. Eo mortuo, inter
Episcopos ad electionem lucefforis congre-
gatus fit Schisma, Galicibus Dionysium, Syris
Cyrillu meligenibus. *ibidem*.
Armenia Pergamensis Legatus a Synodo ad Joan-
nem Cosmum. 128
Asiae Desipna Romae creatus in compen-
sationem Regni Bulgariae. 129
Asian Michaelis Imperatoris Armulus sub eo
militans contra Persas moritur. 127
Astrabite captaeque a Barbaris. 127
Avaria Romana fuga incolarum Persuadenda. 128
Avar Dux Persiarum, Cubucles, Arcem in Olym-
piam sicut proditione Amagbarum aallio
missorum Obfedit, cepit. 129
Athanasius Alexandrinus Patriarcha Synodo con-

MEMORABILIUM.

tra Vecum præfides. 17. Ab eo postulat, ut scripserit reprobat Pacem Ecclesiam, & damnationem Anathemam statim habeat: **id** faciat, relictione nominis Sacra Diptycha multandus. 18. Ad facere veniens parum curat quod nomen eius inter Patriarchas non recitaretur. 19. Interfuit colloquio Patriarchæ Gregorii cum Vecco, jacens in Lecho. 20. Tomo Gregorii subsistere recusat. 21. Suadet Cypro abdicationem Patriarchatus: **id** ab Athanasio Constantinopolitano Patriarcha vetatus Rhodum fecit. 22. 19. Eo depositus rediit in Urbem, mittitur a Piratis egre intra salus evadit. 23. Legatur a Synodo ad Joannem Cosmam. 24. Imperatorem eundem ad Athanasium Exarchum in Sede Constantinopolitana rependendum, comitari recusat. 25. Alis Episcopis ejus relictione acquiescentibus, solus ipse inexorabiliter repugnat. 26. Ob hoc periclitatur de erasione & Diptychi, & ne nomen ejus memorari in Sacro debeat, ista sine fulminibus Liturgiæ agitur. 27. Remans persequitur reconciliationem cum Athanasio Constantinopolitano, negat ab Imperatore ad reditum Alexandriam. 28. Creat verius solvens decessit Episcopum. **id** Eusebiiensis Frenis suspensus, eoque probet coset Eucharistiam in Aegypto, rogatur. 29. Ad respondendum viri omnibus minis ugetur. **id** Inde abiens Thebis in custodia datur. **id** Liber dimittitur, prope Almyrum suo Tabernaculo hospitatur. **id** Suspenditur a Patriarcham, item ut Theopolitana, & Ælie hoc est Antiochenus, & Hierosolymitana, Patriarchæ; horum natus nomen & Sacra Diptychi relictio. 30. Athanasius Hierosolymitanus Patriarcha accessus a Beula Episcopo Cæsariensi, ab eodem se in Thronum ejus intendere, deponitur. 31. Athanasius Lependens et asperius zelotus intercessit conventui Antyramitico. 32. Athanasius orandus e Panibus Adrianopolitana Monachis apud montem Ganum, oblatu primam Andronico per Eoropoliten, & ab hoc laudatus. 33. Mo. Meltem placet Andronico: qui cum prope se habere volens in Monasterio Logariæ collocat. 34. Eligit unus e tribus ad Patriarcham, & ante vides annuere, dignitatem admittit. 35. Vilem cultum in Patriarcham affectus. 36. Hæreticis ejus oratio. 37. Contrariis de eo sentis, & Termone hominum. 38. Falsa ejus a favoribus miracula vulgata. **id** Celebratur ejus promissio in Triclinio Iustiniano cum fœstis augurio Terræmotus. 39. Dom deinde ordinarur in Templo, ex mora sperantem fœstis, capitur agnitionis ejus excothoratoris. **id** Ex occurrentibus spectione tortura in Evangelio sententia, omen contra cum eventis congruat. 40. In Patriarcham Athanasius utitur Ministris Monachis, fœvis & inhumilis. 41. Eius Ignorantia de demosttrat Antis hominum rependendum. 42. Magni Agri Monasterium Athanasii Alexandrino Patriarcha a Michæle Agnito datur, eripit. 43. Eundem in Monasterio Laure pariter datur possessione turbat. **id** Adro se cunctis enosus, ut palam a Populo maledictus impetetur. 44. Meruena ne ttabereat ad iudicium, significat se ulto cedere Patriarcham velle. 45. Scripsum in quo sibi adversarios excommunicat, migratur absconditum relinquit. 46. In Cosmili Monasterium abducitur. 47. Cæso ejus scripso expressa. 48. 49. Chæris quas absconderat reperitis, praver de fœsto incusatus. 50. fœstis offensionis per scripsum, multorum jo-

delis alitum. 51. Significat curat Imperator Vaciolum suum futurum Terramotus. 52. Patriarcham ab Imperatore, & Episcopo decessit supra se recusat. 53. Calide permittit ab Imperatore iudicium arbitrium curat. 54. Parte eorum Episcoporum in ipsius relictione confertione, Andronici favore Patriarcham erigit. 55. Ne a se irrerocabilitate aversum Athanasium Alexandrinum humore mactipæ nomio locer Sacra cogitur, solemnissimam in fœstis Liturgiis omittit. 56. Liturgiæ celebrandis etiam per noctes crebro vacat. 57. 58. 59. Gravia in rem invisa confectio. 60. Eliranda Monopoli, dicitur conatur tollere. 61. Ab Arseniano in concione uolurna probis consilidatur. 62. Libelli famosi in eum sparguntur. 63. Implacabiliter in eum audent odia hominum. 64. Seditionem populi nascentem, solat, sed ea mox fœvis erasandente terris fugit. 65. Rona Ecclesiasticorum occupat. 66. Et eorum ad mendicantem rediit. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

INDEX RERUM

logum Imperatorem confagit. 311. Dñi mor-
tatur Constantinopol. fign ex Arce Enl. &
in paribus Exami Botalibus receptum inv-
nit. 314. L. 111. mortis. 314.

B

Babylas Ancyranus Episcopus exilis Imper-
tori. 317

Basilus Veneremur precipitatus et tedo, & me-
bratim difcerptus a Gemenifius Constantino-
poli. 319

Basilus Magnus Posteroem belgine Filio Spi-
ritum ait. 320

Behetres Pyliphi vafantur. 326

Betocoma diripitur a Perfis. 326. Vitis vacua
deprehenfa vi capite ab Attiane. 327

Blachi, gens vaga, ex Occidua continente in
Adiam tranferuntur, & dire verantur. 328

Blachemendi Synodus dire favit in Antiftites a
Monachis accufatos. 331

Blenmidas. Vide Nicephorus.

Byza a Fagenda Tlme cum Exercitu et Latinis
& Perfis mixto obfidetur. 324. Bizantio nu-
mero aliquot millium in ipfo erumpente,
Perfarum infidus circumvenit caditur. 324. Mulieribus veftis virili et muro obftratis regit-
ur hofti poffi cum cladem detetis Praefidi-
orum. 324

Bofpafus Dux contra Catalanos mittitur a Mi-
chaele Augufto. 326

Bofpafus Bulgarus Smittitur & Radofilabi mini-
mus nato frater Dux Bulgarorum pro Roma-
nis pugnantium. 326. Bulgares Ophemithla-
bo parentes in Scythia amica tranfitu caftre.
326. Capite ex eis liberis dimittit. 326. In
Prælio contra Amogabatos, Abas & Tur-
copas perit. 326

Bulas Carifene Philippi Episcopus Achanafium
Hierofolymitanum Patriarcham apud Imperato-
rem accufat. 327. Miffus additis aliis Hie-
rofolyman ad explorandum, an re vera pec-
caffet Athanafius, ipfo excoftrato, Sedem
eius occupat. 328. Ultra in hoc proceffiffe
quam fas effet indicat, & jam aures fufci-
piffe anathematiz deprehendit, fufpenditur. 328.
Byzia Arx fruftra oppugnatur a Catalanis, qui
damnis abire alio coguntur. 329

Bulgari caduntur in raptipugna Scythia. 329.
Viciffim Romanos cadunt in Agro Adriano-
polis. 329

Bulgarorum mox est bello capto dimittre libe-
ros. 329. 330

C

Cadaver reclusi Monachi die poff mortem
incorruptum repertum. 329

Callipolis a Catalanis audita cade Rontzeripa-
lam in Imperatorem Rebellantibus, occupa-
tur & minuit. 328. Obfidetur militi capite
Michaele Augufto Juniore. 328. Impetrat
fratre Mpyrigero ab Imperatore Andro-
nico interitus, liberatur. 329. Ad eam iterum
oppugnandum profectus dux Romanus eret,
Catalani egressi Callipoli ex infidus coorior-
tes fundant, fuzantque. 329. Durio oppugna-
tur a Gemenifius rogum Andronici, fed fru-
ftra. 330

Campanarum Ecclefie crebris pulfibus Populus
io Synodum vocatur, Fatiola afflicta Schi-
maticorum. 330

Cannabertis Minifter fons Irene Afanis vifum
fuere Andronici. 330

Capimla tria a Vecco Patriarcha Decreto fidi
in Ecclefia die Orthodoxis legi foltoaddita. 331

Carscales Nicomedienfis jugum Evangelii pont
in Ordinatione Athanafii Patriarcha. 331

Carbas Ennechus Imperatoris a Michaelis eufo-
dia erumpere comite trucidat. 331

Carnani Duce Alhyra Philadelphiam obfidet.
330

Carpantans, five Carpintanes a Cazane fra-
tre evocatur ab Indis ad fuffocionem Impe-
rii. 330. Ad eam ab illis eruditur. 331. Prin-
cipatus poffiffionem inter decelfos abire vi-
vo. 331. Tefighe ab eo promiffio nihil mi-
tandi per trescentum in Regimine. 331. Ora-
turi ab Andronico, ut competeret Perfis Im-
perio infidus, quadraginta millium exercitum
eo deftinat, fuzia filio cum eo millibus pre-
miffis. 331

Caffianus Magnus Primicerius gener Imperato-
ris, Prefectus Melochina, male illic tempe-
rens, & poffiffionis accufatus revocatur. 332

Negat fe venturum ulfi ei prius cavetur pre-
gronibus idoneis. 332. Proffio a Cheloneffis
capitur, & io eadem cum Cotanitta comp-
lingitur Catecorum. 332. Halcatur omnium
Ducum Romanorum feientiffimus artis belli-
ce. 332

Cafelini Duce Rontzerio Cysici hibernantes di-
ta crudeli ac fuperbe rapacitas, & infan-
da libidinis edunt exempla. 332. 333. Dedit
quoque Amogabati, & inde. 333. Vide circa
hoc Gloffarium. Aliqui eorum præda quam
Cysici eribus extortantur fecum ablati, mi-
litiarum defcendentes domum redeunt. 333. Solita
obfidione Magnesia, itione terreftri fe
Lampacum confertant. 333. In Occiduum tra-
jecti continenter crudelitatis avaritie, ibi-
dinit die edunt exempla. 333. & 334. 334

Plurimum ipfa debetur fupientes ab Impe-
ratore obrupat. 334. 335. Legationes ad
Imperatorem iratas erunt. 334. 335. 336.
337. 338. Post hec Rontzerio impioffo ca-
duntur a Romanis. 338. Romani Catecorum
reptos occidunt. 338. A Scellis defcendunt.
338. Accolas ora maxime Romanos feptem
longis navibus diripiunt. 339. Penitum ma-
gna cade capioff. 339. Regiones Urbis cu-
comiffas valiane. 339. Catecorum Primas ab
Imperatore Amerali Dignitate, & nobili com-
pito honorat. 339. Proffio deperit. 339. In
convictus punit. 339. Catalanis Michaelen
Auguftum paffio fuzit. 339. Nihil ultra
Maritimum amem intafum, aut ferum fi-
nant. 339. Nifi a Magreco auxilio Colaceth-
fibus obfidus ab Arce Duce Perfarum, cru-
dell perfida Cabochentis Hoftibus produnt.
339. Gano fubjecta depopulant. 339. Rha-
dellum fuzit oppugnat. 339. Marc cambra
infefant. 339. Orellidus Teflorum rabie
logetti devafant. 339. Kellida Orellide Ram-
phylum fruftra ceant. 339. A Didymoti-
cho, metu Michaelis prope loco munito con-
filiatis, oppugnando abiffunt. 339. Pace fu-
perbe recitata, contra Urbem Constantino-
polim infefio exercitus tendunt. 339. Revocantur
ab eo incepto auditi clade fuere ad
Rhadelum. 339. Fane propter nefcedam
fementem agrotant, & ex ea he affidit, mi-
grare ex occurtis prope Conftantinopolim lo-
cia coadit, locum quærent ubi Maritum a-
mrem vadu trajicere quant. 339. Eni Ar-
cem cuniculis oppugnat, & pefra fufert re-
perta, & contatilis abfelforum molitionibus
repellunt. 339. & fca Comeam inopia la-
borantes et loca ultra Maritum amrem ac-
cortere fruftra tentant. 339. Decurrit Marit-
um viffe trajicere, ut Adia Urbem Mace-
donia oppugnatam eret. 339. Mox ab Ano
calufa interitus Ducis eorum Gidas,
Tlmes, Mpyrigius, & Romoforus commo-
ni comitata Caffandream tendunt. 339. Ibi
gratio inter fe eruento concurrunt, quo Gi-
das, & Mpyrigius occiduntur, Tlmes ca-
pites, Romoforus victor remanet. 339

MEMORABILIUM.

Catechomenos dicuntur Vestibulum Odei in Templo Maximo, unde prospectus ex alto in Sacrum Aedem patet. 18
 Catanes Kaioi Tocharorum e Chalus, & Apaga gentes trahens. 149. Oblatus sibi filius Andronici Imper. nuptias admittit. 150. Dacibus Barbarorum Imperii Terras incutientes se id facere, edicit. *ibid.* Cyrum, Darium, & Alexandrum sibi imitandos proponit. 151. Iheric Christiani possitimen in bello utitur. *ibid.* In Crucis signo magnum vincentium constantiam putat. *ibid.* Gravia Sultani Arabum damna inferit. *ibid.* Artes etiam mechanicas calet. 152. Deum in gubernatione hominum imitandum censet. *ibid.* Caxanens nuntius auro capitebus paratis ab eo colat. *ibid.* Tudaio fratrem ob parum sibi probatos ejus mores, successione Imperii excludit. *ibid.* Carpazianem alium fratrem ex India accersitum sibi Successorem designat. 153. Moritur post sex annos Imperii quinto de regno suo aetate exspecto aeno. 154. 155
 Ceremonia Coronationis Michaelis descripta. 114. 115. Ceremonia item promotionis Joannis ejus fratris in Despotam. *ibid.*
 Chalcata. *Vide* Andronicus Sardensis.
 Chastaces traduntur pro liberis cum Imperatore Societatem amorem, & conditionibus non convenerit. 156
 Chelæ Arx mari circumfusa. 133. Capita a Barbaris.
 Chechreæ Arx plena Plebe inopi a Persis oppugnata. 160. Castra auxiliarios, & eorum Duce obrancato, ad dedicationem siti compellitur, & flammis deletur. 161.
 Chous crudeliter captivatus a Rutenis. 171. Vahatur a Persis. 169. *Chenici* in navibus eo fugientes naufragio perierunt. 199
 Chliza. Arx cernitum a fundamentis everta. 132. 134.
 Chocrobolus. *Vide* Joannes.
 Chulianæ Insuperbece, qui se ad ritum Graecum adjuvante. 304
 Chumans. *Vide* Nicephorus.
 Clades Christianorum in Syria per lacrymas, & sanguinem ex Imaginibus Constantinopoli manentes praecipuas credunt. 49
 Clerici inopiate Templo exclusi. 16. Foris ante Othum passibus precum Ecclesiasticorum pensum. 160. Scripta per Josephi Minutius scelerata suspensio. 16. Clericorum plurimi Tomo Gregorii Cyprii subscribere recusant. 16. Causas remittit quas allegaverint. *ibid.* Ob id male mulctantur. *ibid.* Et tamen possunt in forensis. 63. Quidam totum subscribunt Tomo accepta Synographa Sceleratis, frangi *ipsa* hoc non fore quoniam facienda. *ibid.* Fera secunda Majoris Hebdomadae festo tandem in Templo admissi, sine Liturgia dimittuntur. 19. Fera quinta commensioe frustrantur, post proliam vice consecrali sit per strandem dato. *ibid.* Adhuc Judicio Gregorium Cyprium accusare parati. 79. Donis afluantur a reconciliatis ipsi Goporio Cyprio. 77. Dile veramur a Saba Minicho. 92. *Id.* illo frustra queruntur apud Patriarcham. 91. Imperio, ac fere statuer ab Andronico. *ibid.* Sperti, spoliati, superbi Imperii oppressi ab Athanasio Patriarcha Interius de his expostulatorias ad eum mittunt, qui recitantur. 379
 Cuncta circa regulum adualem aeternale ab octavo Constantinopoli apparent describitur. 189. 191.
 Consecrationem per moneta aenea adulterationem turbatum. 190
 Constantiniana Despecta filius Andronici Angeli etiam Metropolitanus Provoventur, corruptum, licet deprehensus, accipit conjugem. 104
 Constantinus Despotas Secundus Andronici filius ex Anna Ungara. 10

Constantinus Meles Sultani Axtialis filius Constantinopoli baptizatus, & educatus. 159. Huius in Sultaneum promotio revocata ab Andronico Imperatore. 116. Sed et ab illo Pegrum Prefectura confertur. *ibid.*
 Constantinus Porphyrogenitus frater Andronici Athanasio Monacho Montis Gierusalem favet. 61. Promittitur ab Andronico in Orientem eum uxorē at Raula stirpe. 81. *Turci* Nymphi constitut. 159. Manonovum Melitensem Strategopolim diti tradit. 81. In defensione Andronico susceptionem mores affertur Imperii. *ibid.* Opes ejus, Clientela, splendor. 89. 90. Sabe Monachi delatione irritatur in Constantinum Andronicum. 91. Comprehenendi eum jubet palam inceptum, & carceri mancipat. 92. Censet ejus bona Pisco addicere. *ibid.* reportatur in Urbem Ledica Chalcraea. 93. *Caia* ejus, ad satisfaciendum Matri ejus Angeli inque ipsi cum eo equitanti, palam cognoscitur, & ita abfcessu plecto iudicio dominatur. 107. Dicitur vinctus Thessalonica. 164. Agrotans in Carcere, cura Imperatoris paratur ad mortem per obsequium. 151. Totum se permittit Athanasio Patriarchae, a quo strondem in monachum, & Athanasio vocatur. *ibid.* Huius filius post Patrum mortem honoratur Panhyperbali dignitate. 105
 Coenones Imperatoris Interpres litterarum Latiinarum missus ad Cerebros. 11
 Corone terrarum concessa. 131
 Corotates Dux Militia Crenensis inspectum habet Philanthropeni constitutionem. 187. Participat cum Libulario Philanthropeni participationem. 189. Caprum Philanthropeni Matri dedit. 190
 Cosmas *Synoplicanus*, primus *dicendus* conpugnatus inde dimissa exivit, cum fratre ac Filio in Monachos. 104. Erolisarcha officio fingitur in Monasterio Archiburegi. *ibid.* Recusans afluente Paci cum Latino, Julia Michaeli Angeli ejusdem Monasterio, & longam custodiam retineat. *ibid.* Libertatis probus Alexantius Patriarche, secunde in Cellulam solitaneam solutur. *ibid.* Insultatur Imperatori per Tharsolionem Glibum Magnum Constantinum. 109. Egitur in Confessionem ab Andronico, & huius nominatione de Patriarcha. 106. In sua electione Joannis nomen, aut prius habitum, *id.* paucis noem, promit, aut de novo assensu, ad satisfaciendum vaticinio Gregori Monachi. *ibid.* In sua Ordinatione palatiorum baculum, ab Imperatore accepto, & honoratus Delumbello. 109. Momen evadens solum Monachos ad Episcopum, licet eum Piramus ditione, in Patriarchatu merent. *ibid.* Recusant subscribere anathemati Rebelle Imperatori. 119. Subscribere Imperatori. *ibid.* Subscribere Imperatori Novellum, qui prohibere Secunda ab Ordine dari solent Ordinationibus. 118. De Charis Athanasii reperta cum Imperatore debuerat. 149. Molente fort non consilio se ab Imperatore super multis fuit submittit. 16. Selybie relictus ab Imperatore, quoniam *id.* eere nequiverat a consilio maledicti Simoniadem Crail, illic ipsum subsistit. 163. Delinquit officio ab Imperatore *rom* 2 cili, Urbi se redit, non tamen Athanasio Patriarchali. *ibid.* A revocato Imperatore executionem sustinet, qui improbare ne audiret. ita placuit Patriarchae officium relinqui. 120. 120. Quia in seditione Joannis Eberini. 120. Periculum Synodali riarum in Monasterio facere. *ibid.* Accusatur ab Episcopis. 121. *Mex amine*, de Patriarchatum ultio aut Imperatore, & ei se reconciliat. 124. Vocem divinitus editam ait se audisse Dei vocat, ut Roa. 13

INDEX RERUM

clisus regimini se rediret. *Idem*. Oppugnatur ab Episcopo ipso Imperatore in fidente, ob negatam restitutionem Joannis Ephesi. *201*. Hilarionem Scythicensem ad Synodum accitit ob prolatum ab eo in se falsum erimen. *204*. Iodignatus ob non imperatorem damnationem Hilarionis, e Patriarchio recedit. *Idem*. Abdicione Patriarchatus scripto expressum ad Imperatorem mittit. *207*. Quid de Abdicione suscitatur, scripto declarat. *208*. & *209*. Imperatorem ad se circumvenientem venientem la verbo caput, & anathematiz. interminatione turbat. *210*. Exortum ab Imperatore revocat anathema criminatorem, quod innotuit. *211*. Repositum in Sede Patriarchali Athanasio Synopolim infamato Augusto recedit. *212*. Caput cum Urbe Synopoli ab Ophenthithabio mittitur ab eo ad Andronicum ad petendam iuxta eam filiam Michaelis Augusti junioris. *214*. Gelasius Arx, mea ut non deinde contra Gelasium posset, diruta, & deserta. *215*. Cotaniza e Larone Monachus e Monasterio Constantinopolitano Peribelei in Monasterium dictum Maximum, Urbis Prasin se transferri impurat. *216*. Mox inde clam nocturno confectus fugit. *Idem*. Tribulis iunctus Romanos oppugnat. *217*. Adongit se Crati Scribae dependant Romanum Diogenem. *Idem*, & *218*. A Cate Imperator deditur. *219*. Cozylensis Antistes cur electus ad consecrationem Geor. ii. Cyprii electi Patriarche. *220*. Homo quidvis curris gratificum facili, ideo dulcis cubitur vocatur. *Idem*. Philippo Magno Domiano viresci Sacardotem navat operam, & mox tu fieri fenebria perfolvit. *Idem*. Crates Scribae iatrocinis incurrit terras Romanas Diogeni. *221*. Crates, neficiti, & incursibus subitis, Eustachius Romanus vinu eludit. *222*. Homo habetur istibus, & duae Ecclie. *Idem*. Uxor legitima dimissa duas ei superinducit. *223*. Inventus ab Imperatore ad quantas claustris facere optavit, eundem admetit. *Idem*. Homo habitus, profugit, potestis, qui stratu sui uacem, & virginem Deo sacris. Regis Ungarie filium visuisset. *224*. Mater eius quanto illas conjuga frustra obstat. *Idem*. Filium Tensaria quam habebat pro uxor, Imperatori dedit. *225*. Simonides Imperatorem filiam vix octennem pro ea conjugem accipit. *Idem*. Constatum Imperatori tradit. *Idem*. Ab Imperatore magis excepit, & donis honoratur. *226*. Creta pars non modica terrarum concessa. *227*. Cretenes a Lavina domi tubaci, perire militum in Asiam transiunt. *228*. Alento Philanthropo beneficiis obstricti ad Imperii usurpationem obsequuntur. *229*. Eius jam Rebellis emendatione in suspitionem ne ab ipso prodantur adducuntur. *230*. Experimentum eius fidei ultimum capunt, quo in suspitione sua firmantur. *231*. Dicum suorum fusa prodicionem Philanthropi cum Libidario pacifecunt. *232*. Philanthropem in acie circumventum comprehendunt, & Libidario vincum dedit. *233*. Cuthica Arx Myria in Olympe sita oppugnatur a Persis. *234*. Cula Arx Persis dedita, a Ronterio recepta. *235*. Carices Inter Alanos Primarius Sororum Cozimpaxi conjugem dat. *236*. Cozimpaxi nomen Iona Principem Hieronymum. *237*. Eius vir Genes Tochana, Noge familiaris, iustitiatione Persice Amittit. *238*. Noga exilium ad Andronicum fugiens, fit Christianus. *Idem*. Auctore Andronico filium Cozimpaxi collocat Daci Barbarorum. *239*. Non secuto inde quod Romani sperabant laxamento belli, suspitionem incurrit perditum.

Idem. Mithur ab Andronico ad delicias in Rhodum, & Tarentum. *240*. Contrarium tacet, conjugem se Alani auctoritate nova, & eos in perniciem confirmat. *241*. Cypri Rex recusat dare filium conjugem Michaelis alio Andronici, nisi approbante Ecclesia Romana. *242*. S. Cyrillus ait S. Spiritum existere substantialem ex Patre, & ex Filio. *20*. Idem Filium vocat Qui Patris. *243*. Cyrdus Tyrus fustione Syrorum eligitur Anathochus Patriarche. *244*. Electum a Clichutis eandem Dignitatem Dionysium Pompeopolitam in adpositionem preterit. *Idem*. Ut suam electionem ratam haberi curer Constantinopolim venit. *245*. Adignatur ei Diverdium in Monasterio Hodeorum. *246*. Cyrenesi superbitimo Dominans a Castellis oppressit. *247*. Cyprensis Episcopus Theodorus die vinctus a Schismaticis. *248*.

D Aclyza Arx Nicetianam custodia Joanne Cecti. *249*. Damaconus. *Idem* S. Joannes Dewascens. *250*. Daniel Cyrenensis Tomeni Gregorii vinctus. *69*. Duri ei testamini sunt doctrine, etiam promittenti post illud se Thoro castrum, non permittit. *71*. *251*. Objurgatus ab Imperatore in custodiam datur. *252*. Debitatio Imperii sub Andronico nate octa. *253*. Eodem deceptus expellitur. *254*. Decretum de Fide in Ecclesia die Orthodoxos legi solum, a Vecco tribus Capitalis auctor. *255*. Demetrius Civitas, multa etiam una die subduatur & viginti lunatum Turcom. *256*. Eam dat Imperator in pactionem domi Therapiaz filio Joannis Sebasteiarchi Despotis. *257*. Hac ante nuptias mortuus, Civitas reposita a Sebasteiarche. *258*. Despotis Dignitas quo fit. *259*. Despotis dicta Hebdomada consequens dictum Patriarche. *260*. Delymum Mlesum olim dicta Arx, ante Pachymis vocabatur Manis deaurum Collum. *261*. Dionysius Pompeopolitaneus in Clichutis in schismate in Anathochum Patriarcham, preoccupat ab Aculo Cyrdus, a contraria Syrorum factione delecto. *262*. Drymis se a Laicis familia eructum iustitiam, rebellione contra Andronicum movit. *263*. Convictus adleitur perpetuo Carceri. *264*. Ducas Magnus Hierarchia jubetur solari a turpo vestitus Exercitus Anagabacis Constantinopolim tendentis. *265*.

E Caterius Baldus Nopis Regis fratris nobile a Papa declarato Imperatoris sua terra, cura pure ad Constantinopolim Imperium. *266*. Hac eadem alibi vocatur Ecateris, nempe. *267*. Eccliararches vocatur a Schismaticis edonantibus Patriarcham Gregorium Cyprium, ut eius quos ipsi nesciebant, doceret. *268*. Eclie Arx a Turcis, & Persis obfusa sit habuatur. *269*. Remota insidiosis se dedere, Lathmis Christianis deditiorem facit. *270*. Elitmeris, vel Elitmeris Croni Despotis Romanus Duce Radosthlabo acie vincit. *271*. Radosthlabum exaceratum remittit, Duci Romanos capere Ophenthithabo dicit. *Idem*. Inclinat ad partes Imperatoris. *272*. Idem oppugnat ab Ophenthithabo. *273*. Encone Manacis filia a Pantaleone divite Mercatore adnata, nobis Ophenthithabo Terretis Regis Bulgariae filio. *274*.

MEMORABILIVM.

Eonopolites Spado Magnus Drungarius eius ducit
 cui custodiendam Michaelis sui Patris sepul-
 crum Andronicus committitur. 60. Ercotus,
 Athanasium Monachum, qui postea fuit Patriar-
 cha, fecum docens Imperatorem obediit. *ibid.*
 Michaelis Augusti ossa Scythiarum deportat. 61
 Ephraïm filius Cosina Patriarche, male ab eo
 profectus dispensandi rebus Ecclesiæ. 123
 Ephesus expulsi a Romæro. 152. Capitur a
 Sasanis Patriarcha. 143. Templum illic S. Joan-
 nis diruitur. *ibid.*
 Epiphanius multis locis operum suorum S. Spiritu
 ex Filio procedere significat. 129
 Episcopi ob communionem cum Latini in trini-
 tate suspensi. 121
 Eurus cultus Carceris promissis, & illecebris cor-
 ruptus, cum Michaelis victo, carceris custodi-
 bus occisus, noctu augetur. 41. Austro præter
 solitum, resiliens in manus Ministrorum Impera-
 toris rejicitur. 46
 Eubæodes Latini Rini, diverſantem apud ipsos
 Athanasium Patriarcham Alexandrinum, an
 probaret confecti Euchariſtum in Aſymis, in-
 terrogant. 116. Respondere nolenti vitiocon-
 bursum militantiur. *ibid.* Consilio quidam, &
 metu vindictæ, a militi in rem conferendi tem-
 perant. 147
 Eucbia vocatur Athanasius Patriarcha ab Arme-
 nianis. 123
 Eudocia Soror Andronici, uxor Joannis Principis
 Lazorum, viro mortuo se ad Fratrem recipit.
 113. Roganti fratri, ut Crati Scribæ nubere-
 t, negat; nisi viro etiam mortuo se idem velle ser-
 vare ajens. 122. Conſortium filii cum filia Chri-
 ſtiani Præſidi Cæſarico deſtinatum ab Imperatore
 ſimulat ſe probare. 146. Ad id conciliandum
 proſecta ad Lazos, contrarium agit. 167
 Eutrochius filius notha Michaelis Augusti, Noſe
 Tochiar uxor. 149. Encomem Manculi ſilium
 e ſacro fove ſuſcepit maſtera charitate fo-
 vet. 110
 Eulogia Amia Andronici huc fuerat abrogata.
 nem Pacis Eccleſiarum. 11. Odi ejus in fra-
 trem ipſius Michaelis Imperatorem mortuum
 cauſit. *ibid.* Conatè perſuadere cum aliis, tam
 Theodora Auguſtæ uxor Michaelis, Animam
 Viri ejus eſſe irreparabiliter Tartaro additam,
 nec ſuſcipi Eccleſiæ poſſe jvari. 13. Intereſt
 Atramytiſtæ conuentui cum Filiaſia Theo-
 dora, & Anna Regina. 36
 Exarchus Pſiſanus eo ejusdem proprio Monasterio
 juſſu Imperatoris Monachos Latinos, per ſub-
 miſſos a Gaſſarſi Magiſtratu Sicarios proxime
 noſem plagis adducit. 114
 Expendentia voa conſtituta a Schiſmaticis ad e-
 ludendam auctoritatem S. Damasceni de Proceſ-
 ſione S. Spiritus ex Filio. 69

F

Faces accendi ſolitas more antiquo ad commemora-
 tionem Deſuſionem veſpere Paraſce-
 ves. 168
 Fanteſ ingens Philadelphiæ, ob quam Aſini ca-
 put mæſin ſicis venit. 150
 Famoli libelli clam juſti. 140-104. 116
 Farentia Timæ, apud ſuos dictos Ferrandus Ki-
 menæ, cum ſuis copiis tunc vocatus venit auxi-
 lio Romanis contra Perſas. 111. Cyſici cum
 Cæſariæſi hibernant, loquias horum in Roma-
 neſe fruſtra conatur admonendo cubiliere. 139.
 Oſioſis ſciſcem immantium reſiſtè perſtare con-
 ſiliunt, inde cum ſuis recedit. *ibid.* Mady-
 tum obſidet. 140. & ſame debilitaram inſultu
 cruento capſit. 112-110. Inter oppugnantes O-
 reſtudent Vexillum manu peſtanti, Rex Siciliæ
 prædicat. 111. Doras Imperatoris Pacis con-
 ditiones proponit, excuſat neceſſitatem ſe ſu-
 ſtendi. 161. Bryſi archi oppugnationem omi-
 ſere egogit. 164. Bityam obſident, erumpen-

tes temere Bityenſes inſidia circumvenit, & cla-
 de ingenti aſſicit. 164. *Coyte tranſiit* in Par-
 tes Imperatoris, ingentium promiſſione præmio-
 ram inſeſa. 167. Sed ſuperueniente Mpygerio
 mutata ſententia, tamen perſtat in ſimulatione
 promiſe in Auguſtum violatæ. *ibid.* Deſert
 Imperatori Sororus ipſius, Socrus Romæſis,
 proditiorem, veram poſtea ex parte deprehe-
 ſam. *ibid.* Romanos deſolè impedire ne Mpy-
 gerii navem capiant. *ibid.* & 168. *Detegitur*
 ejus fraus, ciſſis quas ut theſauri graves alter-
 vandæ Romanis in pignus ſibi dederat, plenæ
 arena & lapide reſerta. *ibid.* Ani autem cuni-
 culis oppugnans, ſoli petroſi natura & obſoleſ-
 centiæ contrariis moleſtiſſimis impedire. 169.
 170. Mpygerio e Geſia apud ſe, & ſocios
 ſubſidi boſi conſulti, Romæſiorum refragante.
 170. Iterum promiſſa tentatur ab Imperatore.
 171. ad Caſſandream commiſſo, civili prælio,
 capitur a Viſſore Romæſiorum. 172. *Damiſſi*,
 a Magno Domeſtico prope Xanthiam ſupplex
 admittitur, & ſervatur. *ibid.*
 Fræſtratum Templi S. Sophiæ motus ſpontaneus
 tempore Ordinationis Patriarcharum, indicare
 præbuit eos non perſiſturos in Dignitate uſque
 ad mortem. 84. Ad evenu conſpiciatorem in lex
 Patriarchæ, Aſſenſio, Germano, Joſeph, Vec-
 co, Gregorio, & Athanaſio. 14
 Fortuna vulgo credita ſavere Magnis Ducibus.
 133.
 Forum Conſtantinopolis incendio deletum. 101.
 Cito ſplendidiſſe reſcit. 103
 Frater duo Careſiani Turci in qui erant flammis
 circumdacti, invicem complexi ſe præſtantiſſe.
 132. 133.
 Frater ſimul ab Imperatore Chriſtiano Soliani
 Inſideli ſicite tribui, dubitante Andronico quid-
 dam cenſent. 141
 Freris Monachi Latini, fugientes Perſam Gri-
 corum Monachos, vexationem Athanaſii Patriar-
 chæ in Urbe permiſſis, excipiunt & protegent.
 131. Monasterium in Urbe condunt. 131. In-
 de pellunt juſſu Imperatoris, ſinſu Patriar-
 chæ. 134
 Freris Eubæecæſes in Athanaſium Alexandrinum
 concitant. 145
 Freris ſive Equites Hieroſolymitani Rhodi Aſcem
 ab Imperatore inſuſta poſtulant. 167
 Furiæ Caſtrum Perſis dedicam a Romæſiorum recep-
 tum, qui dedicationis auctores ſuſpendio necat.
 117
 Furiæ Sanctus caverna ſic dicta ſub Altari, in
 quam res ſacræ corruptæ proſciuntur conſeſcen-
 dæ. 47

G

Galeſiota Galladiſio excruciatuſſe Michaelis
 Imperatoris, quod ei improperare in or-
 aſſis ſuſſeſſe: eſſe ſilium alterum Julianus Apo-
 ſtataſſa. Ejus penæ dolore incamſis in reſig-
 nationem Schiſmaticæ, & ut in aptum ad illam me-
 dium, reſpoſitionem Joſeph in Throno. *ibid.*
 In expiatione Templi Miniſtrum agit piacularis
 ceremoniæ manu deductus. 11. Sacraſ perſe-
 cutim Icones multa inſuſione aque ſethaliſ purpa-
 re ſatagit. *ibid.* Magiſtrum ſuum Andronicum
 Sardentem proſit. 39
 Gazo maſti ſubſidiæ regiones dire a Barbaris va-
 ſtate. 141. Gaziſſum occupatur. 111
 Gennadiſ Monachus vice Joſeph Patriarchæ
 denunciatur Conſtantinopolitanis, paſſionum
 ſilii iocundiſſe noxam admittenda communio-
 ne Latinoſum. 17
 Gennadiſ olim Epiſcopus prius Juſtinianæ,
 unus & tribus eſſeſſus ad Patriarchatum, honorem
 reſtat. 104. Imperatores præter moſes,
 & Clericos, & Epiſcopos concitant. 112
 Gennadiſ Irreconciliabiliter a Venetiſ ſolent.
 111. Gravibus eoſ damniſ afficiunt, paria, &

MEMORABILIUM.

H

H Alex Amurri filius, Patre post mortuo Amurri quoque diffus, interficere Patris Melleum occidit. **198.** Romanas Regiones ultra Sangam incursit. **198.** Mixtione silveus Sangari, facile annem trajicit, & interinas populat. **199.** Regiones Constantinopolitimas sine ulla incursit. **199.** Ad actus & apertus infelicius Romanis incursit annulatione Aemania 200. Petre ab Imperatore donatus sibi Interamnia ad Sangam. **203.**

Heracleenses Urbe propria metu Hostiam dimissa & incensa, Selybrium migrant. **204.**

Heel A'x oppugnat immante a Barbaela. **205.** Qui eam tenebat Romanis cognatur pacem cum Tarcis facere tribus pendendi pactione. **206.**

Hilarion Episcopus Silybrensis grave peccatum a quodam sibi indicatur Patriarcha Cosma, Imperatori arcum detrahit. **207.** Eo crimine pactionem in notitiam multorum emanante, illius primus Index Hilarion culpatur. **208.** Idem eo nomine a Patriarcha accusatur apud Synodum. **209.** Q' orandum ipsum exultantem, officii Imperatoris ejus damnatur. **210.**

Hilari Monachus manu collata feliciter contra Perfas pugnat. **211.** Prohibitus a Propositis, & a Patriarcha, militare, nec his obtemperare, sub no-clam Imperatoria conficit. **212.** Necessitate leges eleclione, remittitur ad manu tuendam regionem, quae illo saluastro perierat. **213.**

S. Hieronymus, Photio satente, Professionem S. Spiritus ex Filio deservit. **214.** Idem a Damasio exultat, & aequalis S. Basilii. **215.**

Holobolus Rheto Synodo contra Vecum praesent. **216.** In colloquio cum Veco primus loquitur. **217.**

Hoplocleba sacra liber magnae auctoritatis apud Graecos. **218.** In eo docetur propositiones Ex, & Per in explicandis Dogmatibus Professionis S. Spiritus invicem aequivalere. **219.**

Hyacinthus Dux Arsenianorum in Conventu Antiamyrensi. **220.** Coram excommunicatis a Gregorio Patriarcha, id contemnent, in eum palam tabellat. **221.** Dux Paris Arsenianorum qui Hysiolatres vocantur, irreversibiliter ab aliis dissentit. **222.** Cum ille reconciliatur. **223.** Obstanti recusationi Arsenianorum ab Imperatore procurante, deus iussu retruduntur in carcerem. **224.** Eo mortuo Passio Arseniana nihilominus viger. **225.**

Hyampolis Aza ab Elimere Ophenthilabio redita, & ab hoc praesidio munita. **226.**

Hypoclitus Thebae locus indicatus ab Imperatore ad conventum. **227.**

I

Iacobus Minister olim Rontzerii captes apud Theodum Imperatori fuit. **228.** Spem Imperatori facit adducendum ad pacem Caeleam. **229.** Legatur una cum aliis quatuor ad Caeleam. **230.** Recitata ipsa conione Imperatoris invitant ad pacem, nihil prodest. **231.** Iacobus Patriarcha Monachis Montis Aethi, mox e tribus electis ad Patriarchatum. **232.**

S. Ignatii martyris Testimonia subiectionem Plebis ad Episcopum suadentia. **233.** Vide illa descripta in Notis ad eum locum.

Imago Deiperae Constantinopoli multis diebus lacrymas uberes profudit. **234.**

Imago S. Georgii martyris in Aethiis Charis fanguinem copiosum mittit. **235.**

Imago Urbis Constantinopolis de manibus S. Michaelis Archangeli, terrae motu excutitur, & fracta concidit. **236.**

Imber vehementer, & inundatio inde secuta de-

scribitur. **237.** Imperator sine Terra quidam a Papa declaratus. **238.**

Incendium apud Galatiam duplex sub Patriarcha Gregorio. **239.**

Incendium Forti Constantinopolitanae. **240.**

Incendium in Ulbie die qua Lianuz a Patriarcha celebrantur, ex parte ortum. **241.** Ex eo multiplicatae lites. **242.**

Intectum vivum ex aure Sordi excussum evasit, mox auditum recuperavit Sordio. **243.**

Infida Principum a Peris occupata, capiti, & dire totis ejus incolis. **244.**

Joachimus Bulgariae Patriarcha, causa tractandi matrimonii missus Legatus ad Imperatorem, Ophenthilabum peritum olidem Paris Terret. Reii Bulgariae reddendum curat. **245.** Ab eodem Ophenthilabopotea Regnum affectante, quod ei oblat, praecipuo secatur. **246.**

Joannes Borazza Imperator neglectum Colodum Ararati leverit sine puna. **247.** Inarbitrari apparuit credidit longo tempore post morem caudodens Civitatem Magnificam ad Hermon. **248.** Dum viveret cognominatus est Eleomonitio ob misericordiam in pauperes. **249.**

Joannes Choroebolus dictus quoque Marzucius. **250.** Procedens ad bellandum contra Perfas in carcerem conditur. **251.** Clam ausus in Ecclesiae Asylum, inde quoque elapsus, coadus copia in Perfas feliciter poyat. **252.** A Peris videtur, & capus interierit ut quidam ajunt. **253.** Alii fuisse illum e Carcere Perseam, & a Bulgariae Sebastocratore creatum leant. **254.**

Joannes cognomento Glycyx petitionibus Supplicum ad Imperatorem inferens praesedit. **255.** Matius Legatus in Cyprum, & in Armeniam. **256.**

Joannes Episcopus abfente Toni a Gregoria Cypro etel Accusatoribus adjunctus. **257.** Adventum in Urbem fin turbas auget. **258.** Non potandum esse testimonium sane doctrine Georgio Cypro sic se Throno celsum promittent. **259.** Eidem jurato eredi verat. **260.** Literas edit plenas obsequiis in Gregorium. **261.** Inceptus ab Imperatore crudis mancipit. **262.** Ab eodem Imperat. misit a se actum apofcente, alius in unguem reditio tenatur. **263.** Sed es a Cosma Patriarcha, & Theolegen Philadelphiensis Imperator. **264.** Iterum arripit ab Episcopo ejus relitio Imperatore favore. **265.**

Joannes filius Androniei ex Irene, crearet Despotus. **266.** Dacit uxorem filiam Nicophori Chammii Praxedi Caniclos. **267.** Doro accepit Edes Urbanus Michaelis Angoli Despotus condestinatus. **268.** Praefectum Urbis perit. **269.** Praefectus fratri minori Demetrio in occasione Marchionatus Montiserrati. **270.** Illic praesectus accommodat se ad naves, & cum Ratisum. **271.**

Joannes Latorem Princeps moritur. **272.**

Joannes Paraftron missus a Papa Constantinopoli cum Sociis Freris sacrificanti Patriarcha Josepho ante reconciliationem missus. **273.**

Joannes Tarchanota Dux Paris Arsenianorum. **274.** Abfcedit de ab Hyacintho Duce aliorum, qui Psylotatra per comina ducuntur. **275.** Ob id iratus illi Andronicius, deportationem in insulam, & illic carcerem decernit. **276.** Transfert inde in Armentarium Blachernarum, ubi habetur in libera custodia. **277.** Eundem Arhanasium Alexandrinum ad se missum ab Imperatore ad suadendum per reconciliationem cum Hyacintho. **278.** Suspectus affectati Imperii mole multatior retulit in Carcerem. **279.** Praefectus gubernando, ac defendendo Orientali Imperii lumen. **280.** Praesentis se ut Irene in ea Praefectura perit. **281.** Seditione militum, adfutore, & auctore Theolepto impugnatus, fa-

INDEX RERUM

- gers enquit Theſſaloniceam ad Imperatorem . 148. Item incluiſus carcere , quod Patriarcha adſcribatur , educitur inde ad colloquium ab Imperatore cum Ariſtianiſis habendum . 174
- Joannes Vexcus Patriarcha bene ſperat de Andronici benevolentia in ſe , & ſtudio in Religionem . 11. Patriarchio recedit imperatorem ab Auguſto Abduſtoribus , ne ſponte loco decedere argui poſſet . 14. Abſens accuſatur in Synodo . 12. Damnaſtor tam ipſe , quam alii ſequaces , quod ſuas ſententias ad Dogmate controverſiſſe : & quod Patrum circa id teſtimonia recitaſſent . 18. Patrum Græcorum adſerta de Proceſſione S. Spiritus ex Patre per Filium , & ex Filio , expendit . 19. Theologos Græcos idem ſentientes proſecit . 19. Vexcum Hæreſeos reum poſeſſe ſchiſmatici ſuſta conſtat . 23. 27. Item Poſitum reprehendit , quod de SS. Trinitate , Auguſtino , Ambroſio parum reverenter ſe locutus . 29.
12. Latinos ab Hæreſiſſima , quam ſi Græcorum quidam propter additionem increbant , purgare ſtatuit . 26. Propoſitiones ex & per , elle æquivalentes contendit . 27. Vexcum dum eſſet Patriarcha , Decretum de Fide in Eccleſia diſt. Orthodoxæ legi ſolium tribus Capitulis auſit . 27. Conſecrationes ex Principiſ ſiſe creditis interum recipiendas docet . 28. 29. Citaris in Synodem , metum a vi multitudine excuſat . 28. Eo periculo amoto coram Synodo comparat , & ultimus ſolens cauſam dicit . 28. Petens ut pro Patriarcha , uti erat electus , nec juſſu depoſitus , agnoſcat , cum probis repellitur . 30. Eum ad abdicationem Patriarchatus vi ſuſſe adactum Joſephum ubi cognoviſſe , imperavit . 31. Præſum juſſu Imperatoris cauſatum abduci , proſitit ad videndum Perſonibus . 31. Præſum popularibus contentis venatu Nicolæum Præſum , & Gregorium Conſtantinopolitanam palam reprehendit . 36. Petens auſit ſe coram diſceptationem cum Adverſariis de Dogmate , ad id evocatur Conſtantinopolim ab Andronico . 31. Colloquium ejus cum Patriarcha Athanaſio Alexandrino , & Gregorio Cyprianum apud Triclinium Alcalaem . 37. 38. Minis & blanditiis fruſtra tentatus ab Imperatore , ut ſchiſmaticis ſe adjuſſeret , relegatur in Arcem S. Gregorii , ſiquæ detinetur ſub cuſtodia Celſarum , ſive illa Proviſione perſonæ ad vidum . 38. Tatum Gregorii redarguit . 39. 40. Moritur ibidem in Carcere , & modico ſepulchro in Cella ſanctæ . 41
- S. Joannis Damasceni Corpus conceditur ab Andronico Imperatore Ariſtianiſis pollicentibus ſe per illud probatores eridenti miraculo ſue Sedis æquatur . 41. 46. Rem tamen uſque ad experimenum procedere , metuens ſuccellum Imperator prohibet . 46. Ejus de Proceſſione Spiritus Sancti ex Patre per Filium doctrina expenditur . 49. 50. 51. Dicum ejus de Proceſſione S. Spiritus ex Filio explicatur a ſchiſmaticis expoſitione perplexiſſima . 52
- Joſephus diſti qui Joſeph ſanctum , & Adæ contræ eorum Impugnatores Ariſtianiſis defendebant . 46. Conſentient cum Ariſtianiſis in diſputatione controverſariis maturam per iguem . 56. Utroque ſcripta comburantur . 57
- Joſephus decretaſſe arate vix ſpirans , ſue in Thronum reſtitutioni aſſentire . 58. Tantum non exantiſ in priſtorio reportari ad Patriarchas . 58. 59. Ejus Minutis ipſis via ſcientiæ vice , ac ratione , que voluit , decernant . 61. Ipſe interrogatus , an talia probaret , negat . 61. Moritur & ſepelitur in Monafterio S. Baſilii . 64
- Irene Aſianis Vidua Socris Andronici Imperatoris , Rontzeri Socris , ad Genium Cyzici degenem mittitur . 110. Pro ejusdem in Nioſſongo accuſati defendente Juſtine ſtatuit . 115
- Inviſta in Urbem ab Imperatore , morbum ſimilarem , excuſat . 117. Accuſatur apud Imperatorem proditionis . 117. Ex parte conviſa , culodiri jubetur in Palatio . 118
- Iraſne Marchionis Moniſſerati ſilia , Regis Hiſpaniæ neptis , nobis viduo Andronico . 120. Poſtquam eſt mater ſadæ , coronatur Auguſta a Patriarcha Gregorio . 121. Nuptias ſiſe Joſonæ cum ſiſa Priſciſi Canticæ , Andronico cogniſa , ipſa non probans , diſſerit cogit . 122. Tandem in eas conſentanea celebrari libera videt . 123
- Theſſaloniceam proſecit . 124. Cogit copias in ſubſidium Imperatoris . 125
- Itacius Meleus Perſiarum Satrapa Cateſian militans etiam cum Imperatore ſedens in . 126. Suſpectus inde ſiſus Cateſian excuſat , ſe animo ſalvandi Imperatorem , cum eo traſſit . 127. Sic purgatus traſſit in Aſiam . 128. Pergit inde traſſere cum Imperatore , nuptias Filia Medeti Saitani petens , & racconciliationem Turcopolorum pollicens . 129
- Iterum ex Aſia in continemem Occidentem traſſiens , perſuadet Perſis , ut Amagabatos deſertant . 131. Teſtor Amagabatis , & ei caput abſcindit . 132. Frater quoque ipſum peremittit . 133
- Iſtinaſ ſiſa Nicephori Deſpotæ Truchus Occidens , & Anna ſiſa Eſtingæ Amice Andronici ſiſi , in Spoſam offerunt Michæli Andronici ſiſio . 133. Sed Episcopos negantibus id matrimoniū rice poſſe fieri iter tam acta conſanguinitate junctis , res ſuccellu caret . 133. Nubis Philippo Regis Apulie nepoti . 134
- Juſtinus ad Conſtituto minifterium adhiberi ſoluit . 135
- Juramenti verum vim que verba habeant diſpoſitum a pag. 207. ad 210.
- Juſtinianus Pons ſuper Saragurim . 139
- Juſtina Divina inſultationem vixit . 140
- K
- K. Anis Tocharum Cazares . 149
- L
- L. Achana redireſ impoſitura depreſſenda . 150. 151. Is tamen ducere milites contra Perſas ſinitur . 152. Sed mox retracſus in cuſtodiam dicitur . 153
- Leſa Majæſtatis penis ſubſcipitur Andronicus Sardocſi . 154
- Leſa Majæſtatis Rei habitus qualicumque Synodi ſchiſmaticæ decreto advenirentur . 155
- Lamiſes Duo Perſarum bello inſerit vicinas Urbis Conſtantinopolitanæ Regiones . 156
- Laqueo reos ſtingulare , Italorum non Græcorum . 157
- Larſea Arx olim Romana ab Eltimere Oſtrentinſiſſo reddita , & ab hoc præſidio munita . 158
- Leſa Syria oram maritimam , & urbes Bergum , Prolemaidem , Tyrum , Sidonem egregie adverſus Athiſiſarum munit . 159
- Lazarus Goriſioſa excentus intereſt Conventui Aramytienſi . 160. Vocatur ab Imperatore ad colloquium nocturnum . 161
- Lebes ingens argenteus ab Imperatore cuſi juſſu , in quo per ignem probarentur ſcripta contraria Joſephianorum , & Ariſtianiſorum . 162
- Legatus Andronici Aquileſia miſſi , de vita illius periculaſſe , ægre inſolentes re inſecta revertuntur . 163
- Lemna cuſtoderit expulſus a Rontzerio . 164
- Leo Præſectus Orphanotrophii militat Aquileſa Legatus ad Senatum Venerum . 165
- Libadarius Protovexſtarius Sacerdos Priſciſi impudentem contentum a Philanthropo . 166
- Leſa ejus cura ob rebellionem Philanthropi . 167. Cum Cæſaribus de ejus pro-

MEMORABILIUM.

ditione transfigit. 129. Copias Nympharum ven-
sus contra Pollandropem movet. 130. Eam
proditione suorum deditum custodie mancipat.
131. Optus spoliatum caccari a jedam curat.
132. In primum rei bene geite honoratur Mag-
ni Sazopolarche Dignitate ac donis aliis. 133
Lunaria omittit die a. Majoris Hebdomade. 134.
Pul meridiem celebratur die Orthodossie. 135
Lucas Episcopus Byzantius tra Imperatoris ob-
jectus. 136
Lucas Præpositus Monasterii Panteoptæ. 137
Lune defectus totalis Constantinopoli visa descri-
bitur. 138

M

Macarius Archidiaconi benedicti nepotis Cra-
sticiu Simonis. 139
Macarius cognomento Columba excoarctatur inter-
cil Cynceus Antarmyrtidis. 140. Evocat
ab Antiocheno ad colloquium uoluntum. 141
Machrama innocens crudeliter obturcatur iussu
Rontzerii. 142
Malynus Ara Signo anni adita multissimis. 143
Fame maceratur oblidensibus Amogabaris. 144
Et hominibus caele maxima vi capitur. 145
Magnefia ad Hermam ab Apasione Artaleonta
occupatur. 146. Ea excubitus Nuborum illi Pro-
vincie Periculis. 147. Rosertus efficit apud
Imperatorem, ut id boni consilii. 148
Magnefienses Auctore Artaleont. contra Rontze-
rium rebellantes, opes ejus apud se depositas in-
vadunt, Italos partem vicia, partem libertate
privant. 149. Brevis se, ac feliciter contra
Rontzerii oppugnationem longo tempore defendunt.
150. Janem Rontzerio solvere oblidens
eum coacti libertatem. 151
Marmum diducione signum datum ad perditionem
eandem. 152
Marcus Monachus commensationem edit a Gregorio
Patriarcha suo Magistro approbaram. 153. In eo
errores reperitur merito imputandi Approba-
tori Patriarchæ. 154
Maria filia Regis Armenie pro socore minore
eligitur in Spumam Michaeli filii Andronici.
155. Agrotant in itinere Rhodum delictur cu-
tanda. 156. Ejus ritum Patriam, & Christia-
te ungitur. 157
Maria Soror Imperatoris destinata Sponsa Car-
pantiani Kani Tychorum, & ideo Domina
Magonion vocata, cum splendore comitata,
& ornatu Nicæam mittitur. 158. Ebi Armeni lu-
perbe minata, se illum apud Caripantem ac-
cusantem, ferocem animum ad faciendum ve-
hementem irritat. 159
Mariza filiam in Occiduo Trahis. 160. locum
eo ad trajedam vadus ab Amogabaris quat-
ritur. 161
Marmatitensis onicis non dubie Ordinationis ab
Armenia Episcopo judicatur. 162. Idem licet
Sacerdotum vendere compertus, & alla gravia
peccare, tamen accersendus, & præsidiendus
ab hic cederetur. 163
Marles Magnus Archon, filii subditore Romano
miles agere continet ab descendit Injuria Ca-
telanorum. 164. Frustra irritati Catelani ad
repellendos Petras, hos ipse cum suis fudit su-
gacque. 165. Spolia ex Hoste capta Facti casta
Catelania concedit. 166. Mittitur ab Imperato-
re ad invitandum in Urbem Rontzerium, & hu-
jus Socrum. 167. Dux Exercitus Romaol crea-
tus, decipit simulatione Romaoloti. 168.
Fraudem agnoscit. 169. Mittitur ad recupera-
dam Thasi Arcem a Domino Phocæ occupa-
tam. 170. Iubetur Zeni Arce prospicere ab A-
mogabari oblidit. 171
Matzarcas. Vidy Joannes Chertobofus.
Mauotomas suspensus impudice consuetudinis
cum Matrone Principe, cui erat Domesticus
Tom II.

Minister, ideo male multatur. 172
S. Maatani Margyria verba de Processione S. Spi-
ritus ex Filio. 173. Ut suspensiois reprobatur a
Schismaticis. 174. Idem filio dictum illi Eccle-
sias communicasse vigentibus patrum Hæresibus.
175
Maximus Pliandes Legatus missus ad Venetos.
176
Mcgitaram insigne Pileus auro & eococotatus
ex gratia Magno Logochete concessus. 177
Melas Barius, Sangari vicinus. 178
Melec Barius Axtam Solum Filus, Patre mo-
tuo trajicit Eastum, & Argemum Tychoro-
rum Kani filii conciliat. 179. Sazapas Perfa-
rum filii subdit. 180. Fulus, linguæque ab Aq-
mario, ad Imperatorem confingere itatur. 181
In eo tenere mutato consilio ad Persas se con-
firt. 182. Uxor ejus Constantinopoli relicta
ad eam reveritur, relinquere apud Imperato-
rem quidam filiam, quæ Hiacio Meleo des-
ponsa est. 183. Copia in Perside contractis felici-
bus poppans cum Amuro cum adigie ad ambien-
dam suam gratiam. 184. Supplicem ad se venien-
tem crudeliter obtruncat. 185. In hujus sceleris
altionem ab Ale Amur filii occiditur. 186
Melec Ara acriter a Persis oppugnata, selectan-
tialiam Romanorum contra Persas poppa, li-
beratur. 187
Meletius cognomento Sanctus, lingue abscisionem
passus est iussu Michaelis Imperatoris, quod
dudicit, videri a se illum uti Axtum in per-
cutione Eucharistias. 188. Eius penam dolose co-
operatur retributioni Schismaticis, & repositioni
Isciphi in Throno. 189
Melitas Clericus ambitiosus, ari alieno dissolven-
do impur, laqueo se suspendit. 190
Melitenior, & Metochia Archidiaconi, quod
missi ab Imperatore Legati, celebrant missam
Pape adstantes, Dignitatibus in perperam
privantur. 191
Meliteniora Socius Carceris Vecco, hoc mortem
Methochius in Urbe diversam adiungitur. 192
Constant in sede Catholica in Carcere moritur,
& sepelitur in Insula Plate. 193
Menas Monachus nunciat Imperatori Vaticanum
Athanasi Episcopum. 194
Melembras ab Oshentistibulo occupatur. 195
Methodus Ivaris Cosmus Patriarchæ frater mis-
sus ad Imperatorem. 196
Methone terramora concussa. 197
Metochia post Meliteniora focli carceris mo-
tem, solus in carcere perdurat, nihil committens
de consuetudine in fide, ob quam ab annis jam
vixiqueque dira perperas fuerat. 198
Michael Andronici filius adhuc infans ab Aro
Meharie Imperi insignibus ornatur. 199
Comenrus Acipulus. 200. Usorem docit Marian
Filium Regis Armenie. 201. Cum Patre An-
dronico proficiscitur Theffaloniam. 202.
Redit inde cum Patre, & occurrit frequen-
tissimo Urbem inspicitur. 203. Expeditione
suscepta in Trahis Otenitibus flativa Magne-
fie ad Hermam habet. 204. Progressus in a-
ciem, ignavia susionibus Dacem Romano-
rum coactus, retrocede summa pernicie Re-
publice. 205. Albanis flagrantibus missionem
dare cogitur. Nocte indubius fuda cum ma-
gna perturbatione fugit Mispodia. 206. Con-
tent suorum amissis via salvis Pergamum se
recipit. 207. Pergamo Cyticum, hinc
Pepas transit. 208. Pegis periculose agrotans,
mirifice a B. Virgine Desipata sanatur. 209.
Descendens verat, de Rontzeris hura Pegas
admittitur. 210. Rediens Constantinopolim,
solemni occurritur. 211. Ono accipit
bona. Filio additis Michaelis Desipote dama-
ti. 212. Expeditionem suscipit contra Oshen-
tistibulum. 213. Accepta clade, ad supplen-
dum Exercitum vasa auro & argentea Im-
peratoris suppellectilibus constat, & eude in
t. ij

INDEX RERUM

monetam. **263.** Terras Bulgarorum hostium feliciter incurrat. **ibid.** Castr. ad Adrianopolim mercatis Gophendilabo. & Elemeri obfidi. **264.** Vini. n. ad fe. Rosternum Caesarem splendide exopt. **267.** Eius eadem agere ferens, comites tamen ejus incutitum dat. **268.** Magnum Proiectum Callipolim opportunitatem mitem. **269.** Tres alii Ducas ab eo mlti contra tenes Callipolim Catalanos, ab his caduntur. **270.** Prelio vicus a Catalanis de vita periclitatur. **271.** **272.** **273.** **274.** **275.** **276.** **277.** **278.** **279.** **280.** **281.** **282.** **283.** **284.** **285.** **286.** **287.** **288.** **289.** **290.** **291.** **292.** **293.** **294.** **295.** **296.** **297.** **298.** **299.** **300.** **301.** **302.** **303.** **304.** **305.** **306.** **307.** **308.** **309.** **310.** **311.** **312.** **313.** **314.** **315.** **316.** **317.** **318.** **319.** **320.** **321.** **322.** **323.** **324.** **325.** **326.** **327.** **328.** **329.** **330.** **331.** **332.** **333.** **334.** **335.** **336.** **337.** **338.** **339.** **340.** **341.** **342.** **343.** **344.** **345.** **346.** **347.** **348.** **349.** **350.** **351.** **352.** **353.** **354.** **355.** **356.** **357.** **358.** **359.** **360.** **361.** **362.** **363.** **364.** **365.** **366.** **367.** **368.** **369.** **370.** **371.** **372.** **373.** **374.** **375.** **376.** **377.** **378.** **379.** **380.** **381.** **382.** **383.** **384.** **385.** **386.** **387.** **388.** **389.** **390.** **391.** **392.** **393.** **394.** **395.** **396.** **397.** **398.** **399.** **400.** **401.** **402.** **403.** **404.** **405.** **406.** **407.** **408.** **409.** **410.** **411.** **412.** **413.** **414.** **415.** **416.** **417.** **418.** **419.** **420.** **421.** **422.** **423.** **424.** **425.** **426.** **427.** **428.** **429.** **430.** **431.** **432.** **433.** **434.** **435.** **436.** **437.** **438.** **439.** **440.** **441.** **442.** **443.** **444.** **445.** **446.** **447.** **448.** **449.** **450.** **451.** **452.** **453.** **454.** **455.** **456.** **457.** **458.** **459.** **460.** **461.** **462.** **463.** **464.** **465.** **466.** **467.** **468.** **469.** **470.** **471.** **472.** **473.** **474.** **475.** **476.** **477.** **478.** **479.** **480.** **481.** **482.** **483.** **484.** **485.** **486.** **487.** **488.** **489.** **490.** **491.** **492.** **493.** **494.** **495.** **496.** **497.** **498.** **499.** **500.** **501.** **502.** **503.** **504.** **505.** **506.** **507.** **508.** **509.** **510.** **511.** **512.** **513.** **514.** **515.** **516.** **517.** **518.** **519.** **520.** **521.** **522.** **523.** **524.** **525.** **526.** **527.** **528.** **529.** **530.** **531.** **532.** **533.** **534.** **535.** **536.** **537.** **538.** **539.** **540.** **541.** **542.** **543.** **544.** **545.** **546.** **547.** **548.** **549.** **550.** **551.** **552.** **553.** **554.** **555.** **556.** **557.** **558.** **559.** **560.** **561.** **562.** **563.** **564.** **565.** **566.** **567.** **568.** **569.** **570.** **571.** **572.** **573.** **574.** **575.** **576.** **577.** **578.** **579.** **580.** **581.** **582.** **583.** **584.** **585.** **586.** **587.** **588.** **589.** **590.** **591.** **592.** **593.** **594.** **595.** **596.** **597.** **598.** **599.** **600.** **601.** **602.** **603.** **604.** **605.** **606.** **607.** **608.** **609.** **610.** **611.** **612.** **613.** **614.** **615.** **616.** **617.** **618.** **619.** **620.** **621.** **622.** **623.** **624.** **625.** **626.** **627.** **628.** **629.** **630.** **631.** **632.** **633.** **634.** **635.** **636.** **637.** **638.** **639.** **640.** **641.** **642.** **643.** **644.** **645.** **646.** **647.** **648.** **649.** **650.** **651.** **652.** **653.** **654.** **655.** **656.** **657.** **658.** **659.** **660.** **661.** **662.** **663.** **664.** **665.** **666.** **667.** **668.** **669.** **670.** **671.** **672.** **673.** **674.** **675.** **676.** **677.** **678.** **679.** **680.** **681.** **682.** **683.** **684.** **685.** **686.** **687.** **688.** **689.** **690.** **691.** **692.** **693.** **694.** **695.** **696.** **697.** **698.** **699.** **700.** **701.** **702.** **703.** **704.** **705.** **706.** **707.** **708.** **709.** **710.** **711.** **712.** **713.** **714.** **715.** **716.** **717.** **718.** **719.** **720.** **721.** **722.** **723.** **724.** **725.** **726.** **727.** **728.** **729.** **730.** **731.** **732.** **733.** **734.** **735.** **736.** **737.** **738.** **739.** **740.** **741.** **742.** **743.** **744.** **745.** **746.** **747.** **748.** **749.** **750.** **751.** **752.** **753.** **754.** **755.** **756.** **757.** **758.** **759.** **760.** **761.** **762.** **763.** **764.** **765.** **766.** **767.** **768.** **769.** **770.** **771.** **772.** **773.** **774.** **775.** **776.** **777.** **778.** **779.** **780.** **781.** **782.** **783.** **784.** **785.** **786.** **787.** **788.** **789.** **790.** **791.** **792.** **793.** **794.** **795.** **796.** **797.** **798.** **799.** **800.** **801.** **802.** **803.** **804.** **805.** **806.** **807.** **808.** **809.** **810.** **811.** **812.** **813.** **814.** **815.** **816.** **817.** **818.** **819.** **820.** **821.** **822.** **823.** **824.** **825.** **826.** **827.** **828.** **829.** **830.** **831.** **832.** **833.** **834.** **835.** **836.** **837.** **838.** **839.** **840.** **841.** **842.** **843.** **844.** **845.** **846.** **847.** **848.** **849.** **850.** **851.** **852.** **853.** **854.** **855.** **856.** **857.** **858.** **859.** **860.** **861.** **862.** **863.** **864.** **865.** **866.** **867.** **868.** **869.** **870.** **871.** **872.** **873.** **874.** **875.** **876.** **877.** **878.** **879.** **880.** **881.** **882.** **883.** **884.** **885.** **886.** **887.** **888.** **889.** **890.** **891.** **892.** **893.** **894.** **895.** **896.** **897.** **898.** **899.** **900.** **901.** **902.** **903.** **904.** **905.** **906.** **907.** **908.** **909.** **910.** **911.** **912.** **913.** **914.** **915.** **916.** **917.** **918.** **919.** **920.** **921.** **922.** **923.** **924.** **925.** **926.** **927.** **928.** **929.** **930.** **931.** **932.** **933.** **934.** **935.** **936.** **937.** **938.** **939.** **940.** **941.** **942.** **943.** **944.** **945.** **946.** **947.** **948.** **949.** **950.** **951.** **952.** **953.** **954.** **955.** **956.** **957.** **958.** **959.** **960.** **961.** **962.** **963.** **964.** **965.** **966.** **967.** **968.** **969.** **970.** **971.** **972.** **973.** **974.** **975.** **976.** **977.** **978.** **979.** **980.** **981.** **982.** **983.** **984.** **985.** **986.** **987.** **988.** **989.** **990.** **991.** **992.** **993.** **994.** **995.** **996.** **997.** **998.** **999.** **1000.**

hale, q. inque tantum auri probl. **ibidem.** Monopolis Tricri, & ceterae aitione per avaritiam Potentem Plebem affligere Conitateriopolis. **272.** Frustra ea reputare conatur Patarcha. **273.** Moichanget. **274.** **275.** **276.** **277.** **278.** **279.** **280.** **281.** **282.** **283.** **284.** **285.** **286.** **287.** **288.** **289.** **290.** **291.** **292.** **293.** **294.** **295.** **296.** **297.** **298.** **299.** **300.** **301.** **302.** **303.** **304.** **305.** **306.** **307.** **308.** **309.** **310.** **311.** **312.** **313.** **314.** **315.** **316.** **317.** **318.** **319.** **320.** **321.** **322.** **323.** **324.** **325.** **326.** **327.** **328.** **329.** **330.** **331.** **332.** **333.** **334.** **335.** **336.** **337.** **338.** **339.** **340.** **341.** **342.** **343.** **344.** **345.** **346.** **347.** **348.** **349.** **350.** **351.** **352.** **353.** **354.** **355.** **356.** **357.** **358.** **359.** **360.** **361.** **362.** **363.** **364.** **365.** **366.** **367.** **368.** **369.** **370.** **371.** **372.** **373.** **374.** **375.** **376.** **377.** **378.** **379.** **380.** **381.** **382.** **383.** **384.** **385.** **386.** **387.** **388.** **389.** **390.** **391.** **392.** **393.** **394.** **395.** **396.** **397.** **398.** **399.** **400.** **401.** **402.** **403.** **404.** **405.** **406.** **407.** **408.** **409.** **410.** **411.** **412.** **413.** **414.** **415.** **416.** **417.** **418.** **419.** **420.** **421.** **422.** **423.** **424.** **425.** **426.** **427.** **428.** **429.** **430.** **431.** **432.** **433.** **434.** **435.** **436.** **437.** **438.** **439.** **440.** **441.** **442.** **443.** **444.** **445.** **446.** **447.** **448.** **449.** **450.** **451.** **452.** **453.** **454.** **455.** **456.** **457.** **458.** **459.** **460.** **461.** **462.** **463.** **464.** **465.** **466.** **467.** **468.** **469.** **470.** **471.** **472.** **473.** **474.** **475.** **476.** **477.** **478.** **479.** **480.** **481.** **482.** **483.** **484.** **485.** **486.** **487.** **488.** **489.** **490.** **491.** **492.** **493.** **494.** **495.** **496.** **497.** **498.** **499.** **500.** **501.** **502.** **503.** **504.** **505.** **506.** **507.** **508.** **509.** **510.** **511.** **512.** **513.** **514.** **515.** **516.** **517.** **518.** **519.** **520.** **521.** **522.** **523.** **524.** **525.** **526.** **527.** **528.** **529.** **530.** **531.** **532.** **533.** **534.** **535.** **536.** **537.** **538.** **539.** **540.** **541.** **542.** **543.** **544.** **545.** **546.** **547.** **548.** **549.** **550.** **551.** **552.** **553.** **554.** **555.** **556.** **557.** **558.** **559.** **560.** **561.** **562.** **563.** **564.** **565.** **566.** **567.** **568.** **569.** **570.** **571.** **572.** **573.** **574.** **575.** **576.** **577.** **578.** **579.** **580.** **581.** **582.** **583.** **584.** **585.** **586.** **587.** **588.** **589.** **590.** **591.** **592.** **593.** **594.** **595.** **596.** **597.** **598.** **599.** **600.** **601.** **602.** **603.** **604.** **605.** **606.** **607.** **608.** **609.** **610.** **611.** **612.** **613.** **614.** **615.** **616.** **617.** **618.** **619.** **620.** **621.** **622.** **623.** **624.** **625.** **626.** **627.** **628.** **629.** **630.** **631.** **632.** **633.** **634.** **635.** **636.** **637.** **638.** **639.** **640.** **641.** **642.** **643.** **644.** **645.** **646.** **647.** **648.** **649.** **650.** **651.** **652.** **653.** **654.** **655.** **656.** **657.** **658.** **659.** **660.** **661.** **662.** **663.** **664.** **665.** **666.** **667.** **668.** **669.** **670.** **671.** **672.** **673.** **674.** **675.** **676.** **677.** **678.** **679.** **680.** **681.** **682.** **683.** **684.** **685.** **686.** **687.** **688.** **689.** **690.** **691.** **692.** **693.** **694.** **695.** **696.** **697.** **698.** **699.** **700.** **701.** **702.** **703.** **704.** **705.** **706.** **707.** **708.** **709.** **710.** **711.** **712.** **713.** **714.** **715.** **716.** **717.** **718.** **719.** **720.** **721.** **722.** **723.** **724.** **725.** **726.** **727.** **728.** **729.** **730.** **731.** **732.** **733.** **734.** **735.** **736.** **737.** **738.** **739.** **740.** **741.** **742.** **743.** **744.** **745.** **746.** **747.** **748.** **749.** **750.** **751.** **752.** **753.** **754.** **755.** **756.** **757.** **758.** **759.** **760.** **761.** **762.** **763.** **764.** **765.** **766.** **767.** **768.** **769.** **770.** **771.** **772.** **773.** **774.** **775.** **776.** **777.** **778.** **779.** **780.** **781.** **782.** **783.** **784.** **785.** **786.** **787.** **788.** **789.** **790.** **791.** **792.** **793.** **794.** **795.** **796.** **797.** **798.** **799.** **800.** **801.** **802.** **803.** **804.** **805.** **806.** **807.** **808.** **809.** **810.** **811.** **812.** **813.** **814.** **815.** **816.** **817.** **818.** **819.** **820.** **821.** **822.** **823.** **824.** **825.** **826.** **827.** **828.** **829.** **830.** **831.** **832.** **833.** **834.** **835.** **836.** **837.** **838.** **839.** **840.** **841.** **842.** **843.** **844.** **845.** **846.** **847.** **848.** **849.** **850.** **851.** **852.** **853.** **854.** **855.** **856.** **857.** **858.** **859.** **860.** **861.** **862.** **863.** **864.** **865.** **866.** **867.** **868.** **869.** **870.** **871.** **872.** **873.** **874.** **875**

MEMORABILIUM.

Joasoli. Matre id non probante, negotium suspenditur. **162**

Nicephorus Episcopus Crete venit Constantinopolim fugiens Latinos Crete Dominantes. **163** Mutatur ab Imperatore ad Senatum Venetum. **164** A Synodo legatur ad Joannem Galimam Patriarcham. **165** Item Imperatoris incurrit. **166**

Nicetas Dyrrachensis scribit Theopetrum Philadelphiensem reprehendens, quod malos Diaconos Christianorum fratres recte dici affererat. **167**

Nicetas Maronensis ex Chorthophylace Thessalonicensi Episcopo, Latinos, in causa Dogmatis de Processione S. Spiritus ex Filio, scriptis editis defendit. **168**

Nicolaus Monachus nomine dictus Neophytus, Episcopus Prusie. **169** Zelum Schismaticum ostendit adversus amplexus Romanam communionem. **170** Ob id a Vecco Prusie exulante patriam reprehenditur. **171** Exasultatur a Gregorio Cyprio Patriarcha. **172**

Nicomedia obfessa, fame ac siti premitur. **173**

Nogus Dux Thochorum missus in Boreales Tractus, contra Dominum rebellat. **174** Dies fert impune scelus: confirmatur astante Michaelis Augelli, cuius filium ducit conjugem. **175** Prælio victus occiditur a Tudaï. **176**

Nothogus ex Primicerio Aula Magni Heteriarcha creatus. **177** Per Antaleptam Magnesia excluditur Urbe Provincia ipsi comouit. **178** Imperiose traditur a Rontario. **179** Constantinopolim iniussu se confert, preterea obsequendi Rontario. **180** Ad Patriarcham confugit, timens ab Imperatore. **181** Accusatur aggressus Rontarium, in se ierit Imperatorem. **182** A quo Dignitatis priuatur in custodiam datur. **183** Notongi Scriba coram Domino rufus caput, & mentem, summa ignominia notatur. **184**

Novella Andronici de Ordinationibus quam ob causam ex eo scripta & promulgata. **185**

O

O Dei Magis Templi vestibulum Catechomenon dictum. **186**

Officium veri Ecclesie Passoris iuxta Christi præceptum, in quo sumo fit. **187**

Olum et lampade ardeat anea Imaginem Delphica mittitur ex Andronico ad Michaelem filium agrosentem. **188**

Oleo lampadis in Templo Sanctæ Theodotie martyris ardens, surdus & mutus sanatur. **189**

Omen eisdem ex forte aperto Evangelio sompnium in Ordinatione Athanasii Patriarchæ. **190**

Omo ex nomine Arsenii caputem a quodam, successu verum deperenditur. **191**

Oracula divina non curiosè accersenda, sed reverenter expectanda. **192**

Orestis obfiderat ab Amorbaris, postquam omnes illius territoriorum tabie insana ravaverant. **193**

Suburbium ejus Urbis facile capitur. **194** Conditionibus ad deditionem frustra invitatur. **195**

Porta effracta hostes obfessio muro ardet aditu. **196** Turi obfidentium, iactu columnæ nibrata, hostem victoriam desperantium recessu, liberatur. **197**

Orthodoxia, quædam Anni Dominica sic dicta, qua Decretum de Fide legi publice solet. **198** Ita rite proprio Sacra Liturgia post meridiem celebrari consuevit. **199**

Oculo pacem invicem dare, solum inter Græcos de Pasche. **200**

Os Patris Filius vocatur a Gregorio Nysseno. **201**

Ophentisfilabus Terehti Regis Bulgaria filius, in lares relegatur cum Matre Niczam. **202**

Matre liberata, obfess apud Romanos manet. **203**

204 Procurante Joachimo Bulgaria Patriarcha Patri tellitur. **205** Egeni, dotali repente pecunia ditatur, ducta Encone Pantaleonis diviti mercatoris adoptiva filia. **206** Bulgaria materio genere ex hac ducto comendatur, regnum illi illis afficitur. **207** Trazam Sororis suæ vitam, cujus gratia inavertat, circumvenit per Judæos in custodia strangulat. **208** Joachimum Bulgaria Patriarcham principio necat. **209** Hoc fecerunt premium Regnum Bulgaria habet. **210** Detentum ab Imperatore Terehti Patrem, petnatione Ducem Romanorum prælio captorum, redimit. **211** Patri liberato civitatem assignat, in qua delictis assuetus, sed privatus, vivat. **212** Arma in Romanos, quas ob causam movet. **213** Ab Eleimere Ance recipit, & præsidio contra Imperatorem munit. **214** Anchiolum, & Mesembream occupat. **215** Com Agathopoli de deditione transigit. **216** Alanis potentibus Ducibus Bulgaria mittit, cum præsidio mille militum. **217** Foras cum Catalanis fudit, dars in conjugem Sorore Komoforto eorum Ducis. **218** Per Joannem Cosmam Exspatriarcham ad Imperatorem Legatum, filium Michaelis Agropi petit in conjugem. **219** Ad id ab Andronico dilato responso, interim asportatis Constantinopolim fumentum et Bulgaria permittit. **220**

P

P Achymeres ad Gregorium Patriarcham ab Andronico Imperatore missus. **221** Promittit ultorem hac Historiam, 6 tempora felicitia succedant. **222**

Palmarum die tres præconsecrati panes ad 173 Hebdomada Majoris dies in sacra Pyxide collocari soliti. **223**

Panhyperebusti Dignitas ornatur ab Andronico Insignibus Gællis, que prius fuerant propria Prætoris Dignitatis. **224**

Pantaleis Episcopus Romofortem Rhadestinis placat. **225** Edem creditis operam navare sua denda deditione Romanis Arcibus, minacibus Patriarchæ Athanasii litteris tenetur, & ad Imperatorem se confert. **226**

Panis consecratus corruptus in Pyxide in sanum laetum proicitur. **227**

Panzoleon ptebus felici negotiatione ditatus, illam adoptiva filio Regis Bulgaria collocat. **228**

Papylis Magno Tzaasio Urbis custodia commendata. **229**

Parasiron. Vide Joannes. **230**

Pasche iesto solebas Græci mutuo osculo invicem pacem dare. **231**

Pegge Urbs maritima, pestilenti huc desolatur. **232**

Peitator ab Imperatore sub admissione Ronticium. **233**

Peloponnesi pars magna terramotu concussa. **234**

Pentiones etiam Ecclesiasticorum, & Palatio, inservire. **235**

Pensio Sacre damascenorum Antistitis disceptat. **236**

Pergamensis Episcopus recusat subfribere Novellæ Andronici de Ordinationibus. **237**

Peria Philastropeni rebellionem fecuti, eo capto duc traduntur. **238** Puci eorum in Patriam sequi salvi perueniunt. **239** Ha se ali magno numero adjuvantes, Terras Imperii fræve incurant, cuncta a Ponto Euxinoad Mare Rhodium late vastantes. **240** Movente contra eos Michaelis Augusto Juniore tentatur. **241** Sed eo ex acie retrocedente, aucti auxilia late cuncta populantur. **242** Post Michaelis fugam nudoam et Magnesia, longe liberata. & laus vagatur. **243** Continetorem universam latrocinis vexant. **244** 179. Mer quæque piraticia

INDEX RERUM

clilibus infestant, & delirant insulas. 206. De-
cens subinde mutatur ab illis qui pacem cum Ro-
manis fecerant, ad alios transientes. 207. Dite
infestant cetera nomina Orientalis Imperii us-
que ad celum Urbis regie viciniam. 212. 214.
Ipsam Urbem Constantinopolim morore, tre-
pitatione, miseria complent. 219. Omnia sub-
urbana, terrore usque ad portas Urbis promo-
to, desolant. 244. Rusticam omnem plebem
intra Constantinopolim regere, ibique fame ac
lux quas lo Cives propagare, pariter cogunt. 245.
Atres multas Constantinopoli vicinas capiunt.
246. Nicomediam, & Nicam agro exclusas
obediunt. 24. Chionreas oppugnantes a Goe-
roboico funduntur. 246. Post paulo Chionrobo-
sum vidum & captum, occidunt. 247. Ab A-
liano vincuntur prope Pegas. 246. A Caelianis
deseruntur iusta parte praele. 247. Fugientes
& Catris Caelianorum, medio trajectu in Asi-
am, capiuntur & occiduntur a Musico Duce
Classis Imperatoriae. 248. Coniuncta rursus cum
Latinis opera Thecliam incurant. 248. Arcem
ditam, Carucha, in Olympo fixam oppug-
nant. 249. Et Amogabaronum prodicione ca-
piunt. 249. Petra in Asia sub Duce Atina me-
nentes in Occidentem Trachem militum Amog-
abaronum transiunt. 249. Ab Hilarione Monacho
vincuntur. 249. Petra quadringentes Asia tra-
gunt, ut se coniungant Amogabaron. 249. In
Rhodelli oppugnatione militantes Amogabaron,
in gratiam Imperatoris popuandi acrimoniam re-
mittunt. 249. Ab Iliaco Meleo persuasi de-
fendere Amogabaron, Ducibus Latinis, quibus
faberat, occisi sunt. 249. In supra depre-
herit pugna crenta vincuntur. 249. Condi re-
ntem auctores fugae ad necem dedunt. 249. Duce
Persiam, ac Diplomate Imperatoris quo
ad defectionem invitabantur, suspecti Amog-
abaron facti, conduntur in carcerem. 249. Per-
se & Catris ad Taurum mare versus fugiunt,
losequentes Amogabaron ad eos retrahendos.
249. Per Asiam Rinnanos oppugnantes, audito
adventu Copiarum a Curpantane contra ipsos
missarum, in quo ceperant relicti, ad Olym-
pionem inaccessa confugiunt. 249. 249.
Perrigillum erebentem in Templo S. Marym
Theodoliz, in gratiam aditionem pro Sando,
& Muto mirabiliter curato. 249.
Pharendas Trimes. Vidi Faenda.
Pharemanites Amogabaron, cujus frater crenta
fuerat Domesticon Scholarum, transfugit ad
Imperatorem cum quingentis suorum, & ab
eo benevole, ac munifice excipitur. 249.
Phila locus sic dictus extra Ecclesias Graecorum.
249.
Philadelpia ab Exercitu Carmentorum Duce Ali-
fyro obsessa, fame dira laborat. 249. Libera-
tor obsequio Rontorio. 249. Qui magnam in-
de pecuniam corradit. 249. 249.
Philanthropus Mosia Prapodius, Cuius Civita-
tis Magesia. 249.
Philanthropus. Vidi Alcaius.
Philippus Caroli Regis Apulia nepos conjugem du-
cit Ithamarem filiam Anne Regine. 249. Affi-
guntur ei dote nomine Urbis, & Regionis.
249. Huius privare illum Anna meliore, Philip-
pus classe armata. 249. Tricentum ius libi suum
afficit. 249.
Philippus Dux Navium Sicularum Andream Na-
vicum naturali praelio vincit, & capit. 249. a
Musico captus antea, & clementer tractatus,
grate illi vicem reddit. 249.
Philippus Magnus Dominus Sacerdotum uritur, qui
postea Coxyles Episcopus fit. 249. Ad Philippi
moral caput in dicto aureo propositum sacra fo-
nebris perducit. 249.
Pocius fuitur S. Ambrosio, & Hieronymo,
Procellionem Sancti Spiritus ex Pare & Filio
docere. 249. Sed excipit, eos ut Romanos, &

non ut Gracos, ita locutes. 249. Huius exce-
ptionis rancitas demonstratur. 249.
Piractana conjux Philippi Magni Domini.
249.
Piacula Ecclesiastica, & Laici indita purgandi
communicationi cum Larnis. 249.
Pincerna Angelus Ocelladem fortiter defendit.
249.
Pianete non scintillant: tamen astrum Saturni de-
die scintilla apparet. 249.
Pocis reis laquei Majestatis debita, ita insidit, qui
conera Ecclesiam delinquentes. 249.
Presbyter vitro calce liberatus suspendio. 249.
Pratoria Dignitas insignibus sibi propria privata
ab Andronico. 249.
Primicerius Aulae, Sardinis Aetia Praefiliarios
Romanos, ad Persas ipsa insidians opprimen-
dos jurat. 249.
Procellio, & exultescencia, tremere a Schisma-
tibus distincte in explicatione Dogmatis de Spi-
ritu Sancto. 249.
Pruta locus Eastii Vecco insidit. 249. VIII. e-
jus, & Solimanis ab Arthure occupati,
obediunt. 249. Calamitibus subacta, immen-
so tributo a Persis Persia unam cogit con-
tere. 249.
Prolembis Christianis ereptis. 249.
Pyepi Oppidum expulsum a Rontorio. 249.
Pyrolator disti quidam Arsenianorum, qui pro-
funda per ignem scripta sua docetant. 249.

Q

Quellor Chommas ad Gregoriam Patriarcham
ab Imperatore missus. 249.
Quinquagesima Mochamparis Socii a Patri-
archa Gregorio avertis, ejus Torum accusat. 249.

R

Rachobis nomen unum duo heres se diffusa de-
figunt loca, ob ambiguitatem, errandi oc-
casione parit. 249.
Radosthabus Scholasticorum Bulgariae illic obli-
tione, & opibus preclit. 249. Minuitur ab
Imperatore, ad quem confugerat, cum exere-
itu in Bulgariam. 249. Pravo viscere ab El-
timere, & caccatus semititur Thessaloni-
cam. 249.
Rafio capitis & menti, summae ignominiae loco ha-
bita. 249.
Rastus Praeostiliaria in Edem sacrum a se
magnifice extradam corpus Arseni transferri
curat. 249. Degent in Monasterio S. Andrea
in Cris Gregoriam Epatriarcham in Mona-
sterio vicino habitantem liberaliter largiendo
jurat. 249. Capiens iusta funebria Gregorio ut
Patriarcha celebrare, id facere prohibent ab
Andronico. Eadem Theodora dicta, legatur
ad offerendum Philanthropo Rebelli Casa-
ream Dignitatem. 249.
Rad Aleus Classi Praefectus. 249.
Radia Crissi Domus Constantinopoli per sedulo-
rem diptem, & incenditur. 249.
Rad Iliacis circos deficiens Legatus Philan-
thropum Rebellem. 249.
Reconciliationis gratia petito taata per Schisma-
ticos. 249.
Redemptio Capellorum per adulterationem mon-
etare reddita diffidit. 249.
Rea Armenie in Urbe cum Freris Italia degit.
249.
Rhodellus oppugnetur ab Amogabaron. 249.
Lervatur ab Imperatoris extraditione turis
inbellis. 249. Obidum Rhodelli solitine.
249. Rhodelli turis oppugnetur a Re-

MEMORABILIU M.

moseno. 360. Deditione capitur ab eodem. 361. Recupertur a Taurulibus cum multa hostium caecis, & praeda. 362. Rhodus terrarum subversis. 363. Rhodofortis Dux Lucimene contra Imperatorem militatum, voluntatem transigendi simulat. 364. Frangit ejus detegitur. 365. Cum Ophentilibus fudas int, accepta in conjugem ejus Serene. 366. Accersitis ab obsidibus in Arca S. Elur, Peris qui eos oppugnabant celere compulsi, istam deditione occupat. 360. Jurata talis facris Evangelia paela cum fide observat. 368. Turin Rhodelli oppugnare aggreditur. 369. Balaia lapides incensas in campiculator. 370. Multa huiusmodi casus indignatus jurat, tenuissimam obsidionem ad expostionem admissum. 371. Episcopi precibus exoratus iram remittit, & Praefectum Turin delictibus veniam indulget. 372. Invitatus ab Imperatore ad Pacem, durissimas conditiones proponit. 373. Moleb ab Aeno Castris Casandream cum Gila, Taine, & Mypergio, sibi infensis perveniens, eorum compensas iudicis vi aperta preoccupat, commisso praelio Gildam, & Mypergium occidit, Taimen captem dimittit. 374. Ipse solus jam Dux totius Exercitus, in Theffaliam movet. 375. Rotereria, in Italia Rogerius vocatus, cum Classe fiscalis copiosa Constantinopolim appellit. 376. Dicebatur, e multis Templis, spectata illa profusione, ad vitam Punicam transire. 377. Navar operam militarem Theuderico Sardinie Domino contra Carolum pugnanti. 378. Pace facta, expostitur ad penam a Romano Pontifice. 379. Incolonia dimissis a Theuderico, Andronico Imperatore suam operam offert. 380. Alii alienum magnum fide Imperatorem apud Gemonenses contrahit. 381. Ab Andronico magnifice exceptus Dux Rhodensium delator, & uxorem accepit Marianam Alanis filiam, regentem Imperatorem. 382. Cylicum proficiscens cum copia, antequam Urbe exiret, pugnat cum Genuensibus, acri virio creditas pecunias repetentibus. 383. Sedata via tandem rias, Classe Cylicum periturus. 384. Eius milites infans in Cylicenos avaritiam, crudelitatis, libidinis edunt exempla. 385. Cor de se se permittit Rotereria. 386. Ea de se se purgans apud Imperatorem, non modo edem invenit, sed & omnia pecunia impetrat. 387. Facit Peris ad locum Germani edum, & multa portus praeda. 388. Multos suspensio necat, quod & praeda res suas agnitas repererent. 389. Chonastabum Magnum Transium gladio vulnerat, & Carnificibus strangulandum tradit. 390. Alifram praelio vincit ad Anisacem, & vulneratum cogit finire. 391. Philadelphiam magna sua gloria obsidione liberat. 392. In ea Urbe militiam pecuniam contrahit. 393. Magnesium veniens Attaleotem ejus Urbis invalorem Imperatori reconciliat. 394. A Nohongo apud Imperatorem accitatus, per suos imperat, ut Nohongus tanquam salus delator plectatur. 395. Arcem Calam Peris dedicatione recipit, & Romanos in ea repositos sustinendo necat. 396. Mem facti in Castro Furni dicto, cruciatur & hic strangulans eos, qui coadi fuissent deditionem facere. 397. Avara discretione pauperibus potest, divites morte damnat. 398. Presbyteria etiam, & Monachis vi tormentorum pecunias extorquet. 399. Magnesium Antiochea archieps contra se rebelles, die ardet, sed frustra oppugnat. 400. Desistere ab oppugnatione Magnesium iussu, non acquiescit. 401. Solvere obsidionem, praeda magna, & multa militibus antia cogere. 402. Successu de-

perato solvare obsidionem, Mitylanem se confert. 403. Maylene Madytum transibat. 404. Mypergium Tentam diligenter Imperatori commendat. 405. Alanum se ab Imperatore obsidibus Callipoliti munient. 406. Invenitur ab Urbem ab Imperatore, palam detestatur. 407. Ollatam ab Imperatore Casaream Dignitatem fastidiose admittit, certis conventionibus, in quas utrinque juratur, exadit. 408. Concione Imperatorem, & in Imperatorem contumeliam ad suos habet. 409. 410. Caesar acclamatur. 411. Ingenti ab Imperatore pecunia donatur. 412. Interim Imperator Rebelles force, 413. Fracidiis variis per Socrum, & uxorem Imperatorem implicat. 414. Adit Michaelen Augustum, & splendide ab eo excipitur. 415. Turcidat ab Alanis. 416. Cadaver ejus discipulatur & projicitur. 417. Ejus Comes armis exstiti elaudatur carcere. 418. Inde conati erumpere vivi exantur. 419. Rucratem Jaghatius Peridis Salsitiam filius, ope Tocharum Azarhem fratrem Principatum pelis. 420. Azarhem rursus auxilium Imperatori prevalens redigitur in ordinem. 421. Mos feroces rebellans fratrem iterum fugat. 422.

S

Sabas Monachus improba delatione odium ferit inter Fratres Andronicum, & Constantinum Porphyrogenitum. 423. Clericos crudeliter vixit obsequia Patriarchae Athanasii. 424. Subnotum Sanctum Pasche vigilia, destinata dies probationis per legem Arsenianorum, & philosopharum. 425. Salaspacia Peris morali vicia conjugium Alciati Philanthropi respicit. 426. Sardinia appellatio Imperatoribus tribui solita. 427. Seopatie Annis in antiquo alveo Proce oneratus & Justiniano. 428. Derivans polles in alium alveum, portu non & reliquo veterem reperit, inet in fnes Romanos apertius Barbaris. 429. Sanguinis gatte & Celo lapsis mente Mayo Constantinopoli in solita, Peris, & Vethus clare apparent. 430. Id ostensum quid portenderit. 431. Sanguis ex imagine S. Georgii martyris copiosius manat. 432. Sardensis Arcis Praefectus, de peccata iura eam admisione Periarum cum horum Duce Alai de pacificatur. 433. Animadversis Periarum Holipsum fuppremdorum voluntate, auxilium clam accitit a Primicerio Aula eos preoccupantes intermissione delent. 434. Salas ferus Manachie Carmini adversus Dominum feliciter rebellis, & Dux Periarum potens. 435. Thyraonem Arcem, & Epheum deditione subigit, & diripit. 436. Saturni stella Constantinopoli meridie Celo fereno mense Aprili clare cernitur. 437. Eadem Stella cur scintillans vifa fit, cum Planete non scintillarent. 438. Securamangium insigne Dignitatis Senatorem, ad hauriendam equam in signum contemptus addibitum. 439. Scipio Symbolum Dignitatis Ducis Magni. 440. Scortus Chemus Orestiadem mon oppugnamus cum praedio ingressus, eam Urbem strenue testatur. 441. Schyre Danubii Accole debellantur ab Imperatopulo. 442. Securigenam Cohortem ad Palatium Byzantinorum Agastorum caubare solita, Michaelen mcedere Caicrem constanti obstruunt. 443. Seditione populi Constantinopoli torrentis Doras Raulis Crassi diripitur, & incenditur. 444.

INDEX RERUM

T

Severi Imperatoris Rescriptum a Christianis laudatum (e non oratanti nullo labore mancipia).

Simo, filia Andronici Imperatoris, ab eo cui sic vocata? 111. Despondit Crilli Scribae, & ex Deipolyn Calena vocatur. 114. Viro traditur adhuc ostendit, & ab eo veneranda accipitur. 115.

Sorus Scatopédarcha Transactorum copias cepit contra Peris. 146. Ex mox vincit clade magna. 147.

Smiltius in Regno Bulgariae substituitur a Noga, pulso inde Terteri. 111. Tiac Noga filio prevalens cedit. 112.

Smiltiana huius vidui ad Imperatorem venit, comitibus tractatum. 113.

Smyrnenis Episcopus remittit subscribere Novellae Imperatoris de Ordinationibus. 114. Sacerdotio suspensus ob imperium benedictio Ecclesiastica Malaciam rebellis. 115. Obstat quantum potest restitutioni Joannis Ephefina. 116.

Solympas Dux Barbarorum Romanos oppugnat, his placatur opera Caximapaia Socris. 117. Sed illis Ducibus Persis oiholomnas serventibus, perfidie iocundia laborat apud Romanos. 118.

Sonnion praefagus eventus patitur. 119.

Sophocles Monachus missus ab Andronico 120. Apuliam ad procurandum matrimonium Michaeli sui filii cum Aeternia nepte Baldini, & Caroli. 121. Ite condus ob id ad Papam Romanam, nihil proficit, quod Andronici litteras non afferret. 122.

S. Sophronius Hierosolymitanus Amittes confessor S. Maximi martyris in certamine cum Hareticis. 123.

Sphenistibabus, Pater Ophentistibabus.

Spiritus a Pilularis Grece, Theodoro Despotae Filio Andronici Imperatoris, filiam collocat. 124. Procurat Cladem auxilium a Genasacibus Andronico mitti. 125.

Spiritus Sancti ex Filio Processio, Patrum etiam Graecorum testimonio probata. 126. & seq. 127.

Sporcularum distributio Ordinatoribus per Ordinatores a multis Episcopis ut legitime defenditur. 128. Ab Imperatore ut Simonica damnatur. 129.

Susus S. Michaelis Archangeli terramotu strata, capite minuitur. 130.

Stephanos frater maior Calis Serbis, verus haeres Principatus. 131.

Stephanus Muralis Magnus Drungarius missus ad rixam Carthagenam, & Genosium dicendam, Eulibus cominus dimicantem confosus interit. 132.

Strategopolina & Joannia Duce Imperatoris Fratratata, non allegit venientiaueri Constantini Porphyrogeniti. 133. Inde caesa huc, & ejus viro, graves virgines dat peras. 134.

Strategopolis conjicitur in carcerem cum Constantino Fratre Imperatoris. 135. Ejus causa cognoscitur pleno iudicio, quo ita praesens convinctus damnatur. 136. Moritur in Carcere. 137.

Sommatus expressum sibi odio Imperatoris Eulcho pecuniam, extorcionibus sibi subditorum sapient. 138.

Surdus, & Morsus ex matris utero, subito auditum, & usum loquendi recipit. 139.

Symota gravis, & efficax Monitor Andronici. 140. 141.

Syndemus Magna Scatopédarcha. 142.

Synodus celebrata coram Vecem. 143.

Synodi Schismatica insinua vanitas per visum cultum Episcopo demonstrata. 144.

Syrperus Princeps Legationis a Rege Apulie missus ad Andronicum Imperatorem ad tractandum conjugium ejus Filii Michaelis cum Aeternia Nepte Caroli Apuli. 145.

Tachantiaris Dux Turcopulorum suspensus Amogabaria clauditur carcere. 146. caetora per Turcopulos sui liberatione, pulso pos cum re ad Tarsapen regit. 147.

Taradus in magna Synodo Sanctum Spiritum ex Patre per Filium procedere assumat. 148.

Tarchanista Protocollarius Eaceticus versus Demetriadem docendo praeficitur. 149. Promotionem Dignitatis Caesarem ex tantum condicione admittit, si contingeret sibi talem honorem magno aliquo facinore mereri. 150.

Samprius in istam Expeditionem, vacuo Aetario, ex odiosa collatione ad si indita cogit accipere. 151.

Tarchanista Glaba ex Magno Papa Magnus Comitiatus declaratur, Dux praeficitur Tacharia. 152.

Tarchanistissa Neffonga comata Joannis Comitum, Asceitana Sedes additissima. 153.

Tarchas praeficitur Monasterii Sandum & Alexium Philoctetopem hostatur ad Imperium usurpandum. 154. Eo capto, penam iussum Rebellionis executionem patitur. 155.

Templum quasi positum communiore Lathorum equitibus ceremonis expiator a Schismatice. 156.

Tenebris Arx ouetia, fualia Genesum delitescens facit. 157.

Terrimosa ingens incipit prima die junii Constantinopoli. 158. Magnas edit strages ad Urbe, & alibi. 159.

Terteres agnoscitur ab Imperatore Rex Boetiarum. 160. Minus Noga terribis, Bulgaria deserta confusis ad Imperatorem, circa Adrianopolim latrans degit. 161. Scirpe Comatus erit. 162.

Uxor ab Imperatore recepta fenus Societatem cum eo ict. 163. Capitur desponsus ab Imperatore, liberatur opera filii Ophentistibabus, commutatione cum tredecim precibus Romanis praelio capiti. 164. Liberrus, a filio non rebelliter in Regnum, sed ius Civitate assignata bonis abundans privatus viris. 165.

Testamentum Aricini sine ejus subscriptione prolatum, ideo suspectum. 166.

Thali Ara a Zacharia nepte Phocae Dominio occupatur. 167. Ad eam recuperandam Maribus ab Andronico mittitur. 168.

Theodisti Adrianopolitani praedem passagium evenus patitur. 169.

Theodora Augusta Michaelis vidui, Andronici Mater, petit a Vecco & Josepho Patriarchis praeribi sibi, quid a se facti esset opus ad juvenem animam viri sui desundi. 170. Exigit ab ea ne possit perfolvi viro suo iusta fidebia. 171. Cogit libello dato prouti se renouare conventum Ecclesiarum, & obedientiam Papae. 172.

Ab ea se, Chitographo testam desolationem Pacis Ecclesiarum, & propriis denationem viri, filius ejus Andronicus extorsisse, palam in concione placatur. 173. Honorem commemorationis in Ecclesia pro ejus facti mercede accipit. 174. 175. Pro filio Theodoro Despotae titulum frustra petit ab Andronico Augusto, praecupato religione: nam se id non factum juraverat. 176. Querit de carcere Constantini Porphyrogeniti sui filii. 177. Conjugium Alexii Raulis cum filia Michaelis Despotae, famulo studio procurat. 178. Moritur, & splende sepelitur. 179. 180.

Theodorus Channus missus ab Imperatore ad Rontzerium ad ei portanda insignia Caesarem Dignitatis, & multas pecuniam, periclitatus in itinere sedis re infecta. 181. 182.

Theodorus Cyzicenus die rapatus, ut per vim abstraheretur aedis Templi. 183.

Theobas Despotae filius Andronici ex Irena secundae conjugis a Matre matrem ad cernendam fratris Marchionis Montiserrati hereditatem. 184. Praefertur in Demetrio fratri ultimo.

MEMORABILIU M.

missori, quem Imperator ad id miserat, perorativa oratio. 1164. sine prole mascula moritur. 1164.
Theodorus frater Androciæ et Fratre iniquum imperat titulum Despotæ. 1164. Pro eo titulum Erbedonagori oblatum recipit. 1164. Sola Despotæ Dignitate contentus. 1164.
Theodorus Manuella Corpus Arteni a Proconcelio in Urbem transfert. 1164.
Theodorus Metochita Logotheta Agellum, Legatum in Cyrum & in Armeniam. 1169.
Theodorus Nizaius in Magni Logotheta Dignitatem loco Acropolitæ mortui promouit a Michaelis Augusto. 1169. Idem in Michaelem Imperatorem, & in Ysaacum Patriarcham conceptu locutat ad fundendam Andronicæ restitutionem Schismatis. 1171. Idem Sagranti Nizai Partem negotium Profectionem Sancti Spiritus ex Filio tuetur. 1171. Idem comburendum palam offert libellum, quo Ecclesiæ concedit alicuius se declaraverat. 1171. Tempore inaugurationis Patriarchæ Gregorii Cypri stat foras ante portam oculum Tempore demittit oculis. 1171.
Theodorus ab Imperatore seculari gratiam plenus auro & copio texum. 1171. In Actumytenf. Conventu pro Antiochenorum reconciliatione fatigat. 1171. In Colloquio Veci partes agit Adversarii. 1171. & seq. Commentarium Marci Monachi reprobatur. 1171. Scripto completitur laquei Arsenii Patriarchæ Constantinopolitani. 1171. Id scriptum deinde igne abolet, agens se de decore in filio de lepo cuncto miraculo. 1171. Agger in locum suum promouit Nicephorum Choumum. 1171. Honoratur regia abbas; filia ejus eodem Imperatoris fratri disponit. 1171. Et eadem corrupta deprehensa, & ob hoc direptis spondalibus, postea Constantinum Imperatorem filio in uxorem data 1171. Moritur ex longo dolore Rerum. 1171.
Veniam petit a Clericis, quos lacerat. 1171. Et Moschus paulo ante mortem. 1171. Sepelitur Nicæ in Monasterio Theodici, justitiam habens donale sepultura. 1171.
Theodora martyri nodu apparuit Jureni Surdo, & Muro. 1171. Et mirabiliter audiendi, & loquendi facultatem reddit. 1171. Ipse periculum in gratiam adionem celebratur. 1171.
Theodosius Princeps, Antiochenus Patriarcha improbus Adæ contra Latinos, conscriptam Abdikationem Sedis Antiochenæ reliquens, in Syriam ad Latinos illic domos suos migrat. 1171.
Theodosius Saponepola ex Pronotario Monachus, Synodo contra Vecem interest. 1171.
Theolepus Philadelphienis accusat Tomum Gregorianum. 1171. In Commentario Marci Moruchi errorem invenit, & alios offendit. 1171. Centes credendum Gregorio eorum Deo possident se Theopod cessum. 1171. Suspensam licet alius rixam abdikationem Gregorii, pro suscitand habendum cecit. 1171. Dubitante Imperatore an fraterem possit in literis appellare Sultanem, hominem Atheum, centes posse, quantum in Scriptura mali Demones vocentur fratres nostri. 1171. Ob id acriter reprehenditur a Nicæa Dyrrachienf. 1171. Defenditur ab Imperatore. 1171. Milibus adversus Ducem ipsorum Joannem Tachianorum Rebelles se adjungit. 1171. Ab eo acriter increpatur audient quos meretur. 1171. Olat relictus Joannis Ephesius. 1171. Pro Joanne Cosine in Patriarchatu retinendo lata p. 1171.
Theophaoriam festo Ecclesiasticis in plallendi communionem assumpt. 1171.
Theophano minor filia Regis Armenie, Theodoro novo nomine accepto, deponitur Joanni Sebastocratori cum duce militem talerorum. 1171. In hujus gratiam Imperator editi Demetrius. 1171. Dum dicitur ad sponsum mortem in lictura. 1171.
Theophilus, dicitur a Latinis Fidelicus, 1171.

Maofredi nepos, Siciliæ Dominans, Ecclesiæ rebellis. 1171. Io jumento fidelitatis Imperatori facto, excipitur a Myrrigrio, ut Antioz acquirit. 1171. Conjuratio ejus cum Caelio contra Imperatorem, detegitur, & Antioz indicatur a Genesibus. 1171. 1171. helia classe sub prædictum fratrem pro Norri hostibus incurat Insulas Imperio subleat. 1171.
Thomas filius Nicephori Angeli Despotæ, & Anna Filis Eulogiae. 1171.
Throgus vacuus in Synodo loco absentis Patriarchæ Constantinopolitani potest. 1171.
Thymocum Ara prope Ephesum longa fane ad dedicationem cogitur. 1171.
Tochari evocati a Michaeli Imperatore, ab hosti successore Andronico minime depredatum Tribellos. 1171. Contra Romanum Imperium commovetur a Bovali Tractu. 1171. A Tochari Onoculibus abdicantur, Noga a Kane rebellis obediens. 1171.
Tomas a Gregorio Cyprio editus, magnam caritatem, tandem corrigitur caproba expositione Teologus Sancti Joannis Damasceni. 1171.
Tomicus fides Romanus vastat. 1171.
Tres suffragia communibus eligi soliti, quorum unus Patriarcha crearetur. 1171.
Tribelli a Romanis bello impediti, ut satidierit avaritie Tocharorum. 1171.
Tucilius Justiniani descriptio. 1171. Ejus ruina. 1171. In eo celebratur Promotio Athanasii in Patriarcham. 1171.
Tricludum Alexasium loens colloqui Veci, & Sociorum cum Patriarcha Gregorio eorum Imperatore. 1171. Ibi quocumque possit cum hoste de innoxia urisque importatione foment. 1171. Per eam occasionem ab Insulantibus Carmanis nostrum vi capitur. 1171. In eam Alifras fugatus Philadelphus se recipit. 1171. Tripoli capta Arcei vicine pacem cum Carmanis factam. 1171. Sed Roterio rogato, ut suas copias adinveret, locum rebellant. 1171.
Tripoli Syrie Christianis Latinis eripitur a Sultane Aegypti. 1171.
Trichordeum quod genus tribui sit, & qua occasione instituta. 1171.
Tuohis a stirpe Imperantem Tochari, Noga rebellis praelio victo & occiso. 1171. Terris ab eo possessis præst. 1171. Ante id bellum patrum in naptis consuetudine oblata in sponfam filii Andronici Angeli filius Neobus, confirmationem matrimonii usque ad finem belli diffusa. 1171. Ea bello perficito tandem dote, solum se sociam Imperatori constanter exhibet. 1171. A Caxan Fratre aschiditur successione Imperii. 1171.
Turcopuli recens ad Christianam Religionem adducti, & Sepercionalis Tractu ubi Tochari militabant, ad militiam Imperatoris transfert. 1171. In Prælio Michaelis Angeli contra Caelios, fugiunt inter primos. 1171. Repet se a Tucta? Duce ipsorum veteri causam, palam deficient a Romanis, & e totis recepculis terras eorum incurant. 1171. Catalania se adjungere paratos, cedunt ab Alanis. 1171. Eorum cum Imperatore reconciliatio tractatur ab Isaac Melco. 1171. Deiciat Tachianum ab Amogebat ob suspensionem defensionis clausi carcere libertatem extorqueat. 1171. E Tauri oblatione fugiunt in locum suum. 1171.

INDEX RERUM MEMORABILIUM.

Ædii, deserti columnæ obsecant. 351
Tzacas Nova filius Patre occiso irampt in Bul-
garum, Regnum illud jure uxoris filie Tet-
terii afflicta. 150. Circumvenit ab Ophren-
cisthilo Ieremo, & beneficiis obstricto, in car-
cerem stragatur. 322
Taurum oppugnatum ab Amogabaris, acriter
desideratur. 366. Obsidio solvitur, Turcopulo-
rum & Persarum e Castris fuga, & in hoc Amo-
gabatorum pugna commissa. *ibid.*
Tyrine Dominica a Cafetia dicta. 45. Eadem
Tyrogaphia, vocata. 226

V

VECUS. *Fide Joannes.*
Vaneti interfectio Dissidio cum Genuen-
sibus commissa. 133. Classe armata septu-
aginta quinque longarum Navium Urbi Con-
stantinopoli se admovent. 136. Qui eorum
in Urbe habitabant, in custodiam dantur. *ibid.*
Galatam a Gensentibus habitatum ho-
rum recessu vacuum incendunt. 137. Indu-
cias cum Imperatore pactas violant. *ibid.*
Repelli ab Urbe, Romanorum quoque Do-
mos apud Galatam flammis abstant. 137.
Bona horum oppugnantur multa indicta
obsequia militum numerorum, faciendis
damnis incendiis. *ibid.* Idem postea cum suo Ba-
julo traduntur a Gensentibus. 139. Opifices
Veneti vitare tacebunt corde, Venetia ex Ur-
be se recipiunt. *ibid.* Venetorum Senatus
querit per Legatos apud Andronicum de
non processu suis in Urbe deprecibus contra
viu Gensentium. 139. 140. & remitti mil-

itam postulant. *ibid.* Legatione Thefi-
loocam missa sedes renovari, & multam re-
mitteri, aut minus petentes, repulsi patien-
tur. 166. Eam sicut cum tredecim Tinnem-
bus, & alia Piraticis Navibus Constantinopo-
lim oppugnat, moliam lucra cum triplici
Andronico. 199. Pirata sibiis ad In-
fulam Principum quatuor milia summam ab
Imperatore extorque in Lyrum illic Ca-
petorum. 199. Sic Imperant remissionem op-
pignationis, & Imperatorem aligant ad Le-
gationem mittendam, sedera cum ipsi reno-
vandi causa. *ibid.*

Vestiaris, ejus officii nomen sic. 323
Umpertopus Caropales Mosembros Præ-
dictus, Scythas Danobii Accolas debellat. 41.
Ob id & multis pretiosisque donis, & Digni-
tate Magni Papæ ab Imperatore honoratus.
ibid.
Umpertopus Magnus Tausius mittitur contra
Amogabros Callipolim tenentes. 316. Bi-
zyam presidio dacentorum equitum tenens,
Bitzerias contra obsidentes Caeleas enun-
pere peruenit. 316. Sed il neglectus ejus mo-
niti caduntur. *ibid.*

Z

ZACHARIAS Manuel Phocæ Dominus ledum
Venorum totius maris semper locum ha-
bet. 124. Petit ab Imperatore sibi committi
tutelam Insularum. *ibid.* Huius Zacharius
semper Imperio fidelissimus Nepos Phocæ
imperatoris, contra consensum exemplum fi-
dem Imperatori frangit, Thasi Arcem occu-
pans. 169

F I N I S.

LAUS DEO.

INDEX RERUM PRÆCIPUARUM.

Quæ tractantur in Tribus Observationum Libris.

A

- ÆSCULAPIUS** cur natus dicatur a matre non puerpera. 1. 6
Ahmedia Imperatoris Mogulensium initia, & finis. 104
Agabara, eodem ab Ammiano Marcelino Carthaginiensi Perfarum. 14 Ejus motibus origo & lingua Chaldaica monstratur. 114
Alanus Ruslem scriens quatenus non imitatus Pandarum dicatur. 67
Alhacerus Comes Expeditionum Tamerlani, & Scriptor ejus Vitæ. 11
Amoghari, quibus & unde sic dicti. 11
Anafarum, sive Anaxatou cognomine Chofrois Perfarum Regis. 22
Anaxagore Libri de rerum natura principum. 1
Andronicus Junior non videtur rite assumptus in consistorium Imperii ab Avo ante mortem Patris Michaelis. 60
Andronicus Senior Imperator quo anno, & anni mense natus, quo item anno, & mense mortuus. 74
Angelus Græcia Hodegi, viz Duces, vocati. 17
Honorati folci concursu Populi Constantinopolitani tertius feris. 114 Cas ad deserat Arce Maxime colli. 114
Angonis teli Francici descriptio. 4
Apagas per errorem dictus frater Chalan, cujus erat filius. 71 Imperator Mogulensium creatur titulo Abakal-Chan. 100 Hujus mortis annus, & dies characteribus Chronologicis inscriptus, demonstratur. 101. 102. 103
Apudis pro Septembri apud Pachymetrem perpetuam positus. 11
Arconum certum genus vocatur Tsangra. 47
Argentina filia Opicii Spynoli, Theodoro Andronici Filio, Monasteriati Marchioni nupsit. 21
Argun-Chan Imperare Mogulensibus incipit. 123 moritur. 103
Aspa genus mortuæ hodie Græcis nupsit, valens sex minutis æneis, sive quatuor Romanis. 47
Assenia in crescent, nondum adita continuata, non haurit, sed prava perfusa, dicitur. 13
Atali cur vocati milites Mogulenses in Perside. 57
Athanasii prior Patriarchatus quatuor præfate annorum fuit. 77 Hujus secundus Patriarchatus quando locuplet. 81
Athenasus defensus adversus animadversionem Constantinoni. 77
Atrium antiquis non fuisse locum apertum, & subdiale, sed sperne testum, monstratur. 2
Augustinum forum Constantinopolitani. 6. 7
Augustus mensis plenique Poëdeon, nonnullamquam Mamafterion dictus Pachymetris. 12

B

- Babura** Tamerlani Nepos, Princeps Mogulorum, domitis Partibus, & inde progressus in Indiam, Mogulorum Imperium fundat. 10
Baculum Palladium Patriarchus Schismatici ab Imperatoribus accipere solent. 62
Bahadur-chao ultimus Imperator Mogulensium quando Imperare cepit, quando desinit. 101
Bajazetes videtur, & captus a Tamerlane. 11
Babur e ferro fit Sultus Ægypti, Domini prioris nomine Bamsoldar dictus. 92 Mancipia

Tom. II.

- Scythica teneret ætatis educare in robustos milites, magnas Latini Claves inter. 114
Balsamon centum annis ætatisque Pachymetris. 114
Eius assertio docentis singulari inesse prirogativam Imperatoris prævis duabus lampadibus per Ecclesiam ambulare, cum Pachymetris dibambelum Patriarchæ tribuente, conciliatur. 114
Baptista Castellano rite patralis collati Papæque, cur Amphidromia vocata. 114
Batu missus a Kiane Sclavoniam, Alaniam, Russiam Mogulensibus Imperio. 114
Victus a Francis in Persidem recedit, ubi Calysiam oppugnat. 114
Benedicti IX. creatio. 114 Mori. 114
Berengarius Entenza Castellanus, dictus Pachymetris Myrrigerius Tenta, Franci Pætoveria. 10
Bissellii honor memoratur in matrone Pisano, quis fuerit. 14
Buya Civitas Thraciæ, in qua Turmam, sive Præsidium Equitum, Imperatores Byzantini habere consueverant. 71
Blachi, quod genus hominum fuerit. 11
Bonifacii VIII. Pontificatus initium. 118 finis. 119

C

- Cæsar** Imperatoris Mogulensium principum, & finis. 103
Campos fueritis, loci nomen, in Orientali Romanorum limite. 24
Cancie Præfectura, idem cum Officio Cancellarii. 24
Canicium non fuisse Palatium, aut Monasterium ostenditur. 24 Videtur fuisse locus in quo exedebantur Diplomata Imperialia. 114
Casimirus, & Canicenis dictus quem in perleque Aula Magnæ Cancellarium appellant. 11
Carpoquantas, vel Carpoquant, Catani frater vocatur ab eo ex India, ut sibi in Imperio succederet. 61 Hujus initium, & finis Imperii. 101
Carpus Pachymetris paginam sonat. 25 Significat græce non solum iudicium bene cum numo, sed etiam volam concave manus. 114
Catris Sanctorum in Apocalypsis quid significet. 111
Castrum oblivioni, carcer, cur hoc nomine vocatur apud Persas, itaque apud Græcos Byzantinos. 26 Cur id ab Amiano, Agabara, & a Theophylacto Simocatta, *Gilgimes* vocetur. 114
Castellani belli duplex initium, in ænem Pachymetris consistit, utique tribus quod alteri convenit. 11
Cathajus est Sinesis Regnum. 11
Catherina Baldini filia Carolo Regi Franciæ Fratri nubens ei trulium assert Constantinopolim Imperatoris. 67
Cavea Clathrea, carcer portatilis, Cloubi dictus. 11
Cayuc-chanis tertii Mogulensium Imperatoris initium. 66 finis. 77
Catania Kano Tocbatorum dotes, & virum celebrant a Christianis Historicis. 68 quando Imperare cepit. 107 quo annos in Sultatum Ægypti vixit. 68 An idem liberis carituris. 114
Expeditionum ejus in Syriam tempora, & successus explicantur. 104 107. Ejus mors, & tempus Imperii. 114
Castellum V. creatio, & abdicatio. 112

u ij

I N D

Cholotes Anafuram Rex Persidis a Symeone Seth memoratus a Teresia vocatur *Refere Anaxion*. 22. Idem Davidi filius perperam dictus, cum Cabadem Patrem haberit. *Idem* Duo Libi Philophici, quos in dictis afferri ex India curasse, unicus libet fuit. *Idem*
Christiana Religio fœcit in Imperio Mogulenſium.

69. Chelichalmus Pachymeri dictus, quem Arabes Koth Sam vocant. 103
Civitas dilecta a Gog, & Magog capienda que dicitur in Apocalypſi. 222
Clemens V. Pontificatus initium. 227
Codini ætas incerta. 32
Cœci vocabulum scribendum per æ diphthongum. 30
69. Eius origo Græca indatur. 30
Constantinus Magnus Martia Helena statum in Foro Strategio collocat, & ex ea illud Augustum vocat. 1
Corona Arabice dicta Cella. 22
Cornatio Michaelis Palæologi Junioris ab ejus in Imperium erectione dilinda fuisse demonstratur. 60. 80
Cubitus dilecti, Græcum adagium ejus sententia fit. 1
Cuculus Monachorum cur Epymbion vocatus. 2

D

D Ebita ex recenti morbo, cur eo vocabulo a Græcis exprimitur, quod quidam *Sæmo* interpretatur. 11
Defendere, latinum verbum græcia literis expressum. 2
Depuati quod monas habuerint in Equeſtri militia Ryzantia, & quo græco vocabulo a Pachymere ſignetur. 10. 22
Diakneſia dicta Græcis Hebdomas Paſche. 10
Dihambulum non eſt Atrium, ut Menſius, & Martinus ex depravato Paſantia loco, putaverunt. 22. 22
22. 22 Sic vocari a Pachymere & aliis, inſtitutionem geminis lampadibus reſtandis apem, ostendit. 22. et ſic. Prælatum id Conſtantinopolitano Patriarcha demonstratur. 22. 22
22. 22 Idem dicitur perſæ, ſiſte alſerret, velum ſubſtitit, ſive *apſum populi* new. 22. 22
Dianicium quid ſit. 11
Domus Jovis quali intelligi debeat in verſu Ariſtarchi. 2

E

E Ccleſiaſtes Primæ Palatinæ Conſionis Proſopopolitæ Conſtantinopoli vocatus. 46
Epymbion cur Græcis dictus Cuculus Monachorum. 11
Equeſtres honores ab Imperatore collati qui dicantur. 22
Evangelii Codex Epſcopi dum ordinaſſent imponi tanquam Jeyum ſoluit. 20. 22
Expleſcencia cur poſita pro eo quod alii E-nunciationem vocant. 26

F

F Abie cornu taſm que dicantur. 27. De ſis Pionia, Theophrasti, Plutarchi loci declarati. 27
Facum accentione celebrata Græcia memoria mortuorum. 66. 61
Forenda Tximes dicta Pachymere, qui Feriendus Ximenes apud ſuos Cætelanos vocabatur. 67
Ferdinandus Balearici Regis minor filius ad conciliandos inter ſe Cætelanos & Sicilia miſſus, ſuſſra in eo laborat. 72
Feſta Græcorum a prædiana veſpera inchoari ſolent. 12. 64
Filium eſſe Principium, aut Comprincipium Sæiſi Spiritus, quo ſenſu Veccas negat. 22
Flabella ſive veſtiglabrum quom uſum in ſacro Altaxi habuerint. 24. Erant lappine tenues in alarum formam expanſæ. *Idem* Græcis dicta *Xipidia*,

E X.

quam vocem ſiducile Creygon Pyxides interpretatur. *Idem* Triæ ex his conſtantur in unum Dihambulum hoc aut candelabrum biſum Patriarcha incedenti præſertendum. *Idem* Quom alſidat idem Creygon conſiſta illa ſiſſa dicat in unum velum ſubſtitit, ſive *apſum populi* new. 12. 26
Fœci ſicque incendium quo anno conſigrit, quo ſpacio reparatum fuit. 22
Forum Conſtantini prius Strategium dictum, dein de Auguſtarum. 67
Fundamentum primum Læne cur dictum Pachymere primus ejus Planeta a coelo cum Sole proceſſit. 21
Furnus Sanctus quid Græcis dicatur. 22

G

G Ades ex lingua punica nomen ortum quid ex origine ſignificet. 66
Galata Suburbium traſmarinarum Occidentale. 22
Gardar vox Gallica, unde derivetur. 26
Georgius Acropolis Magnus Logotheta quando mortuus. 22
Georgius Moſchamper Pyſius cognominatus. 22
Geſtatorum, ut Græcis dictum. 22
Gilgerdon nomen Caſtri obliſionis a Simocrita memoratum, quid ex origine Chaldaica ſignificet. 26
Gilyur color melius, alia & ceteris dictus. 22
Gingarchanes Imperator Mogulenſis incipit An. Chriſti 1203-92. Eius mors poſt 21. annos imperii. 92-92
Gog & Magog in Apocalypſi Turci Ottomanici dicuntur. 10-11
Georgius Cyprius quando Patriarcha factus, quando abſciderit, quo inde intervallo ſit mortuus. 22. 26
Gerdicus falſo accuſatus a Creygono. 22

H

H Agobanaſa carcerem obliſionis & Chaldiæ ex originibus ſignificet. 26
Hartho Rex Armenie Conſtantinopoli Ordinem Monachum Franciſcanorum profeſſus. 66. Encæcarus n Fratre Sabatho, vilum divinus recuperat. *Idem* Regno reſtitutus redactus in ordinem Sabatho. *Idem*
Helena Auguſta Marti Conſtantini ſterna Foro CPolitani nomen Auguſtiæ tranſiit. 2
Hiſtoria Cantacuzeni, quo ſenſu dicatur conſimilis Pachymeria. 22
Hiſtoria Pachymeria Andronici principum, & ſini ſus annis deſcribit. 22
Honori Pæpo quicunque ſunt lapſi ad fidem, & dogma non perſeque, ſed in mera facti imperſencia conſiſtit. 69
Hoplitheta quis liber, a quo compoſitus & editus ſuit. 22
Halacu, dictus Pachymeri Chalus, præſectur ſumma potestate Occidui Traſibus Mogulenſis Imperii. 92. Bagdadem expugnat. 92. Syria ponitur, Damſco, & Halebo capis. 22. 26
Hyperpyron nomen vulgare uſus apud Græcos hodiernis valet quatuorſ aq. 22

I

I Anaxius ex opinione Interpretum Heliſodi Læonem Athenienſibus dictus. 12. 61
S. Ignatii Martyris teſtimonia ab Andronico Imperatore in concione præſentia. 62
Imperatorem Laicum Juſicem Supremum Contraverſarium Eccleſiaſticarum Schiſmatici agnoſcunt. 69
Iacini dicti Monachi, qui ſe in perpetuum Cella clauſebant. 20. Multi ſi fuerit. *Idem*
Indiſionem Græci a Septembri nomenunt. 62

Infectis Athanasii Alexandrini, & Gregorii Constantinopolitani Schismaticorum Patriarcharum

17
Initiatur unde dictum. 22
Joanna, quam Græci Annam vocant, filia Aymoni Comitis Sabaudie, & Theodori Marchionis Montisferrati, nupsit Andronico juniori Imperatori. 21. Hujus Imperatrix vera effigies. 31d.

Joannem Bazarum olim mortuum apparentem Magnæ curiæ furdum, & murem, an pure pro indubito Schismatico habuerint. 67

Joannis Cosmæ Patriarchatus initium, & finis sui exacte momentis assignantur. 21. 22. 23
S. Joannis Damasceni dictum: *Ex Filio Spiritum me duxim*, ad Catholicum sensum declaratum. 12.

Jocunde filia Theodori Palæologi, & Argentinæ Spinolæ nupsit Aymoni Comiti Sabaudie. 22

Josephi Antiocheni secundus Patriarchatus quindis duraverit. 72

Josephus Patriarcha Constantinopolitanus in Italiam veniens ad Concilium Florentinum, portat secum omnia vasa sacra Sanctæ Ecclesiæ. 14. Sed ex his tria remanens in eorum Disambulium confecti jubet. 31d. Id Disambulium cum vellet sibi præficerent ad audientiam Papæ, id facere diffusum est. 11. Dicantiam solam ante ipsum perlatum. 31d.

Irene filia Notæ Andronici Senicius primus Sponsa Cazanæ, deinde nupsit non secus, Joanni Duci Pelagorum nupsit. 63

Irene soror Marchionis Montisferrati secunda uxore Andronici. 11

Isacicus Arabibus Nicomedia dicta, & Isac Nicæa. 192

K

Kao secundus Imperator Mogulensium Regem Cathayæ, hoc est Siamam, vincit, & Urbem Nampuin expugnat. 90. Ejus mors. 95

Kæca vocabulum quatuor Tocharorum Mogulensium Principum proprium, diversum a Chæce, quo Sineses, & Præsestantes quoque Principes sui sunt. 26. A Chæce id videtur usurpam emulatione Kaanis Secundi Mogulensium Imperatoris, rebus magnis gestis præ cunctis inclyti. 43

Katajapaga primus, & hereditarius Princeps Orhanis. 103

Kabai Successor Munkakai in Mogulensi Imperio, bellum civile octodecim annorum cum fratre Arigbaga gerit. 27

L

Lactio perplexæ pendentes e Pontificio Galeato fuisse Græci dicunt. 46

Lampadæ fulgura benedicti servati, unde nomen illi Urbis datum. 24

Lactido terre ex vi Græcæ vocis significat Europam. 111

Lazarii resurrectio a Græcis Sabato ante Dominicam Palmarum celebratur. 92

Lepati Genium Extremum ab Imperatoribus in Atrio excepti. 2

Loparissæ Aula quod officium fuerit, & cur ministerio carere dicatur a Cosmo. 19

Lune Ecclesiæ ingenui Cosmætopoli vasa. 14. Jan. An. Chæ 1302. astronomia calculis demonstratur. 24. 25. Ejus usus ad rationes Chronologicas. 31d.

M

M Alon non subsistentia, sed vice-subsistentia cur dictum. 12

Mammotrepeus, qui dicitur, recte explicatur a S. Angustino, male ab Henrico Sophiano. 31

Marcutæ vocabuli origo hebraica. 11

Maria Palæologa cur Domina Mogulensium dicta. 72

Marmariensis Episcopus Simoniacus, multos quas sacra functione ordinis ejusdem simul concessit, quo sensu dictus. 16

Martini IV. Rom. Pont. mors. 113

Martus mensis semel a Pachymere Boesromion vocatus, cum aliis ab eodem Cronis dictus sit. 9

Melitenolæ obitus quando contigerit. 10

Mercede conditorum ex Extens militum cum Civibus comparatio ex Pistorio. 29

Michael Junior Palæologus Augustus, quo anno, mense, & die mortuus. 25. Hujus erectionis ad Imperium, Coronationis, & conjugii Epitheta demonstrat. 30. 31

Ministri Status, ut Græci posterioribus vocentur. 19

Mogolicum hodie fœderis Imperium, quando, & quo fundatum, & unde sit vocatum. 16

Morolunium vox ex Obamla lo formata significans candellatum unicum facem, aut lampadem gestans. 14

Monoecellum ex ablatis Penionibus exceptum quod sit. 16

Mos Gallicum vocabulum significans censum Exerctus, verbo græco expressum a Pachymere. 2

Mos firmandi pacta per mentem traditionem Sacrorum Amuletorum e collo penduntur. 18

Mogulæ, aut Mogulensis Populi Georgia Tartarice. 21. Plures ejus nominis 31d. Mogola Patria Mogulensium Plinio dicta Megala. 31d. Mogulorum Domina cur dicta Maria Soror Androni. 72

Munkakasa quatuor Imperator Mogulensium quando coepit regnare. 97. Prælio adversus Sineses commisso illis sagitta mortui. 92

Mutatoria vestimenta quamvis vestibus. 2

A Pachymere allegata vocata. 2

N

Nicolai IV. Pontificatus initium. 114. Pisto. 116

Nicomedia in Epigrammate cur matrem Æculapii vocet non purperam. 5

Nona hora legitimum vesicendi tempus in diebus Jejuniis. 17

Nova Dominica interitum Græci vocatur dies Pasche. 70

O

O Bambulus dictus Minister, qui præferebat ignem Romanis Imperatoribus. 12. Instrumētum quo ad id utebatur sic vocatum. 31d.

Ocali secunda Imperator Mogulensium, dictus in Imperio Kaan, quando exeret. 24

Oeconomiæ Græci dicti, quas Latini Præbendas vocant. 17

Opicius Spinola Dux Gibellinorum potentissimus. 71. Gener Principis Antiochiæ filii Friderici Imperatoria, Socr Theodoti filii Andronici. 31d.

Orthodoxa Græci vocata Dominica prima Quadragesimæ. 18. Ita dicta, quod in ea non esset profecti scdm Orthodoxos anathematizandis Hæresibus. 31d.

Orthogralis Oceanis Pater quo anno sit mortuus .

Oliphentisthabus Rex Bulgaria quando sit affectus die captum auctoritatem Imperatorum , ducenda in uxorem Theodora filia Michaelis Augusti Iacioria .
Othmaniarum ascensus in Iarchinidem terram in Apocalypsis memoratus quid sit , & quando contigerit .
Othmanis sive Ottomani genus ex Monumentis Arabum .
Othmanis Sultanis cecum quando suppliciter .
Othmanis Sultanis in Romano succellum occasiones , & tempora .

P

Pauli aduentum non solum terrore sed cuiusque vehementer , ac subito impetu tributum .
Patronatus , sive ius ex fundatione competentis , ut graece dicatur .
Pax inter Carolum Regem Apuliae & Fridericum Siculum , quo anno convenerit .
Petrus hereticae callimoniae exempli illustri .
Pudicitia praemium a Vulcano Magistram accipit .
Perates , mendose scribitur apud Simonem Seth .
Perates , apud Ammianum Marcellinum , Persae .
Philala Ecclis quid dicatur Graecis recentioribus .
Piscina dicta Latinis locus in Saeculo , ubi corrupta reponuntur , quomodo in a Graecis appellatur .
Plagi locutus quomodo graece uno vocabulo dicatur .
Pons Iulianoius super Saogarin quando structus .
Pontis nomen unde ductum .
Portus Macedonibus Carabus dicta ex Helychio .
Praeterea unde Graeci Patricius dictus .
Princes sine terra Graeci dicti qui timulos Regnum ab aliis possessionum gerunt .
Processo S. Spiritus etiam ex Filio Patrum Graecorum Testimonis adstructa .
Prospetus interior Templi S. Sophiae .
Prosus an quatenus Ochmeni possit , qui Regnum ab eis inchoasse dicitur .
Pueri , qui nimis diu lac sequuntur , bardi , & hebrei adolescent .
Purgatori Catholice Doctrina Graecis etiam Schismaticis credita .

R

Raul Crassus , aliis dictus Radulfus Paqueus .
Redefrans Arabibus dictus S. Ludovicus .
Regulae Pylches Arriam superne actum laquearius cito , & ebore cavatis descriptus ab Apulejo .
Regione nomen Despotatum uxoribus tributum .
Romertius Pachymieri idem cum Rogerio Lauria .
Ros cadens an iebente , aut condito Imperatore dicta .
Rubentis vultus hominum cur eo vocabulo Graeco significetur , quod ingeniosum plerumque sonat .
Runcindus Sultan Aegypti e Servo , dictus alias Balbara , & Bandozdar .

S

Sabbata apud Graecos commemorationi Desinctorum deputata .
Sanctis annis periculis transitus .
Sancti fluvii descriptio .
Saramangus quod genus vestis , cuius usus , quae forma fuerit .
Sermon satasilio memoratus Pachymieri ex Cicerone declamata .
Serrani Insuperentis loci Platonis emendata .
Sibylla Prophetia de Imperio Othmanidarum a Bithynia inchoata , & hinc ad Exaguentium Byzantii processuro .
Signum Crucis manus formatum ea voce Graeca designatur , quam Menenius vocatorem interpretatur .
Sigymnus telum totum ferreum .
Silure interdictum metu scandalis dogmata certissimas esse ostendit .
Sipocla . Pido Opiclus .
S. Spiritus e Patre , & Filio tamquam ex uno Principio procedit .
S. Spiritus Patri continens quo sensu vere dicatur .
Scapulae Scalae dictae .
Subfociva , quae proprie dicantur , & quo verbo ea Graeci expriment .
Sumptus in exceptionem Hospitum a Patriarcha C. P. fieri solent .
Symeon Seth quae aetate floruerit .
Synodus Magna , post quam defecit in Occidentem vera successio Praesulum falso a Schismaticis iactabatur , quam intelligenda .
Synodus Schismatica contra Vecum a Symone communicata Continuatoribus Baronii .

T

Tamerlanes filio infamem vitae generis .
Tarus Otus & filius Gengizchanis Imperatoris Primi Mogulensium .
Tamulus antiquum nomen eius , qui fundavit Imperium Mogulensium .
Tatarsi Populi Scythiae ab Amne Tataro , quem accolunt denominati .
Tatarsi Plinio & Pachymieri , Aliis Tartari dicti .
Tartarus maximus omnium , quorum viventes meminit , a Pachymere indicum , quo anno contigerit .
Theodorus Andronicus & Irene filius iure materno Marchio Montiserrati .
Theodorus Siciliam imperans dictus a Pachymere in , quem alii omnes Fridericum astant .
Thorae hebdomadae Graecia dicta quae sequitur Dominica in Alibi .
Thymura Urbs Galatiae .
Timuras frater Abulcr Imperatoris Mogulensium , expeditione in Syriam suscepta veneno necatur .
Tres vox Gallica Indiciae significans a Graeco verbo recentioris usus ducta .
Tudalis Argenis filius , Casanis frater , Nopari longo bello domat , & Regno spoliat , acie occidit .
Turcas Eracatus a Casane , Imperii successione excluditur .

V

Vademana ex originibus arabicis , & hebraeis sonat observator pressum , quem Seth , Jehonata , hoc est , vestigatorum , dixit .
Vallum e dolis vinaris raptum caxari solitum ad usus belli subitus .

INDEX.

Vaticinium S. Joannis in Apocalypsi de Imperio
Tartorum Ottomanitarum . 110
Vipera defensus a calumniis ipsi per Schismaticos
impugnata , quasi Latinorum , aut gravis criminis ,
aut etiam Hærescos damnare ob additionem
vocis *Ringæ* ad Symbolum . 13. Vecci in Gre-
gorium Cyprium acres invective . 13. Eiusdem
Patriarchatus quot annorum fuerit . 76. Item
Exilium & Carcer . *Ibid.* & 76. 77. 77. Vec-
cus cur Nefas dictus . 79. Ejus mors , & testa-
mentum . 83. 84. 79. Quiescent in eo declarata
ad Pontif. Rom. subjectio . 84
Venerabilius idem nomen cum Osphentiflabo . 79
Veneti quando Cretam occuparint . 81
Vemilabra , unde Flabella .
Ulcus incuratum quo græco vocabulo designetur .
83
Umbella perabrisse dicta Dilsambul . 474

Unctione quadam Initiari a Græcis soliti Christiani
ex alio ritu ad crucem transientes . 96
Ung chan ultimus Predajannensem Regem occi-
ditur a Gingiachane . 11

X

X Ahan-na vocatus Saporez Persarum Rex . 11.
Ea vox Regens Regum sonat . *Ibid.*

Z

Z Achariz Gensenses cum Cataneis per affini-
tates mixti , & confusi . 72
Zenixippi Thermae Constantingoli , unde sic di-
ctæ , & a quo condite . 10. Postea in Porticum,
denique in carcerem mutata . *Ibid.* Cur is locus
Nova Jerusalem vocatus . *Ibidem* .

CORRIGENTE

D. GEORGIO PATUSSA
ATHENIENSI,
FLANGINIANI SEMINARII
MAGISTRO ET RECTORE.

MADE IN
D. G. B. PATENT
REPAIRS
REPAIRS

